

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

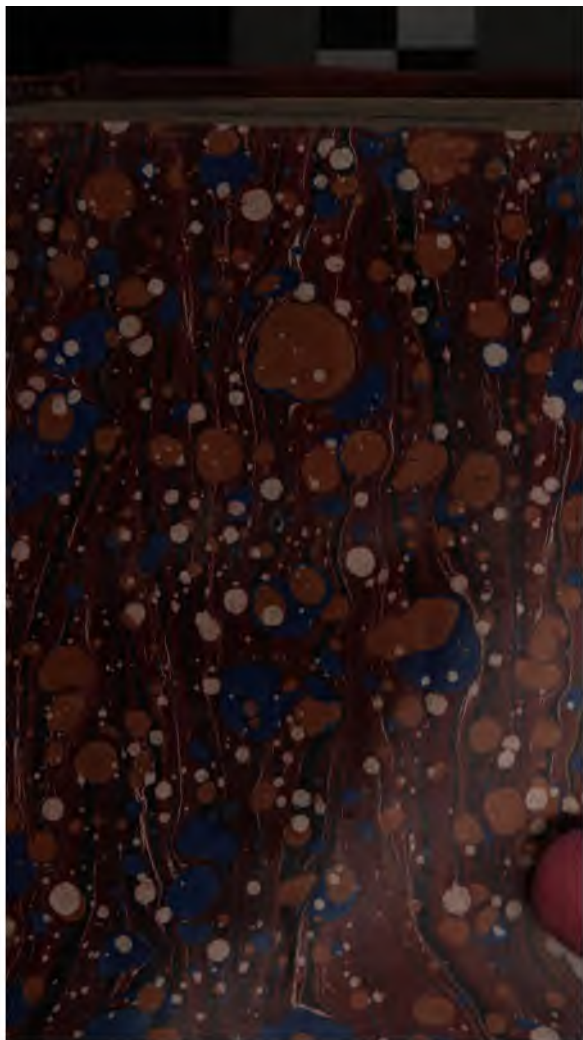
We also ask that you:

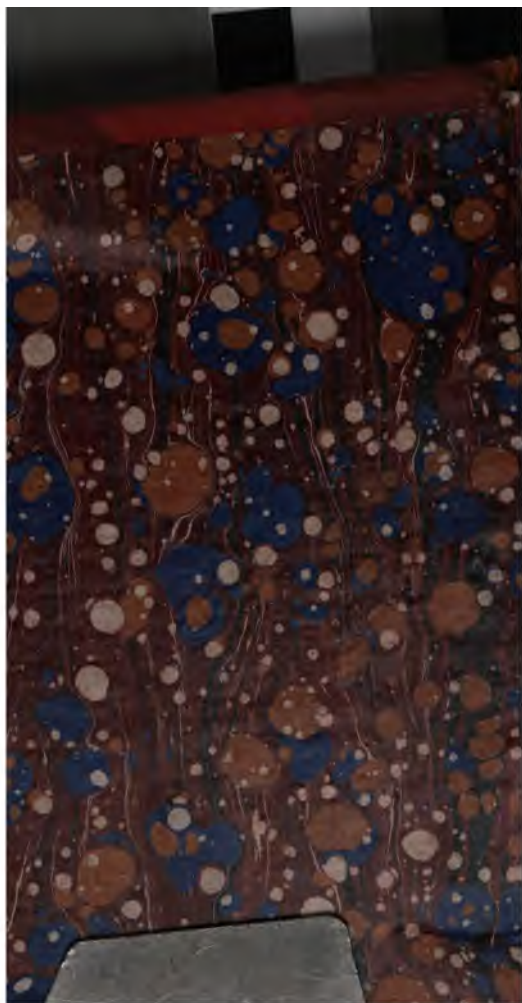
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

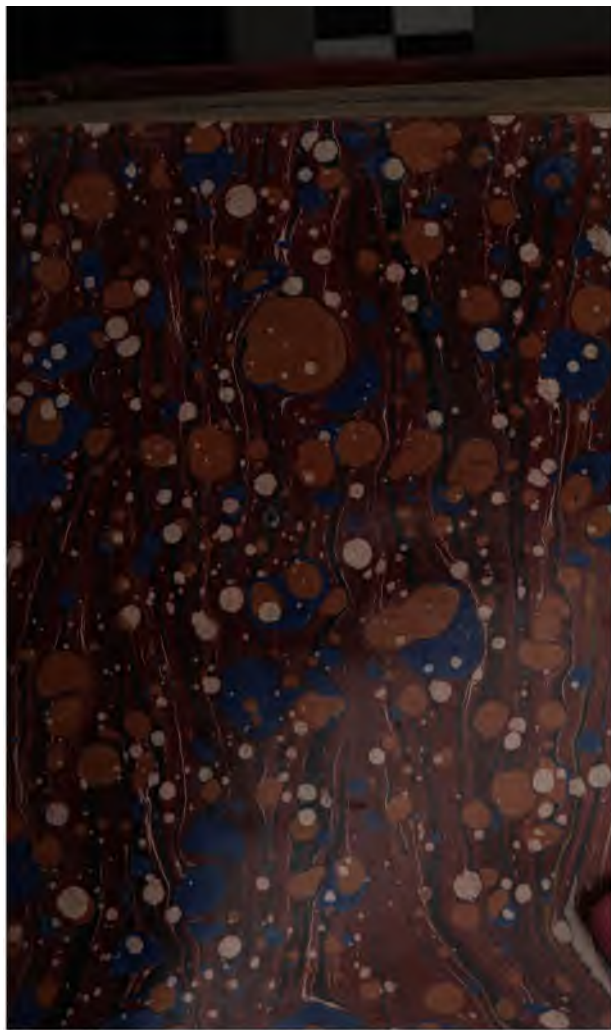
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

11/11

888.4 J

061

1

PLATONIS
38652
OPERA.

CUM SCHOLIIS A RUHNKENIO
COLLECTIS
AD
OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM
ACCURATE EDITA.

EDITIO STEREOTYPA.

TOMUS III.

Insunt: Gorgias, Ion, Philebus, Menon.

LIPSIAE

SUMTIUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII.

1829.

3

Tabellenpreis 8 Groschen.

Platonis Gorgias graece, ad fidem codd. mss. August et Meermann. versionisque Ficini recensuit emendavit explicavit, indicemque verborum graecorum copiosissimum adiecit Christi. Godofr. Findeisenius, A. A. M. Gothae et Amst. 1796. 8. Lectiones duorum codd. cum eo communicaverat I. F. Fischerus, qui de eorum indole exposuerat in Notitia codd. Plat. editioni tertiae quatuor priorum Plat. Diall. praemissa p. 199. et 201. Meermannianus fuit cod. chartac. form. mai. circiter 14. saec. scriptus, praeter Gorgiam continens orat. Aristidis; Augustanus chart. saec. 14. aut 15. Gorgiam et Phaedonem atque scholia in plures diall. Platt. habet. Absoluto suo labore editor accepit Routhii editionem, unde enotatam scripturae differentiam et codd. a R. adhibitorum lectionem subiici editioni suae iussit, cui, mortuo interea Findeisenio, praefatus est b. Io. Gottlob. Haasius, Medic. Prof. Ord. Lips.

Πλατωνος Γοργίας η περι ρητορικης. Platons Gorgias oder von der Redekunst, worin Plato zeigt, dass Sokrates das Sittengesetz gegen die Volksführer bis zum Tode behauptet und geübt hat, mit einem Commentar nebst Anhang, worin die Vorrede des Olympiodorus zu den Scholien über den Gorgias und die brauchbarsten Anmerkungen aus Routh mitgetheilt sind; herausgegeben von Ludw. Hörstel d. Weltw. Doct. und ord. Lehrer am Kathar. zu Braunschweig. Göttingen 1797. 8. Non erat, cur hanc editionem (uec ab Heindorfio memoratam) conferrem diligenter, in qua oratio Plat. e Steph. edit. descripta, interpretum pleraeque adnotationes repetitae et auctae nonnullis ab editore in usum iuniorum lectorum sunt.

L. T. Heindorfii Editiones Gorgiae cum aliis diall. duae memoratae sunt T. I. p. XV.

Io nis una ad manus fuit editio, sola varietate cod. Ven. memorabilis: Platonis Dialogus Io, sive de furore poëtarum ad fidem codicis Venetiani veterumque editionum revocatus una cum Serrani interpretatione latina editus et animadversionibus illustratus a Marco Guiljermo Müller, ill. Gymnasii Altonani Subrect. Hamburgi (1792.) 8. Venetus codex olim Bessarionis fuit, n. CLXXXIX. saec. XII. circiter exaratus eumque cum ed. Steph. Mülleri gratia contulit Morellius, bibliothecae S. Marci praefectus eruditissimus et humanissimus. Adhibuit editor etiam anglicam Sydenhamii versionem cum adnott. — Wolfii editio huius dial. promissa, de qua T. II. p. VII. I. 1. non prodiit.

Philebus. Platonis Dialogi duo, **Philebus** et Symposium graecè, ex recens. Henr. Stephani varietate lectionis animadversionibusque criticis illustrati a Io. Frid. Fischero. L. 1776. 8. Ueber das Wahre, Gute und Schöne; drey Dialogen des Plato. **Theaetetus**. **Philebos**. Hippias d. gr. Insbesondere für iunge Theologen, nach einem berichtigten Texte übersetzt und mit Einleitungen, nebst erläuternden Anmerkungen, welche besonders die Sachen betreffen, versehen, von Fr. Hülsemann, D. d. Philos. u. Direct. d. Stadtsch. in Osterode am Harz. (Leipzig. 1807. II. 8.) Erster Theil. **Theaetetus** und (p. 209.) **Philebos**. Ea editione me tum, quum **Theaetetus** tractarem, non usum esse, (v. T. I. p. XVI.) non magnopere dolui. Commentarius in **Philebum** legitur T. II. p. 554. ss. unde, quorum aliquis esset usus, excerpti, et maxime, quae e Cel. Schützii Lectt. Platon. part. II. — IV. attulit.

Partem huius dialogi critice et subtiliter tractavit eruditiss. et amiciss. Ludov. Frid. Otto Baumgarten-Crusius (Prof. nunc Ienensis acad.) in Dissert. I. de **Philebo** Platonico L. 1809. 4.

De Menoni, editione tertia Biesteri dictum est T. I. p. XV. Prima prodierat Berol. 1780. secunda 1790. Plura sunt in tertia editione, Buttmani in primis ope, emendata. Neque tamen adhibita est editio haec:

Platonis dialogi IV., Meno, Alcibiades primus, Phaedo, Phaedrus, graece ad editionem Henrici Stephani expressi. Viennae typis I. Th. Nob. de Trattnern, 1784. 8. Alterus subiunxit codd. Vindobb. lectiones varias et ad Menonem quidem e cod. bibl. Caes. Vindob. qui est inter codd. philosophh. graecos n. XXI. quam varietatem, quia liber rarior est, integram repetii.

Praeterea scholia nova e cod. Clarkiano, quum nuper Gaisfordi Catalogus codd. Clark. (de quo T. II. p. X.), in manus meas venerit, et alia ex aliis codd. addidi Rhunkenianis, ita tamen, ut quum in Clark. cod. copiosiora essent scholia in Gorgiam, in his non pauca parum utilia, seligerem probabiliora. Nolui autem iis; quae Bründtstedius e cod. Paris. in Bredowii Epistt. Pariss. p. 149. s. et quae ex aliis codd. ill. Creuzerus in Lectj. Platt, subiunctis Plotino de pulcrit. p. 469. ss. attulerunt, scholiis in Gorgiam augeri hanc collectionem. Ab eodem quem postremum laudavi, Viro doct. etiam Scholia pauca nova ad Phileb. et Ion. ibid. p. 532. et 534. prolata sunt.

Γ Ο Ρ Γ Ι Α Σ

Η

Π Ε Ρ Ι Ρ Η Τ Ο Ρ Ι Κ Η Σ.

ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΔΑΧΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ,

ΚΑΛΛΙΚΛΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ,

ΓΟΡΓΙΑΣ, ΠΡΑΞ.

Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι, ὧ³ Σώκρατες, οὕτω μεταλαγχάνειν. ΣΩ. Ἄλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν καὶ ὑστεροῦμεν; ΚΑΛ. Καὶ μάλιστα γὰρ ἀστείας ἐορτῆς· πολλὰ γὰρ καὶ κατὰ Γοργίας ἡμῖν ὀλίγον πρότερον ἐπιδείξατο. ΣΩ. Τούτων μέντοι, ὧ³ Καλλίκλεις, αἴτιος Χαιρεφῶν ὄδε, ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρέψαι. ΧΑΙ. Οὐδὲν πρῶγμα, ὧ³ Σώκρατες· ἐγὼ γὰρ καὶ ἴασμαι. φίλος γὰρ μοι Γοργίας· ὥστ' ἐπιδείξεται ἡμῖν, εἰ

καλέεσθαι. ΠΩΛ. Τί δὴ, ὦ Σώκρατι
Ὅτι, ὦ Πῶλε, ἐρομένου Χαιρεφῶντος, τί
γίας ἐπιστήμων τέχνης, ἐγκωμιάζεις μὲν α
τέχνην, ὥσπερ τινὸς ψέγοντος, ἥτις δέ ἐσ
ἀπεκρίνω. ΠΩΛ. Οὐ γὰρ ἀπεκρινάμην, ὅτι ε
λίστη; ΣΩ. Καὶ μάλα· ἀλλ' οὐδεὶς ἐρωτᾷ
εἴη ἡ Γοργίου τέχνη, ἀλλὰ τίς, καὶ ὄντινα
λεῖν τὸν Γοργίαν. ὥσπερ τὰ ἔμπροσθέν σε
νατο Χαιρεφῶν, καὶ αὐτῶ καλῶς καὶ διὰ
ἀπεκρίνω· καὶ νῦν οὖν οὕτως εἶπέ, τίς
καὶ τίνα Γοργίαν καλεῖν χρή ἡμᾶς· μᾶλλον δ
γία, αὐτὸς ἡμῖν εἶπέ, τίνα σε χρή καλεῖν,
ἐπιστήμονα τέχνης. ΓΟΡ. Τῆς ῥητορικῆς
πρατες. ΣΩ. Ῥήτορα ἄρα χρή σε καλεῖν
Ἄγαθόν γε, ὦ Σώκρατες, εἰ δὴ, ὅ γε εὐχο
ὡς ἔφη Ὀμηρος, βούλει με καλεῖν. ΣΩ. Ἄ
λομαι. ΓΟΡ. Κάλει δὴ. ΣΩ. Οὐκοῦν κι
σε φῶμεν δυνατόν εἶναι ποιεῖν; ΓΟΡ. Ἐπ
μαί γε δὴ ταῦτα οὐ μόνον ἐνθάδε, ἀλλὰ κα
ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐθελήσεις ἄν, ὦ Γοργία, ἀ
διαλεγόμεθα, διατελέσαι τὸ μὲν ἐρωτῶν, τί
κρινόμενος, τὸ δὲ μῆκος τῶν λόγων τοῦτο,
Πῶλος ἤρξατο, εἰσαῦθις ἀποθέσθαι; ΓΟ
ΣΩ. ἀλλ' ὅπερ ὑπισχνῆ, μὴ ψεύση, ἀλλὰ
κατὰ βραχὺ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνασθαι. ΓΟ
μὲν, ὦ Σώκρατες, ἔναι τῶν ἀποκρίσεων ἀ
διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιῆσθαι· οὐ
πειράσομαι γε ὡς διὰ βραχυτάτων. καὶ γε

τοῦτο ἐν ἔστιν ὧν φημί, μηδένα ἂν ἐν βραχυτέροις ἐμοῦ τὰ αὐτὰ εἰπέιν. ΣΩ. Τοῦτου μὴν δεῖ, ὡς ἔργα, καὶ μοι ἐπίδειξιν αὐτοῦ τούτου ποιήσαι, τῆς βραχυλογίας, μακρολογίας δὲ εἰσαῦθις. ΓΟΡ. Ἀλλὰ ποιήσω, καὶ οὐδενὸς φήσεις βραχυλογωτέρου ἀκούσαι. IV. ΣΩ. Φέρε δὴ—ῥητορικῆς γὰρ φῆς ἐπισημῶν τέχνης εἶναι, καὶ ποιῆσαι ἂν καὶ ἄλλον ῥητορα—ἢ ῥητορικῆ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει εὖσα; ὡς περὶ ἢ ὑφαντικῆ περὶ τῆν τῶν ἱματίων ἐργασίαν ἢ γὰρ; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ μουσικῆ περὶ τῆν τῶν μελῶν ποιῆσιν; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Νῆ τῆν Ἥραν, ὡς Γοργία, ἄγαμαί σου τὰς ἀποκρίσεις, ὅτι ἀποκρίνη ὡς οἶόν τε διὰ βραχυτάτων. ΓΟΡ. Πάνυ γὰρ οἶμαι, ὡς Σώκρατες, ἐπιεικῶς τοῦτο ποιεῖν. ΣΩ. Εὖ λέγεις. ἴθι δὴ μοι ἀπόκρισαι οὕτω καὶ περὶ τῆς ῥητορικῆς, περὶ τί τῶν ὄντων ἐστὶν ἐπισημη; ΓΟΡ. Περὶ λόγους. ΣΩ. Ποίους τούτους, ὡς Γοργία; ἄρα, οἱ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαιτώμενοι ὑγιαίνουσιν; ΓΟΡ. Οὐ. ΣΩ. Οὐκ ἄρα περὶ πάντα γε τοὺς λόγους ἢ ῥητορικῆ ἐστὶν. ΓΟΡ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν λέγειν γε ποιεῖ δυνατοῖς. ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν περὶ ὧν περὶ λέγειν, καὶ φρονεῖν; ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικῆν, περὶ τῶν καμνόντων ποιεῖ δυνατοῖς εἶναι φρονεῖν καὶ λέγειν; ΓΟΡ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Καὶ ἡ ἰατρικῆ ἄρα, ὡς ἔοικε, περὶ λόγους ἐστί. ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Τοὺς γε περὶ τὰ νοσήματα; ΓΟΡ. Μάλιστα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ γυμναστικῆ περὶ

λόγους ἐστὶ τοὺς περὶ εὐξίαν τε τῶν σωμάτων καὶ κακοξίαν; ΓΟΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι, ὧς Γοργία, οὕτως ἔχουσιν· ἐκάστη αὐτῶν περὶ λόγους ἐστὶ τούτους, εἰ τυγχάνουσιν ὄντες περὶ τὸ πρῶγμα, οὗ ἐκάστη ἐστὶν ἡ τέχνη. ΓΟΡ. Φαίνεται. ΣΩ. Τί οὖν δὴ ποτε τὰς ἄλλας τέχνας οὐ φηγορικὰς καλεῖς, οὐσας περὶ λόγους, εἴτερ ταύτην φηγορικὴν καλεῖς, ἢ ἂν ἢ περὶ λόγους; ΓΟΡ. Ὅτι, ὧς Σώκρατες, τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν περὶ χειρουργίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, πᾶσα ἐστὶ ἡ ἐπιστήμη, τῆς δὲ φηγορικῆς οὐδὲν ἐστὶ τοιοῦτον χειρουργήμα, ἀλλὰ πᾶσα ἡ πράξις καὶ ἡ κύρωσις διὰ λόγων ἐστὶ· διὰ ταῦτ' ἐγὼ τὴν φηγορικὴν τέχνην ἀξιῶ εἶναι περὶ λόγους, ὀρθῶς λέγων, ὡς ἐγὼ φημι. V. ΣΩ. Ἄρ' οὖν μανθάνω οἷαν αὐτὴν βούλει καλεῖν· τάχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον· ἀλλ' ἀπόκριται. εἰσὶν ἡμῖν τέχναι· ἢ γάρ; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Πασῶν δὴ οἶμαι τῶν τεχνῶν, τῶν μὲν ἐργασία τὸ πολὺ ἐστὶ καὶ λόγον βραχέος δεόνται, ἔναι δὲ οὐδενός, ἀλλὰ τὸ τῆς τέχνης περαινέτο ἂν καὶ διὰ σιγῆς, οἷον γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία, καὶ ἄλλαι πολλαί. τὰς τοιαύτας μοι δοκεῖς λέγειν, περὶ ἃς οὐ φηῖς τὴν φηγορικὴν εἶναι· ἢ οὐ; ΓΟΡ. Πάνυ μὲν οὖν καλῶς ὑπολαμβάνεις, ὧς Σώκρατες. ΣΩ. Ἐτεροι δὲ γέ εἰσι τῶν τεχνῶν αἱ διὰ λόγου πᾶν περαινέουσι, καὶ ἔργου, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ οὐδενός προσδεόνται, ἢ βραχέος πάνυ, οἷον ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ λογιστικὴ καὶ ἡ γεωμετρικὴ καὶ ἡ πεπτεντικὴ

γε, καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι· ὧν ἔνιαι σχεδόν τι ἴσους τοὺς λόγους ἔχουσι ταῖς πράξεσιν, αἱ δὲ πολλὰι πλείους· καὶ τοπαράπαν πᾶσα ἢ πράξις καὶ τὸ κῦρος αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. τῶν τοιούτων τινά μοι δοκεῖς λέγειν καὶ τὴν φηγορικὴν. ΓΟΡ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ἀλλ' οὔτι τούτων γε οὐδεμίαν οἶμαι σε βούλεσθαι φηγορικὴν καλεῖν· οὐχ ὅτι τῷ φήματι οὕτως εἶπες, ὅτι ἢ διὰ λόγου τὸ κῦρος ἔχουσα; φηγορικὴ ἐστὶ, καὶ ὑπολάβοι ἂν τις, εἰ βούλοιο δυσχεραίνειν τοῖς λόγοις, τὴν ἀριθμητικὴν ἄρα φηγορικὴν, ὧ Γοργία, λέγεις; ἀλλ' οὐκ οἶμαι σε οὔτε τὴν ἀριθμητικὴν, οὔτε τὴν γεωμετρικὴν, φηγορικὴν λέγειν. ΓΟΡ. Ὅρθῶς γὰρ οἶει, ὧ Σώκρατες, καὶ δικαίως ὑπολαμβάνεις. ΒΙ. ΣΩ. Ἴθι νῦν, καὶ σὺ τὴν ἀπόκρισιν ἣν ἠρόμην, διαπέρανον. ἐπεὶ γὰρ ἢ φηγορικὴ τυγχάνει μὲν οὔσα τούτων τις τῶν τεχνῶν τῶν τὸ πολὺ λόγῳ χρωμένων, τυγχάνουσι δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦται οὔσαι, πειρῶ εἰπεῖν, ἢ περὶ τί ἐν λόγοις τὸ κῦρος ἔχουσα, φηγορικὴ ἐστίν· ὥσπερ ἂν εἴ τις με ἔροιτο ὧν νῦν δὴ ἔλεγον περὶ ἡστινosoῦν τῶν τεχνῶν, ὧ Σώκρατες, τίς ἐστὶν ἢ ἀριθμητικὴ τέχνη, εἴποιμ' ἂν αὐτῷ, ὥσπερ σὺ ἄρτι, ὅτι τῶν διὰ λόγου τις τὸ κῦρος ἔχουσῶν· καὶ εἴ με ἐπανεῖροιο, τῶν περὶ τί, εἴποιμ' ἂν, ὅτι τῶν περὶ τὸ ἄρτίον τε καὶ περιττόν γινῶσις, ὅσα ἂν ἐκάτερα τυγχάνη ὄντα. εἰ δ' αὖ ἔροιτο, τὴν δὲ λογιστικὴν τίνα καλεῖς τέχνην; εἴποιμ' ἂν, ὅτι καὶ αὕτη ἐστὶ τῶν λόγῳ τὸ πᾶν κυρουμένων· καὶ εἰ ἐπανεῖροιο, ἢ περὶ τί, εἴποιμ' ἂν,

ὡςπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ ξυγγραφόμενοι, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα, καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ, [καὶ] ἡ λογιστικὴ ἔχει· (περὶ τὸ αὐτὸ γὰρ ἐστὶ τὸ τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν.) διαφέρει δὲ τοσούτον, ὅτι καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα πῶς ἔχει πλήθους, ἐπισκοπεῖ τὸ περιττόν. καὶ τὸ ἄρτιον ἢ λογιστικὴ. καὶ εἴ τις τὴν ἀστρονομίαν ἀνέροιτο, ἐμοῦ λέγοντος, ὅτι καὶ αὕτη λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα, οἱ δὲ λόγοι οἱ τῆς ἀστρονομίας, εἰ φαίη, περὶ τί εἰσιν, ὃ Σώκρατες, εἶπομεν ἄν, ὅτι περὶ τὴν τῶν ἀστρῶν φοράν καὶ ἡλίου καὶ σελήνης, πῶς πρὸς ἄλληλα τάχος ἔχει. ΓΟΡ. Ὅρθῶς γε λέγων σὺ, ὃ Σώκρατες. ΣΩ. Ἴθι δὴ καὶ σὺ, ὃ Γοργία· τυγχάνει μὲν γὰρ δὴ οὐσα ἢ φητορικὴ τῶν λόγῳ τὰ πάντα διαπραττομένων τε καὶ κυρουμένων τις· ἢ γὰρ; ΓΟΡ. Ἔσου ταῦτα· ΣΩ. Λέγε δὴ τῶν περὶ τί; τί ἐστὶ τοῦτο τῶν ὄντων, περὶ οὗ οὗτοι οἱ λόγοι εἰσίν, οἷς ἡ φητορικὴ χρῆται; ΓΟΡ. Τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων, ὃ Σώκρατες, καὶ ἄριστα. VII. ΣΩ. Ἀλλ', ὃ Γοργία, ἀμφισβητήσιμον καὶ τοῦτο λέγεις, καὶ οὐδὲν πῶ σαφές. οἶμαι γὰρ σε ἀκησέναι ἐν τοῖς ξυμποσίοις ἄδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σχολιόν, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ἄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ, ὡς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ σχολιοῦ, τὸ πλουτεῖν ἀδόλωσ. ΓΟΡ. Ἀκήκοα γὰρ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις τοῦτο; ΣΩ. Ὅτι σοι αὐτίκα ἄν παρασταῖεν οἱ δημιουργοὶ τούτων, ὧν ἐπήγεσεν ὁ τὸ σχολιόν ποιη-

σας, ἰατρός τε καὶ παιδοτρίβης καὶ χρηματιστής, καὶ εἶποι πρῶτον μὲν ὁ ἰατρός, „ὅτι, ὦ Σώκρατες, ἔξαπατᾷ σε Γοργίας· οὐ γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦτου τέχνη περὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἡ ἐμῆ.“ εἰ οὖν αὐτὸν ἐγὼ ἐροίμην, „σὺ δὲ τίς ὢν ταῦτα λέγεις; εἶποι ἂν ἴσως,“ ὅτι ἰατρός. „τί οὖν λέγεις; ἢ τὸ τῆς σῆς τέχνης ἔργον μέγιστόν ἐστιν ἀγαθόν;“ Πῶς γὰρ οὐ, φαίη ἂν ἴσως, ὦ Σώκρατες, ὑγίεια; τί δ' ἐστὶ μείζον ἀγαθὸν ἀνθρώποις ὑγείας; εἰ δ' αὖ μετὰ τοῦτον ὁ παιδοτρίβης εἶποι, „ὅτι θαυμάζοιμι τ' ἂν, ὦ Σώκρατες, καὶ αὐτός, εἰ σοὶ ἔχει Γοργίας μείζον ἀγαθὸν ἐπιδείξει τῆς αὐτοῦ τέχνης, ἢ ἐγὼ τῆς ἐμῆς.“ εἶποίμ' ἂν αὖ καὶ πρὸς τοῦτον, „σὺ δὲ δὴ τίς εἶ, ὦ ἄνθρωπε; καὶ τί τὸ σὸν ἔργον;“ „παιδοτρίβης, φαίη ἂν, τὸ δὲ ἔργον μου ἐστὶ, καλοὺς τε καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα.“ Μετὰ δὲ τὸν παιδοτρίβην εἶποι ἂν ὁ χρηματιστής, ὡς ἐγὼμαι, πάνυ καταφρονῶν ἀπάντων, „σκόπει δῆτα, ὦ Σώκρατες, ἐάν σοι πλοῦτον φανῇ τι μείζον ἀγαθὸν ὄν, ἢ παρὰ Γοργίᾳ, ἢ παρ' ἄλλω ὄτω οὔν.“ φαίμεν ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν, τί δὲ δὴ; ἢ σὺ τοῦτου δημιουργός; φαίη ἂν. Τίς ὢν; χρηματιστής. τί οὖν; κρίνεις σὺ μέγιστον ἀνθρώποις ἀγαθὸν [εἶναι] πλοῦτον; φήσομεν· πῶς γὰρ οὔκ; ἐρεῖ. Καὶ μὴν ἀμφισβητεῖ γε Γοργίας· ὅδε τὴν παρ' αὐτοῦ τέχνην μείζονος ἀγαθοῦ αἰτίαν εἶναι ἢ τὴν σὴν, φαίμεν ἂν ἡμεῖς. δῆλον οὖν ὅτι τὸ μετὰ τοῦτο ἔροίτ' ἂν, „καὶ τί ἐστὶ τοῦτο τὸ ἀγαθόν; ἀποκρινάσθω

Γοργίας: " ἴθι σὺν νομίσας, ὦ Γοργία, ἐρωτήσθαι καὶ ὑπ' ἐκείνων καὶ ὑπ' ἐμοῦ, ἀπόκριναι, τί ἐστὶ τοῦτο ὃ φῆς σὺ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ σὲ δημιουργὸν εἶναι αὐτοῦ. ΓΟΡ. "Ὅπερ ἐστίν, ὦ Σώκρατες, τῆ ἀληθεία μέγιστον ἀγαθόν, καὶ αἴτιον ἅμα μὲν ἐλευθερίας αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώποις, ἅμα δὲ τοῦ ἄλλων ἄρχειν ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει ἐκάστω. ΣΩ. Τί οὖν δὴ τοῦτο λέγεις; ΓΟΡ. Τὸ πείθειν ἕγωγ' οἶδόν τ' εἶναι τοῖς λόγοις καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστάς, καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτίς, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστίς, καὶ ἐν ἄλλῳ ξυλλόγῳ παντί, ὅστις ἂν πολιτικὸς ξύλλογος γίγνηται. καίτοι ἐν ταύτῃ τῇ δυνάμει δοῦλον μὲν ἕξεις τὸν ἰατρόν, δοῦλον δὲ τὸν παιδοτρίβην· ὁ δὲ χρηματιστής οὗτος ἄλλῳ ἀναφανήσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὐτῷ, ἀλλὰ σοὶ τῷ δυναμένῳ λέγειν καὶ πείθειν τὰ πλήθη. VIII. ΣΩ. Νῦν μοι δοκεῖς δηλῶσαι, ὦ Γοργία, ἐγγύτατα, τὴν ῥητορικὴν ἵντινα τέχνην ἦγῃ εἶναι, καί, εἴ τι ἐγὼ ξυνήμι, λέγεις ὅτι πειθοῦς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορικὴ, καὶ ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ· ἢ ἔχεις τι λέγειν ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι, ἢ πειθῶ τοῖς ἀκούουσιν ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖν; ΓΟΡ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ὀρίζεσθαι. ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ κεφάλαιον αὐτῆς. ΣΩ. Ἄκουσον δὴ, ὦ Γοργία. ἐγὼ γὰρ εὖ ἴσθι ὅτι, ὡς ἐμαντὸν πείθω, εἴπερ τις ἄλλος ἄλλῳ δαλέγεται, βουλούμενος εἰδέναι αὐτὸ τοῦτο περὶ ὅτου ὁ λόγος ἐστὶ, καὶ ἐμὲ εἴ-

ναι τούτων ἕνα· ἀξιῶ δὲ καὶ σέ. ΓΟΡ. Τί-οὖν δὴ,
 ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐρῶ νῦν. ἐγὼ τὴν ἀπὸ τῆς ῥη-
 τορικῆς πειθῶ, ἣτις ποτ' ἐστὶν ἢν σὺ λέγεις, καὶ
 περὶ ὄντων πραγμάτων ἐστὶ πειθῶ, σαφῶς μὲν εὖ
 ἴσθ' ὅτι οὐκ οἶδα· οὐ μὴν ἀλλ' ὑποπτεύω γε ἢν
 οἶμαί σε λέγειν, καὶ περὶ ὄν· οὐδὲν μέντοι ἤττω
 ἐρήσομαι σε, τίνα ποτὲ λέγεις τὴν πειθῶ τὴν ἀπὸ
 τῆς ῥητορικῆς, καὶ περὶ τίνων αὐτὴν εἶναι. τοῦ οὖν
 ἕνεκα δὴ αὐτὸς ὑποπτεύων σε ἐρήσομαι, ἀλλ' οὐκ
 αὐτὸς λέγω; οὐ σοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ λόγου, ἵνα
 οὕτω προΐη, ὡς μάλιστα ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ
 περὶ ὅτου λέγεται. σκόπει γάρ, εἴ σοι δοκῶ δικαίως
 ἀνερωτᾶν σε· ὡςπερ ἂν εἰ ἐτύχχανόν σε ἐρωτῶν, τίς
 ἐστὶ τῶν ζωγράφων Ζεῦξις, εἴ μοι εἶπες, ὅτι ὁ τὰ
 ζῶα γράφων, ἄρ' οὐκ ἂν δικαίως σε ἠρόμην, ὁ τὰ
 ποῖα τῶν ζῶων γράφων, καὶ ποῦ; ΓΟΡ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Ἄρα διὰ τοῦτο ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶ ζωγράφοι
 γράφοντες ἄλλα πολλὰ ζῶα; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Εἰ
 δέ γε μηδεὶς ἄλλος ἢ Ζεῦξις ἔγραφε, καλῶς ἂν σοι
 ἀπεκέραιτο. ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Ἴθι δὴ καὶ
 περὶ τῆς ῥητορικῆς εἶπέ, πότερόν σοι δοκεῖ πειθῶ
 ποιεῖν ἢ ῥητορικὴ μύνη, ἢ καὶ ἄλλαι τέχναι; λέγω
 δὲ τὸ τοιόνδε· ὅστις διδάσκει ἐτιοῦν πρῶγμα, πότε-
 ρον, ὃ διδάσκει, πείθει, ἢ οὐ; ΓΟΡ. Οὐ δῆτα, ὦ
 Σώκρατες, ἀλλὰ πάντων μάλιστα πείθει. ΣΩ. Πά-
 λιν δ' εἰ ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγομεν, ὡςπερ νῦν
 δὴ, ἢ ἀριθμητικὴ οὐ διδάσκει ἡμᾶς ὅσα ἐστὶ τὰ
 τοῦ ἀριθμοῦ, καὶ ὁ ἀριθμητικὸς ἀνθρώπος; ΓΟΡ.

πρὸς ἄλλον γε δημιουργὸν ὄντιναοῦν ἀγωνίζοιτο,
 πείσειεν ἂν αὐτὸν ἐλέσθαι ὁ φηγορικὸς μᾶλλον ἢ
 ἄλλος ὄστισοῦν. οὐ γὰρ ἐστὶ περὶ ὅτου οὐκ ἂν πρῶ-
 θανώτερον εἴποι ὁ φηγορικὸς ἢ ἄλλος ὄστισοῦν τῶν
 δημιουργῶν ἐν πλήθει. ἢ μὲν οὖν δύναμις τοσαύτη
 ἐστὶ καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. δεῖ μέντοι, ὡς Σώ-
 κρατες, τῇ φηγορικῇ χρῆσθαι, ὡςπερ καὶ τῇ ἄλλῃ
 πάσῃ ἀγωνίᾳ. καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ οὐ τούτου
 ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους, ὅτι
 ἔμαθ' τις πυκτεύειν τε καὶ παγκρατιάζειν, καὶ ἐν
 ὄπλοις μάχεσθαι, ὥστε κρείττων εἶναι καὶ φίλων
 καὶ ἐχθρῶν, οὐ τούτου ἕνεκα τοὺς φίλους δεῖ τύ-
 πτειν, οὐδὲ κεντεῖν τε καὶ ἀποκτιννύναι. οὐδὲ γε μὰ
 Δία, ἐάν τις εἰς παλαιστραν φοιτήσας, εὖ ἔχων τὸ
 σῶμα καὶ πυκτικὸς γενόμενος, ἔπειτα τὸν πατέρα
 τύπτῃ καὶ τὴν μητέρα, ἢ ἄλλον τινα τῶν οἰκείων ἢ
 τῶν φίλων, οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ τοὺς παιδοτρίβιας
 καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὄπλοις διδάσκοντας μάχεσθαι μι-
 σεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. ἐκεῖνοι μὲν
 γὰρ παρέδοσαν, ἐπὶ τῷ δικαίως χρῆσθαι τούτοις
 πρὸς τοὺς πολεμίους καὶ τοὺς ἀδικοῦντας, ἀμυνομέ-
 νους, μὴ ὑπάρχοντας· οἱ δὲ, μεταστρέψαντες, χρῶν-
 ται τῇ ἰσχυί καὶ τῇ τέχνῃ οὐκ ὀρθῶς. οὐκοῦν οἱ
 διδάξαντες, πονηροί, οὐδὲ ἢ τέχνῃ οὔτε αἰτία
 οὔτε πονηρὰ τούτου ἕνεκα ἐστίν, ἀλλ' οἱ μὴ χρῶμε-
 νοι, οἴμαι, ὀρθῶς. ὁ αὐτὸς δὴ λόγος καὶ περὶ τῆς
 φηγορικῆς. δυνατὸς μὲν γὰρ πρὸς ἅπαντας ἐστὶν ὁ
 ῥήτωρ καὶ περὶ παντός λέγειν, ὥστε πιθανώτερος

εἶναι ἐν τοῖς πλήθεισιν ἔμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται· ἀλλ' οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἕνεκα δεῖ οὔτε τοὺς ἰατροὺς τὴν δόξαν ἀφαιρεῖσθαι, ὅτι δύναιντο ἂν τοῦτο ποιῆσαι, οὔτε τοὺς ἄλλους δημιουργοὺς, ἀλλὰ δικαίως καὶ τῇ φητορικῇ χρῆσθαι, ὡς περ καὶ τῇ ἀγωνίᾳ. ἐὰν δέ, οἶμαι, φητορικὸς γενόμενός τις, κατὰ ταύτη τῇ δυνάμει καὶ τῇ τέχνῃ ἀδικῇ, οὐ τὸν διδάξαντα δεῖ μισεῖν τε καὶ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. ἐκείνος μὲν γὰρ ἐπὶ δικαίᾳ χρεῖα παρέδωκεν, ὃ δ' ἐναντίως χρῆται. τὸν οὖν οὐκ ὀρθῶς χρώμενον μισεῖν δίκαιον καὶ ἐκβάλλειν καὶ ἀποκτινύναι, ἀλλ' οὐ τὸν διδάξαντα. XII. ΣΩ. Οἶμαι, ὦ Γοργία, καὶ σὲ ἔμπειρον εἶναι πολλῶν λόγων, καὶ καθεωρακῆναι ἐν αὐτοῖς τὸ τοιόνδε, ὅτι οὐ ῥαδίως δύνανται οἱ ἄνθρωποι, περὶ ὧν ἂν ἐπιχειρήσωσι διαλέγεσθαι, διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους καὶ μαθόντες καὶ διδάξαντες ἑαυτοὺς, οὕτω διαλύεσθαι τὰς συνοσίας· ἀλλ' ἐὰν περὶ τοῦ ἀμφισβητήσωσι, καὶ μὴ φῆ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὀρθῶς λέγειν, ἢ μὴ σαφῶς, χαλεπαίνουσί τε καὶ κατὰ φθόρον οἶονται τὸν ἑαυτῶν λέγειν, φιλονεικούντας ἀλλ' οὐ ζητούντας τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ· καὶ ἔτι οἱ γε τελευτῶντες αἰσχιστα ἀπαλλάττονται, λαιδορηθέντες τε καὶ εἰπόντες καὶ ἀκούσαντες περὶ σφῶν αὐτῶν τοιαῦτα, οἷα καὶ τοὺς παρόντας ἄχουσθαι ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν, ὅτι τοιούτων ἀνθρώπων ἠξίωσαν ἀκροαταὶ γενέσθαι. τοῦ δὲ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς σὺ οὐ πάνυ ἀκόλουθα λέγειν οὐδὲ ξύμφωνα οἷς τοπρεῖτον ἔλεγες

πειθανώτερος ἤ. τοῦτο ξυμβαίνει, ἢ ἄλλο τι; ΓΟΡ. Τοῦτο ἐνταῦθά γε ξυμβαίνει. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἀπάσας τέχνας ὡσαύτως ἔχει ὁ ῥήτωρ καὶ ἡ ῥητορικὴ; αὐτὰ μὲν τὰ πράγματα οὐδὲν δεῖ αὐτὴν εἰδέναι ὅπως ἔχει, μηχανὴν δὲ τινα πειθοῦς εὐρηκέναι, ὥστε φαίνεσθαι τοῖς οὐκ εἰδόσι μᾶλλον εἰδέναι τῶν εἰδόντων. XIV. ΓΟΡ. Οὐκοῦν πολλὴ ῥαστώνη, ὃ Σώκρατες, γίνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν; ΣΩ. Εἰ μὲν ἐλαττοῦται ἢ μὴ ἐλαττοῦται ὁ ῥήτωρ τῶν ἄλλων, διὰ τὸ οὕτως ἔχειν, αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα, εἴαν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ἢ· νῦν δὲ τόδε πρότερον σκεψόμεθα· ἄρα τυγχάνει περὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον, καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ τὸ καλόν, καὶ ἀγαθόν καὶ κακόν, οὕτως ἔχων ὁ ῥητορικὸς ὡς περὶ τὸ ὑγιεινὸν καὶ περὶ τὰ ἄλλα, ὧν αἱ ἄλλαι τέχναι· αὐτὰ μὲν οὐκ εἰδὼς, τί ἀγαθὸν ἢ τί κακόν ἐστίν, ἢ τί καλόν ἢ τί αἰσχρὸν, ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, πειθῶ δὲ περὶ αὐτῶν μεμηχανημένος, ὥστε δοκεῖν εἰδέναι, οὐκ εἰδὼς, ἐν οὐκ εἰδόσι, μᾶλλον τοῦ εἰδότος; ἢ ἀνάγκη εἰδέναι, καὶ δεῖ προεπιστάμενον ταῦτα ἀφικέσθαι παρὰ σὲ τὸν μέλλοντα μαθήσεσθαι τὴν ῥητορικὴν; εἰ δὲ μή, σὺ ὁ τῆς ῥητορικῆς διδάσκαλος, τούτων μὲν οὐδὲν διδάξεις τὸν ἀφικνούμενον, — οὐ γὰρ σὸν ἔργον, — ποιήσεις δ' ἐν τοῖς πολλοῖς δοκεῖν εἰδέναι αὐτὸν τὰ τοιαῦτα, οὐκ εἰδόντα, καὶ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι, οὐκ ὄντα; ἢ τοπαράπαν οὐχ οἷός τε ἔσῃ αὐτὸν διδάξαι

την ῥητορικὴν, εἰάν μὴ προειδῆ περὶ τούτων τὴν αἰσθητικὴν; ἢ πῶς τὰ τοιαῦτα ἔχει, ὡ Γοργία; καὶ πρὸς Διός, ὡςπερ ἄρτι εἶπες, ἀποκαλύψας τῆς ῥητορικῆς εἰπέ τίς ποθ' ἢ δύναμις ἐστίν. ΓΟΡ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὡ Σώκρατες, εἰάν τύχη μὴ εἰδώς, καὶ ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθήσεσθαι. ΣΩ. Ἐχε δὴ· καλῶς γὰρ λέγεις· εἰάν περ ῥητορικὸν σὺ τινα ποιήσης, ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, ἥτοι πρότερόν γε ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ. ΓΟΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί οὖν; ὃ τὰ τεκτονικὰ μεμαθηκώς, τεκτονικός, ἢ οὐ; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὃ τὰ μουσικά, μουσικός; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὃ τὰ ἰατρικά, ἰατρικός; καὶ τἄλλα οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὃ μεμαθηκώς ἕκαστα τοιοῦτός ἐστιν, οἷον ἕκαστον ἢ ἐπιστήμη ἀπεργάζεται; ΓΟΡ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ ὃ τὰ δίκαια μεμαθηκώς δίκαιος; ΓΟΡ. Πάντως δὴ που. ΣΩ. Ὁ δὲ δίκαιος δίκαιά που πράττει; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι, τὸν δὲ δίκαιον βούλεσθαι δίκαια πράττειν; ΓΟΡ. Φαίνεται γε. ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὃ γε δίκαιος ἀδικεῖν. ΓΟΡ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τὸν δὲ ῥητορικὸν ἀνάγκη ἐκ τοῦ λόγου δίκαιον εἶναι. ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Οὐδέποτε ἄρα βουλήσεται ὃ ῥητορικός ἀδικεῖν. ΓΟΡ. Οὐ φαίνεται γε. XV. ΣΩ. Μέμνησαι οὖν λέγων ὄλλωι πρότερον ὅτι οὐ δεῖ τοῖς παιδοτρίβαις ἐγκαλεῖν, οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων, εἰάν ὃ πύκτις τῇ πυκτικῇ

μη καλῶς χρῆται καὶ ἀδικῆ; ὡσαύτως δὲ οὕτω καὶ εἰάν ὁ ῥήτωρ τῆ ῥητορικῆ ἀδίκως χρῆται, μη τῷ διδάξαντι ἐγκαλεῖν, μηδὲ ἐξελαύνειν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῷ ἀδικοῦντι καὶ οὐκ ὀρθῶς χρωμένῳ τῆ ῥητορικῆ; ἐρῶθήθη ταῦτα ἢ οὐ; ΓΟΡ. Ἐρῶθήθη. ΣΩ. Νῦν δὲ γε ὁ αὐτός οὗτος φαίνεται ὁ ῥητορικός οὐκ ἂν ποτε ἀδικήσας, ἢ οὐ; ΓΟΡ. Φαίνεται. ΣΩ. Καὶ ἐν τοῖς πρώτοις γε, ὡ Γοργία, λόγοις ἐλέγετο, ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγους εἶη, οὐ τοὺς τοῦ ἀρτίου καὶ περιττοῦ, ἀλλὰ τοὺς τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου· ἢ οὐ; ΓΟΡ. Ναί. ΣΩ. Ἐγὼ τοίνυν σοῦ τότε ταῦτα λέγοντος ὑπέλαβον, ὡς οὐδέποτε ἂν εἶη ἡ ῥητορικὴ ἀδικὸν πρᾶγμα, ὃ γ' αἰεὶ περὶ δικαιοσύνης τοὺς λόγους ποιεῖται· ἐπειδὴ δὲ ὀλίγον ὕστερον ἐλέγες, ὅτι ὁ ῥήτωρ τῆ ῥητορικῆ καὶν ἀδίκως χρῆτο, οὕτω θαυμάσας καὶ ἠγησάμενος οὐ ξυνάδειν τὰ λεγόμενα, ἐκείνους εἶπον τοὺς λόγους, ὅτι εἰ μὲν κέρδος ἡγοῖο εἶναι τὸ ἐλέγχεσθαι, ὡς περ ἐγὼ, ἄξιον εἶη διαλέγεσθαι, εἰ δὲ μὴ, εἴην χαίρειν. ὕστερον δὲ ἡμῶν ἐπισκοπουμένων, ὀρθῶς δὴ καὶ αὐτός, ὅτι αὐὸμολογεῖται, τὸν ῥητορικὸν ἀδύνατον εἶναι ἀδίκως χρῆσθαι τῆ ῥητορικῆ καὶ ἐθέλειν ἀδικεῖν. ταῦτα οὖν ὅπη ποτὲ ἔχει, μὰ τὸν κύνα, ὡ Γοργία, οὐκ ὀλίγης ξυνουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκέπασθαι. XVI. ΠΩΛ. Τί δέ, ὡ Σώκρατες; οὕτω καὶ σὺ περὶ τῆς ῥητορικῆς δοξάζεις ὡς περ νῦν λέγεις; ἢ οἶει, ὅτι Γοργίας ἡσχύνθη σοι μὴ προσομολογήσαι, τὸν ῥητορικὸν ἄνδρα μὴ οὐχὲ καὶ τὰ δίκαια εἰδέναι καὶ

τιὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ, καὶ εἰ μὴ ἔλθῃ ταῦτα εἰ-
 δὼς παρ' αὐτόν, αὐτὸς διδάξειν ἔπειτα; ἐκ ταύτης
 ἴσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι ξυνέβη ἐν τοῖς λό-
 γοις· τοῦθ' ὃ δὴ ἀγαπᾷς, αὐτὸς ἀγαγὼν ἐπὶ τοιαῦτα
 ἐρωτήματα. ἐπεὶ τίνα οἶει ἀπαρνήσεσθαι μὴ οὐχὶ
 καὶ αὐτὸν ἐπίστασθαι τὰ δίκαια καὶ ἄλλους διδά-
 ξειν; ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικίη
 ἐστὶ τοὺς λόγους. ΣΩ. ὦ κάλλιστε Πῶλε, ἀλλὰ τοὶ
 ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἐταίρους καὶ υἱεῖς, ἵνα, ἐπειδὴν
 αὐτοὶ πρεσβύτεροι γιγνόμενοι σφαλλώμεθα, παρόν-
 τες ὑμεῖς οἱ νεώτεροι ἐπανορθώτε ἡμῶν τὸν βίον καὶ
 ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις. καὶ νῦν εἴ τι ἐγὼ καὶ Γορ-
 γίας ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα, σὺ παρῶν ἐπανορ-
 θου· δίκαιος δ' εἶ· καὶ ἐγὼ ἐθέλω, τῶν ὁμολο-
 γημένων εἴ τι σοὶ δοκεῖ μὴ καλῶς ὁμολογήσθαι, ἀνα-
 θέσθαι ὃ, τι ἂν σὺ βούλῃ, εἰάν μοι ἐν μόνον φυ-
 λάτῃς. ΠΩΛ. Τί τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Τὴν μακρο-
 λογίαν, ὃ Πῶλε, ἣν καθέξις, ἣ τοπρῶτον ἐπεχεί-
 ρησας χρῆσθαι. ΠΩΛ. Τί δέ; οὐκ ἐξέσται μοι λέ-
 γειν, ὅποσα ἂν βούλωμαι; ΣΩ. Δεινὰ μὲντ' ἂν πά-
 θοις, ὃ βέλτιστε, εἰ Ἀθήναζε ἀφικόμενος, οὗ τῆς
 Ἑλλάδος πλείστη ἐστὶν ἐξουσία τοῦ λέγειν, ἔπειτα
 σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἀτυχήσαις. ἀλλὰ ἀντίθε-
 τὸ, σοῦ μακρὰ λέγοντος καὶ μὴ ἐθέλοντος τὸ ἐρω-
 τώμενον ἀποκρίνεσθαι, οὐ δεινὰ αὖ ἂν ἐγὼ πάθοιμι
 εἰ μὴ ἐξέσται μοὶ ἀπιέναι καὶ μὴ ἀκούειν σου; ἀλλ'
 εἴ τι κήδει τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, καὶ ἐπανορθώ-
 σασθαι αὐτὸν βούλει, ὥσπερ νῦν δὴ ἔλεγον, ἀναθέ-

μενος ὃ, τι σοι δοκεῖ, ἐν τῷ μέρει ἐρωτῶν τε καὶ ἐρωτώμενος, ὡςπερ ἐγὼ τε καὶ Γοργίας, ἐλεγχέ τε καὶ ἐλέγχου. φῆς γὰρ δὴ που καὶ σὺ ἐπίστασθαι, ἄπερ Γοργίας, ἢ οὐ; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σὺ κελεύεις σεαυτὸν ἐρωτᾶν ἐκάστοτε ὃ τι ἄν τις βούληται, ὡς ἐπιστάμενος ἀποκρίνεσθαι; ΠΩΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ νῦν δὴ τούτων ὀπότερον βούλει ποιεῖ, ἐρώτα, ἢ ἀποκρίνου. XVII. ΠΩΛ. Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα, καὶ μοι ἀποκρίναι, ὡς Σώκρατες. ἐπειδὴ Γοργίας ἀπορεῖν σοι δοκεῖ περὶ τῆς ῥητορικῆς, σὺ αὐτὴν τίνα φῆς εἶναι; ΣΩ. Ἄρα ἐρωτῆς, ἦντινα τέχνην φημί εἶναι; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐδεμία ἔμοιγε δοκεῖ, ὡς Πῶλε, ὡς γε πρὸς σὲ τάληθῆ εἰρησθαι. ΠΩΛ. Ἀλλὰ τί σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι; ΣΩ. Πρῶγμα, ὃ φῆς σὺ ποιῆσαι τέχνην ἐν τῷ ξυγγράμματι, ὃ ἐγὼ ἔναγχος ἀνέγων. ΠΩΛ. Τί τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ἐμπειρίαν ἔγωγέ τινα. ΠΩΛ. Ἐμπειρία ἄρα σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι; ΣΩ. Ἐμοιγε, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις. ΠΩΛ. Τίνος ἔμπειρία; ΣΩ. Χάριτός τινος καὶ ἡδονῆς ἀπειργασίας. ΠΩΛ. Οὐκοῦν καλὸν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις; ΣΩ. Τί δέ, ὡς Πῶλε; πέπυσαι ἤδη παρ' ἐμοῦ ὃ, τι φημί αὐτὴν εἶναι, ὥστε τὸ μετὰ τοῦτο ἐρωτῆς, εἰ οὐ καλὴ μοι δοκεῖ εἶναι; ΠΩΛ. Οὐ γὰρ πέπυσμαι, ὅτι ἔμπειρίαν τινὰ αὐτὴν φῆς εἶναι; ΣΩ. Βούλει οὖν, ἐπειδὴ τιμᾶς τὸ χαρίζεσθαι, σμικρὸν τί μοι χαρίσασθαι; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἐροῦ νῦν με, ὄψο-

ποιῖα ἦτις μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι. ΠΩΛ. Ἐρωτῶ δὴ, τίς τέχνη ὀψοποιῖα. ΣΩ. Οὐδεμία, ὡς Πῶλε. ΠΩΛ. Ἄλλὰ τί, φάθι. ΣΩ. Φημὶ δὴ, ἐμπειρία τις. ΠΩΛ. Τίς, φάθι. ΣΩ. Φημὶ δὴ, χάριτος καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας, ὡς Πῶλε. ΠΩΛ. Ταυτὸν δ' ἐστὶν ὀψοποιῖα καὶ ῥητορικὴ; ΣΩ. Οὐδαμῶς γε, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύσεως μῦριον. ΠΩΛ. Τίνος λέγεις ταύτης; ΣΩ. Μὴ ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθές εἰπεῖν, ὅπως Γοργίου ἔνεκα λέγεις, μὴ οἴηται με διακωμῶδειν τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν τοῦτό ἐστιν ἡ ῥητορικὴ, ἣν Γοργίας ἐπιτηδεύει, οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ ἄρτι ἐκ τοῦ λόγου οὐδὲν ἡμῖν καταφανές ἐγένετο, τί ποτε οὗτος ἡγεῖται· ὃ δ' ἐγὼ καλῶ τὴν ῥητορικὴν, πράγματός τινός ἐστι μῦριον οὐδενὸς τῶν καλῶν. ΓΟΡ. Τίνος, ὡς Σώκρατες; εἰπέ μηδὲν ἐμὲ αἰσχυνθείς. ΣΩ. XVIII. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὡς Γοργία, εἶναι τι ἐπιτήδευμα, τεχνικὸν μὲν οὐ, ψυχῆς δὲ στοχαστικῆς καὶ ἀνδρείας καὶ φύσει δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις. καλῶ δὲ αὐτοῦ ἐγὼ τὸ κεφάλαιον κολακίαν. ταύτης μοι δοκεῖ τῆς ἐπιτηδεύσεως πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα μύρια εἶναι, ἐν δὲ καὶ ἡ ὀψοποιικὴ, ὃ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη, ὡς δὲ ὁ ἐμὸς λόγος, οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπειρία καὶ τριβή. ταύτης μῦριον καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐγὼ καλῶ, καὶ τὴν γε κομμωτικὴν καὶ τὴν σοφιστικὴν· τέτταρα ταῦτα μύρια ἐπὶ τέτταρσι πράγμασιν. εἰ οὖν βούλεται Πῶλος πυνθάνεσθαι, πυνθάνεσθω. οὐ γὰρ πω πέπυσται, ὅποιον φημὶ ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν

κολακείας μόριον εἶναι, ἀλλ' αὐτὸν λέληθα οὐπω ἀποκεκριμένος· ὁ δὲ ἐπανερωτῶ εἰ οὐ καλὸν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ αὐτῷ οὐκ ἀποκρινοῦμαι πρότερον, εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρὸν ἡγοῦμαι εἶναι τὴν ῥητορικὴν, πρὶν ἂν πρῶτον ἀποκρίνωμαι, ὃ μὲ ἐστίν. οὐ γὰρ δίκαιον, ὡς Πῶλε. ἀλλ' εἴπερ βούλει πευθέσθαι, ἐρώτα, ὁποῖον μόριον τῆς κολακείας φημί εἶναι τὴν ῥητορικὴν. ΠΩΛ. Ἐρωτῶ δὴ, καὶ ἀποκρίναι, ὁποῖον μόριον. ΣΩ. Ἀρ' οὖν ἂν μάθους ἀποκρινάμενον; ἔστι γὰρ ἡ ῥητορικὴ, κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον, πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον. ΠΩΛ. Τί οὖν; καλὸν ἢ αἰσχρὸν λέγεις αὐτὴν εἶναι; ΣΩ. Αἰσχρὸν ἔγωγε. τὰ γὰρ κακὰ αἰσχρὰ ἐγὼ καλῶ· ἐπειδὴ δὲ ἔσοι ἀποκρίνασθαι ὡς ἤδη εἰδῶτι ἂ ἐγὼ λέγω. ΓΟΡ. Μὰ τὸν Δία, ὡς Σώκρατες, ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς ξυνίημι ὃ, τι λέγεις. ΣΩ. Εἰκότως γε, ὡς Γοργία, οὐδὲν γὰρ πω σαφές λέγω· Πῶλος δὲ ὅδε νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς. ΓΟΡ. Ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἔα· ἐμοὶ δ' εἰπέ, πῶς λέγεις πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον εἶναι τὴν ῥητορικὴν. ΣΩ. Ἀλλὰ ἐγὼ πειράσομαι φράσαι ὃ γέ μοι φαίνεται εἶναι ἡ ῥητορικὴ· εἰ δὲ μὴ τυγχάνει ὄν τοῦτο, Πῶλος ὅδε ἐλέγξει. σῶμά που καλεῖς τι καὶ ψυχὴν; ΓΟΡ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τούτων οἶε τινὰ εἶναι ἐκατέρου εὐεξίαν; ΓΟΡ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί δέ; δοκοῦσαν μὲν εὐεξίαν, οὔσαν δ' οὐ; οἷον τοιόνδε τι λέγω· πολλοὶ δοκοῦσιν εὖ ἔχειν τὰ σώματα, οὓς οὐκ ἂν ῥαδίως αἰσθοίτο τις, ὅτι οὐκ εὖ ἔχουσιν, ἄλλος ἢ ἰατρός τε καὶ τῶν

γυμναστικῶν τις. ΓΟΡ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Τὸ
 τοιοῦτον λέγω καὶ ἐν σώματι εἶναι καὶ ἐν ψυχῇ, ὃ τι
 ποιῆ μὲν δοκεῖν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν,
 ἔχει δὲ οὐδὲν μᾶλλον. ΓΟΡ. Ἔστι ταῦτα. XIX. ΣΩ.
 Φέρε δὴ σοι, εἰν δύνωμαι, σαφέστερον ἐπιδείξω ὃ
 λέγω. δυεῖν ὄντων πραγμάτων, δύο λέγω τέχνας,
 καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῇ ψυχῇ, πολιτικὴν καλῶ, τὴν δὲ
 ἐπὶ τῷ σώματι, μίαν μὲν οὕτως ὀνομάσαι οὐκ ἔχω
 σοι· μιᾶς δὲ οὐσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας, δύο
 μόρια λέγω, τὴν μὲν γυμναστικὴν, τὴν δὲ ἰατρικὴν·
 τῆς δὲ πολιτικῆς, ἀντίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ
 τὴν νομοθετικὴν, ἀντίστροφον δὲ τῇ ἰατρικῇ τὴν
 δικαιοσύνην. ἐπικοινωνοῦσι μὲν δὴ ἀλλήλαις, ἅτε
 περὶ τὸ αὐτὸ οὔσαι, ἐκάτεραι τούτων, ἢ τε ἰατρικῇ
 τῇ γυμναστικῇ καὶ ἢ δικαιοσύνη τῇ νομοθετικῇ·
 ὅμως δὲ διαφέρουσί τι ἀλλήλων. τετάρων δὲ τού-
 των οὐσῶν, καὶ αἰεὶ πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπευου-
 σῶν, τῶν μὲν τὸ σῶμα, τῶν δὲ τὴν ψυχὴν, ἢ
 κολακευτικὴ αἰσθημένη, οὐ γνοῦσα λέγω, ἀλλὰ
 στοχασαμένη, τέτραχα ἑαυτὴν διανείμασα, ὑποδύσα
 ὑπὸ ἕκαστον τῶν μορίων, προσποιεῖται εἶναι τοῦτο
 ὅπερ ὑπέδν· καὶ τοῦ μὲν βελτίστου οὐδὲν φροντίζει,
 τῷ δὲ αἰεὶ ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἄνοιαν καὶ ἔξα-
 πατᾶ· ὥστε δοκεῖ πλείστου ἀξία εἶναι. ὑπὸ μὲν
 οὖν τὴν ἰατρικὴν ἢ ὀψοποιικὴν ὑποδέδυκε, καὶ
 προσποιεῖται τὰ βέλτιστα σιτία τῷ σώματι εἰδέναι,
 ὥστ' εἰ δεοὶ ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι ὀψοποιὸν τε
 καὶ ἰατρόν, ἢ ἐν ἀνδράσιν οὕτως ἀνοήτοις, ὥσπερ

οἱ παῖδες, πότερος ἑπαῖοι περὶ τῶν χρηστῶν σι-
 τῶν ἢ πονηρῶν, ὁ ἰατρός ἢ ὁ ὄψοποιός, λιμῶ
 ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἰατρόν. κολακείαν μὲν οὖν αὐτὸ
 καλῶ, καὶ αἰσχρὸν φημί, ὃ Πῶλε, τὸ τοιοῦτον.
 τοῦτο γὰρ πρὸς σέ λέγω, ὅτι τοῦ ἡδέος στοχάζεται
 ἄνευ τοῦ βελτίστου, τέχνην δὲ αὐτὴν οὐ φημι εἶναι,
 ἀλλ' ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα ὦν προς-
 φέρει, ὅποια ἄτια τὴν φύσιν ἐστίν, ὥστε τὴν
 αἰτίαν ἐκάστου μὴ ἔχειν εἰπεῖν. ἐγὼ δὲ τέχνην οὐ
 καλῶ, ὃ ἂν ἢ ἄλογον πρᾶγμα. τούτων δὲ πέρι εἰ
 ἀμφισβητεῖς, ἐθέλω ὑποσχεῖν λόγον. **XX.** Τῇ
 μὲν οὖν ἰατρικῇ, ὡς περ λέγω, ἡ ὄψοποικὴ κολα-
 κεία ὑπόκειται, τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν
 τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τε οὖσα καὶ
 ἀπατηλὴ καὶ ἀγεννής καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε
 καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατωσα,
 ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ
 οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν. ἴν' οὖν μὴ
 μακρολογῶ, ἐθέλω σοι εἰπεῖν, ὡς περ οἱ γεωμέτραι,
 (ἤδη γὰρ ἂν ἴσως ἀκολουθήσειας) ὅτι, ὃ κομμωτικὴ
 πρὸς γυμναστικὴν, τοῦτο ὄψοποικὴ πρὸς ἰατρι-
 κήν· μᾶλλον δὲ ὧδε, ὅτι, ὃ κομμωτικὴ πρὸς γυμνα-
 στικὴν, τοῦτο σοφιστικὴ πρὸς νομοθετικὴν, καὶ ὅτι,
 ὃ ὄψοποικὴ πρὸς ἰατρικὴν, τοῦτο ῥητορικὴ πρὸς
 δικαιοσύνην. ὅπερ μέντοι λέγω, διέστηκεν οὕτω φύ-
 σει· ἅτε δ' ἑγγύς ὄντων, φύρονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ
 περὶ ταυτὰ σοφισταὶ καὶ ῥήτορες, καὶ οὐκ ἔχουσιν
 ὃ, τι χρήσονται οὔτε αὐτοὶ ἑαυτοῖς, οὔτε οἱ ἄλλοι

ἄνθρωποι τούτοις. καὶ γὰρ ἂν εἰ μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεστιάτει, ἀλλ' αὐτὸ αὐτῷ, καὶ μὴ ὑπὸ ταύτης κατεθεωρεῖτο καὶ διεκρίνετο ἢ τε ὀψοποιϊκὴ καὶ ἡ ἰατρικὴ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἔκρινε σταθμώμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς αὐτὸ, τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν, ὦ φίλε Πῶλε (σὺ γὰρ τούτων ἔμπειρος)· ὁμοῦ ἂν πάντα χρήματα ἐφύρετο ἐν τῷ αὐτῷ, ἀκρίτων ὄντων τῶν τε ὑγιεινῶν καὶ ἰατρικῶν καὶ ὀψοποιϊκῶν. ὁ μὲν οὖν ἐγὼ φημι τὴν ὀψοποιϊκὴν εἶναι, ἀκήκουσ' ἀντίτροφον ὀψοποιϊκῆς ἐν ψυχῇ, ὡς ἐκεῖνο ἐν σώματι. ἴσως μὲν οὖν ἄτοπον πεποίηκα, ὅτι σε οὐκ ἔων μακροῦς λόγους λέγειν, αὐτὸς συχνὸν λόγον ἀποτέτακα. ἄξιον μὲν οὖν ἐμοὶ συγγνώμην ἔχειν ἐστί. λέγοντος γὰρ μου βραχέα, οὐκ ἐμάνθανες, οὐδὲ χρῆσθαι τῇ ἀποκρίσει, ἢν σοι ἀπεκρινάμην, οὐδὲν οἶδός τ' ἦν ἴσα, ἀλλὰ ἐδέου διηγήσεως. εἰ μὲν οὖν καὶ ἐγὼ σοῦ ἀποκρινομένου μὴ ἔχω ὅ, τι χρῆσθαι, ἀπότεινε καὶ σὺ λόγον· εἰ δὲ ἔχω, ἔα με χρῆσθαι· δίκαιον γάρ. καὶ νῦν ταύτη τῇ ἀποκρίσει εἴ τι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ. XXI. ΠΩΛ. Τί οὖν φῆς; κολακεία δοκεῖ σοι εἶναι ἡ ὀψοποιϊκὴ; ΣΩ. Κολακείας μὲν οὖν ἔγωγε εἶπον μόριον· ἀλλ' οὐ μνημονεύεις τηλικούτος ἂν, ὦ Πῶλε; τί τάχα δράσεις πρεσβύτης γενόμενος; ΠΩΛ. Ἄρ' οὖν δοκοῦσά σοι ὡς κολακῆς ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι νομιζέσθαι οἱ ἀγαθοὶ ὀψοποιϊκοί; ΣΩ. Ἐρώτημα τοῦτ' ἐρωτῆς, ἢ λόγου τινὸς ἀρχὴν λέγεις; ΠΩΛ. Ἐρωτῶ ἔγωγε. ΣΩ. Οὐδὲ νομιζέσθαι ἔμοιγε δοκοῦσι. ΠΩΛ. Πῶς

πίνειν τὸ φάρμακον καὶ ἀλγεῖν; ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὑγιαίνειν, οὗ ἕνεκα πίνουσι; ΠΩΛ. Δῆλον ὅτι τὸ ὑγιαίνειν, οὗ ἕνεκα πίνουσιν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ πλείοντες τε καὶ τὸν ἄλλον χρηματισμὸν χρηματιζόμενοι οὗ τοῦτό ἐστιν, ὃ βούλονται, ὃ ποιοῦσιν ἐκαστοτε—τίς γὰρ βούλεται πλεῖν τε καὶ κινδυνεύειν καὶ πράγματ' ἔχειν; — ἀλλ' ἐκεῖνο, οἶμαι, οὗ ἕνεκα πλέουσι, πλουτεῖν· πλοῦτου γὰρ ἕνεκα πλέουσι. ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄλλοτε οὖν οὕτω καὶ περὶ πάντων, ἐάν τις τι πράττη ἕνεκά του, οὗ τοῦτο βούλεται ὃ πράττει, ἀλλ' ἐκεῖνο, οὗ ἕνεκα πράττει; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἔστι τι τῶν ὄντων, ὃ οὐχὶ ἦτοι ἀγαθὸν γ' ἐστὶν ἢ κακόν, ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν; ΠΩΛ. Πολλὴ ἀνάγκη, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Οὐκοῦν λέγεις εἶναι ἀγαθὸν μὲν σοφίαν τε καὶ ὑγίειαν καὶ πλοῦτον καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα, κακὰ δὲ τὰναντία τούτων; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τὰ δὲ μῆτε ἀγαθὰ μῆτε κακὰ ἄρα τοιαῦδε λέγεις, ἃ ἐνίοτε μὲν μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ, ἐνίοτε δὲ τοῦ κακοῦ, ἐνίοτε δὲ οὐδετέρου; οἷον, καθῆσθαι καὶ βαδίζειν καὶ τρέχειν καὶ πλεῖν, καὶ οἷον αὐτὸ λίθους καὶ ξύλα καὶ τᾶλλα τὰ τοιαῦτα; οὐ ταῦτα λέγεις; ἢ ἀλλ' ἅττα καλεῖς τὰ μῆτε ἀγαθὰ μῆτε κακὰ; ΠΩΛ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΣΩ. Πότερον οὖν τὰ μεταξὺ ταῦτα ἕνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττωσιν, ἢ τὰγαθὰ τῶν μεταξὺ; ΠΩΛ. Τὰ μεταξὺ δῆπου τῶν ἀγαθῶν. ΣΩ. Τὸ ἀγαθὸν ἄρα διώκοντες καὶ βαδίζομεν, ὅταν βαδίζομεν, οἰόμενοι

βέλτιον εἶναι, καὶ τὸ ἐναντίον ἔσταμεν, ὅταν ἐστώμεν, τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ οὐ; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ ἔστιν καὶ ἀποκτείνουμεν, εἴ τινα καὶ ἀποκτείνουμεν, καὶ ἐκβάλλομεν καὶ ἀφαιρούμεθα χρήματα, οἰόμενοι ἄμεινον εἶναι ἡμῖν ταῦτα ποιεῖν, ἢ οὐ; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐνεκ' ἄρα τοῦ ἀγαθοῦ πάντα ταῦτα ποιοῦσιν οἱ ποιοῦντες. ΠΩΛ. Φημί. XXIV. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁμολογήσαμεν, ἃ ἕνεκά του ποιοῦμεν, μὴ ἐκεῖνα βούλεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνο, οὗ ἕνεκα ταῦτα ποιοῦμεν. ΠΩΛ. Μάλιστα. ΣΩ. Οὐκ ἄρα σφάττειν βουλόμεθα, οὐδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων, οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι ἀπλῶς οὕτως· ἀλλ' εἰάν μὲν ὠφέλιμα ἢ ταῦτα, βουλόμεθα πράττειν αὐτά, βλαβερὰ δὲ ὄντα οὐ βουλόμεθα. τὰ γὰρ ἀγαθὰ βουλόμεθα, ὡς φῆς σύ, τὰ δὲ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακὰ οὐ βουλόμεθα, οὐδὲ τὰ κακὰ· ἢ γάρ; ἀληθῆ σοι δοκῶ λέγειν, ὦ Πῶλε, ἢ οὐ; — τί οὐκ ἀποκρίνη; ΠΩΛ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπερ ταῦτα ὁμολογοῦμεν, ἢν τις ἀποκτείνῃ τινὰ ἢ ἐκβάλλῃ ἐκ πόλεως ἢ ἀφαιρῆται χρήματα, εἴτε τύραννος ὢν εἴτε ῥήτωρ, οἰόμενος εἶναι αὐτῷ ἄμεινον, τυγχάνῃ δὲ ὄν κίκιον, οὗτος δήπου ποιεῖ ἃ δοκεῖ αὐτῷ; ἢ γάρ; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ ἃ βούλεται, εἴπερ τυγχάνει ταῦτα κακὰ ὄντα; — τί οὐκ ἀποκρίνη; ΠΩΛ. Ἄλλ' οὐ μοι δοκεῖ ποιεῖν ἃ βούλεται. ΣΩ. Ἔστι μὲν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος μέγα δύναται ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, εἴπερ ἐστὶ τὸ μέγα δύνασθαι ἀγαθόν τι, κατὰ τὴν σὴν ὁμολογίαν; ΠΩΛ. Οὐκ ἔστιν. ΣΩ. Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἔλεγον λέ-

γων, ὅτι ἔστιν ἄνθρωπον ποιοῦντα ἐν πόλει
αὐτοῦ, μὴ μέγα δύνασθαι, μηδὲ ποιεῖν ἄ
ΠΩΛ. Ὡς δὴ σύ, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἂν δέξ
ναί σοι ποιεῖν ὅ, τι δοκεῖ σοι ἐν τῇ πόλει
μή, οὐδὲ ζηλοῖς ὅταν ἴδῃς τινὰ ἢ ἀποκτεῖνο
ἔδοξεν αὐτοῦ, ἢ ἀφελόμενον χρήματα, ἢ δῆσαι
Δικαίως λέγεις, ἢ ἀδίκως; ΠΩΛ. Ὅπότε ῥ'
οὐκ ἀμφοτέρως ζηλωτόν ἐστιν; ΣΩ. Εὐρ
Πῶλε. ΠΩΛ. Τί δὴ; ΣΩ. Ὅτι οὐ χρή
ἀζηλώτους ζηλοῦν, οὔτε τοὺς ἀθλίους, ἀλ
ΠΩΛ. Τί δέ; οὔτω σοι δοκεῖ ἔχειν περὶ ὄν
ἀνθρώπων; ΣΩ. Πῶς γὰρ οὔ; ΠΩΛ
ὄν ἀποκτείνουσιν, ὄν ἂν δόξῃ αὐτοῦ, δικαί
κτιννύς, ἀθλιος δοκεῖ σοι καὶ ἔλεινός; Σ
ἔμοιγε, οὐδὲ μέντοι ζηλωτός. ΠΩΛ. Ὅ
ἀθλιον ἔφησθα εἶναι; ΣΩ. Τὸν ἀδίκως γε
ρε, ἀποκτείναντα, καὶ ἔλεινόν γε πρὸς τ
καίως, ἀζηλωτον. ΠΩΛ. Ἡ που ὄγε ἀπο
ἀδίκως ἔλεινός τε καὶ ἀθλιός ἐστιν. ΣΩ
ἢ ὁ ἀποκτιννύς, ὦ Πῶλε, καὶ ἦττον ἢ
ἀποθνήσκων. ΠΩΛ. Πῶς δῆτα, ὦ Σώκρατ
Οὕτως ὡς μέγιστον τῶν κακῶν τυγχάνει ὁ
κεῖν. ΠΩΛ. Ἡ γὰρ τοῦτο μέγιστον; οὐ τ
σθαι μεῖζον; ΣΩ. Ἡκιστά γε. ΠΩΛ. Σὺ
λοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν; ΣΩ.
μην μὲν ἂν ἔγωγε οὐδέτερον· εἰ δ' ἀναγ
ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν μᾶλλο
σθαι ἢ ἀδικεῖν. ΠΩΛ. Σὺ ἄρα τυραννεί

δέξαιο; ΣΩ. Οὐκ, εἰ τὸ τυραννεῖν γε λέγεις ὅπερ ἐγώ. ΠΩΛ. Ἄλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω, ὅπερ ἄρτι, ἐξεῖναι ἐν τῇ πόλει, ὃ ἂν δοκῇ αὐτῷ, ποιεῖν τοῦτο, καὶ ἀποκτινύντι καὶ ἐκβάλλοντι καὶ πάντα πράττοντι κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν. XXV. ΣΩ. Ὡ μακάριε, ἐμοῦ δὴ λέγοντος τῷ λόγῳ ἐπιλαβοῦ. εἰ γὰρ ἐγὼ ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ, λαβὼν ὑπὸ μάλῃς ἐγχειρίδιον, λέγοιμι πρὸς σέ, ὅτι, „ὦ Πῶλε, ἐμοὶ δύνάμις τις καὶ τυραννὶς θαυμασία ἄρτι προσγένονεν· ἐὰν γὰρ ἄρα ἐμοὶ δόξη τινὰ τουτωνὶ τῶν ἀνθρώπων, ὧν οὐδ' ὄρῃς, αὐτίκα μάλα δεῖν τεθνάναι, τεθνήξει οὗτος, ὃν ἂν δόξη, κἂν τινὰ δόξη μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα, κἂν θοιμάτιον διεσχίσθαι, διεσχισμένον ἔσται· οὕτω μέγα ἐγὼ δύνάμαι ἐν τῇδε τῇ πόλει.“ εἰ οὖν ἀπιστοῦντι σοι δείξαιμι τὸ ἐγχειρίδιον, ἴσως ἂν εἴποις ἰδὼν, ὅτι, „ὦ Σώκρατες, οὕτω μὲν πάντες ἂν μέγα δύναιτο· ἐπεὶ κἂν ἐμπρησθεῖη οἰκία τούτῳ τῷ τρόπῳ, ἤντινα ἂν σοι δοκῇ, καὶ τὰ γε Ἀθηναίων νεώρια, καὶ τριήρεις, καὶ τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ δημόσια καὶ τὰ ἴδια.“ ἀλλ' οὐκ ἄρα τοῦτ' ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι, τὸ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ· ἢ δοκεῖ σοι; ΠΩΛ. Οὐ δῆτα οὕτω γε. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν, διότι μέμφῃ τὴν τοιαύτην δύνάμιν; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί δῆ, λέγε. ΠΩΛ. Ὅτι ἀναγκαῖον τὸν οὕτω πράττοντα ζημιοῦσθαι ἔστι. ΣΩ. Τὸ δὲ ζημιοῦσθαι οὐ κακόν; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ θαυμάσιε, τὸ μέγα δύνασθαι πάλιν αὐτῷ σοι φαίνεται, ἐὰν μὲν πράττοντι ἃ

δοκεῖ, ἔπηται τὸ ὀφελίμως πράττειν, καὶ εἶναι, καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ μέγα εἰ δὲ μὴ, κακόν, καὶ σμικρὸν δύνασθαι. Θα δὲ καὶ τόδε· ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν, ἄμεινον εἶναι ταῦτα ποιεῖν, ἃ νῦν δὴ ἐλέγχκινύναται τε καὶ ἐξελαύνειν ἀνθρώπους κοσθαι χρήματα, ἐνίοτε δὲ οὐ; ΠΩΛ. Πάντοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, καὶ παρὰ σοῦ ἐμοῦ ὁμολογεῖται. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἰφῆς ἄμεινον εἶναι ταῦτα ποιεῖν; εἶπέ, τίνα ΠΩΛ. Σὺ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, ἀπόκος τοῦτο. ΣΩ. Ἐγὼ μὲν τοίνυν φημί, ὦ Πωλ, παρ' ἐμοῦ ἠδιόν ἐστιν ἀκούειν, ὅταν μεις ταῦτα ποιῆ, ἄμεινον εἶναι, ὅταν δὲ ἀκούον. XXVI. ΠΩΛ. Χαλεπὸν γε σὲ ἐλέγχκρκατες, ἀλλ' οὐχὶ κἂν παῖς σε ἐλέγξειεν, ὅθῃ λέγεις. ΣΩ. Πολλὴν ἄρα ἐγὼ τῷ πῆξω, ἴσην δὲ καὶ σοί, ἐάν με ἐξελέγξης, λῆξης φλυαρίας. ἀλλὰ μὴ κίμης φίλον ἀγετῶν, ἀλλ' ἔλεγγε. ΠΩΛ. Ἀλλὰ μήν, ὦ οὐδέν γέ σε δεῖ παλαιοῖς πράγμασιν ἐλέγχκῆθῆς καὶ πρόην γεγονότα, ταῦτα ἐκανάξαι ἔστι καὶ ἀποδείξαι ὡς πολλοὶ ἀδικθρωποι εὐδαιμόνες εἰσι. ΣΩ. Τὰ πο ΠΩΛ. Ἀρχέλαον δὴ που τοῦτον τὸν Περδῆρχοντα Μακεδονίας; ΣΩ. Εἰ δὲ μὴ, γε. ΠΩΛ. Εὐδαιμόνων οὖν σοι δοκεῖ εἶναι ΣΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Πῶλε. οὐ γάρ πω ξυ

ἀνδρὶ. ΠΩΛ. Τί δαί; Ξυγγενόμενος ἂν γνοίης, ἀλ-
 λως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ; ΣΩ.
 Μὰ Δί' οὐ δῆτα. ΠΩΛ. Δῆλον δῆ, ὧ Σώκρατες, ὅτι
 οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκεις φήσεις εὐδαιμονα
 ὄντα. ΣΩ. Καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ. οὐ γὰρ οἶδα, παι-
 δείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. ΠΩΛ. Τί δέ; ἐν
 τούτῳ πᾶσα ἡ εὐδαιμονία ἐστίν; ΣΩ. Ὡς γε ἐγὼ
 λέγω, ὧ Πῶλε. τὸν μὲν γὰρ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄν-
 δρα καὶ γυναῖκα εὐδαιμονα εἶναί φημι, τὸν δὲ
 ἄδικον καὶ πονηρὸν, ἄθλιον. ΠΩΛ. Ἄθλιος ἄρα
 οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος, κατὰ τὸν σὸν λόγον; ΣΩ.
 Εἴπερ γε, ὧ φίλε, ἄδικος. ΠΩΛ. Ἀλλὰ μὲν δὴ πῶς
 οὐκ ἄδικος; ὧ γε προσῆκε μὲν τῆς ἀρχῆς οὐδέν, ἦν
 νῦν ἔχει, ὄντι ἐκ γυναικός, ἢ ἦν δούλη Ἀλκέτου τοῦ
 Περδίκκου ἀδελφοῦ καὶ κατὰ μὲν τὸ δίκαιον, δούλος
 ἦν Ἀλκέτου, καί, εἰ ἐβούλετο τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐδού-
 λευσεν ἂν Ἀλκίτην, καὶ ἦν ἂν εὐδαίμων, κατὰ γε τὸν
 σὸν λόγον· νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν,
 ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἠδίκηκεν· ὅς γε πρῶτον μὲν τοῦτον
 αὐτὸν τὸν δεσπότην αὐτοῦ καὶ θεῖον μεταπεμψάμενος,
 ὡς ἀποδώσω τὴν ἀρχήν, ἦν Περδίκκας αὐτὸν ἀφείλε-
 το, ξενίσας καὶ καταμεθύσας αὐτόν τε καὶ τὸν υἱὸν
 αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, ἀνεψιὸν αὐτοῦ, σχεδὸν ἡλικιώ-
 την, ἐμβυλιὸν εἰς ἄμαξαν, νύκτωρ ἐξαγαγὼν ἀπέ-
 φραξέ τε καὶ ἠφάνισεν ἀμφοτέρους· καὶ ταῦτα ἀδι-
 ῆσας, ἔλαθεν ἑαυτὸν ἀθλιώτατος γενόμενος, καὶ
 ἠμετεμέλησεν αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον, τὸν ἀδελ-
 ῶν, τὸν γνήσιον τοῦ Περδίκκου υἱόν, παῖδα ὡς

ἑπταετῆ, οὐ ἢ ἀρχὴ ἐγίνετο κατὰ τὸ δίκαιον, οὐκ
 ἐβουλήθη εὐδαιμόν γενέσθαι δικαίως ἐκθρόψας καὶ
 ἀποδοὺς τὴν ἀρχὴν ἐκείνῳ, ἀλλ' εἰς φρεῖα ἐμβυαλῶν
 καὶ ἀποπνίξας, πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλεοπάτραν
 χῆνα ἔφη διώκοντα ἐμπεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. τοιγάρ-
 τοι νῦν, ἦτε μέγιστα ἡδικηκῶς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ,
 ἀθλιώτατός ἐστι πάντων τῶν Μακεδόνων, ἀλλ' οὐκ
 εὐδαιμονέστατος· καὶ ἴσως ἐστὶν ὅστις Ἀθηναίων
 ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος, δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὅστισιν Μα-
 κεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος. XXVII. ΣΩ.
 Καὶ κατ' ἀρχὰς τῶν λόγων, ὦ Πῶλε, ἔγωγέ σε ἐπῆ-
 νεσα, ὅτι μοι δοκεῖς εὖ πρὸς τὴν ὁμηρικὴν πεπαι-
 δεῦσθαι, τοῦ δὲ διαλέγεσθαι ἡμεληκέναι· καὶ νῦν
 ἄλλοτι οὗτός ἐστιν ὁ λόγος, ὃ με καὶ ἂν παῖς ἐξε-
 λέγξειε, καὶ ἐγὼ ὑπὸ σοῦ νῦν, ὡς σὺ οἶε, ἐξελή-
 λεγμαι τούτῳ τῷ λόγῳ, φάσκων τὸν ἀδικοῦντα οὐκ
 εὐδαιμόνα εἶναι; πόθεν, ὦ γαθή; καὶ μὴν οὐδὲν
 γε σοι τούτων ὁμολογῶ, ὧν σὺ φῆς. ΠΩΛ. Οὐ γὰρ
 ἐθέλεις· ἐπεὶ δοκεῖ γε σοί, ὡς ἐγὼ λέγω. ΣΩ. Ω μα-
 κάριε, ὁμηρικῶς γὰρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὥσπερ
 οἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἡγούμενοι ἐλέγχειν. καὶ γὰρ
 ἐκεῖ οἱ ἕτεροι τοὺς ἑτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπει-
 δὴ τῶν λόγων, ὧν ἂν λέγωσι, μάρτυρας πολλοὺς
 παρέχωνται καὶ εὐδοκίμους, ὃ δὲ τὰναντία λέγων
 ἕνα τινὰ παρέχεται ἢ μηδένα. οὗτος δὲ ὁ ἔλεγχος
 οὐδενὸς ἄξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. ἐνίοτε γὰρ
 ἂν καὶ καταψευδομαρτυρηθεῖ τις ὑπὸ πολλῶν καὶ
 δοκούντων εἶναι τι. καὶ νῦν περὶ ὧν σὺ λέγεις ὀλίγον

σι πάντες ξυμφήσουσι ταυτὰ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξέ-
 ροι. καὶ ἐὰν βούλη κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρέχεσθαι,
 ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγω, μαρτυρήσουσί σοι, ἐὰν μὲν
 βούλη, Νικίας ὁ Νικηράτου, καὶ οἱ ἀδελφοὶ μετ'
 αὐτοῦ, ὧν οἱ τρίποδες οἱ ἐφεξῆς ἐσιτώτες εἰσιν ἐν τῷ
 Διονυσίῳ, ἐὰν δὲ βούλη, Ἀριστοκράτης ὁ Σκελλίου,
 οὗ αὖ ἐστὶν ἐν Πυθίῳ τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα,
 ἐὰν δὲ βούλη, ἡ Περικλέους ὄλη οἰκία, ἢ ἄλλη ξυγγέ-
 νεια ἤτινα ἂν βούλη τῶν ἐνθένδε ἐκλέξασθαι· ἀλλ'
 ἐγὼ σοι εἰς ὧν οὐχ ὁμολογῶ. οὐ γάρ με σὺ ἀναγκά-
 ζεις, ἀλλὰ, ψευδομάρτυρας πολλοὺς κατ' ἐμοῦ παρα-
 σχόμενος, ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας καὶ
 τοῦ ἀληθοῦς. ἐγὼ δὲ ἂν μὴ σέ αὐτὸν ἕνα ὄντα μάρ-
 τυρα παράσχωμαι ὁμολογοῦντα περὶ ὧν λέγω, οὐδὲν
 οἶμαι ἄξιον λόγου μοι πεπεράνθαι, περὶ ὧν ἂν ἡμῖν ὁ
 λόγος ἦ, οἶμαι δὲ οὐδὲ σοί, ἐὰν μὴ ἐγὼ σοι μαρτυρῶ
 εἰς ὧν μόνος, τοὺς δ' ἄλλους πάντας τούτους χαί-
 ρειν ἔας. ἔστι μὲν οὖν οὗτός τις τρόπος ἐλέγχου, ὡς
 σὺ τε οἶε καὶ ἄλλοι πολλοί, ἔστι δὲ καὶ ἄλλος, ὃν
 ἐγὼ αὖ οἶμαι. παραβάλλοντες οὖν παρ' ἀλλήλους σκε-
 πώμεθα, εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. καὶ γὰρ καὶ τυγ-
 χάνει, περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν, οὐ πάνυ σμικρὰ ὄντα,
 ἀλλὰ σχεδόν τι ταῦτα, περὶ ὧν εἰδέναι τε κάλλιστον,
 μὴ εἰδέναι τε αἰσχιστον. τὸ γὰρ κεφάλαιον αὐτῶν
 ἐστὶν, ἢ γινώσκειν ἢ ἀγνοεῖν, ὅστις τε εὐδαίμων ἐστί
 καὶ ὅστις μὴ. αὐτίκα πρῶτον, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος
 ἐστί, σὺ ἢ γῆ οἶόν τε, εἶναι μακάριον ἄνδρα ἀδικοῦν-
 τά τε καὶ ἀδικον ὄντα, εἴπερ Ἀρχέλαον ἀδικον μὲν

ἡγῆ εἶναι, εὐδαιμόνα δέ. ἄλλοτι ὡς οὕτω σου νομίζοντος διανοώμεθα; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΧΧVIII. ΣΩ. Ἐγὼ δὲ φημι ἀδύνατον. Ἐν μὲν τουτὶ ἀμφισβητούμεν· εἰεν· ἀδικῶν δὲ δὴ εὐδαιμόνων ἔσται, ἅς ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας; ΠΩΛ. Ἥκιστα γε· ἐπεὶ οὕτω γ' ἂν ἀθλιώτατος εἴη. ΣΩ. Ἀλλ' εἰάν ἄρα μὴ τυγχάνῃ δίκης ὁ ἀδικῶν, κατὰ τὸν σὺν λόγον, εὐδαιμόνων ἔσται; ΠΩΛ. Φημί. ΣΩ. Κατὰ δε γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ὧ Πῶλε, ὁ ἀδικῶν τε καὶ ὁ ἀδικὸς πάντως μὲν ἀθλιός, ἀθλιώτερος μέντοι εἰάν μὴ διδῶ δίκην, μῆδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ἀδικῶν· ἥτιον δὲ ἀθλιός, εἰάν διδῶ δίκην καὶ τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. ΠΩΛ. Ἄτοπά γε, ὧ Σώκρατες, ἐπιχειρεῖς λέγειν. ΣΩ. Πειράσομαι δὲ γε καὶ σὲ ποιῆσαι, ὧ ἐταῖρε, ταυτὰ ἐμοὶ λέγειν· φίλον γάρ σε ἡγοῦμαι. νῦν μὲν οὖν, ἃ διαφερόμεθα, ταῦτ' ἐστὶ· σκόπει δὲ καὶ σύ. εἶπον ἐγὼ που ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιον εἶναι; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Σὺ δὲ τὸ ἀδικεῖσθαι; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἀθλίους ἔφην εἶναι ἐγὼ, καὶ ἐξηλέγχθην ὑπὸ σοῦ; ΠΩΛ. Ναὶ μὰ Δία. ΣΩ. Ὡς σύ γε οἶε, ὧ Πῶλε. ΠΩΛ. Ἀληθῆ γε οἶόμενος ἴσως. ΣΩ. Σὺ δὲ γε εὐδαιμόνας ἀν' τοὺς ἀδικοῦντας, εἰάν μὴ διδῶσι δίκην. ΠΩΛ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτοὺς ἀθλιωτάτους φημί, τοὺς δὲ διδόντας δίκην, ἥτιον. βούλει καὶ τοῦτο ἐλέγχειν; ΠΩΛ. Ἀλλ' ἔτι τοῦτ' ἐκείνου χαλεπώτερόν ἐστιν, ὧ Σώκρατες, ἐξελέγξαι. ΣΩ. Οὐ δῆτα, ὧ Πῶλε, ἀλλ'

ἀδύνατον. τὸ γὰρ ἀληθές οὐδέποτε ἐλέγχεται. ΠΩ. Α. Πῶς λέγεις; ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληφθῆ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται, καὶ ἐκτέμνηται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκῆται, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λώβας αὐτός τε λωβηθεὶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐπιδὼν παῦδάς τε καὶ γυναῖκα, τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῆ, ἢ καταπιττωθῆ, οὗτος εὐδαιμονέστερος ἔσται, ἢ ἐὰν διαφυγὼν τύραννος καταστῆ, καὶ ἄρχων ἐν τῇ πόλει διαβιῶ, ποιῶν ὅ, τι ἂν βούληται, ζηλωτὸς ὢν καὶ εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων; ταῦτα λέγεις ἀδύνατον εἶναι ἐξελέγχειν; XXIX. ΣΩ. Μορμολύττη αὖ, ὡς γενναῖε Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις, ἄρτι δὲ ἔμαρτύρου. ὅμως δὲ ὑπόμνησόν με σμικρόν· ἐὰν ἀδίκως ἐπιβουλεύων τυραννίδι, εἴπῃς ΠΩ. Α. Ἔγωγε. ΣΩ. Εὐδαιμονέστερος μὲν τοίνυν οὐδέποτε ἔσται οὐδέτερος αὐτῶν, οὔτε ὁ κατειργασμένος τὴν τυραννίδα ἀδίκως, οὔτε ὁ δίκην διδοὺς· δυοῖν γὰρ ἀθλίωιν εὐδαιμονέστερος μὲν οὐκ ἂν εἴη, ἀθλιώτερος μόντοι ὁ διαφυγὼν καὶ τυραννεύσας. τί τοῦτο, ὡς Πῶλε, γελᾷς; ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστίν, ἐπειδὴν τίς τι εἶπη, καταγελῶν, ἐλέγχειν δὲ μή; ΠΩ. Α. Οὐκ οἶμι ἐξεληλέγχθαι, ὡς Σώκρατες, ὅταν τοιαῦτα λέγῃς, ἃ οὐδεὶς ἀνφήσειεν ἀνθρώπων; ἐπεὶ ἔρου τινὰ τουτωνί. ΣΩ. Ὁ Πῶλε, οὐκ εἰμὶ τῶν πολιτικῶν, καὶ πέρουσι βουλεύειν λαχῶν, ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε, καὶ ἔδει με ἐπιμηφιζεῖν, γέλωτα παρεῖχον, καὶ οὐκ ἠπιστάμην ἐπιμηφιζεῖν. μή

οὐν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπισηφίζειν τοὺς παρόντας,
 ἀλλ' εἰ μὴ ἔχεις τούτων βελτίω ἔλεγχον, ὅπερ νῦν θῆ
 ἐγὼ ἔλεγον, ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος, καὶ πείρασαι
 τοῦ ἐλέγχου, οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι. ἐγὼ γάρ, ὡς
 ἂν λέγω, ἔνα μὲν παρασχέσθαι μάρτυρα ἐπίσταμαι,
 αὐτὸν πρὸς ὃν ἂν μοι ὁ λόγος ᾗ, τοὺς δὲ πολλοὺς
 ἐῷ χαίρειν, καὶ ἔνα ἐπισηφίζειν ἐπίσταμαι, τοῖς δὲ
 πολλοῖς οὐδὲ διαλέγομαι. ὄρα οὖν, εἰ ἐθελήσεις ἐν τῷ
 μέρει διδόναι ἔλεγχον, ἀποκρινόμενος τὰ ἐρωτώμενα.
 ἐγὼ γάρ δὴ οἶμαι καὶ ἐμέ καὶ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους
 ἀνθρώπους τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιον ἢ ἐπι-
 σθαι, καὶ τὸ μὴ διδόναι δίκην τοῦ διδόναι. ΠΩΛ.
 Ἐγὼ δὲ γε οὐτ' ἐμέ οὐτ' ἄλλον ἀνθρώπων οὐδένα·
 ἐπεὶ σὺ δεῖξαι ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν;
 ΣΩ. Καὶ σὺ γ' ἂν καὶ οἱ ἄλλοι πάντες. ΠΩΛ.
 Πολλοῦ γε δεῖ, ἀλλ' οὐτ' ἐγὼ, οὔτε σὺ, οὐτ' ἄλλος
 οὐδεὶς. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποκρινῆ; ΠΩΛ. Πάνυ μὲν
 οὖν· καὶ γὰρ ἐπιθυμῶ εἰδέναι ὅ, τι ποτ' ἔρεῖς. ΣΩ.
 Λέγε δὴ μοι, ἔν' εἰδῆς, ὥσπερ ἂν εἰ ἐξαρχῆς σε ἡρώ-
 των· πότερον δοκεῖ σοι, ὡς Πῶλε, κάκιον εἶναι τὸ
 ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι; ΠΩΛ. Τὸ ἀδικεῖσθαι,
 ἔμοιγε. ΣΩ. Τί δαὶ δὴ αἴσχιον; πότερον τὸ ἀδικεῖν
 ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι; ἀποκρίνου. ΠΩΛ. Τὸ ἀδικεῖν.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ κάκιον, εἴπερ αἴσχιον; ΠΩΛ.
 Ἥμιστά γε. XXX. ΣΩ. Μανθάνω. οὐ ταυτὸν ἢ γῆ
 σὺ, ὡς ἔοικας, καλὸν τε καὶ ἀγαθόν, καὶ κακὸν καὶ
 αἰσχρόν. ΠΩΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Τί δαὶ τύδε; τὰ
 καλὰ πάντα, οἷον καὶ σώματα καὶ χρώματα καὶ

σχήματα καὶ φωνάς καὶ ἐπιτηδεύματα, εἰς οὐδὲν ἀπο-
 βλέπων καλεῖς ἐκάσις τε καλὰ; οἷον πρῶτον τὰ σώ-
 ματα τὰ καλὰ οὐχὶ ἦτοι κατὰ τὴν χρεῖαν λέγεις καλὰ
 εἶναι, πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χρήσιμον ᾗ, πρὸς τοῦτο,
 ἢ κατὰ ἡδονὴν τινα, εἴαν ἐν τῷ θεωρεῖσθαι χαίρειν
 ποιῇ τοὺς θεωροῦντας; ἔχεις τι ἐκτὸς τούτων λέγειν
 περὶ σώματος κάλλους; ΠΩΛ. Οὐκ ἔχω. ΣΩ. Οὐκ-
 οῦν καὶ τὰλλα πάντα οὕτω καὶ σχήματα καὶ χρώ-
 ματα, ἢ διὰ ἡδονὴν τινα, ἢ διὰ ὠφελίαν, ἢ δι'
 ἀμφοτέρα, καλὰ προσαγορεύεις; ΠΩΛ. Ἐγώ γε.
 ΣΩ. Οὐ καὶ τὰς φωνάς καὶ τὰ κατὰ τὴν μουσι-
 κὴν πάντα ὡσαύτως; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ μὴν
 τί γε κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, οὐ
 δήπου ἐκτὸς τούτων ἐστὶ τὰ καλὰ, τοῦ ἢ ὠφελίμα
 εἶναι, ἢ ἡδέα, ἢ ἀμφοτέρα. ΠΩΛ. Οὐκ ἔμοιγε
 δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν μαθημάτων κάλλος
 ὡσαύτως; ΠΩΛ. Πάνυ γε, καὶ καλῶς γε νῦν ὀρί-
 ζει, ὡς Σώκρατες, ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὀριζόμενος
 τὸ καλόν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ αἰσχρὸν τῷ ἐναντίῳ,
 λύπη τε καὶ κακῷ; ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ὅταν
 ἄρα δυοῖν καλοῖν θάτερον κάλλιον ᾗ, ἢ τῷ ἑτέρῳ
 τούτοις ἢ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλον, κάλλιον ἐστίν,
 ἦτοι ἡδονῇ ἢ ὠφελείᾳ ἢ ἀμφοτέροις. ΠΩΛ.
 Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ ὅταν δὲ δὴ δυοῖν αἰσχροῖν τὸ
 ἕτερον αἰσχίον ᾗ, ἦτοι λύπη ἢ κακῷ ὑπερβάλλον,
 αἰσχίον ἔσται. ἢ οὐκ ἀνάγκη; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ.
 Φέρε δὴ, πῶς ἐλέγετο νῦν δὴ περὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ
 ἀδικεῖσθαι; οὐκ ἔλεγες τὸ μὲν ἀδικεῖσθαι, κάκιον

εἶναι, τὸ δὲ ἀδικεῖν, αἴσχιον; ΠΩΛ. Ἐλεγον. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπερ αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, ἥτοι λυπηρότερόν ἐστι, καὶ λύπη ὑπερβάλλον, αἴσχιον ἂν εἴη, ἢ κακῶ, ἢ ἀμφοτέροις. οὐ καὶ τοῦτο ἀνάγκη; ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ; XXXI. ΣΩ. Πρωτον μὲν δὴ σκεψώμεθα, ἄρα λύπη ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, καὶ ἀλογοῦσι μᾶλλον οἱ ἀδικοῦντες ἢ οἱ ἀδικούμενοι; ΠΩΛ. Οὐδαμῶς, ὡς Σώκρατες, τοῦτό γε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα λύπη γε ὑπερέχει. ΠΩΛ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὴ λύπη, ἀμφοτέροις μὲν οὐκ ἂν ἔτι ὑπερβάλλοι; ΠΩΛ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ ἐτέρῳ λείπεται; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Τῷ κακῶ; ΠΩΛ. Ἐοικεν. ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ κακῶ ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι. ΠΩΛ. Δῆλον δὴ ὅτι. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ σοῦ ὠμολογεῖτο ἡμῖν ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ αἴσχιον εἶναι τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Νῦν δέ γε κάκιον ἐφάνη; ΠΩΛ. Ἐοικε. ΣΩ. Δέξαι οὖν ἂν σὺ μᾶλλον τὸ κάκιον καὶ τὸ αἴσχιον ἀντὶ τοῦ ἥττον; — μὴ ὄκνει ἀποκρίνασθαι, ὡς Πῶλε, — οὐδὲν γὰρ βλαβήση — ἀλλὰ γενναίως τῷ λόγῳ, ὡς περ ἰατρῶ, παρέχων ἀποκρίνου, καὶ ἢ φάθι ἢ μὴ, ἂ ἐρωτῶ. ΠΩΛ. Ἄλλ' οὐκ ἂν δεξαίμην, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Ἄλλος δέ τις ἀνθρώπων; ΠΩΛ. Οὐ μοι δοκεῖ, κατὰ γε τοῦτον τὸν λόγον. ΣΩ. Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι οὐτ' ἂν ἐγώ, οὐτ' ἂν σὺ, οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων δέξαιτ' ἂν μᾶλλον ἀδικεῖν

ἢ ἀδικεῖσθαι· κάκιον γὰρ τυγχάνει ὄν. ΠΩΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὅρας οὖν, ὦ Πῶλε, ὃ ἔλεγχος παρὰ τὸν ἔλεγχον παραβαλλόμενος ὅτι οὐδὲν ἔοικεν, ἀλλὰ σοὶ μὲν οἱ ἄλλοι πάντες ὁμολογοῦσι πλὴν ἐμοῦ, ἐμοὶ δὲ σὺ ἑξαρκεῖς εἰς ἂν μόνος καὶ ὁμολογῶν καὶ μαρτυρῶν, καὶ ἐγὼ σὲ μόνον ἐπισηφίζων τοὺς ἄλλους ἐὼ χαίρειν. Καὶ τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτως ἐχέτω. μετὰ τοῦτο δέ, περὶ οὗ τὸ δεύτερον ἡμφισβητήσαμεν, σκεψώμεθα· τὸ ἀδικοῦντα διδόναι δίκην ἄρα μέγιστον τῶν κακῶν ἐστίν, ὡς σὺ ᾧου, ἢ μεῖζον τὸ μὴ διδόναι, ὡς αὐτὸ ἐγὼ ᾧμην; σκοπώμεθα δὲ τῆδε· τὸ διδόναι δίκην, καὶ τὸ κολάζεσθαι δικαίως ἀδικοῦντα, ἄρα τὸ αὐτὸ καλεῖς; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἐχεις οὖν λέγειν, ὡς οὐχὶ τὰ γε δίκαια πάντα καλὰ ἐστί, καθόσον δίκαια; καὶ διασκεψάμενος εἶπέ. ΠΩΛ. Ἀλλὰ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. XXXII. ΣΩ. Σκόπει δὲ καὶ τύδε· ἄρα εἴ τις τι ποιεῖ, ἀνάγκη τι εἶναι καὶ πάσχον ὑπὸ τούτου τοῦ ποιοῦντος; ΠΩΛ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἄρα τοῦτο πάσχον, ὃ τὸ φοιοῦν ποιεῖ, καὶ τοιοῦτον, οἷον ποιεῖ τὸ ποιοῦν; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε· εἴ τις τύπτει, ἀνάγκη τι τύπτεσθαι; ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Καὶ εἰ σφόδρα τύπτει ταχὺ ὃ τύπτων, καὶ τὸ τυπτόμενον οὕτω τύπτεσθαι; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ τοιοῦτον ἄρα πάθος τῶ τυπτομένῳ ἐστίν, οἷον ἂν τὸ τύπτον ποιῆ; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἰ καί τις, ἀνάγκη τι κάεσθαι. ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Καὶ εἰ σφόδρα γε καίη ἢ ἀλγεινῶς, οὕτω κάεσθαι τὸ

καόμενον ὡς ἂν τὸ κᾶον κᾶη; ΠΩΛ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἰ τέμνει τις, ὃ αὐτὸς λόγος; τέμ-
 νεται γάρ τι. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ εἰ μέγα γε ἢ
 βαθὺ τὸ τμήμα ἢ ἀλγεινόν, τοιοῦτον τμήμα τέμ-
 νεται τὸ τεμνόμενον, οἷον τὸ τέμνον τέμνει; ΠΩΛ.
 Φαίνεται. ΣΩ. Ἐλληβδην δὴ ὄρα, εἰ ὁμολογεῖς, ὃ
 ἄρτι ἔλεγον περὶ πάντων, οἷον ἂν τι ποιῇ τὸ ποιοῦν,
 τοιοῦτον τὸ πάσχον πάσχειν. ΠΩΛ. Ἄλλ' ὁμολογῶ.
 ΣΩ. Τούτων δὴ ὁμολογημένων, τὸ δίκην διδόναι
 πότερον πάσχειν τί ἐστιν, ἢ ποιεῖν; ΠΩΛ. Ἀνάγκη,
 ὃ Σώκρατες, πάσχειν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὑπό τινος ποι-
 οῦντος; ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ὑπό γε τοῦ κολά-
 ζοντος. ΣΩ. Ὁ δὲ ὀρθῶς κολάζων δικαίως κολά-
 ζει; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Δίκαια ποιῶν ἢ οὐ; ΠΩΛ.
 Δικαία. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ κολαζόμενος, δίκην δίδους,
 δίκαια πάσχει; ΠΩΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Τὰ δὲ δίκαια
 πον καλὰ ὁμολόγηται; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τού-
 των ἄρα ὁ μὲν ποιεῖ καλὰ, ὁ δὲ πάσχει, ὁ κολαζό-
 μενος; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴπερ καλὰ, ἀγα-
 θά; ἢ γὰρ ἠδέα, ἢ ὠφέλιμα. ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ.
 Ἀγαθὰ ἄρα πάσχει ὁ δίκην δίδους. ΠΩΛ. Ἔστι-
 κεν. ΣΩ. Ὤφελεῖται ἄρα. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρα,
 ἢνπερ ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν ὠφέλειαν, βελτίων τὴν
 ψυχὴν γίγνεται, εἴπερ δικαίως κολάζεται; ΠΩΛ.
 Εἰκός γε. ΣΩ. Κακίας ἄρα ψυχῆς ἀπαλλάττεται ὁ
 δίκην δίδους. ΠΩΛ. Ναί. XXXIII. ΣΩ. Ἄρα οὖν
 τοῦ μεγίστου ἀπαλλάττεται κακοῦ. ὦδε δὲ σκόπει
 ἐν χρημάτων κατασκευῇ ἀνθρώπου κακίαν ἄλλη

τινα ἐνορᾶς ἢ πενίαν; ΠΩΛ. Οὐκ, ἀλλὰ πενίαν.
 ΣΩ. Τί δ'; ἐν σώματος κατασκευῇ κακίαν ἂν φή-
 σαις ἀσθένειαν εἶναι, καὶ νόσον, καὶ αἰσχος, καὶ
 τὰ τοιαῦτα; ΠΩΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἐν
 ψυχῇ πονηρίαν ἢ γῆ τινα εἶναι. ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ;
 ΣΩ. Ταύτην οὖν οὐκ ἀδικίαν καλεῖς, καὶ ἀμαθίαν,
 καὶ δειλίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα; ΠΩΛ. Πάνυ μὲν οὖν.
 ΣΩ. Οὐκοῦν χρημάτων καὶ σώματος καὶ ψυχῆς,
 τριῶν ὄντων, τριττὰς εἴρηκας πονηρίας, πενίαν,
 νόσον, ἀδικίαν; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Τίς οὖν τούτων
 τῶν πονηριῶν αἰσχίστη; οὐχ ἢ ἀδικία καὶ ξυλλή-
 βδην ἢ τῆς ψυχῆς πονηρία; ΠΩΛ. Πολύ γε. ΣΩ.
 Εἰ δὲ αἰσχίστη, καὶ καλίστη; ΠΩΛ. Πῶς, ὦ Σώ-
 κρατες, λέγεις; ΣΩ. Ὡς δὲ αἰσχιστόν, ἢτοι
 λύπην μεγίστην παρέχον ἢ βλάβην ἢ ἀμφοτέρα,
 αἰσχιστόν ἐστιν, ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἐν τῷ ἔμπρο-
 σθεν. ΠΩΛ. Μάλιστα. ΣΩ. Αἰσχιστόν δὲ ἀδικία
 καὶ ξύμπασα ψυχῆς πονηρία νῦν δὴ ὁμολόγηται
 ἡμῖν. ΠΩΛ. Ὡμολόγηται γάρ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ
 ἀνιαρώτατόν ἐστι, καὶ ἀνία ὑπερβάλλον, αἰσχι-
 στον τοῦτ' ἐστίν, ἢ βλάβη, ἢ ἀμφοτέρα; ΠΩΛ.
 Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἀλγεινότερόν ἐστι τοῦ πένε-
 σθαι καὶ κάμνειν τὸ ἄδικον εἶναι καὶ ἀκόλαστον
 καὶ δειλὸν καὶ ἀμαθῆ; ΠΩΛ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ,
 ὦ Σώκρατες, ἀπὸ τούτων γε. ΣΩ. Ὡς περφυεῖ τι
 ἄρα ὡς μεγάλη βλάβη καὶ κακῶ θυμασίῳ ὑπερ-
 βάλλουσα τᾶλλα ἢ τῆς ψυχῆς πονηρία αἰσχιστόν
 ἐστι πάντων, ἐπειδὴ οὐκ ἀλγηδόνι γε, ὡς δὲ σὺ

λόγος. ΠΩΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν που το
γε μέγιστη βλάβη ὑπερβῆλλον, μέγιστον ἂν κακὸν
εἴη τῶν ὄντων. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἡ ἀδικία ἄρα
καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἄλλη τῆς ψυχῆς πονηρία
μέγιστον τῶν ὄντων κακὸν ἐστὶ. ΠΩΛ. Φαίνεται.
XXXIV. ΣΩ. Τίς οὖν τέχνη πενίας ἀπαλλάττει;
οὐ χρηματιστικὴ; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Τίς δὲ νόσου;
οὐκ ἰατρικὴ; ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τίς δὲ πονη-
ρίας καὶ ἀδικίας; — εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὥδε σκό-
πει· ποῖ ἄγομεν καὶ παρὰ τίνας τοὺς κάμνοντας τὰ
σώματα; ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς ἰατροὺς, ὧ Σώκρατες.
ΣΩ. Ποῖ δὲ τοὺς ἀδικοῦντας καὶ τοὺς ἀκολασταί-
νοντας; ΠΩΛ. Παρὰ τοὺς δικαστὰς λέγεις; ΣΩ.
Οὐκοῦν δίκην δώσοντας; ΠΩΛ. Φημί. ΣΩ. Ἄρ'
οὖν οὐ δικαιοσύνη τινὲ χρώμενοι κολάζουσιν οἱ ὀρ-
θῶς κολάζοντες; ΠΩΛ. Δῆλον δῆ. ΣΩ. Χρημα-
τιστικὴ μὲν ἄρα πενίας ἀπαλλάττει, ἰατρικὴ δὲ νό-
σου, δίκη δὲ ἀκολασίας καὶ ἀδικίας. ΠΩΛ. Φαί-
νεται. ΣΩ. Τί οὖν τούτων κάλλιστόν ἐστιν [ὧν λέ-
γεις]; ΠΩΛ. Τίνων λέγεις; ΣΩ. Χρηματιστικῆς,
ἰατρικῆς, δίκης. ΠΩΛ. Πολὺ διαφέρει, ὧ Σώ-
κρατες, ἢ δίκη. ΣΩ. Οὐκοῦν αὐ ἦτοι ἡδονὴν πλεί-
στην ποιεῖ, ἢ ὠφέλειαν, ἢ ἀμφοτέρα, εἴτερον κάλ-
λιστόν ἐστι; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν τὸ ἰατρευθε-
σθαι ἡδὺ ἐστὶ, καὶ χαίρουσιν οἱ ἰατρευόμενοι; ΠΩΛ.
Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἄλλ' ὠφέλιμόν γε· ἢ γάρ;
ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Μεγάλου γάρ κακοῦ ἀπαλλάττε-
ται, ὥστε λυσιτελεῖ ὑπομεῖναι τὴν ἀλγηδόνα καὶ

ἵγια εἶναι. ΠΩΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Ἐὰν οὐ-
 πως ἂν περὶ σῶμα εὐδαιμονέστατος ἄνθρωπος εἴη δ'
 ἰατρευόμενος, ἢ ὁ μηδὲ κίμων τὴν ἀρχὴν; ΠΩΛ.
 Δῆλον ὅτι ὁ μηδὲ κίμων. ΣΩ. Οὐ γὰρ τοῦτ' ἦν
 εὐδαιμονία, ὡς ἔοικε, κακοῦ ἀπαλλαγὴ, ἀλλὰ τὴν
 ἀρχὴν μηδὲ κτῆσις. ΠΩΛ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Τί
 δέ; ἀθλιώτερος πότερος δυοῖν ἐχόντων κακὸν εἶτ'
 ἐν σώματι, εἶτ' ἐν ψυχῇ; ὁ ἰατρευόμενος καὶ
 ἀπαλλαττόμενος τοῦ κακοῦ, ἢ ὁ μὴ ἰατρευόμενος,
 ἔχων δέ; ΠΩΛ. Φαίνεται μοι ὁ μὴ ἰατρευόμενος.
 ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ δίκην δίδοναι, μεγίστου κακοῦ
 ἀπαλλαγὴ ἦν, πονηρίας; ΠΩΛ. Ἦν γάρ. ΣΩ.
 Σωφρονίζει γὰρ πού καὶ δικαιότερους ποιεῖ, καὶ
 ἰατρικὴ γίγνεται πονηρίας ἢ δίκη. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ.
 Εὐδαιμονέστατος μὲν ἄρα ὁ μὴ ἔχων κακίαν ἐν τῇ
 ψυχῇ, ἐπειδὴ τοῦτο μέγιστον τῶν κακῶν ἐφάνη.
 ΠΩΛ. Δῆλον δῆ. ΣΩ. Δεύτερος δὲ δήπου, ὁ
 ἀπαλλαττόμενος. ΠΩΛ. Ἔνικεν. ΣΩ. Οὗτος δ' ἦν
 ἰουθετούμενός τε καὶ ἐπιπληττόμενος καὶ δίκην
 δίδούς. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Κάκιστα ἄρα ζῆ ὁ ἔχων
 ἰδικίαν, καὶ μὴ ἀπαλλαττόμενος. ΠΩΛ. Φαίνεται.
 ΣΩ. Οὐκοῦν οὗτος τυγχάνει ὦν, ὅς ἂν τὰ μέγιστα
 ἰδικῶν καὶ χρώμενος μεγίστη ἀδικίᾳ διαπραΐξῃ-
 ται, ὥστε μῆτε νοθετεῖσθαι, μῆτε κολάζεσθαι, μῆτε
 δίκην δίδοναι· ὡς περ σὺ φῆς Ἀρχέλαον παρεσκευά-
 τθαι, καὶ τοὺς ἄλλους τυράννους, καὶ φήτορας,
 καὶ δυνάστας; ΠΩΛ. Ἔοικε. XXXV. ΣΩ. Σχε-
 λὸν γὰρ πού οὔτοι, ὧ ἄριστε, τὸ αὐτὸ διαπεπρα-

γμένοι εἰσίν, ὥσπερ ἂν ἕτις τοῖς μεγίστοις νοσή-
 μασι ξυνησόμενος, διαπράξαιτό μὴ δίδοναι δίκην
 τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων τοῖς ἰατροῖς, μηδὲ
 ἰατρεύεσθαι, φοβούμενος, ὥσπερ ἀνὲ παῖς, τὸ
 κάεσθαι καὶ τὸ τέμνεσθαι, ὅτι ἀλγεινόν· ἢ οὐ δο-
 κεῖ καὶ σοὶ οὕτως; ΠΩΛ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Ἄγνοῶν
 γε, ὡς ἕοικεν, οἷόν ἐστιν ἢ ὑγίεια καὶ ἀρετὴ σώ-
 ματος. κινδυνεύουσι γάρ, ἐκ τῶν νῦν ἡμῖν ὁμολο-
 γημένων, τοιοῦτόν τι ποιῆν καὶ οἱ τὴν δίκην φεί-
 γοντες, ὧ Πῶλε, τὸ ἀλγεινόν αὐτοῦ καθορᾶν, πρὸς
 δὲ τὸ ὠφέλιμον τυφλῶς ἔχειν, καὶ ἄγνοεῖν, ὅσα ἀθλιώ-
 τερόν ἐστι μὴ ὑγιῶς σώματος, μὴ ὑγιῆ ψυχῆ ξυ-
 οικεῖν, ἀλλὰ σαθρῆ καὶ ἀδίκῃ καὶ ἀνοσίῳ· ὅθιν
 καὶ πᾶν ποιούσιν ὥστε δίκην μὴ δίδοναι, μηδ' ἀπαλ-
 λάττεσθαι τοῦ μεγίστου κακοῦ, καὶ χρήματα πα-
 ρασκευαζόμενοι καὶ φίλους, καὶ ὅπως ἂν ὧσιν ὡς
 πιθανώτατοι λέγειν. εἰ δὲ ἡμεῖς ἀληθῆ ὁμολογήκα-
 μεν, ὧ Πῶλε, ἃ ὁ αἰσθάνη τὰ ξυμβαίνοντα ἐκ τοῦ
 λόγου; ἢ βούλει ξυλλογισώμεθα αὐτά; ΠΩΛ. Εἰ
 μὴ σοὶ γε ἄλλως δοκεῖ. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ξυμβαίνει μέ-
 γιστον κακὸν ἢ ἀδικία, καὶ τὸ ἀδικεῖν; ΠΩΛ. Φαί-
 νεται γε. ΣΩ. Καὶ μὴν ἀπαλλαγὴ γε ἐφάνη τούτου
 τοῦ κακοῦ τὸ δίκην δίδοναι. ΠΩΛ. Κινδυνεύει.
 ΣΩ. Τὸ δὲ γε μὴ δίδοναι, ἐμμογή τοῦ κακοῦ;
 ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Δεύτερον ἄρα ἐστὶ τῶν κακῶν με-
 γέθει τὸ ἀδικεῖν· τὸ δὲ ἀδικοῦντα μὴ δίδοναι δι-
 κην, πάντων μέγιστόν τε καὶ πρῶτον κακῶν πέφυ-
 κεν. ΠΩΛ. Ἐοικεν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ περὶ τούτου

ὦ φίλε, ἡμφισβητήσαμεν· σὺ μὲν τὸν Ἀρχέλαον εὐ-
 δαιμονίζων, τὸν τὰ μέγιστα ἀδικοῦντα καὶ δίκην
 οὐδεμίαν διδόντα, ἐγὼ δὲ τοῦναντίον οἰόμενος, εἴτ'
 Ἀρχέλαος, εἴτ' ἄλλος ἀνθρώπων δετισοῦν μὴ δίδωσι
 δίκην, ἀδικῶν, τοῦτω προσήκειν ἀθλιῶ εἶναι διαφε-
 ρόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; καὶ αἰεὶ τὸν ἀδικοῦντα
 ἀδικουμένου ἀθλιώτερον εἶναι, καὶ τὸν μὴ διδόντα
 δίκην τοῦ διδόντος; οὐ ταῦτ' ἦν τὰ ὑπ' ἐμοῦ λεγόμε-
 να; ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποδεδεικται ὅτι
 ἀληθῆ ἔλεγετο; ΠΩΛ. Φαίνεται. XXXVI. ΣΩ.
 Εἶεν. εἰ οὖν δὴ ταῦτα ἀληθῆ, ὦ Πῶλε, τίς ἡ με-
 γάλῃ χρεία ἐστὶ τῆς ῥητορικῆς; δεῖ μὲν γάρ δὴ, ἐκ
 τῶν νῦν ὁμολογημένων, αὐτὸν ἑαυτὸν μάλιστα φυ-
 λάττειν ὅπως μὴ ἀδικήσῃ, ὡς ἱκανὸν κακὸν ἐξόντα·
 σὺ γάρ; ΠΩΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐὰν δέ γε ἀδικήσῃ
 ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις ὧν ἂν κήθηται, αὐτὸν ἐκόντα
 ἵεναι ἐκεῖσε, ὅπου ὡς τάχιστα δώσει δίκην, παρὰ τὸν
 δικαστήν, ὡς περ παρὰ τὸν ἰατρὸν, σπεύδοντα, ὅπως
 μὴ ἐγχρονοσθῆν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὑπουλον τὴν
 φυγὴν ποιήσῃ καὶ ἀνίατον· ἢ πῶς λέγομεν, ὦ Πῶλε,
 εἴτερ τὰ πρότερον μένει ἡμῖν ὁμολογήματα, οὐκ
 ἀνάγκη ταῦτα ἐκείνοις οὕτω μὲν συμφωνεῖν, ἄλλως
 δὲ μή; ΠΩΛ. Τί γάρ δὴ φῶμεν, ὦ Σώκρατες; ΣΩ.
 Ἐπὶ μὲν ἄρα τὸ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῆς ἀδικίας τῆς
 αὐτοῦ, ἢ γονέων, ἢ ἐταίρων, ἢ παιδῶν, ἢ πατρί-
 δος ἀδικούσης, οὐ χρήσιμος οὐδὲν ἢ ῥητορικὴ ἡμῖν,
 ὦ Πῶλε· εἰ μὴ, εἴ τις ὑπολάβῃ ἐπὶ τοῦναντίον, κατ-
 ηγορεῖν δεῖν, μάλιστα μὲν ἑαυτοῦ, ἔπειτα δὲ καὶ

τῶν οἰκείων καὶ τῶν ἄλλων, ὅς ἂν αἰετῶν φίλων
 τυγχάνῃ ἀδικῶν, καὶ μὴ ἀποκρίπτεσθαι, ἀλλ' εἰς
 τὸ φανερόν ἄγειν τὸ ἀδικήμα, ἵνα δοῖ δίκην, καὶ
 ὑγιῆς γένηται, ἀναγκάζειν τε καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς
 ἄλλους μὴ ἀποδειλιάειν, ἀλλὰ παρέχειν μίσαντα καὶ
 ἀνδρείως, ὥσπερ τέμνειν καὶ κίειν ἰατροῦ, τὸ ἀγα-
 θὸν καὶ καλὸν διώκοντα, μὴ ὑπολογιζόμενον τὸ ἀλ-
 γεινόν· ἐὰν μὲν γε πληγῶν ἄξια ἠδικηκῶς ᾖ, τύ-
 πτειν παρέχοντα, ἐὰν δὲ δεσμοῦ, δεῖν, ἐὰν δὲ ζη-
 μίας, ἀποτίνοντα, ἐὰν δὲ φυγῆς, φεύγοντα, ἐὰν
 δὲ θανάτου, ἀποθνήσκοντα, αὐτὸν πρῶτον ὄντα
 κατήγορον καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων, καὶ
 μὴ φειδόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τούτῳ χρώμενον τῇ φητο-
 ρικῇ, ὅπως ἂν, καταδηλῶν γιγνομένων τῶν ἀδι-
 κημάτων, ἀπαλλάττονται τοῦ μεγίστου κακοῦ, ἀδι-
 κίας. φῶμεν οὕτως, ἢ μὴ φῶμεν, ὡς Πῶλα; ΠΩΛ.
 Ἄτοπα μὲν, ὡς Σώκρατες, ἔμοιγε δοκεῖ· τοῖς μὲν-
 ται πρόσθεν ἴσως σοι δμολογεῖται. ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ
 κίεϊνα λυτέον, ἢ τὰδε ἀνάγκη ξυμβαίνειν; ΠΩΛ.
 Ναί, τοῦτό γε οὕτως ἔχει. ΣΩ. Τούναντίον δὲ γε αὐ-
 μεταβαλόντα, εἰ ἄρα δεῖ τινα κακῶς ποιεῖν, εἴτ'
 ἐχθρὸν εἶτε ὄντινον, ἐὰν μόνον μὴ αὐτὸς ἀδικῆ-
 ται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ· τοῦτο μὲν γὰρ εὐλαβητέον·
 ἐὰν δὲ ἄλλον ἀδικῆ ὁ ἐχθρός, παντὶ τρόπῳ παρα-
 κενουαστέον, καὶ πρῶτοντα καὶ λέγοντα, ὅπως μὴ
 δοῖ δίκην, μηδὲ ἔλθῃ παρὰ τὸν δικαστήν· ἐὰν δὲ
 ἔλθῃ, μηχανητέον, ὅπως ἂν διαφύγοι καὶ μὴ δόσῃ
 δίκην ὁ ἐχθρός, ἀλλ' ἐὰν τε χρυσίον ἤρπακῶς ᾖ

πολύ, μὴ ἀποδιδῶν τοῦτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλλασκῆται καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἑαυτοῦ, ἀδίκως καὶ ἀδείως· εἰάν τε αὖ θανάτου ἄξια ἠδίκηκώς ῆ, ὅπως μὴ ἀποθανεῖται, μάλιστα μὲν μηδέποτε, ἀλλ' ἄθάνατος ἔσται, πονηρός ὢν, εἰ δὲ μή, ὅπως ὡς πλείστον χρόνον βιώσεται τοιοῦτος ὢν. ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Πῶλε, ἢ ῥητορικὴ χρήσιμος εἶναι· ἐπεὶ τῶ γε μὴ μέλλοντι ἀδικεῖν οὐ μεγάλη τίς μοι δοκεῖ ἢ χρεῖα αὐτῆς εἶναι, εἰ δὴ καὶ ἔστι τις χρεῖα· ὡς ἔν γε τοῖς πρόσθεν οὐδαμῆ ἐφάνη οὕσα. XXXVII.

ΚΑΑ. Εἰπέ μοι, ὦ Χαιρεφῶν, σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει; ΧΑΙ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Καλλίκλεις, ὑπερφυῶς σπουδάζειν· οὐδὲν μέντοι οἶον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. ΚΑΑ. Νῆ τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐπιθυμῶ. εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, πότερόν σε φῶμεν νυνὶ σπουδάζοντα, ἢ παίζοντα; εἰ μὲν γὰρ σπουδάζεις τε καὶ τυγχάνει ταῦτα ἀληθῆ ὄντα, ἃ λέγεις, ἄλλο τι ἢ ἡμῶν ὁ βίος ἀνατετραμμένος ἂν εἴη τῶν ἀνθρώπων, καὶ πάντα τὰ ἐναντία πράττομεν, ὡς ἔοικεν, ἢ ἄδι; ΣΩ. ὦ Καλλίκλεις, εἰ μή τι ἦν τοῖς ἀνθρώποις πάθος, τοῖς μὲν ἄλλο τι, τοῖς δὲ ἄλλο τι, τὸ αὐτό, ἀλλά τις ἡμῶν ἰδίον τι ἔπασχε πάθος ἢ οἱ ἄλλοι, οὐκ ἂν ἦν ῥᾶδιον ἐνδείξασθαι τῷ ἑτέρῳ τὸ αὐτοῦ πάθημα. λέγω δ' ἐννοήσας, ὅτι ἐγὼ τε καὶ σὺ νῦν τυγχάνομεν ταυτὸν τι πεπονθότες, ἐρῶντε δύο ὄντε δυοῖν ἐκάτερος, ἐγὼ μὲν Ἀλκιβιάδου τοῦ τοῦ Περικλέους καὶ φιλοσοφίας, σὺ δὲ δυοῖν, τοῦ τε Ἀθηναίων δήμου καὶ τοῦ Πυριλάμπους. αἰσθάνομαι οὖν σοῦ ἐκά-

στοτε, καίπερ ὄντος δεινοῦ, ὅτι, ὅπως ἂν ἀντιφ
 παιδικὰ καὶ ὅπως ἂν φῆ ἔχειν, οὐ δυναμένου
 γειν, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένου. ἐν τ
 ἐκκλησίᾳ, ἐάν τι σοῦ λέγοντος ὁ δῆμος ὁ Ἀθη
 φῆ οὕτως ἔχειν, μεταβαλλόμενος λέγεις ἢ ἐκείνο
 ται, καὶ πρὸς τὸν Πυριλάμπους νεανίαν τὸν κα
 τον τοιαῦτα ἕτερα πέπονθας. τοῖς γὰρ τῶν π
 βουλευμασί τε καὶ λόγοις οὐχ οἷός τ' εἶ ἔναντι
 ὥστε εἶ τις σοῦ λέγοντος ἐκάστοτε, ἢ διὰ τοῦ
 γεις, θαυμάζοι ὡς ἄτοπὰ ἐστίν, ἴσως εἴποις ἢ
 εἰ βούλοιο τάληθῆ λέγειν, ὅτι, εἰ μὴ τις πα
 σὰ παιδικὰ τούτων τῶν λόγων, οὐδὲ σὺ πα
 ταῦτα λέγων. νόμιζε τοίνυν καὶ παρ' ἐμοῦ
 ἕτερα τοιαῦτα ἀκούειν, καὶ μὴ θαύμαζε,
 ταῦτα λέγω, ἀλλὰ τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ τ
 παῦσον ταῦτα λέγουσαν. λέγει γάρ, ὦ φίλε
 αἰί, ἢ νῦν ἐμοῦ ἀκούεις, καὶ μοί ἐστι τῶν ἐτέρ
 δικῶν πολὺ ἧττον ἔμπληκτος. ὁ μὲν γὰρ Κ
 οὔτος ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων, ἢ δὲ φι
 αἰεὶ τῶν αὐτῶν λέγει δὲ ἢ σὺ νῦν θαυμάζεις
 θα δὲ καὶ αὐτὸς λεγομένοις. ἢ οὖν ἐκείνην
 ξον, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν ἐσ
 ἀδικοῦντα δίκην μὴ διδόναι, ἀπάντων ἔσχα
 κῶν, ἢ, εἰ τοῦτο ἐάσεις ἀνέλεγκτον, μὰ τὸ
 τὸν Αἰγυπτίων Θεόν, οὐ σοὶ ὁμολογήσει Κα
 ὦ Καλλέκλεις, ἀλλὰ διαφωνήσει ἐν ἅπαρτι
 καίτοι ἔγωγε, οἶμαι, ὦ βέλτιστε, καὶ τῆ
 μοι κρεῖττον εἶναι ἀνάρμοστόν τε καὶ διαφων

χορόν ἢ γορηγοίην, καὶ πλείστους ἀνθρώπους μὴ ὁμολογεῖν μοι, ἀλλ' ἐναντία λέγειν, μᾶλλον ἢ ἓνα ὄντα ἐμὲ ἐμαυτῷ ἀξύμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν. XXXVIII. ΚΑΛ. Ὡς Σώκρατες, δοκεῖς μοι νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὢν, καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς, ταυτὸν παθόντος Πῶλου πάθος, ὅπερ Γοργίου κατηγορεῖ πρὸς σὲ παθεῖν. ἔφη γάρ ποσ Γοργίαν, ἐρωτώμενον ὑπὸ σοῦ, εἰ ἀφίικηται παρ' αὐτὸν μὴ ἐπιστάμενος τὰ δίκαια ὁ τὴν ῥητορικὴν βουλούμενος μαθεῖν, εἰ διδάξει αὐτὸν ὁ Γοργίας, αἰσχυνθῆναι αὐτὸν καὶ φάναι διδάξειν, διὰ τὸ ἔθος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἀγαπκοῖεν αὐν, εἴ τις μὴ φαίη· διὰ δὴ ταύτην τὴν ὁμολογίαν ἀναγκασθῆναι ἐναντία αὐτὸν αὐτῷ εἰπεῖν, σὲ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶν, καὶ σοῦ καταγελαῖν, ὡς γε μοι δοκεῖν, ὀρθῶς τότε· νῦν δὲ πάλιν αὐτὸς ταυτὸν τοῦτο ἔπαθε. καὶ ἔγωγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἀγαμαι Πῶλον, ὅτι σοι ξυνεχώρησε τὸ ἀδικεῖν αἰσχίον εἶναι τοῦ ἀδικεῖσθαι. ἐκ ταύτης γάρ αὐτῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ ξυμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ἐπιστομῶσθη, αἰσχυνθεὶς ἃ ἐνδοεῖ εἰπεῖν. σὺ γάρ τῷ ὄντι, ὦ Σώκρατες, εἰς τοιαῦτα ἄγεις φορτικὰ καὶ δημηγορικά, φάσκων τὴν ἀλήθειαν διώκειν, ἃ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλά, νόμῳ δέ· ὡς τὰ πολλὰ δὲ ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἔστιν, ἢ τε φύσις καὶ ὁ νόμος. εἰάν οὖν τις αἰσχύνηται καὶ μὴ τολμᾷ λέγειν ἄπερ νοεῖ, ἀναγκάζεται ἐναντία λέγειν. ὁ δὴ καὶ σὺ τοῦτο τὸ σοφὸν καταγενοηκῶς κακουργεῖς ἐν τοῖς λο-

γοις, εἰν μὲν τις κατὰ νόμον λέγη, τὰ κατὰ φύσιν ὑπερωτῶν, εἰν δὲ τὰ τῆς φύσεως, τὰ τοῦ νόμου. ὡςπερ αὐτίκα ἐν τούτοις, τῷ ἀδικεῖν τε καὶ τῷ ἀδικεῖσθαι, Πῶλον τὸ κατὰ νόμον αἰσχίον λέγοντος, σὺ εὖν νόμον ἐδιώκαθες κατὰ φύσιν. φύσει μὲν γὰρ πᾶν αἰσχίον ἐστίν, ὅπερ καὶ κάκιον, τὸ ἀδικεῖσθαι, νόμῳ δὲ, τὸ ἀδικεῖν. οὐδὲ γὰρ ἄνδρός τοῦτό γ' ἐστὶ τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλὰ ἀνδραπόδον τινός, ἢ κρεῖττον τεθνήσκειν ἢ ζῆν, ὅστις ἀδικούμενος καὶ προπηλακιζόμενος μὴ οἴός τε ἐστὶν αὐτὸς αὐτῷ βοθηεῖν, μηδὲ ἄλλῳ, οὐ ἂν κήδηται. ἀλλ', οἶμαι, οἱ τιθέμενοι τοὺς νόμους, οἱ ἀσθενεῖς ἀνθρώποι εἰσι καὶ οἱ πολλοί. πρὸς αὐτοὺς οὖν καὶ τὸ αὐτοῖς ξυμφέρον τοὺς τε νόμους τίθενται, καὶ τοὺς ἐπαινοῦσι, καὶ τοὺς ψόγους μέγουσιν, ἐκφοβοῦντές τε τοὺς ἐφθόμενεστέρους τῶν ἀνθρώπων, καὶ δυνατοὺς ὄντας πλεον ἔχειν, ἵνα μὴ αὐτῶν πλεον ἔχῃσι, λέγουσιν, ὡς αἰσχρὸν καὶ ἀδικὸν τὸ πλεονεκτεῖν, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἀδικεῖν, τὸ πλεον τῶν ἄλλων ζητεῖν ἔχειν. ἀγαπῶσι γὰρ, οἶμαι, αὐτοί, ἂν τὸ ἴσον ἔχῃσι, φαυλότεροι ὄντες. XXXIX. Διὰ ταῦτα δὴ νόμῳ μὲν τούτῳ ἀδικὸν καὶ αἰσχρὸν λέγεται, τὸ πλεον ζητεῖν ἔχειν τῶν πολλῶν, καὶ ἀδικεῖν αὐτὸ καλοῦσιν· ἢ δὲ γε, οἶμαι, φύσις αὐτῇ ἀποφαίνοι ἂν, ὅτι δικαίον ἐστὶ τὸν ἀμείνω τοῦ χείρονος πλεον ἔχειν, καὶ τὸν δυνατώτερον τοῦ ἀδυνατωτέρου. δηλοῖ δὲ ταῦτα πολλαχοῦ ὅτι οὕτως ἔχει, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ὕλαις ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς

γένεσιν, ὅτι οὕτω τὸ δίκαιον κέκριται, τὸν κρείττω τοῦ ἥτιτος ἀρχεῖν καὶ πλεόν ἔχειν. ἐπεὶ ποῶς δικαίω χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν; ἢ ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐπὶ [τούς] Σκύθας; ἢ ἄλλα μυρία ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν. ἀλλ', οἶμαι, οὗτοι κατὰ φύσιν τὴν τοῦ δικαίου ταῦτα πράττουσι, καὶ, ναὶ μὰ Δία, κατὰ νόμον γε τὸν τῆς φύσεως· οὐ μέντοι ἴσως κατὰ τοῦτον, ὃν ἡμεῖς τιθέμεθα· πλάττοντες τοὺς βελτίστους καὶ ἐρρωμενεστάτους ἡμῶν αὐτῶν, ἐκ νέων λαμβάνοντες, ὡσπερ λέοντας, καὶ κατεπαύδοντες τε καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα, λέγοντες ὡς τὸ ἴσον χρῆ ἔχειν, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον. ἐὰν δέ γε, οἶμαι, φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων ἀνὴρ, πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαφρόξας καὶ διαφυγὼν καὶ καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπωδάς καὶ νόμους τοὺς παρὰ φύσιν ἅπαντας, ἐπαναστάς ἀνεφάνη δεσπότης ἡμέτερος ὁ δοῦλος, καὶ ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἄπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι, ἐν τῷ ἄσματι ἐν ᾧ λέγει, ὅτι νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων· οὗτος δὲ δὴ, φησὶν, ἄγει βιαίως τὸ δικαιοῦτατον ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους, ἐπεὶ ἀπριάτας, λέγει οὕτω πως, τὸ γὰρ ἄσμα οὐκ ἐπίσταμαι, λέγει δ' ὅτι οὔτε προάμενος, οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς· ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς καὶ τἄλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτιόνος τε καὶ

κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡτιόνων. **XL**
 τὸ μὲν οὖν ἀληθές οὕτως ἔχει· γνώση δὲ, ἂν ἐπὶ
 τὰ μείζω ἔλθῃς, ἐάσας ἤδη φιλοσοφίαν. φιλοσοφία
 γὰρ τοι ἐστίν, ὦ Σώκρατες, χάρις, ἂν τις αὐτοῦ
 μέτρως ἄψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ· ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ
 δεοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων. εἰς
 γὰρ καὶ πάνυ εὐφυῆς ἦ, καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας
 φιλοσοφῇ, ἀνάγκη πάντων ἄπειρον γεγονέναι ἐστίν,
 ὧν χρὴ ἔμπειρον εἶναι τὸν μέλλοντα καλὸν καγαθὸν
 καὶ εὐδόκιμον ἕσσεσθαι ἄνδρα. καὶ γὰρ τῶν νόμων
 ἄπειροι γίνονται τῶν κατὰ τὴν πόλιν, καὶ τῶν λό-
 γων, οἷς δεῖ χρώμενον ὁμιλεῖν ἐν τοῖς ξυμβολαῖσι
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καὶ τῶν
 ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρωπείων, καὶ ξυλ-
 λήβδην τῶν ἡθῶν παντάπασιν ἄπειροι γίνονται.
 ἐπειδὴν οὖν ἔλθωσιν εἰς τινα ἰδίαν ἢ πολιτικὴν πρά-
 ξιν, καταγέλαστοι γίνονται, ὥσπερ γε, οἶμαι, οἱ
 πολιτικοί, ἐπειδὴν αὐτοὶ εἰς τὰς ὑμετέρας διατριβὰς
 ἔλθωσι καὶ τοὺς λόγους, καταγέλαστοί εἰσι. ξυμ-
 βαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου, λαμπρός τε ἐστὶν
 ἕκαστος ἐν τούτῳ, καὶ πρὸς τοῦτ' ἐπίγεται, νέμων τὸ
 πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος, ἢ αὐτὸς αὐτοῦ τυγ-
 χάνει βέλτιστος ὧν ὅπου δ' ἂν φαῦλος ἦ, ἐντεῦθεν
 φεύγει, καὶ λαιδορεῖ τοῦτο· τὸ δ' ἕτερον ἐπαινεῖ,
 εὐνοία τῇ ἑαυτοῦ, ἡγούμενος οὕτως αὐτὸς ἑαυτὸν
 ἐπαινεῖν. ἀλλ' οἶμαι, τὸ ὀρθότατόν ἐστιν, ἀμφο-
 τέρων μετασχεῖν. φιλοσοφίας μὲν, ὅσον παιδείας
 χάριν, καλὸν μετέχειν, καὶ οὐκ αἰσχρὸν μερικίᾳ

ὅτι φιλοσοφεῖν ἐπειδὴν δὲ ἤδη πρεσβύτερος ὢν ἄν-
 θρωπος ἔτι φιλοσοφῆ, καταγέλαστον, ὡς Σώκρατες,
 τὸ χρῆμα γίγνεται. καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς
 τοὺς φιλοσοφοῦντας, ὡς περ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους
 καὶ παίζοντας. ὅταν μὲν γὰρ παιδίον ἴδω, ἢ ἔτι προς-
 ἦκει διαλέγεσθαι οὕτω, ψελλιζόμενον καὶ παῖζον,
 χαίρω τε, καὶ χαρίεν μοι φαίνεται καὶ ἐλευθέριον,
 καὶ πρόπον τῇ τούτου παιδίου ἡλικίᾳ· ὅταν δὲ σαφῶς
 διαλεγόμενου παιδαρίου ἀκούσω, πικρὸν τί μοι δο-
 κεῖ χρῆμα εἶναι, καὶ ἀντιᾶ μου τὰ ὦτα, καὶ μοι δο-
 κεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι· ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις
 ψελλιζομένου, ἢ παίζοντα ὄρᾳ, καταγέλαστον φαί-
 νεται καὶ ἄνανδρον καὶ πληγῶν ἄξιον. ταυτὸν οὖν
 ἔγωγε τοῦτο πάσχω καὶ πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας.
 παρὰ νέω μὲν γὰρ μειρακίῳ ὄρῶν φιλοσοφίαν ἄγα-
 μαι, καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ, καὶ ἡγοῦμαι ἐλεύθε-
 ρὸν τινα εἶναι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ μὴ
 φιλοσοφοῦντα, ἀνελεύθερον, καὶ οὐδέποτε οὐδενὸς
 ἀξιόσποντα ἑαυτὸν οὔτε καλοῦ οὔτε γενναίου πρά-
 γματος. ὅταν δὲ δὴ πρεσβύτερον ἴδω ἔτι φιλοσοφοῦντα
 καὶ μὴ ἀπαλλαττόμενον, πληγῶν μοι δοκεῖ ἤδη δεῖ-
 σθαι, ὡς Σώκρατες, οὗτος ὁ ἀνὴρ. ὃ γὰρ νῦν δὴ
 ἔλεγον, ὑπάρχει τοῦτω τῷ ἀνθρώπῳ, κἂν πάνυ
 εὐφυῆς ἦ, ἀνάνθρωψ γενέσθαι, φεύγοντι τὰ μέσα
 τῆς πύλεως καὶ τὰς ἀγοράς, ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς
 τοὺς ἀνδρας ἀριπρεπεῖς γίγνεσθαι, καταδεδυκότε δὲ
 τὸν λοιπὸν βίον βιῶναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνίαι
 τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα, ἐλεύθερον δὲ καὶ

μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθέγγασθαι. XII. Ἐγὼ
 δέ, ὦ Σώκρατες, πρὸς σέ ἐπιεικῶς ἔχω καὶ φιλικῶς.
 κινδυνεύω οὖν πεπονθέναι νῦν, ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς
 τὸν Ἀμφίωνα ὁ Εὐριπίδου, οὐπερ ἐμνήσθην. καὶ
 γὰρ ἐμοὶ τοιαῦτ' ἄττι ἐπέρχεται πρὸς σέ λέγειν, οἷα-
 περ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώ-
 κρατες, ὡν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς
 ὡς γενναίαν μειρακιῶδει τινὶ διακρέπεις μορφώματι,
 καὶ οὐτ' ἂν δίκης βουλαῖαι πραθεῖο ἂν ὀρθῶς λό-
 γον, οὐτ' εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἂν λάβεις, οὐδ' ἐπί-
 ἄλλων νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο. καίτοι, ὦ
 φίλε Σώκρατες, — καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσθῆς· εὐνείη
 γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ — οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ σοι εἶναι οὕτως
 ἔχειν, ὡς ἐγὼ σέ οἶμαι ἔχειν, καὶ τοὺς ἄλλους τοδῶς
 πόρρω ἀπὸ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας; νῦν γὰρ εἴ τις σοῦ
 λαβόμενος, ἢ ἄλλου ὄτουοῦν τῶν τοιοῦτων, εἰς τὸ δε-
 σμωτήριον ἀπάγοι, φάσκων ἀδικεῖν, μηδὲν ἐδικουῖ-
 τα, οἶσθ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ὅ τι χρεῖσαιο σαυτῷ, ἀλλ'
 ἄλιγγιώης ἂν καὶ χασμῶ, οὐκ ἔχων ὅ τι εἴποις,
 καὶ εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβῆς, κατηγόρου τυχὼν
 πάνυ φαύλου καὶ μοχθηροῦ, ἀποθάνοις ἂν, εἰ
 βούλοιτό σοι θανάτου τιμῆσθαι. καίτοι πῶς σο-
 φὸν τοῦτό ἐστιν, ὦ Σώκρατες, εἴ τις εὐφυῶ λαβοῦ-
 σα τέχνη φῶτα ἔσθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὐτῷ
 δυνάμενον βοηθεῖν, μηδ' ἐκωῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων
 κινδύνων μήτε ἑαυτὸν, μήτε ἄλλον μηδένα, ὑπο-
 θέ τῶν ἐχθρῶν περισυλῆσθαι πᾶσαν τὴν υδσίαν,
 ἕτεχνῶς δὲ ἄτιμον ζῆν ἐν τῇ πόλει; τὸν δὲ τοιοῦ-

εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρησθαι, ἔξεστιν, ἐπὶ κόρ-
 τύπτοντα μὴ διδόναι δίκην. ἀλλ', ὧ γὰρ θεῶ, ἐμοὶ
 οὐ, παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμου-
 ᾄσκει, καὶ ἄσκει ὀπύθεν δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις
 ἡμφὰ ταῦτ' ἀφείς, εἴτε ληρήματα χρηφάναι εἶναι,
 φλυαρίας, ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις,
 οὐκ ἐλέγχοντας ἄνδρας τὰ σμικρὰ ταῦτα, ἀλλ'
 ἐστι καὶ βίος καὶ δόξα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ.

II. ΣΩ. Εἰ χρυσὴν ἔχων ἐτύγχανον τὴν ψυχὴν,
 ἀλλήκλεις, οὐκ ἂν οἶμι με εὐρεῖν ἄσμενον τούτων
 τῶν λίθων, ἧ βασανίζουσι τὸν χρυσόν, τὴν ἀρι-
 , πρὸς ἥντινα ἐμελλον προσαγαγὼν αὐτήν, εἴ
 ὁμολογήσειεν ἐκείνη καλῶς τεθεραπευθῆσθαι τὴν
 ἥν, ἥδη εὖ εἴσεσθαι, ὅτι ἱκανῶς ἔχω καὶ οὐδὲν
 εἴτι δεῖ ἄλλης βασάνου; Κ.Α.Α. Πρὸς τί δὴ τοῦτ'
 ᾄς, ὧ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐγὼ σοὶ ἐρῶ νῦν. οἶμαι
 σοὶ ἐντετυχηκῶς, τοιοῦτῳ ἐρμαίῳ ἐντετυχημέναι.
 Α. Τί δὴ; ΣΩ. Εὖ οἶδ' ὅτι ἂν μοι σὺ ὁμολογή-
 περιὸ ὧν ἡ ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει, ταῦτ' ἥδη ἐστὶν
 ἐὶ τὰληθῆ. ἐγνοῖ γὰρ ὅτι τὸν μέλλοντα βασανιεῖν
 ὧς ψυχῆς πέρι, ὀρθῶς τε ζώσης καὶ μὴ, τρία
 δεῖ ἔχειν, ἃ σὺ πάντα ἔχεις, ἐπιστήμην τε, καὶ
 ἰαν, καὶ παρῶρησίαν. ἐγὼ γὰρ πολλοῖς ἐντυγχα-
 οἶ ἐμὲ οὐχ οἰοί τε εἰσὶ βασανίζειν, διὰ τὸ μὴ
 γὰ εἶναι ὡςπερ σὺ. ἕτεροι δὲ σοφοὶ μὲν εἰσιν,
 ἐθέλουσι δὲ μοι λέγειν τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸ
 ἡδεσθαι μου, ὡςπερ σὺ. τῷ δὲ ξένῳ τῷδε, Γορ-
 τε καὶ Πῶλος, σοφῶ μὲν καὶ φίλῳ ἐστὸν ἐμῷ,

ἐνδεστέρω δὲ παρήρησίας, καὶ αἰσχυνηροστέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος· πῶς γὰρ οὐ; ὡς γε εἰς τοσοῦτον αἰσχύνῃς ἐληλύθατον, ὥστε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι, τολμῆκαίτερος αὐτῶν αὐτὸς αὐτῶν ἐναντία λέγειν ἐναντία πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγίστων. σὺ δὲ ταῦτα πάντα ἔχεις, ἃ οἱ ἄλλοι οὐκ ἔχουσι· πεπαί δευσαί τε γὰρ ἱκανῶς, ὡς πολλοὶ ἂν φήσαιεν Ἀθηναίων, καὶ ἐμοὶ εἶ εὖνους. τίμη τεκμηρίω χρῶμαι, ἐγί σοι ἐρῶ. οἶδα ὑμᾶς ἐγὼ, ὡς Καλλίκλεις, τέτταρας ὄντας κοινωνοὺς γεγονότας σοφίας, σέ τε καὶ Τίσανδρον τὸν Ἀφιδναῖον, καὶ Ἀνδρῶνα τὸν Ἀνδροτιῶνα, καὶ Νανσικύδην τὸν Χολαργέα. καὶ ποτε ὑμῶν ἐγὼ ὑπήκουσα βουλευομένων, μέχρις ὅποι τὴν σοφίαν ὑπέσκητέον εἶη, καὶ οἶδα ὅτι ἐνίκα ἐν ὑμῖν τοιαύδε τις δόξῃ μὴ προθυμεῖσθαι εἰς τὴν ἀκρίβειαν φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ εὐλαβεῖσθαι παρεκελεύεσθε ἀλλήλοις, ὅπως μὴ πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γεγόμενοι λήσετε διαφθαρέντες. ἐπειδὴ οὖν σου ἀκούω ταυτὰ ἐμοὶ ξυμβουλευόντος, ἅπερ τοῖς σαντοῦ ἐταιροτάτοις, ἱκανῶς μοι τεκμηρίον ἐστίν, ὅτι ὡς ἀληθῶς μοι εὖνους εἶ. κομὴν ὅτι γε οἷος παρήρησιάζεσθαι καὶ μὴ αἰσχύνεσθαι αὐτὸς τε φῆς καὶ ὁ λόγος, ὃν ὀλίγον πρότερον ἔλεγε δμολογεῖ σοι. ἔχει δὴ οὕτωσὶ δηλονότι τούτων πένηνυ· ἐάν τι σὺ ἐν τοῖς λόγοις δμολογήσῃς μοι, βεβασανισμένον τοῦτ' ἤδη ἔσται ἱκανῶς ὑπὲρ ἐμοῦ τε κοσοῦ, καὶ οὐκέτι αὐτὸ δεήσει ἐπὶ ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν. οὐ γὰρ ἂν ποτε αὐτὸ ξυνεχώρησας σὺ, οὐ σοφίας ἐνδεία, οὐτ' αἰσχύνῃς περιουσία, οὐδ' α

ἄπατῶν ἐμὲ ξυγχωρήσῃς ἄν. φίλος γὰρ μοι εἶ, ὡς καὶ αὐτὸς φῆς. τῷ ὄντι οὖν ἢ ἐμῆ καὶ σὴ ὁμολογία τέλος ἦδη ἔξει τῆς ἀληθείας. πάντων δὲ καλλίστη ἐστὶν ἢ σκέψις, ὧς Καλλίκλεις, περὶ τούτων, ὧν σὺ δὴ μοι ἐπετίμησας, ποῖόν τινα χρῆ εἶναι τὸν ἄνδρα, καὶ τί ἐπιτηδεύειν, καὶ μέχρι τοῦ, καὶ πρεσβύτερον καὶ νεώτερον ὄντα. ἐγὼ γὰρ εἶ τι μὴ ὀρθῶς πράττω κατὰ τὸν βίον τὸν ἐμαντοῦ, εὖ ἴσθι τοῦτο ὅτι οὐχ ἐκὼν ἔξαμαρτάνω, ἀλλ' ἀμαθία τῇ ἐμῇ. σὺ οὖν, ὡςπερ ἤρξω νουθετεῖν με, μὴ ἀποστῆς, ἀλλ' ἱκανῶς μοι ἔνδειξαι, τί ἐστὶ τοῦτο, ὃ ἐπιτηδευτέον μοι, καὶ τινα τρόπον ἐργασαίμην ἂν αὐτό· καὶ εἴν με λάβῃς νῦν μὲν σοι ὁμολογήσαντα, ἐν δὲ τῷ ὑστέρω χρόνῳ μὴ ταῦτα πράττοντα, ἅπερ ὡμολόγησα, πάνυ με ἡγοῦ βλάκα εἶναι, καὶ μηκέτι ποτέ με νουθειήσῃς ὕστερον, ὡς μηδενὸς ἄξιον ὄντα. ἐξ ἀρχῆς δὲ μοι ἐπανάλαβε, πῶς φῆς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν, ἄγειν βία τὸν κρείττω. τὰ τῶν ἡττόνων, καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν χειρόνων, καὶ πλεον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ φαυλοτέρου; μὴ τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι, ἢ ὀρθῶς μέμνημαι; XLIII. ΚΑΛ. Ἄλλὰ ταῦτα ἔλεγον καὶ τότε, καὶ νῦν λέγω. ΣΩ. Πότερον δὲ τὸν αὐτὸν βελτίω καλεῖς σὺ καὶ κρείττω; οὐδὲ γὰρ τοι τότε οἶός τ' ἦν μαθεῖν σου, τί ποτε λέγεις. πότερον τοὺς ἰσχυροτέρους κρείττους καλεῖς, καὶ δεῖ ἀκροῦσθαι τοῦ ἰσχυροτέρου τοὺς ἀσθενεστέρους, οἷόν μοι δοκεῖς καὶ τότε ἐνδείκνυσθαι, ὡς αἱ μεγάλαι πόλεις ἐπὶ τὰς μικρὰς κατὰ τὸ φύσει δίκαιον ἔρχονται,

σὺ αὐτὸς ὀνόματα λέγεις, δηλοῖς δὲ οὐδέν; οὐκ ἐρ-
 τοὺς βελτίους καὶ κρείττους πάτερον τοὺς φρονημα-
 ρους λέγεις ἢ ἄλλους τινάς; *ΚΑΑ.* Ἀλλά, καὶ
Δία, τοὺτους λέγω, καὶ σφόδρα γε. *ΣΩ.* Πολλοὶ
 ἄρα εἰς φρονῶν μυρίων μὴ φρονοῦντων κρείττων ἰ-
 κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ τοῦτον ἄρχειν δεῖ, τοὺς
 ἄρχεσθαι, καὶ πλεόν ἔχειν τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρ-
 μένων, τοῦτο γάρ μοι δοκεῖς βούλεσθαι λέγειν· (οὐ
 φήματα θηρεύω) εἰ δ' εἰς τῶν μυρίων κρείττι
ΚΑΑ. Ἀλλά ταῦτ' ἔστιν, ἃ λέγω. τοῦτο γάρ οἱ
 ἐγὼ τὸ δίκαιον εἶναι φύσει, τὸ βελτίω ὄντα καὶ φ-
 ρονιμώτερον καὶ ἄρχειν καὶ πλεόν ἔχειν τῶν φανλα-
 ρων. *XLV. ΣΩ.* Ἐχε δὴ αὐτοῦ. τί ποτε αὐτῶν νῦν
 γεις; ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ ὦμεν, ὥσπερ νῦν, πολλοὶ ἀθρ-
 ᾶνθρωποι, καὶ ἡμῖν ἢ ἐν κοινῷ πολλὰ σιτία καὶ ἰ-
 τὰ, ὡμεν δὲ παντοδαποί, οἱ μὲν ἰσχυροὶ, οἱ δὲ ἀσ-
 νεῖς, εἰς δὲ ἡμῶν ἢ φρονιμώτερος περὶ ταῦτα, ἰα-
 ῶν, ἢ δέ, οἷον εἰκός, τῶν μὲν ἰσχυρότερος, τῶν
 ἀσθενέστερος, ἄλλο τι ἢ οὗτος φρονιμώτερος ἡμῶν
 βελτίων καὶ κρείττων ἔσται εἰς ταῦτα; *ΚΑΑ.* Πι-
 γε. *ΣΩ.* Ἡ οὖν τούτων τῶν σιτίων πλεόν ἡμῶν ἐκ-
 αὐτῷ, ὅτι βελτίων ἔστιν, ἢ τῷ μὲν ἄρχειν πάντα ἐ-
 νον δεῖ νέμεν, ἐν δὲ τῷ ἀναλίσκεν τε αὐτὰ καὶ ἰ-
 ταχρῆσθαι εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, οὐ πλεονεκτεῖτον
 μὴ μέλλει ζημιοῦσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν πλεόν, ἰ-
 δ' ἔλαττον ἐκτέον, ἐὰν δὲ τύχη πάντων ἀσθενέστα-
 ῶν, πάντων ἐλάχιστον τῷ βελτίστῳ, ὡς *Καλλιμάχης*; ἰ-
 οὔτως, ὡς γὰρ; *ΚΑΑ.* Περὶ σιτία σὺ λέγεις καὶ ἰ-

τὰ καὶ ἰατροὺς καὶ φλυαρίας, ἐγὼ δὲ οὐ ταῦτα λέγω.
 ΣΩ. Πότερον οὖν τὸν φρονιμώτερον βελτίω λέγεις;
 φάθι, ἢ μὴ. ΚΑΛ. Ἐγὼ γε. ΣΩ. Ἄλλ' οὐ τὸν βελ-
 τίω πλέον δεῖν ἔχειν; ΚΑΛ. Οὐ σιτίων γε, οὐδὲ ποτῶν.
 ΣΩ. Μανθάνω· ἀλλ' ἴσως ἱματίων· καὶ δεῖ τὸν ὑφαν-
 τικώτατον μέγιστον ἱμάτιον ἔχειν, καὶ πλεῖστα καὶ
 κάλλιστα ἀμπεσχόμενον περιϋμένα. ΚΑΛ. Ποίων ἱμα-
 τίων; ΣΩ. Ἄλλ' εἰς ὑποδήματα δηλονότι δεῖ πλεονε-
 κτεῖν τὸν φρονιμώτερον εἰς ταῦτα καὶ βέλτιστον. τὸν
 σκυτοτόμον ἴσως μέγιστα δεῖ ὑποδήματα καὶ πλεῖστα
 ὑποδεδεμένον περιπατεῖν. ΚΑΛ. Ποῖα ὑποδήματα
 φλυαρεῖς ἔχων; ΣΩ. Ἄλλ' εἰ μὴ τὰ τοιαῦτα, λέγεις,
 ἴσως τὰ τοιαῦτα· οἶον, γεωργικὸν ἄνδρα περὶ γῆν φρό-
 νιμὸν τε καὶ καλὸν καὶ ἀγαθόν, τοῦτον δὴ ἴσως δεῖ
 πλεονεκτεῖν τῶν σπερμάτων, καὶ ὡς πλείστῳ σπέρ-
 ματι χρῆσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ γῆν. ΚΑΛ. Ὡς αἰεὶ ταυ-
 τὰ λέγεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ μόνον γε, ὦ Καλ-
 κίλεις, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν. ΚΑΛ. Νῆ τοὺς
 θεοὺς, ἀτεχνῶς γε αἰεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας καὶ
 μαγείρους λέγων καὶ ἰατροὺς οὐδὲν παύη, ὡς περὶ
 τούτων ἡμῖν ὄντα τὸν λόγον. ΣΩ. Οὐκοῦν σὺ ἐρεῖς
 περὶ τίνων ὁ κρείττων τε καὶ φρονιμώτερος πλέον
 ἔχων δικαίως πλεονεκτεῖ; ἢ οὔτε ἐμοῦ ὑποβάλλον-
 τος ἀνέξη, οὐτ' αὐτὸς ἐρεῖς; ΚΑΛ. Ἄλλ' ἔγωγε καὶ
 πάσαι λέγω· πρῶτον μὲν, τοὺς κρείττους οἳ εἰσιν, οὐ
 σκυτοτόμους λέγω, οὐδὲ μαγείρους, ἀλλ' οἳ ἂν εἰς τὰ
 τῆς πόλεως πράγματα φρόνιμοι ᾖσιν, ὄντινα ἂν τρό-
 πον εὖ οἰκοῖτο, καὶ μὴ μόνον φρόνιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀν-

δρεῖοι, ἱκανοὶ ὄντες ἂν ἄν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν, καὶ μὴ
 ἀποκάνωσι διὰ μαλακίαν τῆς ψυχῆς. **XLVI. ΣΩ.**
 Ὅρα, ὦ βέλτιστε Καλλικλείς, ὡς οὐ ταυτὰ σὺ τ' ἐμοῦ
 κατηγορεῖς καὶ ἐγὼ σοῦ. σὺ μὲν γὰρ ἐμὲ φῆς αἰ
 ταυτὰ λεγειν καὶ μέμφη μοι, ἐγὼ δὲ σοῦ τούναν-
 τίον, ὅτι οὐδέποτε ταυτὰ λέγεις περὶ τῶν αὐτῶν,
 ἀλλὰ τοτὲ μὲν τοὺς βελτίους τε καὶ κρείττους τοὺς
 ἰσχυροτέρους ὠρίζου, αὐθις δὲ τοὺς φρονιμωτέρους·
 νῦν δ' αὖ ἕτερόν τι ἤκεις ἔχων· ἀνδρειότεροί τινες
 ὑπὸ σοῦ λέγονται οἱ κρείττους καὶ οἱ βελτίους. ἀλλ',
 ὦ γαθὲ, εἰπὼν ἀπαλλάγηθι, τίνας ποτὲ λέγεις τοὺς
 βελτίους τε καὶ κρείττους, καὶ εἰς ὅ τι. **ΚΑΑ.** Ἄλλ'
 εἴρηκά γε ἔγωγε τοὺς φρονίμους εἰς τὰ τῆς πόλεως
 πράγματα καὶ ἀνδρείους. τούτοις γὰρ προσήκει τῶν
 πόλεων ἄρχειν, καὶ τὸ δίκαιον τοῦτ' ἐστὶ, πλέον ἔχειν
 τούτους τῶν ἄλλων, τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀρχομένων.
ΣΩ. Τί δέ; αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε; **ΚΑΑ.** Τί, ἢ τί ἀρχον-
 τας, ἢ ἀρχομένους; πῶς λέγεις; **ΣΩ.** Ἐνα ἕκαστον λέ-
 γω αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχοντα· ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν δεῖ,
 αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχειν, τῶν δὲ ἄλλων; **ΚΑΑ.** Πῶς ἑαν-
 τοῦ ἄρχοντα λέγεις; **ΣΩ.** Οὐδὲν ποικίλον, ἀλλ' ὥσ-
 περ οἱ πολλοί, σάφρονα ὄντα καὶ ἐγκρατῆ αὐτὸν
 ἑαυτοῦ, τῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἄρχοντα τῶν ἐν
 ἑαυτῷ. **ΚΑΑ.** Ὡς ἡδὺς εἰ. τοὺς ἡλιθίους λέγεις ταῦς
 σάφρονας; **ΣΩ.** Πῶς γάρ; οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν
 γνοίῃ ὅτι οὐ τοῦτο λέγω. **ΚΑΑ.** Πάνυ γε σφόδρα, ὦ
 Σώκρατες· ἐπεὶ πῶς ἂν εὐδαίμων γένοιτο ἄνθρωπος
 δουλεύων ὄψωον; ἀλλὰ τοῦτ' ἐστὶ τὸ κατὰ φύσιν κα-

λὸν καὶ δίκαιον, ὃ ἐγὼ σοι νῦν παρῴησιαζόμενος λέγω, ὅτι δεῖ τὸν ὀρθῶς βιωσόμενον τὰς μὲν ἐπιθυμίας τὰς ἑαυτοῦ ἔῃν ὡς μεγίστας εἶναι, καὶ μὴ κολάζειν, ταύταις δὲ ὡς μεγίσταις οὖσαις ἱκανὸν εἶναι ὑπηρετεῖν δι' ἀνδρίαν καὶ φρόνησιν, καὶ ἀποπιμπλάναι, ὧν ἂν αἰεὶ ἡ ἐπιθυμία γίγνηται. ἀλλὰ τοῦτ' οἶμαι τοῖς πολλοῖς οὐ δυνατόν· ὅθεν ψέγουσι τοὺς τοιούτους, δι' αἰσχύνην ἀποκρυπτόμενοι τὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν, καὶ αἰσχροὺς δὴ φασὶν εἶναι τὴν ἀκολασίαν, ὅπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐγὼ ἔλεγον, δουλούμενοι τοὺς βελτίους τὴν φύσιν ἀνθρώπους, καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν, ἐπαινοῦσι τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν δικαιοσύνην, διὰ τὴν αὐτῶν ἀνανδρίαν. ἐπεὶ γε οἷς ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξεν ἢ βασιλείων υἱέσιν εἶναι, ἢ αὐτοὺς τῇ φύσει ἱκανοὺς ἐκπορέσασθαι ἀρχὴν τινα ἢ τυραννίδα ἢ δυναστείαν, τί τῇ ἀληθείᾳ αἰσχίον καὶ κάκιον εἶη σωφροσύνης τοῦτοις τοῖς ἀνθρώποις; οἷς ἐξόν ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, μηδενὸς ἐμποδῶν ὄντος, αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγάγοιντο, τὸν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων νόμον τε καὶ λόγον καὶ ψόγον; ἢ πῶς οὐκ ἂν ἄθλιοι γεγονότες εἶησαν ὑπὸ τοῦ καλοῦ τοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης, μηδὲν πλεον νέμοντες τοῖς φίλοις τοῖς αὐτῶν, ἢ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ ταῦτα, ἄρχοντες ἐν τῇ ἑαυτῶν πόλει; ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ, ὧ Σώκρατες, ἢν σὺ φῆς διώκειν, ὧδ' ἔχει· τρυφῇ κατ' ἀκολασία καὶ ἐλευθερία, ἐὰν ἐπικουρίαν ἔχη, τοῦτ' ἐστὶν ἀρετὴ τε καὶ εὐδαιμονία, τὰ δὲ ἄλλα ταῦτ'

ἐστὶ τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν ξυνθήματα,
 ἀνθρώπων φλυαρία, καὶ οὐδενὸς ἀξία. **XLVII. ΣΩ.**
 Οὐκ ἀγεννῶς γε, ὦ Καλλίκλεις, ἐπεξέροχη τῷ λόγῳ
 παρῶρησιαζόμενος. σαφῶς γὰρ σὺ νῦν λέγεις, ἃ οἱ ἄλ-
 λοι διαανοῦνται μὲν, λέγειν δὲ οὐκ ἐθέλουσι. θεό-
 μαι οὖν ἐγὼ σου μηδενὶ τρόπῳ ἀνεῖναι, ἵνα τῷ ὄντι
 κατάδηλον γένηται, πῶς βιωτέον. καὶ μοι λέγε· τίς μὲν
 ἐπιθυμίας φῆς οὐ κολαστέον, εἰ μέλλει τις οἶον δεῖ
 εἶναι, ἴδῶντα δὲ αὐτὰς ὡς μεγίστας, πλήρωσιν αὐταῖς
 ἄλλοθεν γε ποθὲν ἐτοιμάζειν, καὶ τοῦτο εἶναι τὴν
 ἀρετήν; **ΚΑΛ.** Φημι ταῦτα ἐγώ. **ΣΩ.** Οὐκ ἄρα ὀρ-
 θῶς λέγονται οἱ μηδενὸς δεόμενοι εὐδαιμόνες εἶναι.
ΚΑΛ. Οἱ λίθοι γὰρ ἂν οὗτοι γε καὶ οἱ νεκροὶ εὐδαι-
 μονέστατοι εἴεν. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὲν δὴ καὶ ὡς γε σὺ λέγεις,
 δεινὸς ὁ βίος. οὐ γάρ τοι θαυμάζοιμ' ἂν, εἰ Εὐρι-
 πίδης ἀληθῆ ἐν τοῖσδε λέγει, λέγων· Τίς δ' οἶδεν, εἰ
 τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν;
 καὶ ἡμεῖς τῷ ὄντι ἴσως τέθναμεν· ὅπερ ἤδη του ἔγω-
 γε καὶ ἤκουσα τῶν σοφῶν, ὡς νῦν ἡμεῖς τέθναμεν,
 καὶ τὸ μὲν σῶμα ἔστιν ἡμῖν σῆμα, τῆς δὲ ψυχῆς
 τοῦτο, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ, τυγχάνει ὄν οἶον ἀνα-
 πείθεσθαι καὶ μεταπίπτειν ἄνω καὶ κάτω· καὶ τοῦτο
 ἄρα τις μυθολογῶν κομπὸς ἀνήρ, ἴσως Σικελὸς τις ἢ
 Ἰταλικός, παράγων τῷ ὀνόματι, διὰ τὸ πιθανόν τε
 καὶ πειστικόν, ὠνόμασε πῖθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους,
 ἀμνήτους, τῶν δ' ἀμνήτων τοῦτο τῆς ψυχῆς, οὗ αἱ ἐπι-
 θυμίαι εἰσὶ, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς
 τετρημένος εἶη πῖθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας.

τῶναντίον δὴ οὗτός σοι, ὦ Καλλίκλεις, ἐνδείκνυται
 ὡς τῶν ἐν ᾧδου — τὸ ἀειδὲς δὴ λέγων — οὗτοι ἀθλιώ-
 ταιτοι ἂν εἶεν, οἱ ἀμύητοι, καὶ φοροῖεν εἰς τὸν τετρα-
 μένον πίθον ὕδωρ ἐτέρῳ τοιοῦτῳ τετραμένῳ κοσκίνῳ.
 τὸ δὲ κόσκινον ἄρα λέγει, ὡς ἔφη ὁ πρὸς ἐμὲ λέγων,
 τὴν ψυχὴν εἶναι· τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπέεικασε τὴν
 τῶν ἀνοήτων, ὡς τετραμένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέ-
 γειν, δι' ἀπιστίαν τε καὶ λήθην. ταῦτ' ἐπιεικῶς μὲν
 ἐστὶν ὑπὸ τι ἄτοπα· δηλοῖ μὲν, ὃ ἐγὼ βούλομαι σοι
 ἐνδειξάμενος, εἴαν πως οἶόν τε ὦ πείσαι μεταθέσθαι,
 ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου τὸν
 κοσμῶς καὶ τοῖς αἰεὶ παροῦσιν ἰκανῶς καὶ ἔξαρκούν-
 τως ἔχοντα βίον ἔλεσθαι. ἀλλὰ πότερον πείθω τί σε
 καὶ μετατίθεσαι, εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμῶ-
 οὺς τῶν ἀκολάστων, ἢ οὐδέν; ἀλλ', ἂν καὶ πολλὰ
 τοιαῦτα μυθολογῶ, οὐδέν τι μᾶλλον μεταθήσῃ; ΚΑΛ.
 Τοῦτ' ἀληθέστερον εἴρηκας, ὦ Σώκρατες. XLVIII.
 ΣΩ. Φέρε δὴ, ἄλλην σοι εἰκόνα λέγω ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 γυμνασίου τῆ νῦν. σκόπει γάρ, εἰ τοιόνδε λέγεις περὶ
 τοῦ βίου ἑκατέρου τοῦ τε σώφρονος καὶ τοῦ ἀκολάστου,
 οἶον εἰ δυοῖν ἀνδροῖν ἑκατέρῳ πίθοι πολλοὶ εἶεν, καὶ
 τῶ μὲν ἐτέρῳ ὑγιᾶς καὶ πλήρεις, ὁ μὲν οἶνον, ὁ
 δὲ μέλιτος, ὁ δὲ γάλακτος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ πολ-
 λῶν, γάματα δὲ σπάνια καὶ χαλεπὰ ἐκάστου τούτων
 εἶη, καὶ μετὰ πολλῶν πόνων καὶ χαλεπῶν ἐκποριζό-
 μενα· ὁ μὲν οὖν ἕτερος πληρωσάμενος, μῆτ' ἐποχε-
 τεύοι, μῆτε τι φροντίζοι, ἀλλ' ἔνεκα τούτων ἡσυχίαν
 ἔχοι· τῶ δ' ἐτέρῳ τὰ μὲν γάματα, ὡς περ καὶ ἐκείνῳ,

δυνατὰ μὲν πορίζεσθαι, εἴη, χαλεπὰ δέ, τὰ δ' ἀγγεῖα
 τετραμμένα καὶ σαθρα, καὶ ἀναγκάζοιτο αἰεὶ καὶ νύκτα
 καὶ ἡμέραν πιμπλάναι αὐτὰ, ἢ τὰς ἐσχάτας λυποῖτο
 λύπας· ἴρα, τοιοῦτου ἐκατέρου ὄντος τοῦ βίου, λέγεις
 τὸν τοῦ ἀκολάστου εὐδαιμονέστερον εἶναι ἢ τὸν τοῦ
 κοσμίου; πείθω τί σε ταῦτα λέγων συγχωρῆσαι, τὸν
 κόσμιον βίον τοῦ ἀκολάστου ἀμείνω εἶναι, ἢ οὐ πεί-
 θω; **ΚΑΛ.** Οὐ πείθεις, ὦ Σώκρατες. τῷ μὲν γὰρ
 πληρωσαμένῳ ἐκείνῳ οὐκ ἔστιν ἡδονὴ οὐδεμία, ἀλλὰ
 τοῦτ' ἔστιν, ὃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, τὸ, ὡς περὶ λίθου
 ζῆν, ἐπειδὴν πληρώσῃται, μήτε χαίροντα ἔτι μήτε
 λυπούμενον· ἀλλ' ἐν τούτῳ ἐστὶ τὸ ἡδέως ζῆν, ἐν τῷ
 ὡς πλείστον ἐπιρῶειν. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἀνάγκη γ', ἂν πο-
 λὺ ἐπιρῶέη, πολὺ καὶ τὸ ἀπιὸν εἶναι, καὶ μεγάλ' ἄτ-
 τα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς; **ΚΑΛ.** Πάνυ μὲν
 οὖν. **ΣΩ.** Χαραδριοῦ τινα αὐτὸν βίον λέγεις, ἀλλ'
 οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου. καὶ μοι λέγε, τὸ τοιόνδε λέ-
 γεις, οἷον πεινῆν καὶ πεινῶντα ἐσθίειν; **ΚΑΛ.** Ἐγω-
 γε. **ΣΩ.** Καὶ διψῆν γε καὶ διψῶντα πίνειν; **ΚΑΛ.**
 Λέγω, καὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἀπάσας ἔχοντα, καὶ
 δυνάμενον πληροῦν, χαίροντα εὐδαιμόνως ζῆν. **XLIX.**
ΣΩ. Εὖγε, ὦ βέλτιστε· διατέλει γὰρ ὡς περὶ ἡρξου,
 καὶ ὅπως μὴ ἀπαισχυνῆ. δεῖ δέ, ὡς ἔοικε, μηδ' ἐμὲ
 ἀπαισχυνθῆναι. καὶ πρῶτον μὲν εἶπέ, εἰ καὶ ψωριῶν-
 τα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνησθαι, κνώ-
 μενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν.
ΚΑΛ. Ὡς ἄτοπος εἶ, ὦ Σώκρατες, καὶ ἀτεχνῶς δη-
 μηγόρος. **ΣΩ.** Τοιγάρτοι, ὦ Καλλίκλεις, Πῶλλον μὲν

καὶ Γοργίαν καὶ ἐξέπληξα καὶ αἰσχύνεσθαι ἐποίησα. σὺ δὲ οὐ μὴ ἐκπλαγῆς, οὐδὲ μὴ αἰσχυνθῆς, — ἀνδρείος γὰρ εἶ — ἀλλ' ἀποκρίνου μόνον. ΚΑΛ. Φημὶ τοίνυν καὶ τὸν κνώμενον ἠδέως ἂν βιῶναι. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἴπερ ἠδέως, καὶ εὐδαιμόνως; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Πότερον εἰ τὴν κεφαλὴν μόνον κνησιοῦ, ἢ ἔτι τί σε ἐρωτῶ; ὄρα, ὦ Καλλίκλεις, τί ἀποκριθῆ, εἴαν τις σε τὰ ἐχόμενα τούτοις ἐφεξῆς ἅπαντα ἐρωτᾷ. καί, τούτων τοιούτων ὄντων, κεφάλαιον, ὃ τῶν κιναιδῶν βίος οὐκ οὐδὲν οὐδὲν δεινὸς καὶ αἰσχρὸς καὶ ἄθλιος; ἢ καὶ τούτους τολμήσεις λέγειν εὐδαιμόνας εἶναι, εἴαν ἀφθόρως ἔχωσιν ὧν δέονται; ΚΑΛ. Οὐκ αἰσχύνῃ εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἡ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἠταῦθα, ὦ γενναῖε, ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῆ ἀνέδην οὕτω, τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν, εὐδαιμόνας εἶναι, καὶ μὴ διορίζεται, τῶν ἠδονῶν ὅποῖαι αἱ ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ; ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν λέγε, πότερον φῆς εἶναι τὸ αὐτὸ ἠδὺ καὶ ἀγαθόν, ἢ εἶναι τι τῶν ἠδέων, ὃ οὐκ ἔστιν ἀγαθόν; ΚΑΛ. Ἴνα δὴ μοι μὴ ἀνομολογούμενος ἢ ὁ λόγος, εἴαν ἕτερον φήσω εἶναι, τὸ αὐτὸ φημὶ εἶναι. ΣΩ. Διαφθείρεις, ὦ Καλλίκλεις, τοὺς πρώτους λόγους, καὶ οὐκ ἂν ἔτι μετ' ἐμοῦ ἰκανῶς τὰ ὄντα ἐξετάζεις, εἴπερ παρὰ τί δοκοῦντα σαυτοῖ ἐρεῖς. ΚΑΛ. Καὶ γὰρ σὺ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ τοίνυν ὀρθῶς ποιῶ οὔτ' ἐγὼ, εἴπερ ποιῶ τοῦτο, οὔτε σὺ. ἀλλ', ὦ μακάριε, ἄθρει, μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ ἀγαθόν, τὸ πάντως χαίρειν ταῦτά τε γὰρ τὰ νῦν δὴ αἰνιχθέντα, πολλὰ καὶ αἰσχρὰ φαί

νται ξυμβαίοντα, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ ἄλλα
πολλά. ΚΑΛ. Ὡς σύ γε οἶμι, ὦ Σώκρατες. ΣΩ.
Σὺ δὲ τῷ ὄντι, ὦ Καλλικλείς, ταῦτα ἰσχυρίζῃ; ΚΑΛ.
Ἐγώ γε. Ι. ΣΩ. Ἐπιχειρῶμεν ἄρα τῷ λόγῳ ὡς σοῦ
σπουδάζοντος; ΚΑΛ. Πάνυ γε σφόδρα. ΣΩ. Ἴδι
δήμοι, ἐπειδὴ σοι οὕτω δοκεῖ, διελοῦ ταῦδε· ἐπιστή-
μην ποῦ καλεῖς τι. ΚΑΛ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐ καὶ ἀν-
δρίαν νῦν δὴ ἔλεγες τινα εἶναι μετὰ ἐπιστήμης; ΚΑΛ.
Ἐλεγον γάρ. ΣΩ. Ἄλλο τι οὖν ὡς ἕτερον τὴν ἀν-
δρίαν τῆς ἐπιστήμης δύο ταῦτα ἔλεγες; ΚΑΛ. Σφό-
δρα γε. ΣΩ. Τί δὲ ἡδονὴν καὶ ἐπιστήμην; ταυ-
τὸν ἢ ἕτερον; ΚΑΛ. Ἐτερον δήπου, ὡς σοφώταται
σύ. ΣΩ. Ἡ καὶ ἀνδρίαν ἑτέραν ἡδονῆς; ΚΑΛ. Πῶς
γάρ οὔ; ΣΩ. Φέρε δὴ ὅπως μεμνησόμεθα ταῦτα ὅτι
Καλλικλῆς ἔφη ὁ Ἀχαρνεύς, ἡδὺ μὲν καὶ ἀγαθὸν
ταυτὸν εἶναι, ἐπιστήμην δὲ καὶ ἀνδρίαν καὶ ἀλλή-
λων καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἕτερον· Σωκράτης δὲ γε ἡμῶν ὁ
Ἀλωπεκῆθεν οὐχ ὁμολογεῖ ταῦτα· ἢ ὁμολογεῖ; ΚΑΛ.
Οὐχ ὁμολογεῖ. ΣΩ. Οἶμαι δὲ γε οὐδὲ Καλλικλῆς,
ὅταν αὐτὸς αὐτὸν θεώσῃται ὀρθῶς. εἰπέ γάρ μοι,
τοὺς εὖ πράττοντας τοῖς κακῶς πράττουσιν οὐ τοῦ-
ναντίον ἢ γῆ πάθος πεπονθέναι; ΚΑΛ. Ἐγώ γε.
ΣΩ. Ἄρ' οὖν, εἴπερ ἐναντία ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλοις,
ἀνάγκη περὶ αὐτῶν ἔχειν, ὥσπερ περὶ ὑγείας ἔχει καὶ
νόσου; οὐ γάρ ἅμα δήπου ὑγιαίνει τε καὶ νοσεῖ ὁ
ἄνθρωπος, οὐδὲ ἅμα ἀπαλλάττεται ὑγείας τε καὶ
νόσου. ΚΑΛ. Πῶς λέγεις; ΣΩ. Οἷον περὶ ὄνον
βούλει τοῦ σώματος ἀπολαβὼν σκόπει. νοσεῖ ποῦ

ἄποσ ὀφθαλμοὺς, ἢ ὄνομα ὀφθαλμία; ΚΑΛ. γὰρ οὐ, ΣΩ. Οὐ δῆπου καὶ ὑγιαίνει γε ἅμα κῦτους; ΚΑΛ. Οὐδ' ὀπρωστιοῦν. ΣΩ. Τί δέ; τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάττεται, ἄρα τότε καὶ τῆς κς ἀπαλλάττεται τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τελευτῶν ἀμφοτέρων ἀπήλλακται; ΚΑΛ. Ἡκιστά γε. Θανμάσιον γάρ, οἶμαι, καὶ ἄλογον γίγνεται. ; ΚΑΛ. Σφύδρα γε. ΣΩ. Ἄλλ' ἐν μέρει, οἰ- ἐκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπολύει; ΚΑΛ. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἰσχὺν καὶ ἀσθένειαν ὡσαύ- ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ τάχος καὶ βραδυτητα; !. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἡ καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐ- νίαν, καὶ τὰναντία τούτων, κακὰ τε καὶ ἀθλιό- ἐν μέρει λαμβάνει, καὶ ἐν μέρει ἀπαλλάττε- κατέρου; ΚΑΛ. Πάντως δῆπου. ΣΩ. Ἐὰν μὲν ἄρα ἅττα, ὧν ἅμα τε ἀπαλλάττεται ἄνθρω- αὶ ἅμα ἔχει, δῆλον ὅτι ταῦτά γε οὐκ ἂν εἴη τό αθὸν καὶ τὸ κακόν. ὁμολογοῦμεν ταῦτα; καὶ λα σκεψάμενος ἀποκρίνου. ΚΑΛ. Ἄλλ' ὑπερ- ὁμολογῶ. ΛΙ. ΣΩ. Ἴθι δὴ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ρηγμένα. τὸ πεινῆν ἔλεγεσ πρότερον ἠδὺ ἢ ἀνια- ρται; αὐτὸ λέγω τὸ πεινῆν. ΚΑΛ. Ἀνιαρὸν !. ΣΩ. Τὸ μέντοι πεινῶντα ἰσθίειν, ἠδὺ; !. Ἐγωγε. ΣΩ. Μανθάνω· ἀλλ' οὐν τό γε πει- ὑτὸ ἀνιαρὸν, ἢ οὐχί; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Οὐκ- αὶ τὸ διψῆν; ΚΑΛ. Σφύδρα γε. ΣΩ. Πότε- ῶν ἔτι πλείω ἔρωτῶ, ἢ ὁμολογεῖς ἀπασαν ἔν- καὶ ἐπιθυμίαν ἀνιαρὸν εἶναι; ΚΑΛ. Ὁμολο-

γῶ, ἀλλὰ μὴ ἐρώτα. ΣΩ. Εἰεν. διψῶντα δὲ δ
 νειν, ἄλλο τι ἢ ἡδὺ φῆς εἶναι; ΚΑΛ. Ἐγώ γε.
 Οὐκοῦν τούτου, οὗ λέγεις, τὸ μὲν διψῶντα λα
 μενον δῆπου ἐστί; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ π
 πλήρωσίς τε τῆς ἐνδείας καὶ ἡδονῆ; ΚΑΛ. Ναί.
 Οὐκοῦν κατὰ τὸ πίνειν χαίρειν λέγεις; ΚΑΛ.
 λιστα. ΣΩ. Διψῶντα δὲ λυπούμενον; 1
 Ναί. ΣΩ. Αἰσθάνη οὖν τὸ ξυμβαίνειν, ὅτι λα
 μενον χαίρειν λέγεις ἅμα, ὅταν διψῶντα πίνει
 γῆς; ἢ οὐχ ἅμα τοῦτο γίγνεται κατὰ τὸν αὐτὸ
 πον καὶ χρόνον εἴτε ψυχῆς εἴτε σώματος βούλει
 δὲν γάρ, οἶμαι, διαφέρει. ἔστι ταῦτα, ἢ οὐ; 2
 ἔστιν. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εὖ γε πράττοντα κακῶς τ
 τειν ἅμα ἀδύνατον ἔφησς εἶναι. ΚΑΛ. Φημί
 ΣΩ. Ἀνώμενον δὲ γε χαίρειν δυνατὸν ὠμολόγ
 ΚΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκ ἄρα τὸ χαίρειν ἐπι
 πράττειν· οὐδὲ τὸ ἀνιᾶσθαι, κακῶς· ὥστε ἔ
 γίγνεται τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ. ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ'
 σοφίζῃ, ὡς Σωκράτες. ΣΩ. Οἶσθα, ἀλλὰ ἀκλί
 Καλλίκλεις· καὶ προδίθι γε ἔτι εἰς τὸ ἔμπροσθε
 ἔχων ληρεῖς, ἵνα εἰδῆς, ὡς σοφὸς ὢν με ρουθετεῖς
 ἅμα διψῶν τε ἕκαστος ἡμῶν πέπανται καὶ ἅμα
 μενος διὰ τοῦ πίνειν; ΚΑΛ. Οὐκ οἶδα ἔ, τι λ
 ΓΟΡ. Μηδαμῶς, ὡς Καλλίκλεις· ἀλλ' ἀποκρίνο
 ἡμῶν ἕνεκα, ἵνα περανθῶσιν οἱ λόγοι. ΚΑΛ.
 ἀεὶ τοιοῦτός ἐστι Σωκράτης, ὡς Γοργία· ἀμικρο
 ὀλλγουν ἄξια ἀνερωτῆ καὶ ἐξελέγχει. ΓΟΡ. Ἄλ
 σοι διαφέρει; πάντως οὐ σὴ αὐτῆ ἢ τιμῆ, ὡ.

ἐκλείς, ἀλλ' ὑπόσχες, Σωκράτη ἐξελέγξαι ὅπως ἂν
 οὐλήται. ΚΑΛ. Ἐρώτα δὴ σὺ τὰ σμικρὰ τε καὶ στε-
 ρὰ ταῦτα, ἐπέπερ Γοργία δοκεῖ οὕτως. ΙΙΙ. ΣΩ.
 Ἐνδαιμόνων εἶ, ὦ Καλλίκλεις, ὅτι τὰ μεγάλα γε με-
 εῖναι πρὶν τὰ σμικρὰ· ἐγὼ δ' οὐκ ἔμην θεμιτὸν
 εἶναι. ὅθεν οὖν ἀπέλειπες, ἀποκρίνου, εἰ οὐχ ἅμα
 ταύεται διψῶν ἕκαστος ἡμῶν καὶ ἠδόμενος. ΚΑΛ. Φη-
 σί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ πεινῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθυ-
 μιῶν καὶ ἠδονῶν ἅμα παύεται; ΚΑΛ. Ἔστι ταῦτα.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τῶν λυπῶν καὶ τῶν ἠδονῶν ἅμα παύε-
 ται; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν
 κακῶν οὐχ ἅμα παύεται, ὡς σὺ ὁμολόγηες· νῦν δὲ οὐχ
 ὁμολογεῖς; ΚΑΛ. Ἐγωγε· τί οὖν δὴ; ΣΩ. Ὅτι οὐ ταυ-
 τὰ γίνεταί, ὦ φίλε, τὰ ἀγαθὰ τοῖς ἠδέσιν, οὐδὲ τὰ κακὰ
 τοῖς ἀνιαροῖς· τῶν μὲν γὰρ ἅμα παύεται, τῶν δὲ οὐ, ὡς
 ἰτέρων ὄντων· πῶς οὖν ταυτὰ ἂν εἶη τὰ ἠδέα τοῖς
 ἀγαθοῖς, ἢ τὰ ἀνιαρὰ τοῖς κακοῖσιν; ἐὰν δὲ βούλη,
 καὶ τῆδε ἐπίσκεψαι· οἶμαι γάρ σοι οὐδὲ ταύτη ὁμο-
 λογεῖσθαι· ἄθρει δὴ· τοὺς ἀγαθοὺς οὐχὶ ἀγαθῶν
 παρουσίᾳ ἀγαθοὺς καλεῖς, ὥσπερ τοὺς καλοὺς, οἷς
 ἂν κάλλος παρῆ; ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί δέ; ἀγα-
 θοὺς ἀνδρας καλεῖς ἀφρονας καὶ δειλοὺς; οὐ γὰρ ἄρ-
 τι γε· ἀλλὰ τοὺς ἀνδρείους καὶ φρονίμους ἔλεγες· ἢ
 οὐ τούτους ἀγαθοὺς καλεῖς; ΚΑΛ. Πάνυ μὲν οὖν.
 ΣΩ. Τί δέ; παῖδα ἀνόητον χαίροντα ἤδη εἶδες;
 ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἄνδρα δὲ οὐπω εἶδες ἀνόητον
 χαίροντα; ΚΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε· ἀλλὰ τί τοῦτο; ΣΩ.
 Οὐδέν, ἀλλ' ἀποκρίνου. ΚΑΛ. Εἶδον. ΣΩ. Τί δέ;

νοῦν ἔχοντα λυπούμενον καὶ χαίροντα; ΚΑΛ. Φη
 ΣΩ. Πότεροι δὲ μᾶλλον χαίρουσι καὶ λυποῦνται,
 φρόνιμοι ἢ οἱ ἄφρονες; ΚΑΛ. Οἶμαι ἔγωγε οὐ
 λυ τι διαφέρειν. ΣΩ. Ἄλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο. ἐν
 λέμφῳ δὲ ἤδη εἶδες ἄνδρα δειλόν; ΚΑΛ. Πῶς γάρ
 ΣΩ. Τί οὖν; ἀπιόντων τῶν πολεμίων πότεροί σοι ἐ
 κουν μᾶλλον χαίρειν, οἱ δειλοὶ ἢ οἱ ἀνδρεῖοι; ΚΑ
 Ἄμφοτεροὶ ἔμοιγε μᾶλλον· εἰ δὲ μή, παραπλησίως
 ΣΩ. Οὐδὲν διαφέρει. χαίρουσι δ' οὖν καὶ οἱ δει
 ΚΑΛ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ οἱ ἄφρονες, ὡς ἔει
 ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Προσιόντων δέ, οἱ δειλοὶ μὲν
 λυποῦνται, ἢ καὶ οἱ ἀνδρεῖοι; ΚΑΛ. Ἄμφοτε
 ΣΩ. Ἄρα ὁμοίως; ΚΑΛ. Μᾶλλον ἴσως οἱ δει
 ΣΩ. Ἀπιόντων δ' οὐ μᾶλλον χαίρουσιν; ΚΑΛ. Ἰσ
 ΣΩ. Οὐκοῦν λυποῦνται μὲν καὶ χαίρουσι καὶ οἱ ἄφ
 ρνες καὶ οἱ φρόνιμοι, καὶ οἱ δειλοὶ καὶ οἱ ἀνδρ
 παραπλησίως, ὡς σὺ φῆς, μᾶλλον δὲ οἱ δειλοὶ ἢ
 ἀνδρείων; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἄλλὰ μὴν οἷ γε φ
 νιμοὶ καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγαθοί, οἱ δὲ δειλοὶ καὶ ἄφ
 ρνες κακοί; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Παραπλησίως ἄ
 χαίρουσι καὶ λυποῦνται οἱ ἀγαθοὶ καὶ οἱ κακ
 ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν παραπλησίως εἰσὶν ἀ
 θεοὶ καὶ κακοὶ οἱ ἀγαθοὶ τε καὶ κακοί, ἢ καὶ
 μᾶλλον ἀγαθοὶ [οἱ ἀγαθοί,] καὶ κακοὶ εἰσιν οἱ
 κακοί; LIII. ΚΑΛ. Ἄλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ' ὅ τι
 γεις. ΣΩ. Οὐκ οἶσθ' ὅτι τοὺς ἀγαθοὺς, ἀγαθ
 φῆς παρουσίᾳ εἶναι ἀγαθοὺς, κακοὺς δὲ κακῶν,
 δὲ ἀγαθὰ εἶναι τὰς ἡδονάς, κακὰ δὲ τὰς ἀνί

Α. Ἐγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῖς χαίρουσι πάρεστι
 γαθά, αἱ ἡδοναί, εἴπερ χαίρουσι; ΚΑΛ. Πῶς
 οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν ἀγαθῶν παρόντων ἀγαθοί
 οἱ χαίροντες; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί δέ; τοῖς
 μένοις οὐ πάρεστι τὰ κακά, αἱ λύπαι; ΚΑΛ.
 εστι. ΣΩ. Κακῶν δέ γε παρουσία φῆς σὺ εἶναι
 νὺς τοὺς κακοὺς· ἢ οὐκέτι φῆς; ΚΑΛ. Ἐγωγε.
 Ἀγαθοὶ ἄρα, οἱ ἂν χαίρωσι, κακοὶ δέ, οἱ ἂν
 ἴηται; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οἱ μὲν γε μᾶλλον,
 λον, οἱ δ' ἦττον, ἦττον, οἱ δὲ παραπλησίως,
 απλησίως. ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν φῆς παρα-
 πῶς χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι τοὺς φρονίμους καὶ
 ἄφρονας; καὶ τοὺς δειλοὺς καὶ τοὺς ἀνδρείους;
 ἢ μᾶλλον ἔτι τοὺς δειλοὺς; ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ.
 λόγισαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ, τί ἡμῖν ξυμβαίνει ἐκ
 ὁμολογημένων. καὶ δις γάρ τοι καὶ τρίς φασί
 ν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι.
 θὸν μὲν εἶναι τὸν φρόνιμον καὶ ἀνδρεῖόν φαμεν·
 ῖφ; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Κακὸν δὲ τὸν ἄφρονα καὶ
 ἴν; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀγαθὸν δὲ αὖ τὸν
 οντα; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Κακὸν δὲ, τὸν ἀνιώμε-
 ΚΑΛ Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀνιῶσθαι δὲ καὶ χαίρειν
 ἀγαθὸν καὶ κακὸν ὁμοίως, ἴσως δὲ καὶ μᾶλλον
 τικόν; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁμοίως γίννε-
 κακὸς καὶ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ, ἢ καὶ μᾶλλον ἀγα-
 δ κακός; οὐ ταῦτα ξυμβαίνει καὶ τὰ πρότερα
 α, ἰάν τις ταῦτα φῆ ἡδέα τε καὶ ἀγαθὰ εἶναι;
 αὔτα ἀνάγκη, ὡς Καλλίκλεις; LIV. ΚΑΛ. Πά-

λαι τοι σοῦ ἀκροῶμαι, ὦ Σώκρατες, καθομολογῶν
 ἐνθνυμούμενος ὅτι, κἄν παίζων τίς σοι ἐνδοῖ ὅτιόν,
 τούτου ἄσμενος ἔχη, ὥσπερ τὰ μειράκια. ὡς δὴ σὺ
 οἶε ἐμέ, ἢ καὶ ἄλλον ὄντιναοῦν ἀνθρώπων, οὐχ
 ἠγεῖσθαι τὰς μὲν βελτίους ἡδονάς, τὰς δὲ χείρονας.
 ΣΩ. Ἰοῦ ἰοῦ, ὦ Καλλίκλεις, ὡς πανούργος εἶ, καὶ
 μοι ὥσπερ παιδί χροῖ, τοτὲ μὲν ταῦτα φάσκων οὕτως
 ἔχειν, τοτὲ δὲ ἑτέρως, ἐξαπατῶν με. καίτοι οὐκ ὄμνη
 γε κατ' ἀρχῆς ὑπὸ σοῦ ἐκόντος εἶναι ἐξαπατηθῆσαι
 σθαι, ὡς ὄντος φίλου· νῦν δὲ ἐφρεύσθην, καὶ, ὡς
 ἔοικεν, ἀνάγκη μοι, κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ πα-
 ρὸν εὖ ποιεῖν, καὶ τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον πα-
 ρὰ σοῦ. ἔστι δὲ δὴ, ὡς ἔοικεν, ὃ σὺ νῦν λέγεις, ὅτι ἡδο-
 ναὶ τινες εἰσὶν αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί. ἢ γάρ;
 ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἀγαθαὶ μὲν αἱ ὠφέλιμοι,
 κακαὶ δὲ αἱ βλαβεραὶ; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὀφέ-
 λιμοὶ δὲ γε αἱ ἀγαθὸν τι ποιοῦσαι, κακαὶ δὲ αἱ
 κακὸν τι; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Ἄρ' οὖν τὰς τοιάσδε
 λέγεις; ὅσον κατὰ τὸ σῶμα, ἅς νῦν δὴ ἐλέγομεν ἐν
 τῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἡδονάς, εἰ ἄρα τούτων αἱ μὲν
 ὑγίειαν ποιοῦσιν ἐν τῷ σώματι, ἢ ἰσχύν, ἢ ἄλλην
 τινὰ ἀρετὴν τοῦ σώματος, αὗται μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ
 πᾶναντία τούτων, κακαί; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκ-
 οὖν καὶ λύπαι ὡσαύτως αἱ μὲν χρησταὶ εἰσιν, αἱ δὲ
 τονηραί; ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν τὰς μὲν
 χρηστὰς καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ αἰρετέον ἐστὶ καὶ
 πρακτέον; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τὰς δὲ πονηρὰς
 οὐ; ΚΑΛ. Ἀῖνον δὴ. ΣΩ. Ἐνεκα γὰρ που τῶν ἀγα-

ὄν ἅπαντα ἡμῖν ἔδοξε πρακτέον εἶναι, εἰ μνημο-
 ύεις, ἐμοί τε καὶ Πῶλῳ. ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ
 τῷ, τέλος εἶναι ἅπασῶν τῶν πράξεων τὸ ἀγαθόν,
 καὶ ἐκείνου ἕνεκα δεῖν πάντα τὰλλα πράττεσθαι,
 καὶ οὐκ ἐκεῖνο τῶν ἄλλων; ξύμψηφος ἡμῖν εἰ καὶ
 ἔτε τρίτων; ΚΑΛ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τῶν ἀγαθῶν
 καὶ ἕνεκα δεῖ καὶ τὰλλα καὶ τὰ ἡδέα πράττειν, ἀλλ'
 τὰγαθὰ τῶν ἡδέων. ΚΑΛ. Πάνω γε. ΣΩ. Ἄρ'
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶν, ἐκλέξασθαι ποῖα ἀγαθὰ
 καὶ ἡδέων ἐστὶ καὶ ὁποῖα κακά, ἢ τεχνικοῦ δεῖ εἰς
 ἅστων; ΚΑΛ. Τεχνικοῦ. LV. ΣΩ. Ἀναμνησθῶ-
 ν δὴ ὧν αὐτὸς ἐγὼ πρὸς Πῶλον καὶ Γοργίαν ἐτύγ-
 χον λέγων. ἔλεγον γάρ, εἰ μνημονεύεις, ὅτι εἶεν
 ιρασκευαί, αἱ μὲν μέχρι ἡδονῆς, αὐτὸ τοῦτο μό-
 νον παρασκευάζουσαι, ἀγνοοῦσαι δὲ τὸ βέλτιον καὶ
 χεῖρον, αἱ δὲ γινώσκουσαι ὅ τι τε ἀγαθόν
 καὶ ὅ τι κακόν· καὶ ἐτίθουσι τῶν μὲν περὶ τὰς ἡδο-
 νῶν τὴν μαγειρικὴν [κατὰ τὸ σῶμα] ἐμπειρίαν, ἀλλ'
 τὴν τέχνην, τῶν δὲ περὶ τὸ ἀγαθόν τὴν ἰατρικὴν
 τέχνην. καὶ πρὸς Φιλίου, ὦ Καλλίκλεις, μήτε αὐ-
 τῶν οἴου δεῖν πρὸς ἐμὲ παίζειν, μηδ' ὅ τι ἂν εὐ-
 χῆς παρὰ τὰ δοκοῦντα ἀποκρίνου, μήτ' αὐτὰ παρ'
 αὐτοῦ οὕτως ἀποδέχου ὡς παίζοντος. ὁρᾷς γάρ, ὅτι
 περὶ τούτου ἡμῖν εἰσὶν οἱ λόγοι, οὗ τί ἂν μᾶλλον
 τοιούθασί τις καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχων ἀνθρώπος, ἢ
 οὗτο, ὅντινα χρὴ τρόπον ζῆν; πότερον, ἐπὶ ὃν σὺ
 κρακαλεῖς ἐμέ, τὰ τοῦ ἀνδρὸς δὴ ταῦτα πράττων-
 ται, λέγοντά τε ἐν τῷ δήμῳ καὶ φηγορικὴν ἀσκοῦν-

τα, καὶ πολιτευόμενον τοῦτον τὸν τρόπον, ὃν ἡμεῖς
 νῦν πολιτεύεσθε, ἢ ἐπὶ τόνδε τὸν βίον τὸν ἐν φι-
 λοσοφίᾳ; καὶ τί ποτ' ἐστὶν οὗτος ἐκείνου διαφέρων;
 ἴσως οὖν βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἄρτι ἐγὼ ἐπεχείρησα,
 διαιρεῖσθαι, διελομένους δὲ καὶ ὁμολογήσαντας
 ἀλλήλοις, εἰ ἔστι τούτῳ διττῶ τῷ βίῳ, σκέψασθαι, τί
 τε διαφέρειτον ἀλλήλοιν, καὶ ὀπότερον βιωτέον αὐ-
 τοῖν. ἴσως οὖν οὐπω οἶσθα, τί λέγω. **ΚΑΑ.** Οὐ
 δῆτα. **ΣΩ.** Ἄλλ' ἐγὼ σοι σαφέστερον ἔρω. ἐπειδὴ
 ὁμολογήκαμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ, εἶναι μὲν τι ἀγα-
 θόν, εἶναι δὲ τι ἡδύ, ἕτερον δὲ τὸ ἡδύ τοῦ ἀγα-
 θοῦ, ἑκατέρου δὲ αὐτοῖν μηλέτην τινα εἶναι καὶ παρα-
 σκευὴν τῆς κτήσεως, τὴν μὲν τοῦ ἡδέος θήραν, τὴν
 δὲ τοῦ ἀγαθοῦ· αὐτὸ δὲ μοι τοῦτο πρῶτον ἢ ξυμ-
 φαθι, ἢ μὴ· ξυμφῆς; **ΚΑΑ.** Οὕτω φημί. **LVL**
ΣΩ. Ἴθι δὴ, ἃ καὶ πρὸς τοὺςδε ἐγὼ ἔλεγον, διομο-
 λόγησαί μοι, εἰ ἄρα σοι ἔδοξα τότε ἀληθῆ λέγειν.
 ἔλεγον δὲ που ὅτι, ἢ μὲν ὀφοποιητικὴ οὐ μοι δοκῆ
 τέχνη εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρία, ἢ δ' ἰατρικὴ, λέγων, ὅτι
 ἢ μὲν τοῦτου, οὗ θεραπεύει, καὶ τὴν φύσιν ἔσκεπται,
 καὶ τὴν αἰτίαν ὣν πράττει, καὶ λόγον ἔχει τούτων
 ἐκάστου δοῦναι, ἢ ἰατρικὴ· ἢ δ' ἑτέρα τῆς ἡδο-
 νῆς, πρὸς ἣν ἢ θεραπεία αὐτῇ ἐστὶν ἅπασα, κομ-
 δῆ ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται, οὔτε τι τὴν φύσιν
 σκεψαμένη τῆς ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν, ἀλογός τε
 παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαριθμησαμένη
 τριβῆ καὶ ἐμπειρία, μνήμη μόνον σωζομένη τοῦ ἐ-
 ωθότος γίγνεσθαι, ᾧ δὴ καὶ πορίζεται τὰς ἡδονὰς.

ὅτ' οὖν πρῶτον σκόπει εἰ δοκεῖ σοι ἰκανῶς λέγε-
 αι, καὶ εἶναι τινες καὶ περὶ ψυχὴν τοιαῦται ἄλ-
 λ' πραγματεῖαι, αἱ μὲν τεχνικαί, προμήθειάν τινα
 νουσαι τοῦ βελτίστου περὶ τὴν ψυχὴν, αἱ δὲ τού-
 τ' μὲν ὀλιγοροῦσαι, ἐσκεμμένοι δ' αὖ, ὡς περ ἐκεῖ,
 ἡδονὴν μόνον τῆς ψυχῆς, τένα ἂν αὕτη τρόπον
 τοῦτο· ἧτις δὲ ἢ βελτίων ἢ χείρων τῶν ἡδονῶν,
 τε σκοπούμεναι, οὔτε μέλον αὐταῖς ἄλλο ἢ χαρί-
 θαι μόνον, εἴτε βέλτιον εἴτε χεῖρον. ἐμοὶ μὲν
 ρ, ὡ Καλλίκλεις, δοκοῦσί τε εἶναι, καὶ ἔγωγε
 μὲ τὸ τοιοῦτον κολακίαν εἶναι καὶ περὶ σῶμα καὶ
 γὰρ ψυχὴν καὶ περὶ ἄλλο; ὅτου ἂν τις τὴν ἡδονὴν
 ραπεύῃ, ἀσκέπτως ἔχων τοῦ ἀμείνονός τε καὶ τοῦ
 ρονος. σὺ δὲ δὴ πότερον ξυγκατατίθεσαι ἡμῖν
 γὰρ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῆς; ΚΑΛ.
 κ ἔγωγε, ἀλλὰ ξυγχωρῶ, ἵνα σοι καὶ περανθῇ ὁ
 ρος, καὶ Γοργία τῷδε χαρίσωμαι. ΣΩ. Πότερον
 περὶ μὲν μίαν ψυχὴν ἐστὶ τοῦτο, περὶ δὲ δύο καὶ
 ἑκατὸς οὐκ ἐστὶν; ΚΑΛ. Οὐκ, ἀλλὰ καὶ περὶ δύο
 ἢ πολλὰς. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἀθρόαις ἅμα χαρί-
 θαι ἐστὶ μηδὲν σκοπούμενον τὸ βέλτιστον; ΚΑΛ.
 και ἔγωγε. LVII. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν, αἰτινὴς
 ἐν αἱ ἐπιτηδεύσεις αἱ τοῦτο ποιοῦσαι; μᾶλ-
 λ' δέ, εἰ βούλει, ἐμοῦ ἐρωτῶντος, ἢ μὲν ἂν σοι
 ἢ τούτων εἶναι, φάθι, ἢ δ' ἂν μή, μή φάθι.
 ἵπτον δὲ σκεπώμεθα τὴν ἀνλητικὴν. οὐ δοκεῖ σοι
 αὕτη τις εἶναι, ὡ Καλλίκλεις; τὴν ἡδονὴν ἡμῶν
 ρον διώκειν, ἄλλο δ' οὐδὲν φροντίζειν; ΚΑΛ.

Ἐμοιγε δοκεῖ · ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ αἱ τοιαῦται αἰ
οῖον ἢ κινητικὴ ἢ ἐν τοῖς ἀγῶσι; ΚΑΛ. ΣΩ. Τί δέ; ἢ τῶν χορῶν διδασκαλία, καὶ
διθυράμβων ποιήσεις, οὐ τοιαύτη τις σοι κα
νται; ἢ ἡγῆ τι φροντίζειν Κινησίαν τὸν Μ
ὅπως ἔρει τι τοιοῦτον ὄθεν ἂν οἱ ἀκαίοντες β
γίγνωιτο; ἢ ὅ τι μίλλει χαριῖσθαι τῶ ὄχ
θεατῶν; ΚΑΛ. Ἄηλον δὴ τοῦτό γε, ὡ Σώ
Κινησίαν γε πείρι. ΣΩ. Τὲ δὲ ὁ πατήρ αὐτα
λης; ἢ πρὸς τὸ βέλτιστον βλέπων ἐδόκει σοι
ρθεῖν; ἢ ἐκεῖνος μὲν οὐδὲ πρὸς τὸ ἥδιστον;
γὰρ ἄδων τοὺς θεαταῖς. ἀλλὰ δὴ σκόπει· οἱ
κινητικὴ δοκεῖ σοι πᾶσα καὶ ἡ τῶν διθυ
ποιήσεις ἡδονῆς χάριν εὐρησθαι; ΚΑΛ. Ἄ
ΣΩ. Τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ αὐτὴ καὶ θαυμαστὴ ἡ τ
γραφίας ποιήσεις; ἐφ' ᾧ ἔσπουδάς; πότερό
αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδὴ, ὡς σο
χαριῖσθαι τοῖς θεαταῖς μόνον, ἢ καὶ διαμῶ
ἔάν τε αὐτοῖς ἡδὺ μὲν ἦ καὶ κεχαρισμένον, π
δέ, ὅπως τοῦτο μὲν μὴ ἔρει· εἰ δὲ τι τυγχά
δὲς καὶ ὠφέλιμον, τοῦτο δὲ καὶ λέξει καὶ
ἔάν τε χαίρωσιν ἔάν τε μή; ποτέρως σοι δο
ρεσκευασθαι ἢ τῶν τραγωδιῶν ποιήσεις;
Ἄηλον δὴ τοῦτό γε, ὡ Σώκρατες, ὅτι πρὸς τ
νὴν μᾶλλον ὠρμηται, καὶ τὸ χαριῖσθαι τοῖ
ταῖς. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ τοιοῦτον, ὡ Καλλίκλει
μεν νῦν δὴ κολακείαν εἶναι. ΚΑΛ. Πάνυ γε.
Φίρε δὴ, εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πι

μέλος καὶ τὸν θυμὸν καὶ τὸ μέτρον, ἄλλο τι λόγοι γίνονται τὸ λειπόμενον; ΚΑΛ. Ἀνάγκη. Ω. Οὐκοῦν πρὸς πολλὸν ὄχλον καὶ δῆμον οὗτοι λέγονται οἱ λόγοι; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Δημηγορία ἢ τίς ἐστὶν ἡ ποιητικὴ. ΚΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὀκοῦν ἢ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη, ἢ οὐ ῥητορικὴν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις; ΑΛ. Ἐμοίγε. ΣΩ. Νῦν ἄρα ἡμεῖς εὐρήκαμεν ῥητορικὴν τινα πρὸς δῆμον, τοιοῦτον, οἷον παιδῶν τε μου καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ δούλων καὶ λευθέρων, ἣν οὐ πάνυ ἀγάμεθα· κολακικὴν γάρ ὑτὴν φαμεν εἶναι. ΚΑΛ. Πάνυ γε. LVIII. ΣΩ. Ἰεν· τί δὲ ἢ πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον ῥητορικὴ καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι δήμους τοὺς τῶν λευθέρων ἀνδρῶν; τί ποτε ἡμῖν αὕτη ἐστί; πότε-
 ὦν σοι δοκοῦσι πρὸς τὸ βέλτιστον αἰεὶ λέγειν οἱ ῥητορες, τοῦτου στοχαζόμενοι, ὅπως οἱ πολῖται ὡς ἐλτίστοι ἔσονται διὰ τοὺς αὐτῶν λόγους; ἢ καὶ ἔτι πρὸς τὸ χαρίζεσθαι τοῖς πολέταις ὠρημένοι, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτῶν ὀλιγωροῦντες τοῦ νομοῦ ὡς περ παισὶ προσομιλοῦσι τοῖς δήμοις, χαρίζεσθαι αὐτοῖς πειρώμενοι μόνον, εἰ δὲ γε βέλ-
 λους ἔσονται ἢ χείρους διὰ ταῦτα, οὐδὲν φροντίζου-
 ῶν; ΚΑΛ. Οὐχ ἄπλοῦν ἔτι τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς. εἰσὶ ἐν γὰρ, οἳ κηδόμενοι τῶν πολιτῶν λέγουσιν ἅ λέγουσιν, εἰσὶ δὲ καὶ οἷους σὺ λέγεις. ΣΩ. Ἐξαρκεῖ.
 γὰρ καὶ τοῦτό ἐστι διπλοῦν, τὸ μὲν ἕτερόν που οὗτου κολακεία ἂν εἴη καὶ αἰσχρὰ δημηγορία,

τὸ δ' ἕτερον καλόν, τὸ παρασκευάζειν ὅπως
 τισαὶ ἔσονται τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαί, καὶ ἃ
 μάχεσθαι λέγοντα τὰ βέλτιστα, εἴτε ἠδίω
 δέστερα ἔσται τοῖς ἀκούουσιν. ἀλλ' οὐ πῶς
 αὐτὴν εἶδες τὴν ῥητορικὴν· ἢ εἴ τινα ἔχεις τ
 τῶρων τοιοῦτον εἰπεῖν, τί οὐχὶ καὶ ἐμοὶ αὐτὸ
 σας τίς ἐστιν; **ΚΑΛ.** Ἀλλὰ μὰ Δία οὐκ ἔχο
 σοι εἰπεῖν τῶν γε νῦν ῥητόρων οὐδένα. **ΣΩ.**
 τῶν παλαιῶν ἔχεις τινα εἰπεῖν, δι' ὄντινα αἰτί
 σιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι, ἐπειδὴ
 ἤρξατο δημηγορεῖν, ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ
 ὄντες; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶδα, τίς ἐστιν οὗτος.
 Τί δέ; Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἄνδρα ἀγα
 γονότα, καὶ Κίμωνα, καὶ Μιλτιάδην, καὶ Π
 τουτοῖ τὸν νεωστὶ τετελευτηκότα, οὗ καὶ
 κοας; **ΣΩ.** Εἰ ἔστι γε, ὦ Καλλίκλεις, ἢν π
 σὺ ἔλεγες ἀρετὴν, ἀληθῆς, τὸ τὰς ἐπιθυμίας
 πιμπλάναι καὶ τὰς αὐτοῦ καὶ τὰς τῶν ἄλλων·
 τοῦτο, ἀλλ' ὅπερ ἐν τῷ ὑστέρω λόγῳ ἠναγκά
 ἡμεῖς ὁμολογεῖν, ὅτι, αἱ μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν πλη
 ναι βελτίω ποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον, ταύτας μὲν
 λείν, αἱ δὲ χείρω, μὴ· τούτου δὲ τέχνη τις
 τοιοῦτον ἄνδρα τούτων τινα γεγονέναι ἔχεις
ΚΑΛ. Οὐκ ἔχω ἔγωγε πῶς εἶπω. **LIX. ΣΩ.**
 εἰάν ζητῆς καλῶς, εὐρήσεις. ἴδωμεν δὴ οὕτωσὶ
 μα σκοπούμενοι, εἴ τις τούτων τοιοῦτος γέγον
 γάρ, ὃ ἀγαθὸς ἀνὴρ καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἰ
 ἂν λέγη, ἄλλο τι ἢ οὐκ εἰκῆ ἔρεῖ, ἀλλ' ἀπο

πρός τι; ὡςπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοί, βλέποντες πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἕκαστος οὐκ εἰκῆ ἐκλεγόμενος προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπως ἂν εἰδὸς τι αὐτῷ σχῆ τοῦτο ὃ ἐργάζεται. οἶον, εἰ βούλει ἰδεῖν τοὺς ζωγράφους, τοὺς οἰκοδόμους, τοὺς ναυπηγούς, τοὺς ἄλλους πάντας δημιουργούς, ὅτινα βούλει αὐτῶν, ὡς εἰς τάξιν τινὰ ἕκαστος ἕκαστον τίθησιν, ὃ ἂν τιθῆ, καὶ προσαναγκάζει τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπον τε εἶναι καὶ ἀρμόττειν, ἕως ἂν τὸ ἅπαν ξυστήσῃται τεταγμένον τε καὶ κεκοσμημένον πρᾶγμα· καὶ οἱ τε δὴ ἄλλοι δημιουργοί, καὶ οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν, οἱ περὶ τὸ σῶμα παιδοτρίβαι τε καὶ ἰατροί, κοσμοῦσί που τὸ σῶμα καὶ ξυντάσσουσιν· ὁμολογοῦμεν οὕτω τοῦτ' ἔχειν, ἢ οὐ; ΚΑΛ. Ἔστω τοῦτο οὕτω. ΣΩ. Τάξεως ἄρα καὶ κόσμου τυχοῦσα οἰκία χρηστὴ ἂν εἴη, ἀταξίας δέ, μοχθηρὰ; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Οὐκ οὖν καὶ πλοῖον ὡσαύτως; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὰ σώματά φαμεν τὰ ἡμέτερα; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί δ' ἢ ψυχὴ; ἀταξίας τυχοῦσα ἔσται χρηστὴ, ἢ τάξεώς τε καὶ κόσμου τινός; ΚΑΛ. Ἀνάγκη ἐκ τῶν ἔμπροσθεν καὶ τοῦτο ξυνομολογεῖν. ΣΩ. Τί οὖν ὄνομά ἐστιν ἐν τῷ σώματι τῷ ἐκ τῆς τάξεώς τε καὶ τοῦ κόσμου γιγνομένῳ; ΚΑΛ. Τρίειαν καὶ ἰσχὺν ἴσως λέγεις. ΣΩ. Ἐγωγε. Τί δὲ αὖ τῷ ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένῳ ἐκ τῆς τάξεως καὶ τοῦ κόσμου; πειρῶ εὐρεῖν καὶ εἰπεῖν ὡςπερ ἐκείνῳ τὸ ὄνομα. ΚΑΛ. Τί δὲ οὐκ αὐτὸς λέγεις, ὃ Σώκρατες;

ΣΩ. Ἄλλ' εἴ σοι ἡδιδόν ἐστιν, ἐγὼ ἔρω· σὺ δέ, ἄν
 μὲν σοι δοκῶ ἐγὼ καλῶς λέγειν, φάθι· εἰ δὲ μὴ
 ἔλεγχε καὶ μὴ ἐπίτρεπε. ἔμοιγε δοκεῖ ταῖς μὲν τοῦ
 σώματος τάξεσιν ὄνομα εἶναι ὑγιεινόν, ἐξ οὗ ἐν αὐ-
 τῷ ἡ ὑγίεια γίγνεται καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ τοῦ σώματος.
 ἔστι ταῦτα, ἢ οὐκ ἔστιν; **ΚΑΛ.** Ἔστι. **ΣΩ.** Ταῖς
 δὲ τῆς ψυχῆς τάξεσι τε καὶ κοσμήσεσι νόμιμον τε καὶ
 νόμος, ὅθεν καὶ νόμιμοι γίγνονται καὶ κόσμοι·
 ταῦτα δ' ἔστι δικαιοσύνη τε καὶ σωφροσύνη· φῆς ἢ
 οὐ; **ΚΑΛ.** Ἔστω. **ΙΧ.** **ΣΩ.** Οὐκοῦν πρὸς ταῦτα
 αὐτὸ βλέπων ὁ φῆτωρ ἐκεῖνος ὁ τεχνικός τε καὶ ἀγαθός
 καὶ τοὺς λόγους προσοίσει ταῖς ψυχαῖς, οὓς ἂν λέγη,
 καὶ τὰς πράξεις ἀπάσας· καὶ δῶρον εἴαν τι διδῶ,
 δώσει, καὶ εἴαν τι ἀφαιρῆται, ἀφαιρήσεται, πρὸς
 τοῦτο αἰετὸν τὸν νοῦν ἔχων, ὅπως ἂν αὐτοῦ τοῖς πολί-
 ταις δικαιοσύνη μὲν ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται, ἀδι-
 κία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ σωφροσύνη μὲν ἐγγίγνη-
 ται, ἀκολασία δὲ ἀπαλλάττηται, καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ
 ἐγγίγνηται, κακία δὲ ἀπίη; ξυγχωρεῖς ἢ οὐ; **ΚΑΛ.**
 Ξυγχωρῶ. **ΣΩ.** Τί γὰρ ὄφελος, ὦ Καλλίκλεις, σώ-
 ματί γε κάμνοντι καὶ μοχθηρῶς διακειμένῳ σιτία
 πολλὰ διδόναι καὶ τὰ ἥδιστα, ἢ ποτά, ἢ ἄλλ' ὅτι-
 οῦν, ὁ μὴ ὀνήσει αὐτὸ ἔσθ' ὅτε πλεόν, ἢ τούναντιον,
 κατὰ γε τὸν δίκαιον λόγον, καὶ ἔλαττον; ἔστι ταῦ-
 τα ἢ οὐ; **ΚΑΛ.** Ἔστω. **ΣΩ.** Οὐ γὰρ δέμαί, λυσitelεῖ
 μετὰ μοχθηρίας σώματος ζῆν ἀνθρώπων. ἀνάγκη γὰρ
 οὕτω καὶ ζῆν μοχθηρῶς· ἢ οὐχ οὕτω; **ΚΑΛ.** Ναί.
ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἀποπιμπλάναι, οἷον

πεινῶντα φαγεῖν ὅσον βούλεται, ἢ διψῶντα πιεῖν, ὑγιαίνοντα μὲν ἕωςιν οἱ ἰατροὶ ὡς τὰ πολλά· κάμνοντα δέ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδέποτε ἕωςιν ἐμπίπλασθαι ὢν ἐπιθυμῆ; ἔυγχωρεῖς τοῦτό γε καὶ σὺ; ΚΑΛ. Ἐγὼ γε. ΣΩ. Περὶ δὲ ψυχῆν, ὃ ἄριστον, οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; ἕως μὲν ἂν πονηρὰ ἦ, ἀνόητός τε οὖσα καὶ ἀκόλαστος καὶ ἄδικος καὶ ἀνόσιος, εἰργεῖν αὐτὴν δεῖ τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ μὴ ἐπιτρέπειν ἄλλ' ἅττα ποιεῖν, ἢ ἀφ' ὧν βελτίων ἔσται; φῆς ἢ οὐ; ΚΑΛ. Φημί. ΣΩ. Οὕτω γὰρ πον αὐτῇ ἀμεινον τῇ ψυχῇ. ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ εἰργεῖν ἔστιν ἀφ' ὧν ἐπιθυμῆ κολάζειν; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τὸ κολάζεσθαι ἄρα τῇ ψυχῇ ἀμεινόν ἔστιν ἢ ἡ ἀκολασία, ὡς περ σὺ νῦν δὴ ὤου. ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ' ἅττα λέγεις, ὃ Σώκρατες, ἀλλ' ἄλλον τινα ἐρώτα. ΣΩ. Οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει, ὠφελούμενος καὶ αὐτὸς τοῦτο πάσχων, περὶ οὗ ὁ λόγος ἔστί, κολαζόμενος. ΚΑΛ. Οὐδὲ γέ μοι μέλει οὐδὲν ὧν σὺ λέγεις, καὶ ταῦτά σοι Γηργίου χάριν ἀπεκρινάμην. ΣΩ. Εἶεν· τί οὖν δὴ ποιήσομεν; μεταξύ τὸν λόγον καταλείπομεν; ΚΑΛ. Αὐτὸς γνώση. ΣΩ. Ἄλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξύ θέμις εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθέντας κεφαλῆν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιή. ἀπὸ κεφαλῆς οὖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ὑμῖν ὁ λόγος κεφαλῆν ἴδῃ. LXL ΚΑΛ. Ὡς βίαιος εἶ, ὃ Σώκρατες· εἰν δὲ ἐμοὶ κείθῃ, εἰσείεις χαίρειν τὸν λόγον τοῦτον, ἢ καὶ ἄλλω τῷ διαλέξῃ. ΣΩ. Τίς οὖν ἄλλος ἐθελήσει; μὴ γὰρ τοι ἀτελῆ γε τὸν λόγον κα-

ταλίπωμεν. ΚΑΛ. Αὐτός δὲ οὐκ ἂν δύνα-
 θεῖν τὸν λόγον, ἢ λέγων κατὰ σαυτὸν, ἢ ε-
 νόμος σαυτῶ; ΣΩ. Ἴνα μοι τὸ τοῦ Ἐπι-
 γένηται, ἃ προτιοῦ δύο ἄνδρες ἔλεγον, εἰς ε-
 πὸς γένωμαι; ἀτὰρ κινδυνεύει ἀναγκαιότατα
 οὕτως. εἰ μὲνται ποιήσομεν, οἶμαι ἔγωγε
 πάντας ἡμᾶς φιλονεικῶς ἔχειν πρὸς τὸ εἰδέναι
 θές τί ἐστι περὶ ὧν λέγομεν, καὶ τί ψεύδος·
 γὰρ ἀγαθὸν ἀπάσι, φανερόν γενέσθαι αὐτό.
 μὲν οὖν τῷ λόγῳ ἐγώ, οἷς ἄκ μαι δοκῆ ἔχειν.
 τῶ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἑμαυτι
 ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. οὐδὲ γὰρ το
 εἰδὼς λέγω, ἃ λέγω, ἀλλὰ ζητῶ κοινῇ μεθ'
 ὅστε, ἂν τι φαίνεται λέγων ὁ ἀμφισβητῶν ἐμ
 πρῶτος συγχωρήσομαι. λέγω μὲντοι ταῦτα, ἵ-
 χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον· εἰ δὲ μὴ
 σθε, ἐῷμεν δὴ χαιρεῖν, καὶ ἀπίωμεν. ΓΟΓ
 ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, ὡ Σώκρατες, χρῆναι πι-
 ναι, ἀλλὰ διεξελεθεῖν σε τὸν λόγον· φαίνεται
 καὶ τοῖς ἄλλοις δοκεῖν. βούλομαι γὰρ ἔγω
 αὐτὸς ἀκοῦσαι σοῦ αὐτοῦ διόντος τὰ ἐπίλοιπα
 Ἀλλὰ μὲν δὴ, ὡ Γοργία, καὶ αὐτὸς ἠδέως
 Καλλικλεί τούτῳ ἔτι διελεγόμεν, ἕως αὐτῶ
 Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆθιν ἀντὶ τῆς Ζήθου
 δὴ δὲ σύ, ὡ Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέλεις συνδιαπ
 τὸν λόγον, ἀλλ' οὖν ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμ
 εἶν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν· καὶ με εἰάν
 ξης, οὐκ ἀχθεσθήσομαι σοί, ὥσπερ σὺ ἐμοί

μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγραψή. ΚΑΛ.
 Λέγε, ὦ γαθὲ, αὐτὸς καὶ πέραινε. LXII. ΣΩ.
 Ακουε δὴ ἐξ ἀρχῆς ἐμοῦ ἀναλαβόντος τὸν λόγον.
 Ἄρα τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀγαθὸν τὴ αὐτὸ ἐστίν; Οὐ
 ταυτόν, ὡς ἐγὼ καὶ Καλλικλῆς ὁμολογήσαμεν. Πό-
 τερον δὲ τὸ ἡδὺ ἔνεκα τοῦ ἀγαθοῦ πρακτέον, ἢ τὸ
 ἀγαθὸν ἔνεκα τοῦ ἡδέος; Τὸ ἡδὺ ἔνεκα τοῦ ἀγα-
 θοῦ. Ἡδὺ δὲ ἐστὶ τοῦτο, οὗ παραγενομένου ἡδέ-
 μεθα, ἀγαθὸν δέ, οὗ παρόντος ἀγαθοὶ ἐσμέν;
 Πάνυ γε. Ἄλλὰ μὴν ἀγαθοὶ γε ἐσμέν καὶ ἡμεῖς,
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα ἀγαθὰ ἐστίν, ἀρετῆς τινος
 παραγενομένης; ἔμοιγε δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι, ὦ Καλ-
 λικλεις. Ἄλλὰ μὲν δὴ ἢ γε ἀρετὴ ἐκάστου καὶ σκεύους
 καὶ σώματος, καὶ ψυχῆς αὖ καὶ ζώου παντός οὐχ οὐ-
 τως εἰκῆ κάλλιστα παραγίγνεται, ἀλλὰ τάξει καὶ
 ὀρθότητι καὶ τέχνῃ, ἣτις ἐκίστῳ ἀποδίδεται αὐ-
 τῶν. Ἄρα ἐστὶ ταῦτα; Ἐγὼ μὲν γάρ δὴ φημι. Τά-
 ξει ἄρα τεταγμένον καὶ κεκοσμημένον ἐστὶν ἡ ἀρετὴ
 ἐκάστου. Φαίην ἂν ἔγωγε. Κόσμος τις ἄρα ἐγγε-
 νόμενος ἐν ἐκίστῳ ὁ ἐκάστου οἰκεῖος ἀγαθὸν παρ-
 ἔχει ἕκαστον τῶν ὄντων. Ἐμοιγε δοκεῖ. Καὶ
 ψυχὴ ἄρα κόσμον ἔχουσα τὸν ἑαυτῆς ἀμείνων τῆς
 ἀκοσμήτου; Ἀνάγκη. Ἄλλὰ μὴν ἢ γε κόσμον ἔχου-
 σα, κοσμία; Πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Ἡ δὲ γε κοσμία,
 σάφρων; Πολλῶν ἀνάγκη. Ἡ ἄρα σάφρων ψυχὴ
 ἀγαθὴ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω πικρὰ ταῦτα ἄλλα φάναι,
 ὦ φίλε Καλλικλεις· σὺ δ' εἰ ἔχεις, δίδασκε. ΚΑΛ.
 Λέγ', ὦ γαθὲ. ΣΩ. Λέγω δὴ, ὅτι, εἰ ἡ σάφρων ἀγα-

θῆ ἔστιν, ἢ τοῦναντίον τῇ σώφρονι π
 κακῆ ἔστιν· ἦν δὲ αὕτη ἢ ἄφρων τε κ
 λαστος. Πάνυ γε. Καὶ μὴν ὄγε σ
 προσήκοντα πράττοι ἂν καὶ περὶ θεοὺς κ
 θρώπους; οὐ γὰρ ἂν σωφρονοῖ τὰ μὴ π
 πράττων. Ἀνάγκη ταῦτ' εἶναι οὕτω. Κ
 μὲν ἀνθρώπους τὰ προσήκοντα πράττων,
 πράττοι, περὶ δὲ θεοὺς, ὅσια· τὸν δὲ τὰ
 ὅσια πράττοντα ἀνάγκη δίκαιον καὶ οὐ
 ἔστι ταῦτα. Καὶ μὲν δὴ καὶ ἀνδρεῖόν
 οὐ γὰρ δὴ σώφρονος ἀνδρός ἔστιν οὔτε δ
 φεύγειν ἢ μὴ προσήκει, ἀλλ' ἢ δεῖ, καὶ
 καὶ ἀνθρώπους καὶ ἡδονὰς καὶ λύπας, κ
 διώκειν καὶ ὑπομένοντα καρτερεῖν, ὅπου
 πολλὴ ἀνάγκη, ὡς Καλλίκλεις, τὸν σώφρο
 διήλθομεν, δίκαιον ὄντα καὶ ἀνδρεῖον
 ἀγαθὸν ἄνδρα εἶναι τελέως, τὸν δὲ ἄγ
 καὶ καλῶς πράττειν, ἢ ἂν πράττη· τὸν δ
 τοντα, μακάριόν τε καὶ εὐδαίμονα εἶ
 πονηρόν καὶ κακῶς πράττοντα, ἄθλιον
 ἂν εἶη ὁ ἐναντίως ἔχων τῇ σώφρονι, ὁ
 ὃν σὺ ἐπήνεις. LXIII. Ἐγὼ μὲν οὖν οὕτω
 θεμαι, καὶ φημι ταῦτα ἀληθῆ εἶναι.
 ἀληθῆ, τὸν βουλόμενον, ὡς ἔοικεν, εὐδαί
 σωφροσύνην μὲν διωκτέον καὶ ἀσκητέον, αἰ
 φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν, καὶ
 αστέον ἑαυτὸν μάλιστα μὲν, μηδὲν δεῖσ
 λάξεσθαι, εἰάν δὲ δεηθῆ ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλ

είων, ἢ ἰδιώτης ἢ πόλις, ἐπιθετέον δίκην καὶ
λαστέον, εἰ μέλλει εὐδαίμων εἶναι. οὗτος ἔμοιγε
εἰ ὁ σκοπὸς εἶναι, πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ
ντα εἰς τοῦτο τὰ αὐτοῦ ξυντιέοντα καὶ τὰ τῆς
λεως, ὅπως δικαιοσύνη παρέσται καὶ σωφροσύνη
μακαρίῳ μέλλοντι ἕσεσθαι, οὕτω πράττειν, οὐκ
θυμίας εἶντα ἀκολάστους εἶναι, καὶ ταύτας ἐπι-
ροῦντα πληροῦν, ἀνήνυτον κακόν, ληστοῦ βίον
ντα. οὔτε γὰρ ἂν ἄλλω ἀνθρώπῳ προσφιλέης ἂν
ὁ τοιοῦτος, οὔτε θεῷ· κοινωνεῖν γὰρ ἀδύνατος·
ρ δὲ μὴ ἐν κοινωνίᾳ, φιλία οὐκ ἂν εἴη. φῶσι δ'
σοφοί, ὡς Καλλίκλεις, καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν, καὶ
οὐς καὶ ἀνθρώπους, τὴν κοινωνίαν ξυμέχειν καὶ
μίαν καὶ κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην καὶ δικαιο-
σια, (καὶ τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦ-
σι, ὡς ἑταῖρε,) οὐκ ἀκοσμίαν οὐδὲ ἀκολασίαν. σὺ
μοι δοκεῖς οὐ προσέχειν τὸν νοῦν τοῦτοις, καὶ ταῦ-
σοφὸς ὢν, ἀλλὰ λέληθές σε ὅτι ἡ ἰσότης ἡ γεω-
μετρικὴ καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύνα-
μις· σὺ δὲ πλεονεξίαν οἶε δεῖν ἀσκεῖν· γεωμετρίας
ρ ἀμελεῖς. εἶπεν ἢ ἐξελεγκτέος δὴ οὗτος ὁ λόγος
ἐν ἐστίν, ὡς οὐ δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης κτήσει
λαίμονες οἱ εὐδαίμονες, κακίας δὲ οἱ ἄθλιοι ἄθλιοι.
εἰ οὗτος ἀληθής ἐστι, σκεπτέον, τί τὰ ξυμβαί-
ντα. τὰ πρόσθεν ἐκέῖνα, ὡς Καλλίκλεις, ξυμβαί-
πάντα, ἐφ' οἷς σὺ με ἤρου, εἰ σπουδαίων λέγοι-
, λέγοντα, ὅτι κατηγορητέον εἴη καὶ αὐτοῦ καὶ
ος καὶ ἑταίρου, εἰάν τι ἡδίκῃ, καὶ τῇ ἠγορικῇ

ἐπὶ τοῦτο χρηστέον· καὶ ἂ Πῶλον αἰσχύνῃ ᾧον ξυγχορεῖν, ἀληθῆ ἄρα ἦν, τὸ εἶναι τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, ὅσῳπερ αἰσχίον, τοσοῦτω κάκιον· καὶ τὸν μέλλοντα ὀρθῶς ῥητορικὸν εἶσεσθαι, δίκαιον ἄρα ἔδει εἶναι καὶ ἐπιστήμονα τῶν δικαίων, ὃ αὖ Γοργίαν ἔφη Πῶλος δι' αἰσχύνῃν ὁμολογήσαι. LXIV. Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, σκεψώμεθα, τί ποῖ ἐστίν, ἂ σὺ ἐμοὶ ὀνειδίξεις, ἄρα καλῶς λέγεται ἢ οὐ, ὡς ἄρα ἐγὼ οὐχ οἷός τ' εἰμὶ βοηθῆσαι οὔτε ἑμαυτῷ, οὔτε τῶν φίλων οὐδενὶ οὐδὲ τῶν οἰκείων, οὐδ' ἐκπῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων, εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ, ὡςπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος, ἂν τε τύπτειν βούληται — τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τὸ τοῦ σοῦ λόγου — ἐπὶ κόρῃς, ἐάν τε χρήματα ἀφαιρεῖσθαι, ἐάν τε ἐκβαλλεῖν ἐκ τῆς πόλεως, ἐάν τε, τὸ ἔσχατον, ἀποκτεῖναι. καὶ οὕτω διακείσθαι, πάντων δὴ αἰσχιστόν ἐστιν, ὡς ὁ σὸς λόγος· ὃ δὲ δὴ ἐμός, ὅστις πολλάκις μὲν ἤδη εἴρηται, οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ ἔτι λέγεσθαι· οὐ φημι, ὦ Καλλικλείς, τὸ τύπτεσθαι ἐπὶ κόρῃς ἀδίκως αἰσχιστόν εἶναι, οὐδέ γε τὸ τέμνεσθαι οὔτε τὸ σῶμα τὸ ἐμέν, οὔτε τὸ βαλλάντιον· ἀλλὰ τὸ τύπτειν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως καὶ τέμνειν, καὶ αἰσχίον καὶ κάκιον, καὶ κλέπτειν γε ἅμα καὶ ἀνθραποδίξασθαι, καὶ τοιχωσυχεῖν, καὶ ξυλλήβδην ὀτιοῦν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ, τῷ ἀδικοῦντι καὶ κάκιον καὶ αἰσχίον εἶναι, ἢ ἐμοὶ τῷ ἀδικουμένῳ. ταῦτα ἡμῖν ἄνω ἐκεῖ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις οὕτω φανέντα, ὡς ἐγὼ λέγω, κατέχεται

καὶ δέδεται, καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἔστι, σι-
 δηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις, ὡς γοῦν ἂν δόξειεν
 οὕτως· οὓς σὺ εἰ μὴ λύσεις, ἢ σοῦ τις νεανικώτε-
 ρος, οὐχ οἷόν τε, ἄλλως λέγοντα, ἢ ὡς ἐγὼ νῦν λέγω,
 καλῶς λέγειν. ἐπεὶ ἔμοιγε ὁ αὐτὸς λόγος ἐστὶν αἰεὶ,
 ὅτι ἐγὼ ταῦτα οὐκ οἶδα ὅπως ἔχει· ὅτι μέντοι, ὡν
 ἐγὼ ἐντετύχηκα, ὡσπερ νῦν, οὐδεὶς οἷός τ' ἐστὶν ἄλ-
 λως λέγων μὴ οὐ καταγέλαστος εἶναι. ἐγὼ μὲν οὖν
 αὐτὸ τίθημι ταῦτα οὕτως ἔχειν. εἰ δὲ οὕτως ἔχει, καὶ
 μέγιστον τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ ἀδικία τῷ ἀδικοῦντι,
 καὶ ἔτι τούτου μείζον μεγίστου ὄντος, εἰ οἶδ' ἔτε, τὸ
 ἀδικοῦντα μὴ διδόναι δίκην· τίνα ἂν βοήθειαν μὴ
 δυνάμενος ἄνθρωπος βοηθεῖν ἑαυτῷ καταγέλαστος
 ἂν τῇ ἀληθείᾳ εἶη; ἄρα οὐ ταύτην, ἣτις ἀποτρέψει
 τὴν μεγίστην ἡμῶν βλάβην; ἀλλὰ πολλὴ ἀνάγκη
 ταύτην εἶναι τὴν αἰσχίστην βοήθειαν μὴ δύνασθαι
 βοηθεῖν μήτε ἑαυτῷ μήτε τοῖς αὐτοῦ φίλοις τε καὶ
 οἰκείοις· δευτέραν δὲ, τὴν τοῦ δευτέρου κακοῦ, καὶ
 τρίτην, τὴν τοῦ τρίτου· καὶ τᾶλλα οὕτως, ὡς ἐκάστου
 κακοῦ μέγεθος πέφυκεν. οὕτω καὶ κάλλος τοῦ δυνα-
 τόν εἶναι ἐφ' ἕκαστα βοηθεῖν· καὶ αἰσχύνη τοῦ μὴ.
 ἄρα ἄλλως ἢ οὕτως ἔχει, ὡς Καλλίκλεις; ΚΑΛ. Οὐκ
 ἄλλως. LXV. ΣΩ. Δυσκοῖν οὖν ὄντοιν, τοῦ ἀδικεῖν
 τε καὶ ἀδικεῖσθαι, μείζον μὲν κακόν φαμεν τὸ ἀδι-
 κεῖν, ἔλαττον δὲ τὸ ἀδικεῖσθαι. τί οὖν ἂν παρα-
 σκευασάμενος ἄνθρωπος βοηθήσειεν αὐτῷ, ὥστε ἀμ-
 φοτέρας τὰς ὠφελείας ταύτας ἔχειν, τὴν τε ἀπὸ τοῦ
 μὴ ἀδικεῖν καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι; πότερα

δύναμιν ἢ βούλησιν; ὧδε δὲ λέγω· πότερον, εἰ μὴ
 βούληται ἀδικεῖσθαι, οὐκ ἀδικήσεται, ἢ, εἰ μὴ δύ-
 ναμιν παρασκευάσῃται τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι, οὐκ ἀδι-
 κήσεται; ΚΑΛ. Δῆλον δὴ τοῦτό γε, ὅτι εἰ μὴ δύνα-
 μιν. ΣΩ. Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον, εἰ μὴ
 βούληται ἀδικεῖν, ἰκανὸν τοῦτ' ἐστίν; οὐ γὰρ ἀδι-
 κήσει· ἢ καὶ ἐπὶ τοῦτο δεῖ δύναμιν τινα καὶ τέχνην
 παρασκευάσασθαι, ὡς, εἰ μὴ μάθῃ αὐτὰ καὶ ἀσκή-
 σῃ, ἀδικήσει; τί οὐκ αὐτό γε μοι τοῦτω ἀπεκρίνω, ὧ
 Καλλίπλους; πότερόν σοι δοκοῦμεν ὀρθῶς ἀναγκασθῆ-
 ναι ὀφείλομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις ἐγὼ τε καὶ
 Πῶλος, ἢ οὐ, ἤνικα ὁμολογήσαμεν μηδένα βουλόμενον
 ἀδικεῖν, ἀλλ' ἄκοντας τοὺς ἀδικούντας πάντας ἀδικεῖν;
 ΚΑΛ. Ἔστω σοι τοῦτο, ὧ Σώκρατες, οὕτως, ἵνα δια-
 περάνῃς τὸν λόγον. ΣΩ. Καὶ ἐπὶ τοῦτο ἄρα, ὡς ἔοικε,
 παρασκευαστέον ἐστὶ δύναμιν τινα καὶ τέχνην, ὅπως
 μὴ ἀδικήσομεν. ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τίς οὖν ποτ'
 ἐστὶ τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ μηδὲν ἀδικεῖσθαι ἢ
 ὡς ὀλίγιστα; σκέψαι, εἰ σοὶ δοκεῖ ἢ περ ἐμοί. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκεῖ τῆδε· ἢ αὐτὸν ἄρχειν δεῖν ἐν τῇ πόλει, ἢ τυ-
 ραννεῖν, ἢ τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἐταῖρον εἶναι.
 ΚΑΛ. Ὅρα, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐγὼ ἔτοιμός εἰμι ἐπαι-
 νεῖν, ἂν τι καλῶς λέγῃς; τοῦτό μοι δοκεῖς πάνυ καλῶς
 εἰρηκέναι. LXVI. ΣΩ. Σκόπει δὴ καὶ τόδε εἰ μὴ σοὶ δο-
 κῶ εὖ λέγειν. φίλος μοι δοκεῖ ἕκαστος ἐκάστῳ εἶναι ὡς
 οἶόν τε μάλιστα, ὅνπερ οἱ παλαιοὶ τε καὶ σοφοὶ λέγου-
 σιν, ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ. οὐ καὶ σοὶ; ΚΑΛ. Ἐμοιγε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν ὅπου τύραννός ἐστιν ἄρχων ἄρχιος καὶ

ἀπαιδευτος, εἴ τις τούτου ἐν τῇ πόλει πολὺ βελτίων εἴη, φοβοῖτο δήπου ἂν αὐτὸν ὁ τύραννος, καὶ τούτω ἐξ ἀπάντος τοῦ νοῦ οὐκ ἂν ποτε δύναίτο φίλος γενέσθαι; ΚΑΛ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐδέ γε, εἴ τις πολὺ φαυλότερος εἴη, οὐδ' ἂν οὗτος καταφρονοῖ γὰρ ἂν αὐτοῦ ὁ τύραννος, καὶ οὐκ ἂν ποτε ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειε. ΚΑΛ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ. ΣΩ. Λεῖπεται δὴ ἐκείνος μόνος ἄξιος λόγου φίλος τῷ τοιοῦτῳ, ὃς ἂν ὑμοιόθης ἦν, ταυτὰ φέγων καὶ ἐπαινωῶν, ἐθέλη ἄρχεσθαι καὶ ὑπακείσθαι τῷ ἄρχοντι. οὗτος μὲν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει δυνήσεται· τοῦτον οὐδεὶς χαίρει· ἀδικήσει. οὐχ οὕτως ἔχει; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Εἰ ἄρα τις ἐννοήσειεν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τῶν νέων, τίνα ἂν τρόπον ἐγὼ μέγα δυναίμην, καὶ μηδεὶς με ἀδικοίῃ, αὕτη, ὡς ἔοικεν, ὁδὸς αὐτῷ ἐστίν, εὐθύς ἐκ νέου ἐθίζειν αὐτὸν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν καὶ ἄχθεσθαι τῷ δεσπότῃ, καὶ παρασκευάζειν, ὅπως ἐπιμάλιστα ὅμοιος ἔσται ἐκείνῳ· οὐχ οὕτω; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτῳ τὸ μὲν μὴ ἀδικεῖσθαι καὶ μέγα δύνασθαι, ὡς ὁ ὑμέτερος λόγος, ἐν τῇ πόλει διαπεπράξεται. ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν; ἢ πολλοῦ δεῖ, εἴπερ ὅμοιος ἔσται τῷ ἄρχοντι ὄντι ἀδίκῳ, καὶ παρὰ τούτῳ μέγα δυνήσεται; ἀλλ', οἶμαι ἔγωγε, πᾶν τούναντίον οὕτως ἢ παρασκευῆ ἔσται αὐτῷ, ἐπὶ τὸ οἶω τε εἶναι ὡς πλεονεχῶς ἀδικεῖν, καὶ ἀδικοῦντα μὴ δίδόναι δίκην· ἢ γάρ, ΚΑΛ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μέγιστον κακὸν αὐτῷ ὑπάρξει, μοχθηροῦ ὄντι τὴν ψυχὴν καὶ λελωβημένῳ, διὰ τὴν μίμησιν τοῦ δεσπό-

δύναμις ἢ βουλόμενος; ὅδε δὲ λέγει· πότερον, εἴην μὴ
 βουλόμενος ἀδικεῖσθαι, οὐκ ἀδικήσεται, ἢ, εἴην δι-
 ναμὸς παρασκευάζεται τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι, οὐκ ἀδι-
 κήσεται; **Κ.Α.Α.** Ἰήλων δὴ τοῦτό γε, ὅτι εἴην δύνα-
 μος. **ΣΩ.** Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον, εἴην μὴ
 βουλόμενος ἀδικεῖν, ἱκανὸν τοῦτ' ἐστίν; οὐ γὰρ ἀδι-
 κήσεται ἢ καὶ ἐπὶ τοῦτο δὲ δυνάμει τινα καὶ τέχνῃ
 παρασκευάζεσθαι, ὡς, εἴην μὴ μάθῃ αὐτὴ καὶ ἀσκή-
 σθαι, ἀδικήσεται; τί οὐκ αὐτὴ γέ μοι τοῦτο ἀπεκρίνη, ἢ
 Καλλικλῆς; πότερὶς σοὶ δοκοῦμεν ὀρθῶς ἀναγκασθῆ-
 ναι ὁμιλοῦντες ἐν ταῖς ἔμπροσθεν λόγοις ἰγὼ τε καὶ
 Πύλος, ἢ οὐ, ἵνα ἀφελογήσομεν μηδένα βουλόμενος
 ἀδικεῖν, ἀλλ' ἀκόντας τοὺς ἀδικοῦντας πάντας ἀδικεῖν;
Κ.Α.Α. Ἔστι σοὶ ταῦτα, ἢ Σόκράτες, οὕτως, ἵνα δο-
 κησῶς τὸν λόγον. **ΣΩ.** Καὶ ἐπὶ τοῦτο ἔγρα, ὅς ἴσκει
 παρασκευαστὴν ἐστὶ δυνάμει τινα καὶ τέχνῃ, ὅπως
 μὴ ἀδικήσομεν. **Κ.Α.Α.** Ἰήλων γε. **ΣΩ.** Τίς οὖν ποῖ
 ἐστὶ τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ μηδὲν ἀδικεῖσθαι ἢ
 ὡς ὀλίγησα; σκέψαι, εἰ σοὶ δοκεῖ ἕστην ἱκανῶς. ἱκανῶς μὲν
 γὰρ δοκεῖ τῆδε· ἢ αὐτὸν ἄρρηκτον εἶναι ἐν αἰσῶσι, ἢ τε-
 ρατῶν, ἢ τῆς ἰσχυροῦς πολιτικῆς ἐπιπέρας ἵκανῶς εἶναι.
Κ.Α.Α. Ὅρθως, ἢ Σόκράτες, ὡς ἔγωγε ἵκανῶς εἶναι
 τῆν, ὡς τι καὶ ἄλλοις ἔργων, τῶνδε καὶ
 εἰρημῶν. **LXVI. ΣΩ. 2**
 καὶ ἢ λέγειν. **ΣΩ.**
 ὅδε δὲ λέγειν.

πτος, εἴ τις τοῖτον ἐν τῇ πόλει πολεῖ θείων ἐπὶ,
 ἢ δῆπου ἂν αὐτῶν ὁ τύραννος, καὶ τοῖτον ἐξ
 εἰς τοῦ τοῖ οὐκ ἂν ποτε διέλθετο φίλος γητέ-
 ΚΑΛ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐδέ γάρ, ἢ τίς πολε-
 ῖτος εἴη, οὐδ' ἂν αἷτος· καταφρονεῖ γὰρ ἂν
 τύραννος, καὶ οὐκ ἂν ποτε ἐς πρός φίλον
 σσει. ΚΑΛ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ. ΣΩ. Αἷτε-
 κῆτος μοῖος ἄξιος λόγου φίλος τῷ τοῖοτι,
 μοῖθις ὢν, ταυτιέ φέγων καὶ ἐκαστῶν, ἐδελχ-
 αι καὶ ἐποκῆσθαι τῷ ἄρχοντι. οἷτος μέγα ἐν
 ἡ πόλει δεινῆσεται· τοῖτον οἷδεῖς χαίρων ἄδι-
 νῶχ οὔτως ἔχει; ΚΑΛ. Ναι. ΣΩ. Εἴ ἤρα τις
 ιεν ἐν ταυτῇ τῇ πόλει τῶν τέων, τίνα ἂν τρώ-
 ῶ μέγα δυναίμην, καὶ μηδεὶς με ἄδικοίη,
 ὡς ἔοικεν, ὁδὸς αὐτῶ ἔστιν, εἰθίς ἐκ τῶσ
 αὐτῶν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν καὶ ἄχθεσθαι πῶ

γ, καὶ παρασκευάζειν, ὅπως ὀτιμάλιστα ὄρους
 εἰνῶ· οὐχ οὔτω; ΚΑΛ. Ναι. ΣΩ. Οὐκ ἔστι
 ὁ μὴν μὴ ἄδικεσθαι

ὄρος λίγος, ἐν τῇ

ΣΩ. Ἀγ' οἱ

ἄπειρ ὄρους

οἷτος μέγα

ἰος οἷτε

ἰσι εἰς

ἡ γῆ

αὐτῶ

ἰος

του και δύναμιν; ΚΑΛ. Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἴσθαι
 σιτοτε τοὺς λόγους ἄνω και κάτω, ὡς Σώκρατες
 οἶσθα, ὅτι οὗτος ὁ βροχούμενος τὸν μὴ μιμούμεν
 νον ἀποκτενεῖ, εἰάν βούληται, και ἀφαιρή
 ὄντα; ΣΩ. Οἶδα, ὡς γὰρ Καλλίκλεις, εἰ μ
 γ' εἰμι, και σοῦ ἀκούων και Πώλου ἄρτι π
 και τῶν ἄλλων ὀλίγου πάντων τῶν ἐν τῇ πόλ
 λα και σὺ ἐμοῦ ἄκουε, ὅτι ἀποκτενεῖ μὲν,
 ληται, ἀλλὰ πονηρός ὢν καλὸν καγαθὸν ὄντα
 Οὐκ ἔστιν τοῦτο δὴ και τὸ ἀγανακτητόν; ΣΩ.
 γὰρ ἔστιν, ὡς ὁ λόγος σημαίνει· ἢ οἶε δέ
 παρασκευάζεσθαι ἄνθρωπον, ὡς πλείστον χρ
 και μελετᾶν τὰς τέχνας ταύτας, αἱ ἡμᾶς αἰε
 κινδύνων σώζουσιν, ὡσπερ και ἦν σὺ κελε
 μελετᾶν τὴν ῥητορικὴν τὴν ἐν τοῖς δικαστηρί
 σώζουσαν; ΚΑΛ. Ναὶ μὰ Δία ὀρθῶς γέ
 βουλευώ. LXVII. ΣΩ. Τί δέ, ὡς βέλτιστε;
 τοῦ νεῖν ἐπιστήμη σεμνή τίς σοι δοκεῖ εἶναι;
 Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε. ΣΩ. Καὶ μὴν σώζει
 αὕτη ἐκ θανάτου τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν εἰ
 τον ἐμπέσωσιν, οὗ δεῖ ταύτης τῆς ἐπιστήμης. ε
 τη σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι, ἐγὼ σοι μεζονα
 ἐρῶ, τὴν κυβερνητικὴν, ἢ οὐ μόνον τὰς ψυχὰ
 ἀλλὰ και τὰ σώματα και τὰ χρήματα ἐκ τῶ
 των κινδύνων, ὡσπερ ἡ ῥητορικὴ· και αὕτη μὲ
 εσταλμένη ἐστὶ και κοσμία, και οὐ σεμνύνετι
 ματιωμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη
 ταυτὰ διαπραττομένη τῇ δικανικῇ, εἰάν μὲν

νης δὲ αὐτῆς αἴσθη, οἶμαι, δὴ ὀβολοὺς ἐπράξατο· εἰν δὲ ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐκ τοῦ Πόντου, εἰν πάμπολυ, ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας; σώσασα ἃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναικάς, ἀποβιβάσασα εἰς τὸν λιμένα δύο δραχμαῖς ἐπράξατο· καὶ αὐτὸς ὁ ἔχων τὴν τέχνην καὶ ταῦτα διαπραξάμενος, - ἐκβῆς, παρὰ τὴν θύλατταν καὶ τὴν ναῦν περιπατεῖ ἐν μετρίῳ σχήματι. λογίζεσθαι γάρ, οἶμαι, ἐπίσταται, ὅτι ἀδηλόν ἐστιν, οὔστινας τε ὠφέληκε τῶν συμπλεόντων, οὐκ ἐάσας καταποντωθῆναι, καὶ οὔστινας ἔβλαπεν, εἰδώς, ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς βαλτιοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οἶοι ἐνέβησαν, οὔτε τὰ σώματα οὔτε τὰς ψυχάς. λογίζεται οὖν, ὅτι οὐκ, εἰ μὲν τις μεγάλους καὶ ἀνιάτοις νοσήμασι κατὰ τὸ σῶμα ξυνεχόμενος μὴ ἀπεπνίγη, οὗτος μὲν ἄθλιός ἐστιν, ὅτι οὐκ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ὠφέληται· εἰ δὲ τις ἄρα ἐν τῷ τοῦ σώματος τιμιωτέροι τῇ ψυχῇ πολλὰ νοσήματα ἔχει καὶ ἀνιάτα, τούτῳ δὲ βιωτέον ἐστὶ, καὶ τούτον ὀνήσειεν, ἂν τε ἐκ θαλάττης, ἂν τε ἐκ δικαστηρίου, εἰν τε ἄλλοθεν ὀποθενοῦν σώξῃ· ἀλλ' οἶδεν ὅτι οὐκ ἄμεινόν ἐστι ζῆν τῷ μοχθηρῷ ἀνθρώπῳ· κακῶς γὰρ ἀνάγκη ἐστὶ ζῆν. LXVIII. Διὰ ταῦτα οὐ νόμος ἐστὶ σεμνύνεσθαι τὸν κυβερνήτην, καίπερ σώζοντα ἡμᾶς· οὐδε γε, ὧ θαυμάσιε, τὸν μηχανοποιόν, ὅς οὔτε στρατηγού, μὴ ὅτι κυβερνήτου, οὔτε ἄλλου οὐδενὸς ἐλάττω ἐνίοτε δύναται σώζειν· πόλλεις γὰρ ἐστὶν ὅτε ὅλας σώζει· μὴ σοι δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι; καίτοι εἰ βούλοιο λέγειν, ὧ Καλλίκλεις, ἄπερ ὑμεῖς,

σεμνύνων τὸ πρᾶγμα, καταχώσειεν ἂν ἡμῶς τοῖς λόγοις, λέγων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς, ὡς οὐδὲν ἄλλα ἐστίν· ἱκανὸς γὰρ αὐτῷ ὁ λόγος. ἀλλὰ σὺ οὐδὲν ἤτιον αὐτοῦ καταφρονεῖς καὶ τῆς τέχνης τῆς ἐκείνου, καὶ ὡς ἐν ὄνειδει ἀποκαλέσαις ἂν μηχανοποιόν, καὶ τῷ νιεῖ αὐτοῦ οὐτ' ἂν δαῦναι θυγατέρα ἐθέλοις, οὐτ' ἂν αὐτὸς λαβεῖν τὴν ἐκείνου. καίτοι, ἐξ ὧν τὰ σαυτοῦ ἐπαινεῖς, αἶψα δικαίῳ λόγῳ τοῦ μηχανοποιοῦ καταφρονεῖς καὶ τῶν ἄλλων, ὧν νῦν δὴ ἔλεγον; οἶδ' ὅτι φαίης ἂν βελτίον εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων. τὸ δὲ βελτίον εἰ μὴ ἐστίν ὁ ἐγὼ λέγω, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἐστὶν ἀρετὴ, τὸ σώζειν αὐτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ὄντα ὁποῖός τις ἔτυχε, καταγέλαστός σοι ὁ ψόγος γίγνεται καὶ μηχανοποιοῦ καὶ ἱατροῦ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅσαι τοῦ σώζειν ἕνεκα πεποίηται. ἀλλ', ὦ μακάριε, ὄρα μὴ ἄλλο τι τὸ γυναιὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἢ τοῦ σώζειν τε καὶ σώζεσθαι μὴ γὰρ τοῦτο μὲν, τὸ ζῆν ὁποσονδὴ χρόνον, τὸν γε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα εὐκτεόν ἐστί, καὶ οὐ φιλομαχητέον, ἀλλὰ ἐπιτρέψαντα περὶ τούτων τῷ θεῷ καὶ πιστεύσαντα ταῖς γυναῖξιν, ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐκφυγοί, τὸ ἐπὶ τούτῳ σκεπτεόν, τίς ἂν τρόπον τοῦτον, ὃν μέλλει χρόνον βιῶναι, ὡς ἄριστα βίῃ· ἄρα ἰσομοιῶν αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ, ἐν ᾗ ἂν οἰκῇ; καὶ νῦν δὲ ἄρα δεῖ σε ὡς ὁμοιότατον γίγνεσθαι τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, εἰ μέλλεις τούτῳ προσφιλεῖς εἶναι καὶ μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει· τοῦθ' ὄρα εἰ σοὶ λησιτελεῖ καὶ ἐμοί, ὅπως μὴ, ὡς δαιμόνι,

πεισόμεθα ὅπερ φασὶ τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας· ξὺν τοῖς φιλιτάτοις ἢ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυνάμεως ἐν τῇ πόλει. εἰ δὲ σὺ οἶε ὄντινοῦν ἀνθρώπων παραδώσειν τέχνην τινα τοιαύτην, ἣτις σε ποιήσει μέγα δύνασθαι ἐν τῇ πόλει τῆδε, ὀνόμοιον ὄντα τῇ πολιτείᾳ, εἴτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον εἴτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς βουλεύη, ὡς Καλλίκλεις. οὐ γὰρ μιμητὴν δεῖ εἶναι, ἀλλ' αὐτοφυῶς ὅμοιον τούτοις, εἰ μέλλεις τι γνήσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς φιλίαν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ, καὶ, ναὶ μὰ Δία, τῷ Πυριλάμπους γε πρὸς. ὅστις οὖν σε τούτοις ὁμοιότατον ἀπεργάσεται, οὗτός σε ποιήσει, ὡς ἐπιθυμεῖς πολιτικός εἶναι, πολιτικὸν καὶ ἕητορικόν· τῶν αὐτῶν γὰρ ἦθει λεγομένων τῶν λόγων ἕκαστοι χαίρουσι; τῷ δὲ ἄλλοτρίῳ, ἄχθονται, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις, ὡς φίλη κεφαλή. λέγομέν τι πρὸς ταῦτα, ὡς Καλλίκλεις; **LXIX. ΚΑΛ.** Οὐκ οἶδ' ὄντινά μοι τρόπον δοκεῖς εὖ λέγειν, ὡς Σώκρατες, πέπονθα δὲ τὸ τῶν πολλῶν πάθος· οὐ πάνυ σοι πείθομαι. **ΣΩ.** Ὁ δήμου γὰρ ἔρωσ ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ τῇ σῆ, ὡς Καλλίκλεις, ἀντιστατεῖ μοι· ἀλλ' ἐὰν πολλάκις ἴσως καὶ βέλτιον ταυτὰ ταῦτα διασκοπώμεθα, πεισθήσῃ. ἀναμνήσθητι δ' οὖν, ὅτι δύο ἔφαμεν εἶναι τὰς παρασκευὰς ἐπὶ τὸ ἕκαστον θεραπεύειν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν· μίαν μὲν, πρὸς ἡδονὴν ὀμιλεῖν, τὴν ἑτέραν δέ, πρὸς τὸ βέλτιστον, μὴ καταχαριζόμενον, ἀλλὰ διαμαχόμενον. οὐ ταῦτα ἦν, ἃ τότε ὠριζόμεθα; **ΚΑΛ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἢ μὲν ἑτέρα, ἢ πρὸς ἡδονὴν, ἀγεν-

νης, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ κολακία τυγχάνει οὕτω; ἢ γὰρ; ΚΑΑ. Ἔστω, εἰ βούλει, σοι, οὕτως. ΣΩ. Ἡ δὲ γε ἑτέρα, ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τοῦτο, εἴτε σώμα τυγχάνει ὄν, εἴτε ψυχή, ο θεραπεύομεν; ΚΑΑ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὕτως ἡμῖν ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις, θεραπεύειν ὡς βελτίστους αὐτούς τοὺς πολίτας ποιοῦντας; ἄνευ γὰρ δὴ τούτου, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εὐρίσκομεν, οὐδὲν ὄφελος ἄλλην εὐεργεσίαν οὐδεμίαν προσφέρειν, εἰάν μὴ καλὴ κάγαθὴ ἢ διάνοια ἢ τῶν μελλόντων ἢ χρήματα πολλὰ λαμβάνειν, ἢ ἐρχήν τινων, ἢ ἄλλην δύναμιν ἦντινοῦν. Θῶμεν οὕτως ἔχειν; ΚΑΑ. Πάνυ γε, εἴ σοι ἦδιον. ΣΩ. Εἰ οὖν παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς Καλλίκλεις, δημοσίᾳ πράζοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά, ἢ τειχῶν ἢ νεωρίων ἢ ἱερῶν ἐπὶ τὰ μέγιστα οἰκοδομήματα, πότερον ἔδει ἂν ἡμᾶς σκέψασθαι ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐξετάσαι, πρῶτον μὲν, εἰ ἐπιστάμεθα τὴν τέχνην ἢ οὐκ ἐπιστάμεθα τὴν οἰκοδομικὴν καὶ παρὰ τοῦ ἐμάθομεν; ἔδει ἂν, ἢ οὐ; ΚΑΑ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν δεύτερον αὖ τὸδε, εἴ τι πώποτε οἰκοδόμημα ᾧκοδομήκαμεν ἰδίᾳ ἢ τῶν φίλων τινὲ ἢ ἡμέτερον αὐτῶν, καὶ τοῦτο τὸ οἰκοδόμημα καλὸν ἢ αἰσχροὸν ἐστὶ· καὶ εἰ μὲν εὐρίσκομεν σκοπούμενοι, διδασκάλους τε ἡμῶν ἀγαθοὺς καὶ ἔλλογίμους γεγενητάς, καὶ οἰκοδομήματα πολλὰ μὲν καὶ καλὰ μετὰ τῶν διδασκάλων ᾧκοδομημένα ἡμῖν, πολλὰ δὲ καὶ ἴδια ἡμῶν, ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν, οὕτω μὲν διακειμένων, νοῦν ἐχόντων ἢν ἂν ἵεναι ἐπὶ τὰ δημόσια

ἔργα· εἰ δὲ μήτε διδάσκαλον εἶχομεν ἡμῶν αὐτῶν ἐπι-
 δεῦξαι, οἰκοδομήματά τε, ἢ μηδέν, ἢ πολλὰ καὶ μη-
 δενός ἄξια, οὕτω δὴ ἀνόητον ἦν δῆπου ἐπιχειρεῖν
 τοῖς δημοσίοις ἔργοις, καὶ παρακαλεῖν ἀλλήλους ἐπὶ
 αὐτά. φῶμεν ταῦτα ὀρθῶς λέγεσθαι, ἢ οὐ; ΚΑΛ.
 Πάνυ γε. LXX. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω πάντα τὰ τε
 ἄλλα, κἂν εἰ ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν, παρεκαλοῦ-
 μεν ἀλλήλους ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες, ἐπεσκεψάμεθα
 δῆπου ἂν ἐγὼ τε σὲ καὶ σὺ ἐμέ, φέρε πρὸς θεῶν, αὐ-
 τὸς δὲ ὁ Σωκράτης πῶς ἔχει τὸ σῶμα πρὸς ὑγίειαν;
 ἢ εἰ δὴ τις ἄλλος διὰ Σωκράτην ἀπηλλάγη νόσου, ἢ
 δοῦλος ἢ ἐλεύθερος· κἂν ἐγὼ, οἶμαι, περὶ σοῦ ἕτερα
 τοιαῦτα ἐσκόπουν· καὶ εἰ μὴ εὐρίσκομεν δι' ἡμᾶς
 μηδένα βελτίω γεγονότα τὸ σῶμα μῖτε τῶν ξένων
 μῖτε τῶν ἀστῶν, μῖτε ἄνδρα μῖτε γυναικα, πρὸς
 Διός, ὧ Καλλίκλεις, οὐ καταγέλαστον ἂν ἦν τῆ ἀλη-
 θείᾳ εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἐλθεῖν ἀνθρώπους, ὥστε
 πρὶν ἰδιωτεύοντας πολλὰ μὲν, ὅπως ἐτύχομεν, ποιῆσαι,
 πολλὰ δὲ κατορθῶσαι, καὶ γυμνάσασθαι ἱκανῶς τὴν
 τέχνην, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐν τῷ πίδακι τὴν κε-
 ραμείαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν, καὶ αὐτοὺς τε δημο-
 σιεύειν ἐπιχειρεῖν, καὶ ἄλλους τοιοῦτους παρακαλεῖν,
 οὐκ ἀνόητόν σοι δοκεῖ ἂν εἶναι οὕτω πράττειν; ΚΑΛ.
 Ἔμοιγε. ΣΩ. Νῦν δέ, ὧ βέλτιστε ἀνδρῶν, ἐπειδὴ σὺ
 μὲν αὐτὸς ἄρτι ἄρχη πράττειν τὰ τῆς πόλεως πράγ-
 ματα, ἐμὲ δὲ παρακαλεῖς, καὶ ὄνειδίζεις, ὅτι οὐ πράτ-
 τω, οὐκ ἐπισκεψόμεθα ἀλλήλους, φέρε, Καλλικλῆς
 ἤδη τινὰ βελτίω πεποίηκε τῶν πολιτῶν; ἔστιν ὅστις

πρότερον πονηρός εἴην, ἀδικός τε καὶ ἀπόλεστος, καὶ
 ἄφρων, διὰ Καλλικλέα καλός τε καὶ ἀγαθός γέγονεν, ἢ
 ξένος ἢ ἀστός ἢ δοῦλος ἢ ἐλεύθερος; λέγε μοι, ἐὰν
 τίς σε ταῦτα ἐξετάξῃ, ὧς Καλλικλείς, τί ἐρεῖς; τίς
 φήσεις βελτίω πεποιηκέναι ἄνθρωπον τῆ ἔννοιας τῆ
 σῆς; ὀκνεῖς ἀποκρίνασθαι, εἴπερ ἐστὶ τοιόνδε τι ἔρ-
 γον σὸν ἔτι ἰδιωτεύοντος, πρὶν δημοσιεῦν ἐπιπα-
 ρεῖν; ΚΑΛ. Φιλόνεικος εἰ, ὧς Σώκρατες. ΕΧΧΙ. ΣΩ.
 Ἄλλ' οὐ φιλονεικία γε ἐρωτῶ, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βου-
 λόμενος εἰδέναι, ὄντινά ποτε τρόπον οἷα δεῖν πολι-
 τεύεσθαι ἐν ἡμῖν. ἢ ἄλλου του ἄρα ἐπιμελήσῃ ἡμῶν
 ἐλθὼν ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἢ ὅπως διβή-
 τιστοι οἱ πολῖται ὤμεν· ἢ οὐ πολλάκις ἤδη ὠμολο-
 γήκαμεν τοῦτο δεῖν πράττειν τὸν πολιτικὸν ἄνδρα;
 ὠμολογήκαμεν ἢ οὐ; ἀποκρίνου. ὠμολογήκαμεν
 ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινούμαι. Εἰ τοίνυν τοῦτο δεῖ τὸν
 ἀγαθὸν ἄνδρα παρασκευάζειν τῆ ἑαυτοῦ πόλει, τῶν
 μοι ἀναμνησθεῖς εἰπὲ περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ὧν
 ὀλίγω πρότερον ἔλεγες, εἰ ἔτι σοι δοκοῦσιν ἀγαθοὶ
 πολῖται γεγονέναι, Περικλῆς καὶ Κίμων καὶ Μι-
 τιάδης καὶ Θεμιστοκλῆς. ΚΑΛ. Ἔμοιγε. ΣΩ. Οὐκ
 οὖν, εἴπερ ἀγαθοί, δῆλον ὅτι ἕκαστος αὐτῶν βελτίους
 ἐποίησε τοὺς πολῖτας ἀντὶ χειρόνων; ἐποίησε ἢ οὐ;
 ΚΑΛ. Ἐποίησε. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅτι Περικλῆς ἤρχετο λέ-
 γειν ἐν τῷ δήμῳ, χείρους ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ ὅτι
 τὰ τελευταῖα ἔλεγε; ΚΑΛ. Ἴσως. ΣΩ. Οὐκ ἴσως
 δὴ, ὧς βέλτιστε, ἀλλ' ἀνάγκη ἐκ τῶν ὠμολογημένων,
 εἴπερ ἀγαθός γ' ἦν ἐκεῖνος πολίτης. ΚΑΛ. Τί οὖν

δῆ; ΣΩ. Οὐδέν. ἀλλὰ τόθδε μοι εἶπέ ἐπὶ τούτῳ, εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι, ἢ πᾶν τούναντίον διαφθαρήναι ὑπ' ἐκείνου. ταυτὶ γὰρ ἔγωγε ἀκούω, Περικλέα πεπονημέναι Ἀθηναίους ἀργούς καὶ δειλοὺς καὶ λάλους καὶ φιλαργύρους, εἰς μισθοφορὰν πρῶτον καταστήσαντα. ΚΑΛ. Τῶν τὰ ὅτα κατεαγόντων ἀκούεις ταῦτα, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ τάδε οὐκέτι ἀκούω, ἀλλὰ οἶδα σαφῶς καὶ ἐγὼ καὶ σύ, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον εὐδοκίμει Περικλῆς, καὶ οὐδεμίαν αἰσχρὰν δίκην κατεψηφίσαντο αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, ἤνικα χεῖρους ἦσαν· ἐπειδὴ δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ γέγονεσαν ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου Περικλέους, κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο, ὀλίγου δὲ καὶ θανάτου ἐτέμησαν, δηλονότι ὡς πονηροῦ ὄντος. LXXII. ΚΑΛ. Τί οὖν; ταύτου ἕνεκα κακὸς ἦν Περικλῆς; ΣΩ. Ὅνων γοῦν ἂν ἐπιμελητῆς καὶ ἵππων καὶ βοῶν, τοιοῦτος ἂν, κακὸς ἂν ἐδόκει εἶναι, εἰ παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας αὐτοὺς μηδὲ κνρίττοντας μηδὲ δάκνοντας, ἀπέδειξε ταῦτα ἅπαντα ποιῶντας δι' ἀγριότητα· ἢ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητῆς ὅστισοῦν ὄνοιοῦν ζῶον, ὅς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερα ἀποδείξῃ ἀγριώτερα ἢ παρέλαβε; δοκεῖ, ἢ οὐ; ΚΑΛ. Πάνυ γε, ἵνα σοὶ χαρίσωμαι. ΣΩ. Καὶ τόθδε τοίνυν μοι χάρισαι ἀποκρινάμενος, πότερον καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῶν ζῶων ἴστιν ἢ οὐ, ΚΑΛ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν ἀνθρώπων Περικλῆς ἐπεμέλετο; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἔδε αὐτούς, ὡς ἄρτι ὠμολογοῦμεν, δικαιοτέρους γεγονέναι;

ναι ἀπὲς ἀδικιωτέρον ὑπὲρ ἐκείνου, εἴπερ ἐκείνος ἐπι-
 μελεῖτο αὐτῶν, ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά; ΚΑΛ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν οἷ γε δίκαιοι ἡμεῖροι, ὡς ἔφη
 Ὀμηρος; αὐτὸ δὲ τί φῆς; οὐχ οὕτω; ΚΑΛ. Ναί. ΣΩ.
 Ἄλλὰ μὴν ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνας ἢ οἷσις
 παρέλαβε, καὶ ταῦτ' εἰς αὐτόν, ὃν ἤκιστ' ἂν ἐβού-
 λετο. ΚΑΛ. Βούλει σοι ὁμολογήσω; ΣΩ. Εἰ-δοκῶ
 γέ σοι ἀληθῆ λέγειν. ΚΑΛ. Ἔστω δὴ ταῦτα. ΣΩ.
 Οὐκοῦν, εἴπερ ἀγριωτέρους, ἀδικιωτέρους τε καὶ χεί-
 ρους; ΚΑΛ. Ἔστω. ΣΩ. Οὐκ ἄρ' ἀγαθὸς τὰ πο-
 λιτικά Περικλῆς ἦν, ἐκ τούτου τοῦ λόγου. ΚΑΛ.
 Οὐ αὐτὸς φῆς. ΣΩ. Μὰ Δί' οὐδέ γε σύ, ἐξ ὧν ὁμο-
 λογεῖς. πάλιν δὲ λέγε μοι περὶ Κίμωνος. οὐκ ἐξω-
 στρατίασαν αὐτόν οὗτοι οὐς ἐθεράπευεν, ἵνα αὐτοῦ
 δέκα ἐτῶν μὴ ἀκούσειαν τῆς φωνῆς; καὶ Θεμιστο-
 κλέα ταυτὰ ταῦτα ἐποίησαν, καὶ φυγῇ προσεξήμιω-
 σαν; Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάρβα-
 ρον ἐμβυλεῖν ἐψηφίσαντο, καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρό-
 τανιν, ἐνέπεσεν ἄν. καίτοι οὗτοι, εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγα-
 θοί, ὡς σύ φῆς, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπασχον. οὐκοῦν
 οἷ γε ἀγαθοὶ ἠνίλοχοι κατ' ἀρχὰς μὲν οὐκ ἐκπίπτου-
 σιν ἐκ τῶν ζευγῶν, ἐπειδὴν δὲ θεραπεύσωσι τοὺς
 ἵππους, καὶ αὐτοὶ ἀμείνους γένωνται ἠνίλοχοι, τίς
 ἐκπίπτουσιν· οὐκ ἔστι ταῦτ' οὔτ' ἐν ἠνιοχείᾳ, οὔτ' ἐν
 ἄλλῳ ἔργῳ οὐδενί· ἢ δοκεῖ σοι; ΚΑΛ. Οὐκ ἔμοιγε.
 ΣΩ. Ἀληθεῖς ἄρα, ὡς ἔοικεν, οἱ ἔμπροσθεν λόγοι
 ἦσαν, ὅτι οὐδένα ἡμεῖς ἴσμεν ἄνδρα ἀγαθὸν γεγόνό-
 τα τὰ πολιτικά ἐν τῇδε τῇ πόλει· σὺ δὲ ὁμολόγησας

τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν, καὶ προεί-
 λου τούτους τοὺς ἄνδρας· οὗτοι δὲ ἀνεφαίησαν ἐξ
 ἴσου τοῖς νῦν ὄντες· ὥστε, εἰ οὗτοι ῥήτορες ἦσαν, οὔτε
 τῇ ἀληθινῇ ῥητορικῇ ἐχρῶντο, — οὐ γὰρ ἂν ἐξέπε-
 σον — οὔτε τῇ κολακικῇ. LXXIII. ΚΑΛ. Ἀλλὰ μέν-
 τοι πολλοῦ γε δεῖ, ὃ Σώκρατες, μήποτε τις τῶν νῦν
 ἔργα τοιαῦτα ἐργάσεται, οἷα τούτων ὃς βούλει εἴρ-
 γασται. ΣΩ. Ὡ δαιμόνιε, οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους,
 ὡς γε διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλὰ μοι δοκοῦσι τῶν
 γε νῦν διακονικότεροι γεγονέναι, καὶ μᾶλλον οἰοί τε
 ἐκπορίζειν τῇ πόλει ὧν ἐπεθύμει· ἀλλὰ γὰρ μετα-
 βιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας, καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, περ-
 θοντες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο, ὅθεν ἔμελλον ἀμεί-
 νους εἶσεσθαι οἱ πολῖται, ὡς ἔπος εἰπέιν, οὐδέν τού-
 των διέφερον ἐκείνοι, ὅπερ μόνον ἔργον ἐστὶν ἀγα-
 θοῦ πολίτου· τοὺς δὲ καὶ τείχη καὶ νεώρια καὶ ἄλ-
 λα πολλὰ τοιαῦτα καὶ ἐγὼ σοι ὁμολογῶ θεινοτέρους
 εἶναι ἐκείνους τούτων ἐκπορίζειν. Πρᾶγμα οὖν γε-
 λοῖον ποιούμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ ἐν τοῖς λόγοις. ἐν παν-
 τὶ γὰρ τῷ χρόνῳ, ὃν διαλεγόμεθα, οὐδέν παυόμεθα
 εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι, καὶ ἀγνοοῦντες ἀλ-
 λήλων ὃ τι λέγομεν. ἐγὼ οὖν σε πολλάκις οἶμαι
 ὡμολογηκέναι καὶ ἐγνωκέναι, ὡς ἄρα διττὴ αὕτη τις
 ἢ πραγματεία ἐστὶ καὶ περὶ τὸ σῶμα καὶ περὶ τὴν
 ψυχὴν, καὶ ἡ μὲν ἑτέρα διακονικὴ ἐστίν, ἢ δυνα-
 τὸν εἶναι ἐκπορίζειν, ἐὰν μὲν πεινῇ τὰ σώματα ἡμῶν,
 σιτία, ἐὰν δὲ διψῇ, ποτά, ἐὰν δὲ ῥιγῶ, ἱμότια,
 στρώματα, ὑποδήματα, ἄλλα ὧν ἔρχεται σώματα εἰς

ἐπιθυμίαν· καὶ ἐξεπέτηδές σοι διὰ τῶν αὐτῶν εἰκότων λέγω, ἵνα ῥᾶον καταμάθῃς· τούτων γὰρ ποριστικὸν εἶναι, ἢ κάπηλον ὄντα ἢ ἔμπορον ἢ δημιουργόν του αὐτῶν τούτων, σιτοποιόν ἢ ὄψοποιόν ἢ ὑφάπτῃν ἢ σκυτοτόμον ἢ σκυτοδεψόν, οὐδέν θαυμαστόν ἐστιν, ὄντα τοιοῦτον, δόξαι καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις θεραπευτὴν εἶναι σώματος, παντὶ τῷ μὴ εἰδῶτι, ὅτι ἔστι τις παρὰ ταύτας ἀπάσας τέχνη γυμναστική τε καὶ ἰατρική, ἢ δὴ τῷ ὄντι ἐστὶ σώματος θεραπείη, ἥπερ καὶ προσήκει τούτων ἄρχειν πασῶν τῶν τεχνῶν, καὶ χρῆσθαι τοῖς τούτων ἔργοις, διὰ τὸ εἰδέναι, ὅτι τὸ χρηστὸν καὶ πονηρὸν τῶν σιτίων ἢ ποτίων ἐστιν εἰς ἀρετὴν σώματος, τὰς δ' ἄλλας πάσας ταύτας ἀγνοεῖν. διὸ δὴ καὶ ταύτας μὲν δουλοπρεπεῖς τε καὶ διακονικὰς καὶ ἀνελευθέρους εἶναι περὶ σώματος πραγματείαν, τὰς ἄλλας τέχνας τὴν δὲ γυμναστικὴν καὶ ἰατρικὴν, κατὰ τὸ δίκαιον, δεσποίνας εἶναι τούτων. ταυτὰ οὖν ταῦτα ὅτι ἐστὶ καὶ περὶ ψυχὴν, τοτὲ μὲν μοι δοκεῖς μανθάνειν, ὅτι λέγω, καὶ ὁμολογεῖς, ὡς εἰδὼς ὅτι ἐγὼ λέγω· ἦρως δὲ ὀλίγον ὕστερον λέγων, ὅτι ἄνθρωποι καλοὶ καγαθοὶ γεγόνασι πολῖται ἐν τῇ πόλει. καὶ ἐπειδὴν ἐγὼ ἐρωτῶ, οἵτινες, δοκεῖς μοι ὁμοιοτάτους προτείνεσθαι ἀνθρώπους περὶ τὰ πολιτικά, ὡςπερ ἂν εἰ περὶ τὰ γυμναστικά ἐμοῦ ἐρωτῶντος, οἵτινες ἀγαθοὶ γεγόνασαν ἢ εἰσὶ σωμάτων θεραπευταί, ἔλεγες μοι πάννσπουδάξων, ὅτι Θεαρίων ὁ ἀρτοκόπος, καὶ Μίθαικος ὁ τὴν ὄψοποιίαν ξυγγεγραφὸς τὴν Σικελικὴν, καὶ Σά-

ραμβος ὁ κάπηλος, ὅτι οὗτοι θαυμάσιοι γεγόνασι
 σωμάτων θεραπευταί, ὃ μὲν ἄρτους θαυμαστοὺς
 παρασκευάζων, ὃ δὲ ὄψον, ὃ δὲ οἶκον. LXXIV.
 Ἴσως ἂν οὖν ἠγανάκτεις, εἴ σοι ἔλεγον ἐγώ, ὅτι, ἄν-
 θρωπε, ἐπαίεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς· διακόνους
 μοι λέγεις καὶ ἐπιθυμιῶν παρασκευαστάς ἀνθρώ-
 πους, οὐκ ἐπαίοντας καλὸν κάγαθόν οὐδὲν περὶ αὐ-
 τῶν, οἳ, ἃ οὕτω τύχωσιν, ἐμπλήσαντες καὶ παχύ-
 ναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, ἐπαινούμενοι ὑπὲρ
 αὐτῶν, προσαπολλύουσιν αὐτῶν καὶ τὰς ἀρχαίας
 σάρκας· οἳ δ' αὖ δι' ἀπειρίαν οὐ τοὺς ἐστιῶντας
 αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι καὶ τῆς ἀποβο-
 λῆς τῶν ἀρχαίων σαρκῶν, ἀλλ', οἳ ἂν αὐτοῖς τύχωσι
 τότε παρόντες καὶ συμβουλευόντες τι. ὅταν δὲ αὐ-
 τοῖς ἦκη ἢ τότε πλησμονὴ νόσον φέρουσα συχνῶ
 ὕστερον χρόνῳ, ἅτε ἄνευ τοῦ ὑγιεινοῦ γεγονυῖα, τού-
 τος αἰτιάσονται καὶ ψέξουσι, καὶ κακόν τι ποιή-
 σουσιν, ἂν οἳοί τ' ὦσι· τοὺς δὲ προτέρους ἐκείνους
 καὶ αἰτίους τῶν κακῶν ἐγκωμιάσουσι. καὶ σὺ νῦν,
 ὦ Καλλίκλεις, ὁμοιότατον τούτῳ ἐργάζῃ· ἐγκωμιά-
 ζεις ἀνθρώπους, οἳ τοιοῦτους εἰστιάκασιν εὐχοῦν-
 τες ὡς ἐπεθύμουν, καὶ φασι μεγάλην τὴν πόλιν πε-
 ποιηκέναι αὐτούς· ὅτι δὲ οἰδεῖ καὶ ὑπουλός ἐστι δι'
 ἐκείνους τοὺς παλαιούς, οὐκ αἰσθάνονται· ἄνευ γὰρ
 σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης, λιμένων καὶ νεωρίων
 καὶ τειχῶν καὶ φόρων καὶ τοιούτων φλυαριῶν ἐμ-
 πεπλήκασιν τὴν πόλιν. ὅταν οὖν ἔλθῃ ἢ καταβολὴ
 αὕτη τῆς ἀσθενείας, τοὺς τότε παρόντας αἰτιάσονται

Ξυμβούλους, Θεμιστοκλέα δὲ καὶ Κίμωνα καὶ Περικλέα ἐγκωμιάσουσι, τοὺς αἰτίους τῶν κακῶν· σοὶ δὲ ἴσως ἐπιλήφονται, ἐὰν μὴ εὐλαβῆ, καὶ τοῦ ἐμοῦ ἑταίρου Ἀλκιβιάδου, ὅταν καὶ τὰ ἀρχαῖα προσπαλίωσι πρὸς οἷς ἐκτήσαντο, οὐκ αἰτίων ὄντων τῶν κακῶν, ἀλλ' ἴσως Ξυνατίων. καίτοι ἔγωγε ἀνόητον πρᾶγμα καὶ νῦν ὀρθῶ γιγνόμενον, καὶ ἀκούω τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν πέρι. αἰσθάνομαι γάρ, ὅταν ἡ πόλις τινὰ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μεταχειρίζεται ὡς ἀδικούντα, ἀγανακτούντων καὶ σχετλιαζόντων ὡς δεινὰ πάσχουσι, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τὴν πόλιν πεποιηκότες. ἄρα ἀδίκως ὑπ' αὐτῆς ἀπόλλυνται, ὡς ὁ τούτων λόγος; τὸ δὲ ὅλον ψεῦδός ἐστι. προστάτης γὰρ πύλεως οὐδ' ἂν εἰς ποτε ἀδίκως ἀπόλοιτο ὑπ' αὐτῆς τῆς πόλεως, ἧς προστατεῖ. κινδυνεύει γὰρ ταυτὸν εἶναι, ὅσοι τε πολιτικοὶ προσποιοῦνται εἶναι, καὶ ὅσοι σοφισταί. καὶ γὰρ οἱ σοφισταί, τᾶλλα σοφοὶ ὄντες, τοῦτο ἄτοπον ἐργάζονται πρᾶγμα· φάσκοντες γὰρ ἀρετῆς διδάσκαλοι εἶναι, πολλάκις κατηγοροῦσι τῶν μαθητῶν, ὡς ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτούς, τοὺς τε μισθοὺς ἀποστεροῦντες καὶ ἄλλην χάριν οὐκ ἀποδιδόντες, εὐπαθόντες ὑπ' αὐτῶν· καὶ τούτου τοῦ λόγου τί ἂν ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα, ἀνθρώπους ἀγαθοὺς καὶ δικαίους γενομένους, ἔξαιρεθέντας μὲν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, σχόντας δὲ δικαιοσύνην, ἀδικεῖν τούτῳ ὃ οὐκ ἔχουσιν; οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο ἄτοπον εἶναι, ὡ ἑταῖρε; ὡς ἀληθῶς δημηγορεῖν με ἠπάγκασας, ὡ Καλλίκλεις, οὐκ ἐθέλων ἀποκρίνασθαι.

LXXV. *ΚΑΛ.* Σὺ δ' οὐκ ἂν οἴός τ' εἶης λέγειν, εἰ μὴ τίς σοι ἀποκρίνοιτο. *ΣΩ.* Ἐοικά γε· νῦν γοῦν συχνοὺς τείνω τῶν λόγων, ἐπειδὴ μοι οὐκ ἐθέλεις ἀποκρίνασθαι. ἀλλ', ὡς γὰρ θεός, εἰπέ πρὸς Φιλίου, οὐ δοκεῖ σοι ἄλογον εἶναι, ἀγαθὸν φάσκοντα πεποιηκέναι τινὰ, μέμφεσθαι τούτῳ, ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγαθὸς γεγονώς τε καὶ ὧν ἔπειτα πονηρὸς ἐστίν; *ΚΑΛ.* Ἐμοιγε δοκεῖ. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ἀκούεις τοιαῦτα λεγόντων τῶν φασκόντων παιδεύειν ἀνθρώπους εἰς ἀρετήν; *ΚΑΛ.* Ἐγώ γε· ἀλλὰ τί ἂν λέγοις ἀνθρώπων περὶ οὐδενὸς ἀξίων; *ΣΩ.* Τί δ' ἂν περὶ ἐκείνων λέγοις, οἱ φάσκοντες προεστάναι τῆς πόλεως, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ὡς βελτίστη ἔσται, πάλιν αὐτῆς κατηγοροῦσιν, ὅταν τύχωσιν, ὡς πονηροτάτης; οἶε τι διαφέρειν τούτους ἐκείνων; ταυτόν, ὡς μακάριε, ἐστὶ σοφιστῆς καὶ ρήτωρ, ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον, ὡς περ ἐγὼ ἔλεγον πρὸς Πῶλον· σὺ δὲ δι' ἄγνοιαν τὸ μὲν πάγκαλόν τι οἶε εἶναι, τὴν ρητορικὴν, τοῦ δὲ καταφρονεῖς. τῇ δὲ ἀληθείᾳ κάλλιόν ἐστι σοφιστικὴ ρητορικῆς, ὅσῳ περ νομοθετικὴ δικαστικῆς, καὶ γυμναστικὴ ἰατρικῆς. μόνοις δ' ἐγώ γε καὶ ὦμην τοῖς δημηγόροις τε καὶ σοφισταῖς οὐκ ἐγχωρεῖν μέμφεσθαι τούτῳ τῷ πράγματι, ὃ αὐτοὶ παιδεύουσιν, ὡς πονηρὸν ἐστίν εἰς σφῆς, ἢ τῷ αὐτῷ λόγῳ τούτῳ ἅμα καὶ ἑαυτῶν κατηγορεῖν, ὅτι οὐδὲν ὠφελήκασιν, οὐς φασιν ὠφελεῖν. οὐχ οὕτως ἔχει; *ΚΑΛ.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Καὶ προέσθαι γε δήπου τὴν ὑπερργεσίαν ἀνεμισθοῦ, ὡς τὸ εἰκός, μόνοις τούτοις ἐνεχώρει, εἶπερ

ἀληθῆ λέγον. ἄλλην μὲν γὰρ εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθεὶς, οἷον ταχὺς γενόμενος διὰ παιδοτριβῆν; ἴσως ἂν ἀποστερήσειε τὴν χάριν, εἰ πρόοιτο αὐτῷ ὁ παιδοτριβῆς, καὶ μὴ ξυνθέμενος αὐτῷ μισθόν, ὀτιμώτατα ἅμα μεταδιδούς τοῦ τάχους, λαμβάνοι τὸ ἀργύριον· οὐ γὰρ τῇ βραδυτῆτι, φθίμαι, ἀδικούσων ἂν ἄνθρωποι, ἀλλ' ἀδικία· ἢ γάρ; ΚΑΑ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν εἴ τις αὐτὸ τοῦτο ἀφαιρῆι, τὴν ἀδικίαν, οὐδὲν δεινὸν αὐτῷ, μήποτε ἀδικηθῆι, ἀλλὰ μόνον ἀσφαλές ταύτην τὴν εὐεργεσίαν προέσθαι, εἴπερ τῷ ὄπι δύναιτό τις ἀγαθοὺς ποιεῖν. οὐχ οὕτω; ΚΑΑ. Φημί. LXXVI. ΣΩ. Διὰ ταῦτ' ἄρα, ὡς ἔοικε, πᾶς μὲν ἄλλας ξυμβουλὰς ξυμβουλεύειν λαμβάνοντα ἀργύριον, οἷον οἰκοδομίας περὶ ἢ τῶν ἄλλων τεχνῶν, οὐδὲν αἰσχρὸν. ΚΑΑ. Ἐοικέ γε. ΣΩ. Περὶ δέ γε ταύτης τῆς πράξεως, ὄντιν' ἂν τις τρόπον ὡς βέλτιστος εἴη, καὶ ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοίη ἢ πόλιν, αἰσχρὸν νερόμισται μὴ φάναι. ξυμβουλεύειν, εἴαν μὴ τις αὐτῷ ἀργύριον διδῶι ἢ γάρ; ΚΑΑ. Ναί. ΣΩ. Δῆλον γὰρ ὅτι τοῦτο αἰτιὸν ἔστιν, ὅτι μόνη αὕτη τῶν εὐεργεσιῶν τὸν εὐ παθόντα ἐπιθυμῶν ποιεῖ ἀντευποιεῖν· ὥστε καλὸν δοκεῖ τὸ σημεῖον εἶναι, εἰ ὁ εὐ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντευπίσεται· εἰ δὲ μὴ, οὐ. ἔστι ταῦτα οὕτως ἔχοντα; ΚΑΑ. Ἐστίν. ΣΩ. Ἐπὶ ποτέραν οὖν με παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως, διόρισόν μοι, τὴν τοῦ διαμάχεσθαι Ἀθηναίοις ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσονται, ὡς ἱατρον, ἢ ὡς διακονήσοντα καὶ πρὸς χάριν ὁμο-

λήσοντα; τάληθῆ μοι εἰπέ, Καλλίκλεις. δίκαιος γάρ εἰ, ὡς περ ἤρξω παρῶησιάζεσθαι πρὸς ἐμέ, διατελεῖν ἅ νοεῖς λέγων. καὶ νῦν εὖ καὶ γενναίως εἰπέ. ΚΑΛ. Λέγω τοίνυν, ὅτι ὡς διακονήσοντα. ΣΩ. Κολακεύσοντα ἄρα με, ὡ γενναϊότατε, παρακαλεῖς. ΚΑΛ. Εἰ σοι Μυσὸν γε ἠθιον καλεῖν, ὡ Σώκρατες· ὡς εἰ μὴ ταῦτά γε ποιήσεις — ΣΩ. Μὴ εἴπης ὃ πολλάκις εἶρηκας, ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος, ἵνα μὴ αὐτὸ καὶ ἐγὼ εἴπω, ὅτι πονηρός γε ἂν ἀγαθὸν ὄντα· μὴδ', ὅτι ἀφαιρήσεται ἐάν τι ἔχω, ἵνα μὴ αὐτὸ [καὶ] ἐγὼ εἴπω, ὅτι, ἀλλ' ἀφελόμενος οὐχ ἔξει, ὃ τι χρήσεται αὐτοῖς, ἀλλ' ὡς περ με ἀδίκως ἀφείλετο, οὕτω καὶ λαβὼν ἀδίκως χρήσεται· εἰ δὲ ἀδίκως, αἰσχροῦς· εἰ δὲ αἰσχροῦς, κακῶς. LXXVII. ΚΑΛ. Ὡς μοι δοκεῖς, ὡ Σώκρατες, πιστεύεις μὴδ' ἂν ἐν τούτων παθεῖν, ὡς οἰκῶν ἐκποδῶν, καὶ οὐκ ἂν εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον ὑπὸ πάντῃ ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαύλου. ΣΩ. Ἀνόητος ἄρα εἰμί, ὡ Καλλίκλεις, ὡς ἀληθῶς, εἰ μὴ οἶομαι ἐν τῇδε τῇ πόλει ὄντινοῦν ἂν ὃ τῶν ἂν τύχοι, τοῦτο παθεῖν. τόδε μέντοι εὖ οἶδ' ὅτι, ἐνπερ εἰσὶ εἰς δικαστήριον περὶ τούτων τινὸς κινδυνεύων ἢ σὺ λέγεις, πονηρός τις με ἔσται ὁ εἰσάγων· οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστός μὴ ἀδικοῦντ' ἀνθρωπον εἰσάγοι· καὶ οὐδέν γε ἄτοπον εἰ ἀποθάνοιμι. βούλει σοι εἴπω θεότι ταῦτα προσδοκῶ; ΚΑΛ. Πάντῃ γε. ΣΩ. Οἶμαι μετ' ἄλλων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἴπω μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ, καὶ πράττειν τὰ πολιτικὰ μόνος τῶν νῦν. ἄτε οὖν οὐ πρὸς χάριν λέγων

τοὺς λόγους οὓς λέγω ἐκάστοτε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλ-
 τιστον, οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον, καὶ οὐκ ἐθέλων ποιῆ
 ἂ σὺ νῦν παραινείς, τὰ κομψὰ ταῦτα, οὐχ ἔξω ὅ
 τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ὁ αὐτὸς δέ μοι ἔκει λό-
 γος, ὅπερ πρὸς Πῶλον ἔλεγον· κρινοῦμαι γάρ, ὡς ἐν
 παιδίῳ ἰατρὸς ἂν κρινοίτο, κατηγοροῦντος ὀφθ-
 ροποιῦ. σκόπει γάρ, τί ἂν ἀπολογοίτο ὁ τοιοῦτος ἀ-
 θρωπος ἐν τούτοις ληφθεὶς, εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις
 λέγων, ὅτι, ὦ παῖδες, πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ ὅδε ἐγ-
 γασται ἀνὴρ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς νεωπιάτους ὑμῶν
 διαφθείρει, τέμνων τε καὶ κἄν καὶ ἰσχυαίνων καὶ
 πνίγων ἀπορεῖν ποιῆ, πικρότατα πόματα διδοὺς
 καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἀναγκάζων, οὐχ ὡς περ ἐγὼ
 πολλὰ καὶ ἡδέα καὶ παντοδαπὰ εὐώχουν ὑμᾶς· τί ἂν
 οἶε ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἀποληφθέντα ἰατρὸν ἔχειν εἰ-
 πεῖν; ἢ εἰ εἴποι τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ταῦτα πάντα ἐγὼ
 ἐποίουν, ὦ παῖδες, ὑγιεινῶς, ὅποσον οἶε ἂν ἀνα-
 βοῆσαι τοὺς τοιοῦτους δικαστὰς; οὐ μέγα; ΚΑΑ.
 Ἴσως οἴεσθαι γε χρή. ΣΩ. Οὐκοῦν οἶε ἐν πάσῃ ἀπο-
 ρίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὅ τι χρή εἰπεῖν; ΚΑΑ. Πῶν
 γε. LXXVIII. ΣΩ. Τοιοῦτον μέντοι καὶ ἐγὼ οἶδα
 ὅτι πάθος πάθοιμι ἂν εἰσελθὼν εἰς δικαστήριον.
 οὔτε γὰρ ἡδονάς, ἄς ἐκπεπόρικα, ἔξω αὐτοῖς λέγειν,
 ἄς οὔτοι εὐεργεσίας καὶ ὠφελείας νομίζουσιν, ἐγὼ
 δὲ οὔτε τοὺς πορίζοντας ζηλῶ, οὔτε οἷς πορίζεται·
 εἰάν τέ τις με ἢ νεωτέρους φῆ διαφθείρειν, ἀπορεῖν
 ποιῶντα, ἢ τοὺς πρὸςβυτέρους κατηγορεῖν, λέγον-
 τα πικροὺς λόγους ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ, οὔτε τὸ ἀληθές

ο εἰπεῖν, ὅτι δικαίως πάντα ταῦτα ἐγὼ λέγω καὶ ἄτιω τὸ ὑμέτερον δὴ τοῦτο, ὡς ἄνδρες δικασταί, τε ἄλλο οὐδέν· ὥστε ἴσως, ὅ τι ἂν τύχω, τοῦτο πείμαι. ΚΑΛ. Δοκεῖ οὖν σοι, ὡς Σωκράτες, καλῶς μὲν ἄνθρωπος ἐν πόλει οὕτω διακειμένος, καὶ ἀδύτοτος ὢν ἑαυτῷ βοηθεῖν; ΣΩ. Εἰ ἐκεῖνός γε ἐν αὐτῷ ἄρχοι, ὡς Καλλίκλεις, ὃ σὺ πολλάκις ὡμολόγησας, βεβοηθηκῶς εἶη αὐτῷ, μήτε περὶ ἀνθρώπους τε περὶ θεοὺς ἄδικον μηδὲν μήτε εἰρηκῶς μήτε νγασμένος. αὕτη γὰρ τις βοήθεια ἑαυτῷ πολλάκις ἐν ὡμολόγηται κρατίστη εἶναι. εἰ μὲν οὖν ἐμέ τις λέγχοι ταύτην τὴν βοήθειαν ἀδύνατον ὄντα ἔμαυκαὶ ἄλλῳ βοηθεῖν, αἰσχυνοίμην ἂν καὶ ἐν πολλοῖς καὶ ἐν ὀλίγοις ἐξελεγχόμενος, καὶ μόνος ὑπὸ μόυ, καὶ εἰ διὰ ταύτην τὴν ἀδυναμίαν ἀποθνήσκουκα, ἀγανακτοῖην ἂν· εἰ δὲ κολακικῆς ῥητορικῆς ἐνκα τελευτοῖην ἔγωγε, εὖ οἶδα ὅτι θραδίως ἴδοις ἂν με ροντα τὸν θάνατον. αὐτὸ μὲν γὰρ τὸ ἀποθνήσκουκιν λεισφοβεῖται, ὅστις μὴ παντάπασιν ἀλόγιστός τε καὶ πηδρός ἐστι· τὸ δὲ ἀδικεῖν φοβεῖται. πολλῶν γὰρ κημάτων γέμοντα τὴν ψυχὴν εἰς ἄδου ἀφικέσθαι, πτων ἔσχατον κικῶν ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, σοὶ ἐγὼ, τοῦτο οὕτως ἔχει, ἐθέλω λόγον λέξαι. ΚΑΛ. λ' ἐπειδήπερ καὶ ἄλλα ἐπέρανας, καὶ τοῦτο πέρον. LXXIX. ΣΩ. Ἀκουε δὴ, φασί, μάλα καλοῦρου, ὃν σὺ μὲν ἠγήσῃ μῦθον, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ λόγον. ὡς ἀληθῆ γὰρ ὄντα σοὶ λέξω ἢ μέλλω λέκν. ὡσπερ γὰρ Ὀμηρος λέγει, διενείμαντο τὴν ἀρ-

χὴν δὲ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων, ἐπειδὴ
 παρὰ τοῦ πατρὸς παρέλαβον. ἦν οὖν νόμος ὅδε περὶ
 ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνον, καὶ αἰεὶ καὶ νῦν ἔτι ἔστιν ἐν
 θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν δικαίως τὸν βίον δι-
 δόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὴν τελευτήσῃ, εἰς μακάρων
 νήσους ἀπιόντα οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἁγίως
 κακῶν, τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀθέως, εἰς τὸ τῆς δίης
 τε καὶ τίσιως δεσμοκτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσιν,
 ἵναί. τούτων δὲ δικασταὶ ἐπὶ Κρόνον, καὶ ἔτι νου-
 στὶ τοῦ Διὸς τὴν ἀρχὴν ἔχοντος, ζῶντες ἦσαν ζῶν-
 των, ἐκεῖνῃ τῇ ἡμέρᾳ δικάζοντες ἢ μέλλοιεν τελευτᾶν.
 κακῶς οὖν αἱ δίκαι ἐκρίνοντο. ὃ τε οὖν Πλούτων καὶ
 οἱ ἐπιμεληταὶ ἐκ μακάρων νήσων ἰόντες ἔλεγον πρὸς
 τὸν Δία, ὅτι φοιτῶν ἄνθρωποι ἐκατέρωθε ἀπέ-
 ξιοι. εἶπεν οὖν ὁ Ζεὺς, Ἄλλ' ἐγὼ, ἔφη, παύσω τοῦ-
 το γιγνόμενον. νῦν μὲν γὰρ κακῶς αἱ δίκαι δικά-
 ζονται· ἀμπεχόμενοι γάρ, ἔφη, οἱ κρινόμενοι κρί-
 νονται· ζῶντες γὰρ κρίνονται. πολλοὶ οὖν, ἧ δ' ὅς,
 ψυχὰς πονηρὰς ἔχοντες, ἠμφισμένοι εἰς τὸ σῶμα
 τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλοῦτους, καὶ ἐπειδὴν ἢ κρί-
 σις ἦ, ἔρχονται αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυρες, μαρτυρή-
 σοντες ὡς δικαίως βεβιώκασιν. οἱ οὖν δικασταὶ ὑπὸ
 τε τούτων ἐκπλήττονται, καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχό-
 μενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλ-
 μούς τε καὶ ἄλλα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι.
 ταῦτα δὲ αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίνεσθαι, καὶ
 τὰ αὐτῶν ἀμφίσματα καὶ τὰ τῶν κρινόμενων. πρῶ-
 τον μὲν παυστίον ἐστὶ προειδότης αὐτοῦς

τὸν θάνατον· νῦν γὰρ προΐσασι. τοῦτο μὲν οὖν καὶ
 δὴ εἴρηται τῷ Προμηθεΐ, ὅπως ἂν παύσῃ αὐτὸ [αὐ-
 τῶν.] ἔπειτα γυμνοὺς κριτέον ἅπαντων τούτων· τε-
 θνεῶτας γὰρ δεῖ κρίνεσθαι. καὶ τὸν κριτὴν δεῖ γυ-
 μνὸν εἶναι, τεθνεῶτα, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυ-
 χὴν θεωροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου, ἔρη-
 μον πάντων τῶν συγγενῶν καὶ καταλιπόντα ἐπὶ τῆς
 γῆς πάντα ἐκείνον τὸν κόσμον, ἵνα δικαία ἢ κρίσις ἦ.
 ἐγὼ μὲν οὖν, ταῦτα ἐγνωκὼς πρότερος ἢ ὑμεῖς, ἐποιοη-
 σάμην δικαστὰς υἱεῖς ἑμαντοῦ, δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας,
 Μίνω τε καὶ Ῥαδάμανθυν, ἕνα δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης,
 Αἰακόν. οὗτοι οὖν ἐπειδὴν τελευτήσωσι, δικαίους-
 σιν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τῇ τριόδῳ, ἐξ ἧς φέρετον τὸ
 ὄδῳ, ἢ μὲν εἰς μακάρων νήσους, ἢ δ' εἰς τάρταρον·
 καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθους κρινεῖ, τοὺς
 δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός· Μίνω δὲ πρεσβεῖα δώ-
 σω, ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορῆτον τι τῷ ἐτέρῳ, ἵνα
 ὡς δικαιοτάτῃ ἢ κρίσις ἦ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀν-
 θρώποις. LXXX. Ταῦτ' ἐστίν, ὃ Καλλίκλεις, ἃ
 ἐγὼ ἀκηκῶς πιστεύω ἀληθῆ εἶναι, καὶ ἐκ τούτων
 τῶν λόγων τοιόνδε τι λογίζομαι συμβαίνειν· ὁ θάνα-
 τος τυγχάνει ὧν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν
 πραγματίοις διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος,
 ἀπ' ἀλλήλων. ἐπειδὴν δὲ διαλυθῆτον ἄρα ἀπ' ἀλ-
 λήλων, οὐ πολὺ ἦττον ἐκάτερον αὐτοῖν ἔχει τὴν ἕξι-
 τὴν αὐτοῦ, ἢνπερ καὶ ὅτε ἕξῃ ὁ ἄνθρωπος, τό τε
 σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ καὶ τὰ θεραπεύματα
 καὶ τὰ παθήματα, ἐνδηλα πάντα. οἶον, εἴ τιςος μέγ

ἦν τὸ σῶμα φύσει ἢ τροφῇ ἢ ἀμφοτέρω ζῶντος, καὶ τοῦ, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνῃ, ὁ νεκρὸς μέγας, καὶ παχύς, παχὺς καὶ ἀποθανόντος, καὶ τὰλλα οὕτως καὶ εἰ αὐτὸς ἐπετήδευε κομῆν, κομήτης τούτου καὶ νεκρὸς· μαστιγίας αὐτὸς εἰ τις ἦν, καὶ ἔχνη εἶχε· τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστιγῶν ἢ ἀπὸ πληγῶν τραυμάτων ζῶν, καὶ τεθνεῶτος τὸ σῶμα ἴσως ἰδοῖν ταῦτα ἔχον· κατεαγότα εἰς τοῦ ἦν μέλη ἢ ἀστραμμένα ζῶντος, καὶ τεθνεῶτος ταῦτα ἔνδηλα. ἴσως δὲ λόγῳ, οἷος εἶναι παρεσκευάστο τὸ σῶμα ζῶν, ἔνδηλα ταῦτα καὶ τελευτήσαντος ἢ πάντα ἢ τὰ πολλὰ ἐπὶ τινι χρόνῳ. ταυτὸν δὲ μοι δοκεῖ τοῦτ' ἄρα καὶ περὶ τὴν ψυχὴν εἶναι, ὡς Καλλίκλεις· ἔνδηλα πάντως ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ, ἐπειδὴν γυμνωθῇ τοῦ σώματος τὰ τε τῆς φύσεως καὶ τὰ παθήματα, ἃ διὰ τὴν ἐπιτήδευσιν ἐκάστου πράγματος ἔσχεν ἐν τῇ ψυχῇ ὁ ἀσθρῶπος. ἐπειδὴν οὖν ἀφίκωνται παρὰ τὸν δικαστὴν οἱ μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας παρὰ τὸν Ῥαδάμανθυν, ὁ Ῥαδάμανθυσ ἐκείνους ἐπιστήσας, θείσθαι ἐκάστου τῆ ψυχῆν, οὐκ εἰδὼς ὅτου ἐστίν, ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὄτου οὖν βασιλέως ἢ δυνάστου, κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιᾶς ὄν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστήν ὑπὸ ἐπιτορκιῶν καὶ ἀδικίας, ἃ ἐκάστω ἢ πρῶξις αὐτὸ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ πάντα σκολιὰ ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας, καὶ οὐδὲν εὐθύ, διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τετραφῆθαι, καὶ ὑπὸ ἐξουσίας καὶ τροφῆς καὶ ὑβρεως καὶ ἀκρασίας τῶν πράξεων ἀξυμμε

τρίας τε καὶ αἰσχροῦτος γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν.
 ἰδὼν δὲ ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθύ τῆς φρου-
 ρᾶς, οἷ μέλλει ἐλθοῦσα ἀνατλήναι τὰ προσήκοντα
 πάθη. LXXXI. Προσῆκει δὲ παντὶ τῶ ἐν τιμωρίᾳ
 ὄντι, ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ, ἢ βελτίονι
 γίγνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι, ἢ παράδειγμά τι τοῖς ἄλ-
 λοις γίγνεσθαι, ἵνα ἄλλοι ὀρῶντες πάσχοντα, ἃ ἂν
 πάσχη, φοβούμενοι βελτίους γίγνωνται. εἰσὶ δὲ οἱ
 μὲν ὠφελούμενοί τε καὶ δίκην διδόντες ὑπὸ Θεῶν τε
 καὶ ἀνθρώπων οὔτοι, οἱ ἂν ἰάσιμα ἁμαρτήματα
 ἁμάρτωσιν· ὅμως δὲ δι' ἀληθόνων καὶ ὀδυνῶν γίγνε-
 ται αὐτοῖς ἢ ὠφέλεια καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν ἄδου· οὐ γὰρ
 οἶόν τε ἄλλως ἀδικίας ἀπαλλάττεσθαι. οἱ δ' ἂν τὰ
 ἔσχατα ἀδικήσωσι, καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀνί-
 ατοι γένωνται, ἐκ τούτων τὰ παραδείγματα γίγνεται,
 καὶ οὔτοι αὐτοὶ μὲν οὐκέτι ὀνίνανται οὐδέν, ἅτε
 ἀνίατοι ὄντες, ἄλλοι δὲ ὀνίνανται, οἱ τούτους ὀρῶν-
 τες διὰ τὰς ἁμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα
 καὶ φοβερώτατα πάθη πάσχοντας τὸν αἰὲ χρόνον,
 ἅτεχνῶς παραδείγματα ἀνηρημένους ἐκεῖ ἐν ἄδου ἐν
 τῷ δεσμοτηρίῳ, τοῖς αἰὲ τῶν ἀδίκων ἀφικνουμένοις
 θεάματα καὶ νοουθητήματα. ὣν ἐγὼ φημι ἕνα καὶ
 Ἄρχελαον ἔσσεσθαι, εἰ ἀληθῆ λέγει Πῶλος, καὶ ἄλλον,
 ὅστις ἂν τοιοῦτος τύραννος ἦ· οἶμαι δὲ καὶ τοὺς πολ-
 λούς εἶναι τούτων τῶν παραδειγμάτων τοὺς ἐκ τυ-
 ράννων καὶ βασιλείων καὶ δυναστῶν καὶ τὰ τῶν πό-
 λεων πραξάντων γεγονότας. οὔτοι γάρ, διὰ τὴν ἐξ-
 ουσίαν, μέγιστα καὶ ἀνοσιώτατα ἁμαρτήματα ἁμαρ-

πάντες. μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ Ὅμηρος. βασιλείας
 γὰρ καὶ δυνάστας ἐκείνος πεποίηκε τοὺς ἐν ἔθου τὸν
 αἰεὶ χρόνον τιμωρουμένους, Τίνταλον καὶ Σίσυφον
 καὶ Τυτῶν. Θερασίτην δὲ, καὶ εἴ τις ἄλλος πονηρὸς
 ἦν ιδιότης, οὐδεὶς πεποίηκε μεγάλας τιμωρίας ἐπι-
 χόμενον, ὡς ἀνάτατον· οὐ γὰρ, οἴμαι, ἔξην αὐτῷ·
 διὸ καὶ εὐδαιμονέστερος ἦν ἢ οἷς ἔξην. ἀλλὰ γὰρ, ὦ
 Καλλικλεις, ἐκ τῶν δυναμένων εἰσὶ καὶ οἱ σφόδρα
 πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι. οὐδὲν μὴν καίτι
 καὶ ἐν τούτοις ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγγίγνεσθαι, καὶ σφό-
 δρα γε ἄξιον ἀγασθαι τῶν γιγνομένων. χαλεπὸν γάρ,
 ὦ Καλλικλεις, καὶ πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιον, ἐν μεγάλῃ
 ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γεγόμενον δικαίως διαβιῶναι·
 ὄλλοι δὲ γίνονται οἱ τοιοῦτοι. ἐπεὶ καὶ ἐνθάδε καὶ
 ἄλλοθι γεγόνασιν, οἴμαι δὲ καὶ ἔσονται καλοὶ κάγα-
 θοὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίως διαχειρίζειν ἢ ἄ-
 τις ἐπιτρέπη· εἰς δὲ καὶ πάνυ ἐλλόγιμος γέγονε καὶ
 εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου
 οἱ δὲ πολλοί, ὦ ἄριστε, κακοὶ γίνονται τῶν δυνα-
 στῶν. LXXXII. Ὅπερ οὖν ἔλεγον, ἐπειδὴν ὁ Ραδά-
 μανθυσ ἐκείνος τοιοῦτόν τινα λάβη, ἄλλο μὲν περὶ
 αὐτοῦ οὐκ οἶδεν οὐδέν, οὐθ' ὅστις οὐθ' ὢν τιμῶν,
 ὅτι δὲ πονηρὸς τις· καὶ τοῦτο κατιδὼν ἀπέπεμψεν
 εἰς τάρταρον, ἐπισημηνάμενος, ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν
 τε ἀνάτατος δοκῆ εἶναι· ὁ δὲ, ἐκεῖσε ἀφικόμενος, τὰ
 προσήκοντα πάσχει. ἐνίοτε δ' ἄλλην εἰσιδὼν ὁσίως
 βεβιωκυῖαν καὶ μετ' ἀληθείας ἀνδρός ιδιώτου ἢ ἄλ-
 λου τινὸς ψυχὴν, μάλιστα μὲν· ἔγωγε φημί, ὦ Καλλί-

, φιλοσόφου, τὰ αὐτοῦ πράξαντος, καὶ οὐ πο-
 αγμονήσαντος ἐν τῷ βίῳ, ἠγάσθη τε καὶ εἰς
 ρων νήσους ἀπέπεμψε. ταυτὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ
 ὅς. ἐκάτερος δὲ τούτων ῥάβδον ἔχων δικάζει· ὁ
 ἴνως ἐπισκοπῶν κάθηται μόνος, ἔχων χρυσοῦν
 τρον, ὡς φησιν Ὀδυσσεὺς ὁ Ὀμήρου ἰδεῖν αὐτόν
 εον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν.
 μὲν οὖν, ὦ Καλλίκλεις, ὑπὸ τούτων τῶν λόγων
 σμαι, καὶ σκοπῶ, ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῇ
 μεσιάτην ἔχων τὴν ψυχὴν. χαίρειν οὖν εἰσας
 μίας τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀλήθειαν
 ὄν, πειράσομαι τῷ ὄντι ὡς ἂν δύνωμαι βελτι-
 ῶν καὶ ζῆν, καὶ ἐπειδὴν ἀποθνήσκω, ἀποθνή-
 παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώ-
 καθόσον δύναμαι, καὶ δὴ καὶ σὲ ἀντιπαρακα-
 πὲ τούτον τὸν βίον καὶ τὸν ἀγῶνα τούτου, ὃν
 φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγῶνων εἶναι·
 νειδίξω σοι, ὅτι οὐχ οἷός τ' ἔση σαυτοῦ βοηθῆ-
 ῶτιαν ἢ δίκη σοι ἢ καὶ ἢ κρίσις, ἣν νῦν δὴ ἐγώ
 ν, ἀλλὰ ἐλθὼν παρὰ τὸν δικαστὴν τὸν τῆς Αἰ-
 υίου, ἐπειδὴν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ, χασμήσῃ
 λιγγιάσεις οὐδὲν ἦτον, ἢ ἐγὼ ἐνθάδε, σὺ ἐκεῖ,
 τε ἕως τυπτήσῃ τις ἐπὶ κόφῃς ἀτίμως καὶ
 ως προπηλακιεῖ. τάχα δ' οὖν ταῦτα μῦθος σοι
 λέγεσθαι, ὡς περ γραδός, καὶ καταφρονεῖς αὐ-
 καὶ οὐδὲν γ' ἂν θαυμαστὸν ἦν καταφρονεῖν
 ἰν, εἴ πη ζητοῦντες εἶχομεν αὐτῶν βελτίω καὶ
 ἑστερα εὐρεῖν· νῦν δὲ ὄρας, ὅτι τρεῖς ὄντες ὑμεῖς,

οὔτερ σφρόντατοι ἐστε τῶν νῦν Ἑλλήνων, σὺ τε καὶ
 Πῶλος καὶ Γοργίας, οὐκ ἔχετε ἀποδείξαι ὡς δεῖ ἄλ-
 λον τινα βίον ζῆν ἢ τοῦτον, ὅσπερ καὶ ἐκεῖσε φησί-
 ται ξυμφέρων· ἀλλ' ἐν τούτοις λόγοις, τῶν ἄλ-
 λων ἐλεγχομένων, μόνος οὗτος ἤρμεν ὁ λόγος, ὡς
 εὐλαβητέον ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι,
 καὶ παντὸς μᾶλλον ἀνδρὶ μελετητέον, οὐ, τὸ δοκῆν
 εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ·
 εἰάν τις κατὰ τι κακὸς γίγνηται, κολαστέος ἐστὶ
 καὶ τοῦτο δεύτερον ἀγαθόν μετὰ τὸ εἶναι δίκαιον,
 τὸ γίγνεσθαι, καὶ κολαζόμενον διδόναι δίκην· καὶ
 πᾶσαν κολακείαν καὶ τὴν περὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν περὶ
 τοὺς ἄλλους, καὶ περὶ ὀλίγους καὶ περὶ πολλοὺς,
 φευκτέον, καὶ τῇ φηγορικῇ οὕτω χρηστέον ἐπὶ τὸ δι-
 καιον ἀεὶ καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ πράξει. LXXXIII.
 Ἐμοὶ μὲν οὖν πειθόμενος ἀκολούθησον ἐνταῦθα,
 οἷ ἀφικόμενος εὐδαιμονήσεις καὶ ζῶν καὶ τελευτή-
 σας, ὡς ὁ λόγος σημαίνει, καὶ ἕασόν τινα σοῦ κα-
 ταφρονῆσαι, ὡς ἀνοήτου, καὶ προσηλακίσει εἰάν βού-
 ληται, καὶ, καὶ μὰ Δία, σὺ γε θαρρόων πατάξαι τὴν
 ἄτιμον ταύτην πληγὴν· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσῃ, εἰάν
 τῷ ὄντι ἦς καλὸς καὶ ἀγαθός, ἀσκήσῃ ἀρετὴν· κἄπειτα οὐ-
 τω κοινῇ ἀσκήσαντες, τότε ἤδη, εἰάν δοκῇ χρῆναι, ἐπι-
 θησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς, ἢ, ὑποῖον ἂν τι δοκῇ ἡμῖν,
 τότε βουλευσόμεθα, βελτίους ὄντες βουλευέσθαι ἢ
 νῦν. αἰσχρὸν γάρ, ἔχοντάς γε ὡς νῦν φαινόμεθα ἔχειν,
 ἔπειτα νεανιεύεσθαι ὡς τι ὄντας, οἷς οὐδέποτε ταν-
 τὰ δοκεῖ περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ταῦτα, περὶ τῶν μεγί-

στων· εἰς τοσοῦτον ἤκομεν ἀπαιδευσίας. ὡςπερ οὖν
 ἡγεμόνι τῷ λόγῳ χρησώμεθα τῷ νῦν παραφανέντι,
 ὅς ἡμῖν σημαίνει, ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἄριστος τοῦ
 βίου, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀσκοῦν-
 τας καὶ ζῆν καὶ τεθνάναι. τοῦτω οὖν ἐπώμεθα,
 καὶ τοὺς ἄλλους παρακαλῶμεν, μὴ ἐκείνω, ὅτι σὺ πι-
 στεύων ἐμὲ παρακαλεῖς. ἔστι γὰρ οὐδενὸς ἄξιος, ὡς
 Καλλίκλεις.

I Ω Ν

Η ΠΕΡΙ ΙΔΙΑΔΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΛΟΓΙΚΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΙΑΝΟΣ ΠΡΟΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΩΝ.

Τὸν Ἴωνα χαίρειν. πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἐξ Ἐφέσου; **ΙΩΝ.** Οὐδαμὸν Σώκρατες, ἀλλ' ἐξ Ἐπιδαύρου, ἐκ τῶν Ἀσκληπιοῦ. **ΣΩ.** Μῶν καὶ ῥαψωδῶν ἀγῶνα τιθέασι τῶν Ἐπιδαύριοι; **ΙΩΝ.** Πάνυ γε, καὶ τῆς ἄλλης γε σικῆς. **ΣΩ.** Τί οὖν; ἠγωνίζου τι ἡμῖν; καὶ τι ἠγωνίσω; **ΙΩΝ.** Τὰ πρῶτα τῶν ἀθλῶν ἦν μεθ' αὐτῶν, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Εὖ λέγεις. ἄγε δὴ καὶ τὰ Παναθηναῖα νικήσομεν. **ΙΩΝ.** Ἀλλ' ταῦτα, εἰάν θεὸς ἐθέλῃ. **ΣΩ.** καὶ μὴν πολλὰ ἐξήλωσα ὑμᾶς τοὺς ῥαψωδοῦς, ὦ Ἴων, τῆς τι

Ἐὐ γὰρ ἅμα μὲν τὸ σῶμα κεκοσμηθῆσθαι ἀεὶ πρόπον
 ἔμῳ εἶναι τῇ τέχνῃ, καὶ ὡς καλλίστοις φαίνεσθαι,
 ἔμῳ δὲ ἀναγκαῖον εἶναι ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς δια-
 κρίβειν πολλοῖς καὶ ἄγαθοῖς, καὶ δὴ καὶ μάλιστα
 Ἐὐ Ὀμήρῳ, τῷ ἀρίστῳ καὶ θειοτάτῳ τῶν ποιητῶν,
 καὶ τὴν τούτου διάνοιαν ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ
 ἔμῳ, ζηλωτὸν ἐστίν. οὐ γὰρ ἂν γένοιτό ποτε ἄφω-
 ἔμῳ, εἰ μὴ ξυρή τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· τὸν
 γὰρ ἄφωδὸν ἐρμηνεῖα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς δια-
 κρίσεως γίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι· τοῦτο δὲ καλῶς ποι-
 εῖν μὴ γινώσκοντα ὅ τι λέγει ὁ ποιητὴς ἀδύνα-
 τον. ταῦτα οὖν πάντα ἀξία ζηλοῦσθαι. *ΙΣΝ.* Ἄλη-
 θεῖ λέγεις, ὦ Σώκρατες. ἔμοιγ' οὖν τοῦτο πλεῖστον
 ἔργον παρέσχε τῆς τέχνης, καὶ οἶμαι κάλλιστα ἀν-
 θρώπων λέγειν περὶ Ὀμήρου, ὡς οὔτε Μητροδόωμος
 ὁ Λαμψακηνός, οὔτε Στησίμβροτος ὁ Θάσιος, οὔτε
 Γλαύκων, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πώποτε γενομένων
 ἔσχεν εἰπεῖν οὕτω πολλὰς καὶ καλὰς διανοίας περὶ
 Ὀμήρου, ὅσας ἐγώ. *ΣΩ.* Εὐ λέγεις, ὦ Ἴων· δῆλον
 γὰρ, ὅτι οὐ φθονήσεις μοι ἐπιδειξάι. *ΙΣΝ.* Καὶ
 μὴν ἀξιὸν γε ἀκούσαι, ὦ Σώκρατες, ὡς εὐ κεκόσμηκα
 τὸν Ὀμηρον, ὥστε, οἶμαι, ὑπὸ Ὀμηριδῶν ἀξίος εἶναι
 χρυσῶ στεφάνῳ στεφανωθῆναι. *Π.* *ΣΩ.* Καὶ μὴν
 ἐγὼ ἔτι ποιήσομαι σχολὴν ἀκροῦσθαι σοῦ. ἔνν δὲ
 μοι τοσόνδε ἀπόκρισαι, πότερον περὶ Ὀμήρου μόνον
 δεῖνός εἴ, ἢ καὶ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου; *ΙΣΝ.*
 Οὐδαμῶς, ἀλλὰ περὶ Ὀμήρου μόνον· ἱκανὸν γὰρ
 μοι δοκεῖ εἶναι. *ΣΩ.* Ἔστι δὲ περὶ οὗτου Ὀμηρός τε

καὶ Ἡσίοδος ταυτὰ λέγετον; **ΙΩΝ.** Οἴμι πολλά. **ΣΩ.** Πότερον οὖν περὶ τούτων ἐξηγήσαι, ἢ ὅτι Ὀμηρος λέγει, ἢ ἢ Ἡσίοδος ὁμοίως ἂν περὶ γε τούτων, ὡς Σώκρατες ταυτὰ λέγουσι. **ΣΩ.** Τί δέ; ὧν περὶ μαντικῆς λέγει τὸ Ὀμηρος; **ΙΩΝ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Τί ὁμοίως καὶ ὅσα διαφόρως περὶ μαντικῆς ποιητὰ τούτω, πότερον σὺ κάλλιον ἂν τῶν μάντεων τις τῶν ἀγαθῶν; **ΙΩΝ.** **ΣΩ.** Εἰ δὲ σὺ ἤσθα μάντις, οὐκ, εἴη ὁμοίως λεγομένων οἷός τ' ἤσθα ἐξηγήσασθαι περὶ τῶν διαφόρως λεγομένων ἠπίστω ἂν. **ΙΩΝ.** Ἀἴτιον ὅτι. **ΣΩ.** Τί οὖν ποτε περὶ δεινός εἶ, περὶ δὲ Ἡσιόδου οὐ, οὐδὲ τῶν τῶν; ἢ Ὀμηρος περὶ ἄλλων τινῶν λέγει ἢ παντες οἱ ἄλλοι ποιηταί; οὐ περὶ ποικίλα διελέλυθε, καὶ περὶ ὁμιλιῶν περὶ ἀνθρώπων ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν, καὶ δημιουργῶν, καὶ περὶ θεῶν πρὸς ἀλλήλους ἀνθρώπους ὁμιλούντων, ὡς ὁμιλοῦσι, καὶ οὐρανίων παθημάτων, καὶ περὶ τῶν ἐν γενέσει θεῶν τε καὶ ἡρώων; οὐ ταῦτ' ὅτι Ὀμηρος τὴν ποιήσασθαι πεποίηκεν; **ΙΩΝ.** λέγεις; ὡς Σώκρατες. **ΣΩ.** Τί δέ; οἱ ταῦτα οὐ περὶ τῶν αὐτῶν τούτων; **ΙΩΝ.** ὡς Σώκρατες, οὐχ ὁμοίως πεποίηκασιν, καὶ **ΣΩ.** Τί μήν; κάκιον; **ΙΩΝ.** Πολὺν γε. **ΣΩ.**

ινον; *ΙΩΝ.* Ἄμεινον μέντοι, νῆ Δία. *III.*
 Οὐκοῦν, ὃ φίλη κεφαλή Ἴων, ὅταν περὶ ἀρι-
 πολλῶν λεγόντων εἰς τις ἄριστα λέγη, γνώ-
 δήπου τις τὸν εὖ λέγοντα; *ΙΩΝ.* Φημί. *ΣΩ.*
 ιον οὖν ὁ αὐτός, ὅσπερ καὶ τοὺς κακῶς λέγον-
 ῆ ἄλλος; *ΙΩΝ.* Ὁ αὐτὸς δῆπου. *ΣΩ.* Οὐκοῦν
 ἀριθμητικὴν τέχνην ἔχων οὗτός ἐστι; *ΙΩΝ.*
ΣΩ. Τί δ'; ὅταν πολλῶν λεγόντων περὶ ὑγιέ-
 τιῶν, ὁποῖά ἐστιν, εἰς τις ἄριστα λέγη, πότε-
 ρος μὲν τις τὸν ἄριστα λέγοντα γινώσεται, ὅτι
 α λέγει, ἕτερος δὲ τὸν κάκιον, ὅτι κάκιον, ἢ
 ὅς; *ΙΩΝ.* Δῆλον δῆπου, ὁ αὐτός. *ΣΩ.* Τίς
 ; τί ὄνομα αὐτῷ; *ΙΩΝ.* Ἰατρός. *ΣΩ.* Οὐκοῦν
 βαλκίω λέγομεν, ὡς ὁ αὐτὸς γινώσεται αἰεὶ περὶ
 υτιῶν, πολλῶν λεγόντων, ὅστις τε εὖ λέγει καὶ
 κακῶς, ἢ, εἰ μὴ γινώσεται τὸν κακῶς λέγοντα,
 ὅτι οὐδὲ τὸν εὖ, περὶ γε τοῦ αὐτοῦ; *ΙΩΝ.*
 ;. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς γίγνεται δεινὸς περὶ
 τέρων; *ΙΩΝ.* Ναί. *ΣΩ.* Οὐκοῦν σὺ φῆς καὶ
 ὄν καὶ τοὺς ἄλλους ποιητάς, ἐν οἷς καὶ Ἡσίο-
 υ Ἀρχιλοχός ἐστι, περὶ γε τῶν αὐτῶν λέγων,
 ὃχ ὁμοίως; ἀλλὰ τὸν μὲν εὖ γε, τοὺς δὲ χεί-
ΙΩΝ. Καὶ ἀληθῆ λέγω. *ΣΩ.* Οὐκοῦν, εἴπερ
 ὃ λέγοντα γινώσκεις, καὶ τοὺς χεῖρον λέγον-
 γινώσκεις ἂν ὅτι χεῖρον λέγουσιν; *ΙΩΝ.* Ἔοι-
ΣΩ. Οὐκοῦν, ὃ βέλτιστε, ὁμοίως τὸν Ἴωνα
 τες περὶ Ὀμήρου τε δεινὸν εἶναι καὶ περὶ τῶν
 ποιητῶν οὐχ ἁμαρτησόμεθα; ἐπειδὴ γε αὐ-

τὸς ὁμολογεῖ τὸν αὐτὸν ἔσεσθαι κριτὴν ἱκανὸν πάντων, ὅσοι ἂν περὶ τῶν αὐτῶν λέγωσι, τοὺς δὲ ποιητὰς σχέδον ἅπαντας τὰ αὐτὰ ποιεῖν. **ΙΩΝ.** Τί οὐποτε τὸ αἴτιον, ὃ Σώκρατες, ὅτι, ὅταν μὲν τις περὶ ἄλλου τοῦ ποιητοῦ διαλέγεται, οὔτε προσέχῃ τὸν νοῦν, ἀδυνατῶ τε καὶ ὀτιοῦν ξυμβάλεσθαι λόγῳ ἄξιον, ἀλλ' ἀτεχνῶς νυστάζω, ἐπειδὴν δὲ τις περὶ Ὀμήρου μνησθῆ, εὐθύς τε ἐγρήγορα καὶ προσέχῃ τὸν νοῦν καὶ εὐπορῶ ὅ τι λέγω; **ΡΩ.** Οὐ χαλεπὸν τοῦτο γε εἰκάσαι, ὃ ἑταῖρε, ἀλλὰ παντὶ δῆλον, ὅτι τέχνη καὶ ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγειν ἀδύνατος εἶ· εἰ γὰρ τέχνη οἶός τε ἦσθα, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἅπαντων λέγειν οἶός τ' ἂν ἦσθα· ποιητικὴ γὰρ που ἐστὶ τὸ ὄλον· ἢ οὐ; **ΙΩΝ.** Ναί. **IV. ΣΩ.** Οὐκοῦν ἐπειδὴν λάβῃ τις καὶ ἄλλην τέχνην ἠντιοῦν ὄλην, ὃ αὐτὸς τρόπος τῆς σκέψεως ἐστὶ περὶ ἅπασαν τῶν τεχνῶν; πῶς τοῦτο λέγω, δέη τί μου ἀκοῦσαι, ὃ Ἴων; **ΙΩΝ.** Ναί μὰ τὸν Δία, ὃ Σώκρατες, ἔγωγε χαίρω γὰρ ἀκούων ὑμῶν τῶν σοφῶν. **ΣΩ.** Βουλομένη ἂν σε ἀληθῆ λέγειν, ἔ; **Ἴων.** ἀλλὰ σοφοὶ μὲν που ἐστὲ ὑμεῖς οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ ὑποκριταὶ καὶ ὧν ὑμεῖς ἄδετε τὰ ποιήματα· ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὰληθῆ λέγω, οἷον εἰκὸς ἰδιωτῆν ἀνθρώπων. ἐπὶ καὶ περὶ τούτου, οὗ νῦν ἠρόμην σε, θείασαι ὡς φάβλον καὶ ἰδιωτικόν ἐστι καὶ παντὸς ἀνδρὸς γινώται, ὃ ἔλεγον τὴν αὐτὴν εἶναι σκέψιν, ἐπειδὴν τις ὄλην τέχνην λάβῃ· λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ. γραφικὴ γὰρ τις ἐστὶ τεχνῆ τὸ ὄλον; **ΙΩΝ.** Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν καὶ γρα-

φρῖς πολλοὶ καὶ εἰσὶ καὶ γεγόνασιν ἀγαθοὶ καὶ φαῦ-
 λοι; **ΙΩΝ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Ἦδη οὖν τινα εἶδες, ὅστις
 περὶ μὲν Πολυγνώτου τοῦ Ἀγλαοφῶντος δεινός ἐστιν
 ἀποφαίνειν ἅ εὗ τε γράφει καὶ ἅ μὴ, περὶ δὲ τῶν
 ἄλλων γραφῶν ἀδύνατος; καὶ ἐπειδὴν μὲν τις τὰ
 τῶν ἄλλων ζῶγραφων ἔργα ἐπιδεικνύη, νυστάζει τε
 καὶ ἀπορεῖ, καὶ οὐκ ἔχει ὅ τι συμβάλλεται, ἐπειδὴν
 δὲ περὶ Πολυγνώτου ἢ ἄλλου ὅτου βούλει τῶν γρα-
 φῶν, ἐνός μόνου, δέη ἀποφῆνασθαι γνώμην, ἐγρή-
 γορέ τε καὶ προσέχει τὸν νοῦν, καὶ εὐπορεῖ ὅ τι
 εἶπῃ; **ΙΩΝ.** Οὐ μὰ τὸν Δία, οὐ δῆτα. **ΣΩ.** Τί δέ;
 ἐν ἀνδριαντοποιίᾳ ἦδη τιν' εἶδες, ὅστις περὶ μὲν
 Δαιδάλου τοῦ Μητίωνος, ἢ Ἐπειοῦ τοῦ Πανοπέως,
 ἢ Θεοδώρου τοῦ Σαμίου, ἢ ἄλλου τινός ἀνδριαντο-
 ποιοῦ, ἐνός πέρι, δεινός ἐστιν ἐξηγεῖσθαι ἅ εὗ πε-
 ποιήκεν, ἐν δὲ τοῖς τῶν ἄλλων ἀνδριαντοποιῶν ἔργοις
 ἀπορεῖ τε καὶ νυστάζει, οὐχ ἔχων ὅ τι εἶπῃ; **ΙΩΝ.**
 Οὐ μὰ τὸν Δία οὐδὲ τοῦτον ἰώρακα. **ΣΩ.** Ἀλλὰ
 μήν, ὡς γ' ἐγὼ οἶμαι, οὐδ' ἐν αὐλήσει γε, οὐδὲ ἐν
 κιθαρίσει, οὐδὲ ἐν κιθαρωδίᾳ, οὐδὲ ἐν φραψωδίᾳ,
 οὐδεπώποτ' εἶδες ἄνδρα, ὅστις περὶ μὲν Ὀλύμπου δει-
 νός ἐστιν ἐξηγεῖσθαι, ἢ περὶ Θαμύρου, ἢ περὶ Ὀρ-
 φῶως, ἢ περὶ Ἀημίου τοῦ Ἰθακησίου φραψωδοῦ· περὶ
 δὲ Ἴωνος τοῦ Ἐφειοῦ ἀπορεῖ καὶ οὐκ ἔχει συμβάλ-
 λεσθαι, ἅ τε εὗ φραψοδεῖ καὶ ἅ μὴ. **ΙΩΝ.** Οὐκ ἔχω
 σοι περὶ τούτου ἀντιλέγειν, ὡς Σώκρατες, ἀλλ' ἐκείνο
 ἔμαυτῶ ξυνοῖδα, ὅτι περὶ Ὀμήρου κάλλιστ' ἀνθρώ-
 πων λέγω καὶ εὐπορῶ, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες με φασὶς

ευ λέγων, παρὰ δὲ τῶν ἄλλων, οὐ· καίτοι ὄρα, τί
 τί ἐστι. **Υ.** **Σ.** Καὶ ὄρω, ὡς ἴων, καὶ ἔρχομαι
 σοὶ ἀποφαινομένως, ὃ μοι δοκεῖ τοῦτο εἶναι. ἐστὶ γὰρ
 τοῦτο πῆχυν μὲν, οὐκ ὄν παρὰ σοὶ περὶ Ὀμήρου
 λέγων, ὃ ἔν δὴ ἔλεγον, θεία δὲ δύναμις ἢ σε κί
 ὡς περ ἐν τῇ λίσθῃ ἦν Εὐριπίδης μὲν Μαγνήτιν ὡ
 μασσιν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἑρακλείαν· καὶ γὰρ αὐτῆ
 λίσθος· οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς δακτυλίους ἄγει τ
 σιδηροῦς, ἀλλὰ καὶ δύναμιν ἐντίθησι τοῖς δακ
 λμοῖς, ὥστε δύνασθαι ταυτὸν τοῦτο ποιεῖν, ὅπερ ἡ
 θος, ἄλλους ἄγειν δακτυλίους· ὥστ' ἐπίοτε ὄρμα
 μακρὸς πᾶν σιδηρίων καὶ δακτυλίων ἐξ ἀλλήλων
 τήται, πᾶσι δὲ τούτοις ἐξ ἐκείνης τῆς λίσθου ἢ δι
 μιν ἀνήρηται. οὕτω δὲ καὶ ἡ Μοῦσα ἐνθέου
 ποιῆ αὐτῆ, διὰ δὲ τῶν ἐνθέων τούτων ἄλλων ἐν
 διαζόντων ὄρμαθός ἐξαρτύεται. πάντες γὰρ οἱ τ
 ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοί, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἐ
 ὄντες καὶ κατεχόμενοι πάντα ταῦτα τὰ καλά λι
 ποιήματα· καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ὡς
 ὡς περ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἐμφρονες ὄντες ὄ
 ται, οὕτω καὶ οἱ μελοποιοὶ οὐκ ἐμφρονες ὄ
 καλά μέλη ταῦτα ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπειδὴν ἐμβ
 τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν θυθμόν, βακχεῖν
 κατεχόμενοι, ὡς περ αἱ βῆχαι ἀρτύονται
 πσταμῶν μέλι καὶ γάλα κατεχόμενοι, ἔμα
 οὔσαι, οὐ. καὶ τῶν μελοποιῶν ἡ ψυχὴ τοῖ
 ζεται, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι. λέγουσι γὰρ
 πρὸς ἡμᾶς εἰ ποιηταὶ, ὅτι ἀπὸ κρητῶν μ

ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν ὀρεπόμενοι τὰ
 μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ
 οὕτω πετόμενοι, καὶ ἀληθῆ λέγουσι. κοῦφόν γὰρ
 χρῆμα ποιητῆς ἐστὶ καὶ πτήνῳν καὶ ἱερόν, καὶ οὐ
 πρότερον οἶός τε ποιεῖν πρὶν ἂν ἔνθεός τε γένηται
 καὶ ἑκφρών, καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῆ. ἕως δ' ἂν
 τουτὶ ἔχη τὸ κῆμα, ἀδύνατος πᾶν ποιεῖν ἐστὶν ἄν-
 θρωπος καὶ χρησῖμωδεῖν. ἕτε οὖν οὐ τέχνη ποιούν-
 τες καὶ πολλὰ λέγουσι καὶ καλὰ περὶ τῶν πραγ-
 μάτων, ὥσπερ σὺ περὶ Ὀμήρου, ἀλλὰ θεία μοῖρα
 τοῦτο μόνον οἶός τε ἕκαστος ποιεῖν καλῶς, ἐφ' ὃ ἡ
 Μοῦσα αὐτὸν ὤρμησεν, ὃ μὲν διθυράμβους, ὃ δὲ
 ἐγκώμια, ὃ δὲ ὑπορχήματα, ὃ δ' ἔπη, ὃ δ' ἰάμβους·
 τὰ δ' ἄλλα φαῦλος αὐτῶν ἕκαστός ἐστιν. οὐ γὰρ τέ-
 χνη ταῦτα λέγουσιν, ἀλλὰ θεία δυνάμει. ἐπεὶ εἰ
 περὶ ἐνός τέχνη καλῶς ἠπίσταντο λέγειν, κἂν περὶ
 τῶν ἄλλων ἐπείων. διὰ ταῦτα δὲ ὁ θεός, ἑξαιρού-
 μενος τούτων τὸν νοῦν, τούτοις χρῆται ἐπηρέταις, καὶ
 τοῖς χρησμοδοῖς καὶ τοῖς μάντεσι τοῖς θελοῖς, ἵνα
 ἡμεῖς οἱ ἀκούοντες εἰδῶμεν, ὅτι οὐχ οὗτοι εἰσὶν οἱ
 ταῦτα λέγοντες, οὕτω πολλοῦ ἄξια, οἷς νοῦς μὴ πάρ-
 εστιν, ἀλλ' ὁ θεός αὐτός ἐστιν ὁ λέγων, διὰ τούτων
 δὲ φθέγγεται πρὸς ἡμᾶς. μέγιστον δὲ τεκμήριον τῆ
 λόγῳ Φύνχιος ὁ Χαλκιδεύς, ὃς ἄλλο μὲν οὐδὲν πά-
 ποτ' ἐποίησε πόλημα, ὅτου τις ἂν ἀξιώσειε μνησθῆ-
 ναι, τὸν δὲ Παίωνα, ὃν πάντες ἄδουσι, σχεδόν τι πάν-
 των μελῶν κάλλιστον, ἀτεχνῶς, ὅπερ αὐτὸς λέγει, εὖ-
 ρημά τι Μοῦσαῖν. ἐν τούτῳ γὰρ δὴ μάλιστα μοι δο-

καὶ ὁ θεὸς ἐνδείξασθαι ἡμῖν, ἵνα μὴ δισταζώμεν, οὐδὲ
 οὐκ ἀνθρώπινά ἐστι τὰ καλὰ ταῦτα ποιήματα οὐδὲ
 ἀνθρώπων, ἀλλὰ θεῶν καὶ θεῶν, οἳ δὲ ποιηταὶ οὐ-
 δὲν ἀλλ' ἢ ἐρμηνεῖς εἰσὶ τῶν θεῶν, κατεχόμενοι ἐξ
 οὗτου ἅν ἕκαστος κατέχεται. ταῦτα ἐνδεικνύμενος ὁ
 θεὸς ἐξεπλήθης διὰ τοῦ φαυλοτάτου ποιητοῦ τὸ
 κάλλιστον μέλος ἤσεν. ἢ οὐ δοκῶ σοι ἀληθῆ λέγων,
 ὦ Ἴων; *ΙΩΝ.* Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἔμοιγε. ἔπειθ γὰρ
 πως μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς, ὦ Σώκρατες, καὶ
 μοι δοκοῦσι θεῖα μοῖριε ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν ταῦτα
 οἳ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἐρμηνεύειν. | *VI. ΣΩ.* Οὐκοῦν
 ὑμεῖς αὖ οἳ ῥαψωδοὶ τὰ τῶν ποιητῶν ἐρμηνεύετε;
ΙΩΝ. Καὶ τοῦτο ἀληθὲς λέγεις. *ΣΩ.* Οὐκοῦν ἐρμη-
 νείων ἐρμηνεῖς γίνεσθε; *ΙΩΝ.* Παντάσῃ γε. *ΣΩ.*
 Ἐχε δὴ καὶ μοι τόδε εἶπέ, ὦ Ἴων, καὶ μὴ ἀποκρύ-
 ψῃ ὅ τι ἂν σε ἔρωμαι· ὅταν εὖ εἴπῃς ἔπη, καὶ ἐκ-
 πλήξης μάλιστα τοὺς θεωμένους, ἢ τὸν Ὀδυσσεῖα
 ὅταν ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφαλλόμενον ἄδῃς, ἐκφανῆ γιγνό-
 μενον τοῖς μνηστῆρσι καὶ ἐκχέοντα τοὺς οἰστούς
 πρὸ τῶν ποδῶν, ἢ Ἀχιλλεῖα ἐπὶ τὸν Ἔκτορα δομῶν-
 τα, ἢ καὶ τῶν περὶ Ἀνδρομάχην ἐλεεινῶν τι ἢ περὶ
 Ἐκάβην ἢ περὶ Πρίαμον, τότε πότερον ἔμφρων εἶ,
 ἢ ἔξω σαυτοῦ γίγνη; καὶ παρὰ τοῖς πράγμασι οἴε-
 ται σοῦ εἶναι ἡ ψυχὴ, οἷς λέγεις, ἐνθουσιάζουσα, ἢ ἐν
 Ἰθάκῃ οὖσιν ἢ ἐν Τροίᾳ ἢ ὅπως ἂν καὶ τὰ ἔπη ἔχη;
ΙΩΝ. Ὡς ἐναργὲς μοι τοῦτο, ὦ Σώκρατες, τὸ τεκμή-
 ριον εἶπες· οὐ γάρ σε ἀποκρυψάμενος ἔρω. ἐγὼ γὰρ
 ὅταν ἐλεεινόν τι λέγω, δακρύων ἐμπίπλωται μου οἱ

ὄφθαλμοί, ὅταν τε φοβερὸν ἢ δεινόν, ὄρθαι αἱ τρεῖς ἴστανται ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ ἡ καρδία πηδᾷ. ΣΩ. Τί οὖν φῶμεν, ὦ Ἴων; ἔμφρονα εἶναι τότε τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἂν κεκοσμημένος ἐσθῆτι ποικίλῃ καὶ χρυσοῖς στεφάνοις κλαίῃ τ' ἐν θύσiais καὶ ἐοῆταις, μηδὲν ἀπολωλεκῶς τούτων, ἢ φοβῆται, πλεον ἢ ἐν διςμυρίοις ἀνθρώποις ἐστηκῶς φίλοις, μηδεὶν ἀποδύοντος μηδὲ ἀδικοῦντος; ΙΩΝ. Οὐ μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ, ὦ Σώκρατες, ὡς γε ἰάληθές εἰρησθαι. ΣΩ. Οἴσθα οὖν ὅτι καὶ τῶν θεατῶν τοὺς πολλοὺς ταυτὰ ταῦτα ὑμεῖς ἐργάζεσθε; ΙΩΝ. Καὶ μάλα καλῶς οἶδα. καθορῶ γὰρ ἐκάστοτε αὐτοὺς ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βήματος κλαίοντάς τε καὶ δεινὸν ἐμβλέποντας καὶ ξύνθραμβοῦντας τοῖς λεγομένοις. δεῖ γάρ με καὶ σφόδρ' αὐτοῖς τὸν νοῦν προσέχειν, ὡς ἐὰν μὲν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελίσομαι, ἀργύριον λαμβάνων, ἐὰν δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι, ἀργύριον πολλύς. | VII. ΣΩ. Οἴσθα οὖν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ εατῆς τῶν δακτυλίων ὁ ἔσχατος, ὃν ἐγὼ ἔλεγον ὅτι τῆς Ἡρακλεώτιδος λίθου ἀπ' ἀλλήλων τὴν δύναμιν λαμβάνειν, ὁ δὲ μέσος σὺ δ' ὄραφροδός καὶ ὑποτής, ὁ δὲ πρῶτος αὐτὸς ὁ ποιητής; ὁ δὲ θεὸς διὰ τῶν τούτων ἔλκει τὴν ψυχὴν, ὅποι ἂν βούληται ἀνθρώπων, ἀνακρεμαννύς ἐξ ἀλλήλων τὴν δύναμιν, ὡς περ ἐκ τῆς λίθου ἐκείνης, ὄρμαθός πάμυς ἐξήρηται χροεῦτῶν τε καὶ διδασκάλων καὶ ὑποσκάλων, ἐκ πλάγιου ἐξηρημένων, τῶν τῆς μούκκρῆμᾶμένον δακτυλίων; καὶ ὁ μὲν τῶν ποιητῶν

ἐξ ἄλλης Μούσης, ὃ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρηται· ὀνομα-
 ζομεν δὲ αὐτό, κατέχεται· τὸ δὲ ἐστὶ πᾶραπλήσιον·
 ἔχεται γάρ. ἐκ δὲ τούτων τῶν πρώτων δακτυλίων,
 τῶν ποιητῶν ἄλλοι ἐξ ἄλλου αὐ ἠρημένοι εἰσὶ καὶ
 ἐνθουσιάζουσιν, οἱ μὲν ἐξ Ὀρφείως, οἱ δὲ ἐκ Μου-
 σαίου· οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ Ὀμήρου κατέχονται τε καὶ
 ἔχονται, ὧν σὺ, ὦ Ἴων, εἷς εἶ, καὶ κατέχη ἐξ Ὀμήρου.
 καὶ ἐπειδὴν μὲν τις ἄλλου του ποιητοῦ ἤδη, καθώ-
 δεις τε καὶ ἀπορεῖς ὅ τι λέγῃς, ἐπειδὴν δὲ τούτου
 τοῦ ποιητοῦ φθέγγεται τις μέλος, εὐθύς ἐγρηγόρας,
 καὶ ὀρχεῖται σὺν ἡ ψυχῇ, καὶ εὐπορεῖς ὅ τι λέγῃς.
 οὐ γὰρ τέχνη οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ
 λέγεις, ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατακωχή, ὥσπερ οἱ
 κορυβαντίωντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέ-
 λους ὀξεῖως, ὃ ἂν ἦ τοῦ θεοῦ ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται,
 καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων
 εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. οὕτω καὶ
 σὺ, ὦ Ἴων, περὶ μὲν Ὀμήρου ὅταν τις μνησθῇ, εὐ-
 πορεῖς, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀπορεῖς. τούτου δ' ἔστι
 τὸ αἴτιον, ὃ μ' ἐρωτᾷς, διότι σὺ περὶ μὲν Ὀμήρου
 εὐπορεῖς, περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐ, ὅτι οὐ τέχνη, ἀλ-
 λὰ θεία μοῖρα, Ὀμήρου δεινὸς εἶ ἐπαινήτης. **ΙΩΝ.**
 Σὺ μὲν εὖ λέγεις, ὦ Σώκρατες· θαυμάζοιμι μὲντ'
 ἂν εἰ οὕτως εὖ εἴποις, ὥστε με ἀναπεῖσαι, ὡς ἐγὼ κατ-
 εχόμενος καὶ μαινόμενος Ὀμηρον ἐπαινῶ, οἶμαι δέ,
 οὐδ' ἂν σοι δόξαιμι, εἴ μου ἀκούσαις λέγοντος περὶ
 Ὀμήρου. **VIII. ΣΩ.** Καὶ μὴν ἐθέλω γε ἀκούσαι,
 οὐ μέντοι πρότερον πρὶν ἂν μοι ἀποκρίνη τόδε· ὧν

Ὁμηρος λέγει, περὶ τίνος εὖ λέγεις; οὐ γὰρ δῆπου περὶ ἀπάντων γε. **ΙΩΝ.** Εὐ ἴσθι, ὦ Σώκρατες, οὐδὲν ὄν περὶ ὅτου οὐ. **ΣΩ.** Οὐδὲ δῆπου καὶ περὶ τούτων, ὧν σὺ μὲν τυγχάνεις οὐκ εἰδώς, Ὁμηρος δὲ λέγει. **ΙΩΝ.** Καὶ ταῦτα ποῖα ἐστίν, ἃ Ὁμηρος μὲν λέγει, ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα; **ΣΩ.** Οὐ καὶ περὶ τεχνῶν μὲντοι λέγει πολλὰ καὶ Ὁμηρος καὶ πολλὰ; οἷον καὶ περὶ ἡνίοχίας. εἰάν μνησθῶ τὰ ἔπη, ἐγὼ σοι φράσω. **ΙΩΝ.** Ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ· ἐγὼ γὰρ μέμνημαι. **ΣΩ.** Εἰπέ δὴ μοι, ἃ λέγει Νέστωρ Ἀντιλόχῳ τῷ υἱεῖ, παραινῶν εὐλαβηθῆναι τὴν καμπὴν ἐν τῇ ἵπποδρομίᾳ τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ. **ΙΩΝ.**

*Κλειθῆναι δὲ (φησὶ) καὶ αὐτὸς εὐξέστω ἐν δίφρῳ,
Ἴκ' ἐπ' ἀριστέρᾳ τοῦν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
κίναςαι δμακλήσας, εἴξαι τε οἱ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσθῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχεῖ μὲν ἦτο,
Ὡς μὴ τοι πλήμνη γε δοῦσεται ἄκρον ἰκέσθαι
Κύκλου πόθητοιο, λίθου δ' ἀλείψασθαι ἐπαυρεῖν.*

ΣΩ. Ἀρκεῖ. ταῦτα δὴ, ὦ Ἴων, τὰ ἔπη εἴτε ὀρθῶς λέγει Ὁμηρος, εἴτε μὴ, πότερος ἂν γνοίῃ ἄμεινον, ἰατρός ἢ ἡνιόχος; **ΙΩΝ.** Ἡνιόχος δῆπου. **ΣΩ.** Πότερον, ὅτι τέχνην ταύτην ἔχει, ἢ κατ' ἄλλο τι; **ΙΩΝ.** Οὐκ, ἀλλ' ὅτι τέχνην. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἐκάστη τῶν τεχνῶν ἀποδέδοται τι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔργον οἷά τε εἶναι γινώσκεις; οὐ γὰρ που, ἃ κυβερνητικῇ γινώσκωμεν, γνωσόμεθα καὶ ἰατρικῇ. **ΙΩΝ.** Οὐδῆτα. **ΣΩ.** Οὐδέ γε ἃ ἰατρικῇ, ταῦτα καὶ τεκτονικῇ. **ΙΩΝ.** Οὐδῆτα. **ΣΩ.** Οὐκοῦν οὕτω καὶ κατὰ πασῶν τῶν

τεχνῶν, ἃ τῆ ἑτέρα τέχνῃ γινώσκομεν, οὐ γνωσό-
 μεθα τῆ ἑτέρα; τόδε δέ μοι πρότερον τούτου ἀπο-
 κρίναι· τὴν μὲν ἑτέραν φῆς εἶναι τινὰ τέχνην, τὴν δ'
 ἑτέραν; *ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Ἀρα, ὡςπερ ἐγὼ τεκμαίρο-*
μενος, ὅταν ἡ μὲν ἑτέρων πραγμάτων ἢ ἐπιστήμη,
ἡ δ' ἑτέρον, οὕτω καλῶ τὴν μὲν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλ-
λην τέχνην, οὕτω καὶ σύ; *ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ γάρ*
που τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἐπιστήμη εἴη τις, τί ἂν τὴν
μὲν, ἑτέραν φαῖμεν εἶναι, τὴν δ', ἑτέραν, ὅποτε γε
ταυτὰ εἴη εἰδέναι ἀπ' ἀμφοτέρων; ὡςπερ ἐγὼ τε
γινώσκω, ὅτι πάντε εἰσὶν οὗτοι οἱ δίακτυλοι, καὶ σὺ
ὡςπερ ἐγὼ περὶ τούτων ταυτὰ γινώσκεις; καὶ εἰ
σε ἐγὼ ἐροίμην, εἰ τῆ αὐτῆ τέχνῃ γινώσκομεν τῆ ἀρι-
θμητικῆ τὰ αὐτὰ ἐγὼ τε καὶ σὺ ἢ ἄλλη, φαίης ἂν
δήπου, τῆ αὐτῆ. ΙΩΝ. Ναί. ΙΧ. ΣΩ. Ὁ τοῖνον
ἄρτι ἔμελλον ἐρήσεσθαι σε, νυνὶ εἶπέ, εἰ κατὰ πασῶν
τῶν τεχνῶν οὕτω σοι δοκεῖ, τῆ μὲν αὐτῆ τέχνῃ τὰ αὐ-
τὰ ἀναγκαῖον εἶναι γινώσκειν, τῆ δ' ἑτέρα, μὴ τὰ
αὐτὰ, ἀλλ' εἶπερ ἄλλη ἔστιν, ἀναγκαῖον καὶ ἑτέρα
γινώσκειν. ΙΩΝ. Οὕτω μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.
ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅστις ἂν μὴ ἔχη τινὰ τέχνην, ταύτης
τῆς τέχνης τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα καλῶς γινώ-
σκειν οὐχ οἶός τ' ἔσται; *ΙΩΝ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ.*
Πότερον οὖν περὶ τῶν ἐπῶν, ὧν εἶπες, εἴτε καλῶς λέ-
γει Ὅμηρος εἴτε μὴ, σὺ κάλλιον γνώσῃ ἢ ἠρίοχος;
ΙΩΝ. Ἠρίοχος. ΣΩ. Ραφωδὸς γάρ που εἶ, ἀλλ' οὐχ
ἠρίοχος. ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Ἡ δὲ ῥαφωδικὴ τέχνη
ἑτέρα ἐστὶ τῆς ἠριοχικῆς; ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ ἄρα

έτέρα, περι έτέρων και επιστήμη πραγμάτων έστι.
 ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Τί δέ δή, όταν Όμηρος λέγη, ως
 τετρωμένω τῷ Μαχίονι Έκαμήθη ή Νέστορος παλλα-
 κή κύνεωνα πίνειν δίδωσι; και λέγει πως ούτως. Οίνω
 Πραμνείω(φησίν) έπι δ' αγγείον κνή τυρόν Κνήστι χαλ-
 κείη, παρα δέ κρόμυον ποτῶ ὄψον· ταῦτα είτε ὀρθῶς
 λέγει Όμηρος είτε μή, πρότερον ιατρικῆς έστι δια-
 γνῶναι καλῶς, ή φαρμαδικῆς; ΙΩΝ. Ιατρικῆς. ΣΩ.
 Τί δέ; όταν λέγη Όμηρος.

Ἡ δὲ μολυβδαίη ἐκείνη ἐς βυσσὸν ἔκαστον,
 Ἡ τε κατ' ἀγραύλοιο βόδῃ κέρας ἐμμεμάντα
 Ἔρχεται, ὠμησῆσι μετ' ἰχθύσι πῆμα φέρουσα

ταῦτα πρότερον φῶμεν ἀλιευτικῆς εἶναι τέχνης μᾶλλον
 κρίναι ή φαρμαδικῆς, ἅττα λέγει, είτε καλῶς είτε
 μή; ΙΩΝ. Δῆλον δή, ὡς Σώκρατες, ὅτι ἀλιευτικῆς.
 Χ. ΣΩ. Σκέψαι δή, σοῦ ἔρομένου, εἰ ἔροίό με, ἐπειδή
 τοίνυν, ὡς Σώκρατες, τούτων τῶν τεχνῶν ἐν Όμηρῳ
 εὐρίσκεις, ἃ προσήκει ἐκάστη διακρίνειν, ἴθι, μοι
 ἔξευρε και τὰ τοῦ μάντεώς τε και μαντικῆς, ποῖά έστιν
 ἃ προσήκει αὐτῶ οἶω τ' εἶναι διαγιγνώσκειν, είτε εὖ
 είτε κακῶς πεποίηται· σκέψαι, ὡς ὀρθῶς τε και ἀλη-
 θῆ ἐγώ σοι ἀποκρινοῦμαι. πολλάχού μὲν γάρ και ἐν
 Ὀδυσσεΐα λέγει· οἶον και ἃ ὁ τῶν Μελαμποδιδῶν
 λέγει μάντις πρὸς τοὺς μνηστῆρας Θεοκλύμενος,

Λαμόμοι, τί κακὸν τόδε πάσχετε; τι κτε μὲν ὑμέων
 Ἐλλήσσαι κεφαλαί τε πρόθυπᾶ τε νέρθη τε γυτα·
 Ὀλυμγῆ δὲ δάητε, διδάκρυνται δὲ παρειαί·
 Εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ και αὐλή

Ἄρκετον ἑρβόδεσσι ὑπὸ Ἰόφον· ἤλωσ δὲ
 Ὀδυσσεύς ἑκατόμβησιν, κακῆ δ' ἐπιπέδουσαν ἀγλῆσιν.
 Πολλοῦ δὲ καὶ ἐν Πριάδι· οἶον καὶ ἐπὶ τείχεσσι
 ἴγει γὰρ καὶ ἐνταῦθα.

Ὅστις γὰρ σφιν ἐπέλθε κρησόμεται μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὑφαέτης, ἐκ' ἀριστέρᾳ λαὸν ἔργων,
 Σοφέντα δάκνοντα φέρων δυνάχισσι πύλωνον,
 Στόν, ἐκ' ἑκαίροντα, καὶ οὐκ ἴσθητο χάριμα.
 Ἐδψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθεσ παραδ' αἰσθῆν.
 Ἰθουφίς ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ Ἰθεν ἦκε χαμάζε,
 Ἄλγησας ὀδύνησι· μίση δ' ἐγκάβαλ' ὀμίση.
 Αἰετὸς δὲ κλάγξας ἔπειτο πνοιῆς ἀνέμοιο.

Ταῦτα φήσω καὶ τὰ τοιαῦτα τῷ μάντει προσήκ
 σκοπεῖν καὶ κρίνειν; **ΙΩΝ.** Ἀληθῆ γέ σου λέγ
 Σώκρατες. **ΣΩ.** Καὶ σύ γε, ὦ Ἴων, ἀληθῆ ταί
 γεις. Ἰθι δὴ, καὶ σύ ἐμοί, ὥσπερ ἐγὼ σοὶ ἐξέλε
 ἐξ' Ὀδυσσεύσιν καὶ ἐξ' Ἰλιάδος, ὅποια τοῦ μάντεώ
 καὶ ὅποια τοῦ ἱατροῦ, καὶ ὅποια τοῦ ἀλιεύου,
 καὶ σύ ἐμοί ἔκλεξον, ἐπειδὴ καὶ ἐμπειρότερος
 τῶν Ὀμήρου, ὅποια τοῦ ῥαψωδοῦ ἐστίν, ὦ Ἴο
 τῆς τέχνης τῆς ῥαψωδικῆς, ἢ τῷ ῥαψωδοῦ πε
 ρὶ σκοπεῖσθαι καὶ διακρίνειν παρὰ τοὺς ἄλλο
 θρώπους. **ΙΩΝ.** Ἐγὼ μὲν φημι, ὦ Σώκρατες,
 τα. **ΣΩ.** Οὐ σύ γε ἔφησ, ὦ Ἴων, ἅπαντα· ἢ
 ἐπιλήσμων εἶ; καίτοι οὐκ ἂν πρόποι γε ἐπιλή
 ῖναι ῥαψωδὸν ἄνδρα. **ΙΩΝ.** Τί δὲ δὴ ἐπιλή
 αι; **ΣΩ.** Οὐ μέμνησαι, ὅτι ἔφησθα τὴν ῥαψ
 ῶδην εἶναι τῆς ἠριόχικῆς; **ΙΩΝ.** Μέμ

ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἕτεραν οὕσαν ἕτερα γνώσεσθαι ὁμολόγεις; **ΙΩΝ.** Ναί. **ΧΙ. ΣΩ.** Οὐκ ἄρα πάντα γε γνώσεται ἢ ῥαψωδική, κατὰ τὸν σὸν λόγον, οὐδὲ ὁ ῥαψωδός. **ΙΩΝ.** Πλήν γε ἴσως τὰ τοιαῦτα, ὧ ἑκράτες. **ΣΩ.** Τὰ τοιαῦτα δὲ λέγεις πλήν τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν σχεδόν τι ἄλλα ποῖα δὴ γνώσεται, ἐπειδὴ οὐκ ἅπαντα; **ΙΩΝ.** Ἄ πρόπει, οἶμαι ἔγωγε, ἀνδρὶ εἰπεῖν, καὶ ὁποῖα γυναικί, καὶ ὁποῖα δούλῳ καὶ ὄπρῳ ἔλευθέρῳ, καὶ ὁποῖα ἀρχομένῳ καὶ ὁποῖα ἀρχοντι. **ΣΩ.** Ἄρα ὁποῖα ἀρχόντι, λέγεις, ἐν θαλάττῃ χειμαζομένου πλοίου, πρόπει εἰπεῖν, ὁ ῥαψωδός γνώσεται κάλλιον ἢ ὁ κυβερνήτης; **ΙΩΝ.** Οὐκ, ἀλλὰ ὁ κυβερνήτης τοῦτό γε. **ΣΩ.** Ἄλλ' ὁποῖα ἀρχοντι κάμνοντος πρόπει εἰπεῖν, ὁ ῥαψωδός γνώσεται κάλλιον ἢ ὁ ἰατρός; **ΙΩΝ.** Οὐδὲ τοῦτο. **ΣΩ.** Ἄλλ' οἷα δούλῳ πρόπει, λέγεις; **ΙΩΝ.** Ναί. **ΣΩ.** Οἷον βουκόλῳ λέγεις δούλῳ ἢ πρόπει εἰπεῖν, ἀγραιοουσῶν βοῶν παραμυθουμένῳ, ὁ ῥαψωδός γνώσεται, ἀλλ' οὐκ ὁ βουκόλος; **ΙΩΝ.** Οὐ δῆτα. **ΣΩ.** Ἄλλ' οἷα γυναικί πρόποντα ἐστὶν εἰπεῖν ταλασιουργῶ περὶ ἑρίων ἐργασίας; **ΙΩΝ.** Οὐ. **ΣΩ.** Ἄλλ' οἷα ἀνδρὶ πρόπει εἰπεῖν, γνώσεται, στρατηγῆ, στρατιώταις παραινοῦντι; **ΙΩΝ.** Ναί, τὰ τοιαῦτα γνώσεται ὁ ῥαψωδός. **ΣΩ.** Τί δέ; ἢ ῥαψωδική τέχνη στρατηγική ἐστι; **ΙΩΝ.** Γινώσκω γοῦν ἂν ἐγώ, οἷα στρατηγὸν πρόπει εἰπεῖν. **ΣΩ.** Ἴσως γὰρ εἴ καὶ στρατηγικός, Ἴων· καὶ γὰρ εἰ ἐτύγχανες ἱππικός ὢν ἅμα καὶ κιθαριστικός, ἔγνωσ ἂν ἵππους εὖ καὶ κακῶς ἱεπαζομένους· ἀλλ'

εἰ σε ἐγὼ ἠρόμην, ποτέρα δὴ τέχνη, ὦ Ἴων, γιγνώ-
 σκεις τοὺς εὐ ἵππαζομένους ἵππους; ἢ ἵππεὺς εἰ ἢ
 ἢ κισθαριωτῆς; τί ἄν μοι ἀπεκρίνου; **ΙΩΝ.** Ἡ ἵπ-
 πεύς, ἔγωγ' ἄν. **ΣΩ.** Οὐκοῦν, εἰ καὶ τοὺς εὐ κισθα-
 ρίζοντας διεγίγνωσκες, ὠμολόγεις ἄν, ἢ κισθαριωτῆς
 εἶ, ταύτη διαγίγνωσκεις, ἀλλ' οὐχ ἢ ἵππεύς; **ΙΩΝ.**
Ναί. **ΣΩ.** Ἐπειδὴ δὲ τὰ στρατιωτικὰ γιγνώσκεις,
 πότερον, ἢ στρατηγικὸς εἶ, γιγνώσκεις, ἢ ἢ φραψιδός
 ἀγαθός; **ΙΩΝ.** Οὐδὲν ἔμοιγε δοκεῖ διαφέρειν. **ΣΩ.**
 Πῶς οὐδὲν λέγεις διαφέρειν; μίαν λέγεις τέχνην εἶναι
 τὴν φραψιδικὴν καὶ τὴν στρατηγικὴν, ἢ δύο; **ΙΩΝ.**
 Μία ἔμοιγε δοκεῖ. **ΣΩ.** Ὅστις ἄρα ἀγαθός φραψιδός
 ἐστίν, οὗτος καὶ ἀγαθός στρατηγός τυγχάνει ὢν.
ΙΩΝ. Μάλιστα, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Οὐκοῦν καὶ
 ὅστις ἀγαθός στρατηγός τυγχάνει ὢν, ἀγαθός καὶ
 φραψιδός ἐστίν; **ΙΩΝ.** Οὐκ αὖ μοι δοκεῖ τοῦτο. **ΣΩ.**
 Ἄλλ' ἐκείνο μὲν δοκεῖ σοι, ὅστις γε ἀγαθός φραψι-
 δός, καὶ στρατηγός ἀγαθός εἶναι; **ΙΩΝ.** Πάνυ γε.
ΣΩ. Οὐκοῦν σὺ τῶν Ἑλλήνων ἄριστος φραψιδός εἶ,
ΙΩΝ. Πολύ γε, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Ἡ καὶ στρατη-
 γός, ὦ Ἴων, τῶν Ἑλλήνων ἄριστος εἶ; **ΙΩΝ.** Εὐ
 ἴσθι, ὦ Σώκρατες, καὶ ταῦτά γε ἐκ τῶν Ὀμήρου μα-
 θῶν. **XII.** **ΣΩ.** Τί δὴ ποτ' οὖν, πρὸς τῶν θεῶν,
 ὦ Ἴων, ἀμφοτέρα ἄριστος ὢν τῶν Ἑλλήνων καὶ
 στρατηγός καὶ φραψιδός, φραψιδεῖς μὲν περιμῶν τοῖς
 Ἑλλήσι, στρατηγεῖς δ' οὐ; ἢ φραψιδοῦ μὲν δοκεῖ σε
 ὑψὲ στεφάνῳ ἑστεφανωμένου πολλή χρεῖα εἶναι τοῖς
 ἴσθι, στρατηγοῦ δὲ οὐδεμία; **ΙΩΝ.** Ἡ μὲν γὰρ

Ἰ Σώκρατες, πόλις ἄρχεται ὑπὸ ὑμῶν καὶ
 κ, καὶ οὐδὲν δεῖται στρατηγοῦ, ἡ δὲ ὑμέ-
 Λακεδαιμονίων οὐκ ἂν με ἔλοιτο στρατη-
 γὰρ οἴεσθε ἱκανοὶ εἶναι. ΣΩ. Ὡ βέλ-
 Ἀπολλόδωρον οὐ γινώσκεις τὸν Κυζικη-
 . Ποῖον τοῦτον; ΣΩ. Ὀν Ἀθηναῖοι πολ-
 ἰν στρατηγὸν ἤρηνται, ξένον ὄντα, καὶ Φα-
 ν Ἄνδριον, καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζο-
 ς ἡδὲ ἡ πόλις ξένους ὄντας, ἐνδειξαμένους
 ἴγου εἰσίν, καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς
 ἄς ἄγει. Ἰωνα δ' ἄρα τὸν Ἐφέσιον οὐχ
 πρᾶτηγὸν καὶ τιμήσει, εἰάν δοκῇ ἄξιος λό-
 τί δέ; οὐκ Ἀθηναῖοι μὲν ἔστε οἱ Ἐφέσιοι
 , καὶ ἡ Ἐφεσος οὐδεμιᾶς ἐλάττων πόλεως;
 ἄρ, ὦ Ἰων, εἰ μὲν ἀληθῆ λέγεις, ὡς τέχνη
 υἷ οἷός τε εἶ Ὀμηρον ἐπαινεῖν, ἀδικεῖς, ὅς-
 τοσχόμενος, ὡς πολλὰ καὶ καλὰ περὶ Ὀμή-
 σαι, καὶ φάσκων ἐπιδείξειν, ἐξαπατᾶς με,
 ὅ δει σ' ἐπιδείξει, ὅς γε οὐδέ, ἅττα ἔστι
 ὦν δεινός εἶ, ἐθέλεις εἰπεῖν, πάλαι ἐμοῦ
 ς, ἀλλ' ἀτεχνῶς, ὡς περ ὁ Πρωτεύς, παν-
 ἴγνη, στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω, ἕως τε-
 αφυγῶν με στρατηγός ἀνεφάνης, ἵνα μὴ
 ὡς δεινός εἶ τὴν περὶ Ὀμήρου σοφίαν. εἰ
 γνικός ὦν, ὅπερ νῦν δὴ ἔλεγον, περὶ Ὀμή-
 ὄμενος ἐπιδείξειν ἐξαπατᾶς με, ἀδικος εἶ
 χνικός εἶ, ἀλλὰ θεία μοῖρα κατεχόμενος ἐξ
 ηδὲν εἰδώς, πολλὰ καὶ καλὰ λέγεις περὶ τοῦ

ποιητοῦ, ὡςπερ ἐγὼ εἶπον περὶ σοῦ, οὐδὲν ἂν
ἐλοῦ οὖν, πότῃρα βούλει νομίζεσθαι ὑπὸ ἡμῶν
ἀνὴρ εἶναι, ἢ θεῖος. **ΙΩΝ.** Πολὺ διαφέρει, ἰ
κρατες· πολὺ γὰρ κάλλιον τὸ θεῖον νομίζεσθαι.
Τοῦτο τοίνυν τὸ κάλλιον ὑπάρχει σοι παρ' ἡ
ἴων, θεῖον εἶναι καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὀμήρου
ρέτην.

ΦΙΛΗΒΟΣ

Η

ΠΕΡΙ ΗΛΘΟΝΗΣ.

ΗΘΙΚΟΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΡΩΤΑΡΧΟΣ, ΦΙΛΗΒΟΣ.

Ὅρα δὴ, Πρώταρχε, τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλή-
 Βου δέχεσθαι νῦν, καὶ πρὸς τίνα τῶν παρ' ἡμῶν
 ἀμφισβητεῖν, ἂν μὴ σοι κατὰ τοῦν ἢ λεγόμενος. βού-
 λει ξυγκεφαλαιωσώμεθα ἐκάτερον; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν
 οὖν. ΣΩ. Φίληβος μὲν τοίνυν ἀγαθὸν εἶναι φησὶ τὸ
 χαίρειν πᾶσι ζώοις καὶ τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν, καὶ
 ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τούτου ξύμφωνα· τὸ δὲ παρ'
 ἡμῶν ἀμφισβητήμα ἐστὶ, μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν
 καὶ τὸ νοεῖν καὶ μεμνησθαι καὶ τὰ τούτων αὐτοῦ ξυγ-
 γενῆ, δόξαν τε ὀρθὴν καὶ ἀληθεῖς λογισμούς, τῆς
 γὰρ ἡδονῆς ἀμείνω καὶ λῶν γίγνεσθαι ξύμπασιν, ὅσα
 περ αὐτῶν δυνατὰ μεταλαβεῖν· δυνατοῖς δὲ μετασχεῖν
 ὠφελιμώτατον ἀπάντων εἶναι, πᾶσι τοῖς οὐσί τε καὶ

ἰσομήτους, μῶν οὐχ οὕτω πως λέγομεν, ὡς Φιλήβη-
 τεροι; ΦΙ. Πάντων μὲν οὖν μάλιστα, ὡς Σία
 ΣΩ. Δίχρη δὴ τοῦτον τὸν νῦν διδόμενον, ὡς Πρ
 χε, λόγον; ΠΡΩ. Ἀνάγκη δάχεσθαι. Φιλήβη
 ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπέλεγμα. ΣΩ. Δεῖ δὴ περὶ αὐτῶ
 κω παντὶ τάληθές πη περανθῆναι. ΠΡΩ. Δ
 οῦν. Η. ΣΩ. Ἴδι δὴ, πρὸς τοῦτοις διομοιο
 μεθα καὶ τόδε. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς ἅ
 τῶν ἑαυτοῦτος. ἔξιν ψυχῆς καὶ διαθίσειν ἀποφ
 τινὰ ἐπιχειρήσει, τὴν δυναμένην ἀνθρώποις κἄ
 βλον εὐδαίμονα παρέχειν. ἄρ' οὐχ οὕτω; ΠΡΩ
 τω μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὑμεῖς μὲν τὴν τοῦ χι
 ἡμεῖς δ' αὖ τὴν τοῦ φρονεῖν; ΠΡΩ. Ἔστι ἰ
 ΣΩ. Τί δ', ἂν ἄλλη τις κρείττων τούτων φανῆ;
 οὐκ, ἂν μὲν ἡδονῇ μᾶλλον φαίνεται ξυγγενής,
 μεθα μὲν ἀμφοτέροι τοῦ ταῦτα ἔχοντος βεβαίως
 κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς τὸν τῆς φρονήσεως;
 Ναί. ΣΩ. Ἄν δέ γε φρονήσει, κἄ μὲν φρ
 τὴν ἡδονήν, ἣ δὲ ἡττᾶται; ταῦθ' οὕτως ὁμοί
 μενα φατέ, ἣ πῶς; ΠΡΩ. Ἐμοίγ' οὖν δοκεῖ.
 Τί δὲ Φιλήβω; τί φῆς; ΦΙ. Ἐμοὶ μὲν πάντως
 ἡδονὴ δοκεῖ καὶ δόξαι, σὺ δ', ὡς Πρωταρχε,
 γνώση. ΠΡΩ. Πάραδούς, ὡς Φιλήβε, ἡμῖν τ
 γον, οὐκ ἂν ἔτι κύριος εἴης τῆς πρὸς Σωκράτη
 λογίας, ἣ καὶ τούναντιον. ΦΙ. Ἀληθῆ λέγεις
 γὰρ ἀφοσιουμαι, καὶ μαρτύρομαι νῦν αὐτὴν τὴν
 ΠΡΩ. Καὶ ἡμεῖς σοι τούτων αὐτῶν ξυμμίεσθαι
 εἰμεν, ὡς ταῦτα ἔλεγες ἂ λέγεις. ἀλλὰ δὴ τε

ὔτα ἐξῆς, ὦ Σώκρατες, ὁμῶς καὶ μετὰ Φιλήβου ὄντος, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλῃ, πειρώμεθα περαίνειν.

Ι. ΣΩ. Πειρατέον ἀπ' αὐτῆς δὴ τῆς Θεοῦ, ἢ ἐς Ἀφροδίτην μὲν λέγεσθαι φησι, τὸ δ' ἀληθέστατον αὐτῆς ὄνομα, Ἡδονὴν εἶναι. ΠΡΩ. Ὁρθότατα.

Ω. Τὸ δ' ἐμὸν δέος, ὦ Πρώταρχε, αἰεὶ πρὸς τὰ ἴν Θεῶν ὀνόματα οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἔρα τοῦ μεγάλτου φόβου· καὶ νῦν τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ὅπη ἐκείνη φίλον, ταύτη προσαγορευομένην δὲ ἠδονὴν οἶδα ὡς ἔστι ποικίλον, καὶ, ὕπερ πον, ἀπ' ἐκείνης ἡμῶς ἀρχομένους ἐνθυμῆσθαι εἶ και σκοπεῖν, ἢ τινα φύσιν ἔχει. ἔστι γὰρ ἀκούων μὲν οὕτως ἀπλῶς ἐν τι, μορφῆς δὲ δήπου παννίως εἴληφε, καὶ τινα τρόπον ἀνομοίους ἀλλήλαις. ἰε γὰρ· ἠδεσθαι μὲν φαμέν τὸν ἀκολασταίνοντα μθρωπον, ἠδεσθαι δὲ καὶ τὸν σωφρονοῦντα αὐτῷ ἢ σωφρονεῖν, ἠδεσθαι δ' αὖ καὶ τὸν ἀνοηταίνοντα, καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστόν, ἠδεσθαι δ' αὖ καὶ τὸν φρονοῦντα αὐτῷ τῷ φρονεῖν· αὶ τούτων τῶν ἠδονῶν ἑκατέρας πῶς ἂν τις, ὁμοίως ἀλλήλαις εἶναι λέγων, οὐκ ἀνόητος φαίνοιτ' ἂν ἐνδίως; ΠΡΩ. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀπ' ἐναντίων, ὦ Σώκρατες, αὐταὶ πραγμάτων, οὐ μὴν αὐταὶ γε ἀλλήλαις ἠαντία. πῶς γὰρ ἠδονὴ γε ἠδονῆ μὴ οὐχ ὁμοίωταρον ἂν εἴη, ταῦτο αὐτὸ ἑαυτῷ, πάντων χρημάτων, ΩΩ. Καὶ γὰρ χροῶμα, ὦ δαιμόνιε, χροῶματι κατὰ ε αὐτὸ τοῦτο οὐδὲν διοίσει τὸ χροῶμα εἶναι τὸ ἄν· τὸ γε μὴν μέλαν τῷ λευκῷ πάντες γιννώσκο-

μεν ὡς πρὸς τῷ διαφορον εἶναι καὶ ἕνα.
 ὄν τυγχάνει. καὶ δὴ καὶ σχῆμα σχήματι ἰ
 τὸν γένει μὲν ἐστὶ πᾶν ἓν, τὰ δὲ μέρη τὸ
 αὐτοῦ, τὰ μὲν ἐναντιώτατα ἀλλήλοις, τι
 φορότητα ἔχοντα μυρίαν που τυγχάνει·
 ἕτερα οὕτως ἔχονθ' εὐρήσομεν. ὥστε τοῦ
 λόγου μὴ πείσυνε, τῷ πάντα τὰ ἐναντιώτατα
 οὕντι. φοβοῦμαι δέ, μὴ τινὰς ἡδονὰς ἡδοί
 σομεν ἐναντίας. ΠΡΩ. Ἴσως· ἀλλὰ τί το
 βλάπτει τὸν λόγον; ΣΩ. Ὅτι προσαγορε
 ἀνόμοια ὄντα ἑτέρω, φήσομεν, ὀνόματι
 γὰρ ἀγαθὰ πάντα εἶναι τὰ ἡδέα. τὸ μὲν ο
 ἡδέα εἶναι τὰ ἡδέα, λόγος οὐδεὶς ἀμφισβη
 δὲ ὄντα αὐτῶν τὰ πολλὰ, καὶ ἀγαθὰ δέ,
 φασί, ὅμως πάντα σὺ προσαγορεύεις ἀγα
 τὰ δμολογῶν ἀνόμοια εἶναι τῷ λόγῳ, εἴ τις
 ἀναγκάζοι. τί οὖν δὴ ταυτὸν ἐν ταῖς κακα
 καὶ ἐν ἀγαθαῖς ἐνόν, πάσας ἡδονὰς ἀγα
 προσαγορεύεις; ΠΡΩ. Πῶς λέγεις, ὦ Σ
 οῖε γὰρ τίνα ξυγχωρήσασθαι, θέμενον ἡδί
 τὰγαθόν, εἶτα ἀνέξασθαι σου λέγοντος, τι
 ναὶ τινὰς ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δὲ τινὰς ἐ
 τῶν κακὰς; ΣΩ. Ἀλλ' οὗν ἀνομίους γ
 αὐτὰς ἀλλήλαις εἶναι καὶ τινὰς ἐναντίας.
 Οὐ τι, καθόσον γε ἡδοναί. ΣΩ. Πάλιν εἰ
 τὸν φερόμεθα λόγον, ὦ Πρώταρχε. οὐδ' ἄν
 ἡδονῆς διάφορον, ἀλλὰ πάσας ὁμοίας εἶν
 μεν, καὶ τὰ παραδείγματα ἡμῶς δὴ τὰ νῦν

τιτρώσκει. πειρασόμεθα δὲ καὶ ἐροῦμεν, ἅπερ
των φαυλότατοί τε καὶ περὶ λόγους ἅμα νέοι.

Τὰ ποῖα δὴ λέγεις; ΣΩ. Ὅτι σὲ μιμούμε-
νὸν καὶ ἀμυνόμενος, ἐὰν τολμῶ λέγειν ὡς τὸ
εὐστατόν ἐστι τῷ ἀνομοιοτάτῳ πάντων ὁμοιό-
τετον, ἔξω τὰ αὐτὰ σοὶ λέγειν, καὶ φανούμεθά γε
σοὶ τοῦ θεόντος, καὶ ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἴ-
μαι. πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουόμεθα, καὶ τάχ' ἔ-
ρχε εἰς τὰς ὁμοίας ἴσως ἂν πως ἀλλήλοις ξυγ-
γαιμεν. ΠΡΩ. Λέγε, πῶς; IV. ΣΩ. Ἐμὲ θεὸς
οὐ πάλιν ἐρωτώμενον, ὡς Πρώταρχε. ΠΡΩ.
ἦν δὴ; ΣΩ. Φρονησίς τε καὶ ἐπιστήμη καὶ
καὶ πάνθ', ὅπόσα δὴ κατ' ἀρχαίς· ἐγὼ θέμε-
πον ἀγαθὰ, διερωτώμενος ὅ τί ποτέ ἐστιν
ἐκείνων, ἅρ' οὐ ταυτὸν πείσονται τοῦτο, ὅπερ ὁ
λόγος; ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Πολλὰ τε αἰ ξυνά-
ξις ἐπιστήμαι δόξουσιν εἶναι καὶ ἀνόμοιοι τι-
τῶν ἀλλήλαις· εἰ δὲ καὶ ἐναντία πη γίγνον-
ντες, ἄρα ἄξιός ἂν εἴην τοῦ διαλέγεσθαι νῦν,
θηθεὶς τοῦτο αὐτό, μηδεμίαν ἂν ἀνόμοιον
ἐπιστήμη γίγνεσθαι, κἄπειθ' ἡμῖν οὗτος ὁ
ὡςπερ μῦθος, ἀπολόμενος οἴχοιτο, αὐτοὶ
ἴσόμεθα ἐπὶ τινος ἀλογίας; ἀλλ' οὐ μὴν τοῦτο
γίνεσθαι, πλὴν τοῦ σωθῆναι. τό γε μὴν μοι
οὐ σοῦ τε καὶ ἐμοῦ λόγου ἀρέσκει· πολλὰ
λογαὶ καὶ ἀνόμοιοι γίγνεσθων, πολλὰ δὲ ἐπι-
σταί τε καὶ διάφοροι. τὴν τοίνυν διαφορότητα, ὡς
ἔρχε, τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ τ' ἐμοῦ καὶ τοῦ σοῦ

μὴ ἀποκρύπτομενοι, κατατιθέμενοι δὲ εἰς τὸ ἰ-
 γολμῶμεν, ἄν πη ἐλεγχόμενοι μηνύσωσι, πῶς
 ἡδονὴν τὰ γὰρ δεῖ λέγειν ἢ φρόνησιν ἢ τι-
 τον ἄλλο εἶναι· νῦν γὰρ οὐδὲν δῆπου πρὸς γε-
 τοῦτο φιλονεικοῦμεν, ὅπως, ἅ' γὰρ τίθεμαι,
 ἴσται τὰ νικῶντα, ἢ ταῦθ' ἅ· σὺ δ' ἀληθ-
 τῶ δεῖ που ξυμμαχεῖν ἡμᾶς ἄμφω. ΠΡΩ. Δι-
 οῦν. V. ΣΩ. Τοῦτον τοίνυν τὸν λόγον ἔτι μ-
 δι' ὁμολογίας βεβαιωσώμεθα. ΠΡΩ. Τὸν
 δὴ; ΣΩ. Τὸν πᾶσι παρέχοντα ἀνθρώποις πρῶ-
 τα ἐκοῦσί τε καὶ ἄκουσιν ἐνλοῖς καὶ ἐνίοτε. Ἰ-
 λέγε σαφέστερον. ΣΩ. Τὸν νῦν δὴ παραπε-
 λέγω, φύσει πως πεφυκότα θαυμαστόν. Ἐν γ-
 τὰ πολλά εἶναι καὶ τὸ ἐν πολλά, θαυμαστό
 χθὲν καὶ ῥᾶδιον ἂν ἀμφισβητῆσαι τῶ τούτων
 τερουοῦν τιθεμένῳ. ΠΡΩ. Ἄρ' οἷον λέγεις,
 τις ἐμὲ φῆ Πρώταρχον, ἕνα γεγονότα φύσει,
 λους εἶναι, πάλιν τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἄλλ-
 μέγαν καὶ μικρόν, τιθέμενος, καὶ βαρὺν καὶ
 φον τὸν αὐτόν, καὶ ἄλλα μυρία; ΣΩ. Σὺ με
 Πρώταρχε, εἴρηκας τὰ δεδημευμένα τῶν θαυμι-
 περὶ τὸ ἐν καὶ πολλά, ξυγκεχωρημένα δέ, ὡς
 εἰπεῖν, ὑπὸ πάντων ἤδη, μὴ δεῖν τῶν τοι-
 ἄπτεσθαι, παιδαριώδη καὶ ῥᾶδια, καὶ σφόδρα
 λόγοις ἐμπόδια ὑπολαμβανόντων γίγνεσθαι.
 μηδὲ τὰ τοιαῦτα, ὅταν τις ἐκάστου τὰ μέλη τ-
 ἅμα μέρη ὕιελὼν τῶ λόγῳ, πάντα ταῦτα τὸ ἐν-
 εἶναι διομολογησάμενον ἐλέγχῃ καταγελῶν, ὅ-

ρατα διηνώγκασται φάναι, τό τε ἐν ὡς πολλά ἐστι
 καὶ ἄπειρα, καὶ τὰ πολλὰ ὡς ἐν μόνον. ΠΡΩ.
 Σὺ δὲ δὴ ποῖα ἕτερα, ὦ Σώκρατες, λέγεις, ἃ
 μήπω ξυγκεχωρημένα δεδήμευται περὶ τὸν αὐτὸν
 τοῦτον λόγον; ΣΩ. Ὅποταν, ὦ παῖ, τὸ ἐν μὴ τῶν
 γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων τις τιθῆται, καθ-
 ἄπερ ἀφτίως ἡμεῖς εἵπομεν· ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ καὶ
 τὸ τοιοῦτον ἐν, ὅπερ εἵπομεν νῦν δὴ, ξυγκεχώρη-
 ται, τὸ μὴ θεῖν ἐλέγγειν. ὅταν δὲ τις ἕνα ἄνθρωπον
 ἐπιχειρῇ τίθεσθαι καὶ βοῆν ἕνα, καὶ τὸ καλὸν ἐν
 καὶ τὰγαθὸν ἐν, περὶ τούτων τῶν ἐνάδων καὶ τῶν
 τοιούτων ἢ πολλῇ σπουδῇ, μετὰ διαιρέσεως ἀμφι-
 βήτησις γίγνεται. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Πρῶτον μὲν,
 εἴ τινας δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν,
 ἀληθῶς οὐσας, εἶτα πῶς αὐτὰς, μίαν ἐκίστην,
 οὐσαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γενέσιν μήτε ὀλε-
 θρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαιότητα μίαν
 ταύτην, μετὰ δὲ τοῦτ', ἐν τοῖς γιγνομένοις αὐτὴ καὶ
 ἀπείροις εἴτε διεσπασμένην καὶ πολλὰ γεγονυῖαν
 θετέον, εἶθ' ὅλην αὐτὴν αὐτῆς χωρὶς· ὃ δὴ πάντων
 ἀδυνατώτατον φαίνοιτ' ἄν, ταυτὸν καὶ ἐν ἅμα ἐν ἐνέ-
 τε καὶ πολλοῖς γίγνεσθαι. ταῦτ' ἔστι τὰ περὶ τὰ τοι-
 αῦτα ἐν καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνα, ὦ Πρώταρχε,
 ἐπάσης ἀπορίας αἷτια, μὴ καλῶς ὁμολογηθέντα,
 καὶ εὐπορίας ἂν αὐτῶν, καλῶς. ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρὴ πού
 τοῦθ' ἡμᾶς, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ νῦν πρῶτον δια-
 πονήσασθαι; ΣΩ. Ὡς γούν ἐγὼ φαίην ἄν. ΠΡΩ.
 Καὶ πάντας τοίνυν ἡμῶς ὑπόλαβε ξυγχωρεῖν σοι

τούςδε τὰ τοιαῦτα, Φίληβον δ' ἴσως κράτιστον ὁ
 τῷ νῦν ἐπερωτῶντα μὴ κινεῖν εὖ κείμενον. VI. ΣΩ.
 Εἰεν. πόθεν οὖν ἂν τις ταύτης ἀρξῆται πολλῆς σῆ-
 σης καὶ παντοίας περὶ τὰ ἀμφισβητούμενα μάχης,
 ἀρ' ἐνθάδε; ΠΡΩ. Πόθεν; ΣΩ. Φαμέν που ταυ-
 τὸν ἐν καὶ πολλά ὑπὸ λόγων γιγνόμενα περιτρέχων
 πάντη καὶ ἕκαστον τῶν λεγομένων ἀεὶ καὶ πάλαι
 καὶ νῦν, καὶ τοῦτο οὔτε μὴ παύσῃται ποτε, οὔτε
 ἤρξατο νῦν, ἀλλ' ἔστι τὸ τοιοῦτον, ὡς ἐμοὶ φαίνε-
 ται, τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάνατόν τι καὶ ἀγήρων
 πάθος ἐν ἡμῖν. ὁ δὲ πρῶτον αὐτοῦ γευσάμενος ἐκά-
 στοτε τῶν νέων, ἤσθεις ὡς τινα σοφίας εὐρηκῶς
 θησαυρόν, ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ τε καὶ πάντα κι-
 νεῖ λόγον ἄσμενος, τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα κυκλῶν
 καὶ ξυμφύρων εἰς ἓν, τοτὲ δὲ πάλιν ἀνελλίτων καὶ
 διαμερίζων, εἰς ἀπορίαν αὐτὸν μὲν πρῶτον καὶ μί-
 λιστα καταβάλλων, δεύτερον δ' αἰεὶ τὸν ἐχόμενον,
 ἂν τε νεώτερος ἂν τε πρεσβύτερος ἂν τε ἤλιξ ὢν
 τυγχάνῃ, φειδόμενος οὔτε πατρὸς οὔτε μητρὸς
 οὔτε ἄλλου τῶν ἀκουόντων οὐδενός, ὀλίγου δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων ζώων, οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων· ἐπι-
 διεργίρων γε οὐδενός ἂν φείσοιτο, εἴπερ ἐρημνία
 μόνον ποθὲν ἔχει. ΠΡΩ. Ἄρ', ὦ Σώκρατες, οὐχ
 ὀφίης ἡμῶν τὸ πλῆθος, ὅτι νέοι πάντες ἐσμέν, καὶ
 οὐ φοβῆ μὴ σοι μετὰ Φιλήβου ξυνεπιθώμεθα,
 εἰν ἡμῶς λοιδορεῖς; ὁμοῦς δὲ — μαρθάνομεν γὰρ ὁ
 λέγεις — εἴ τις τρόπος ἐστὶ καὶ μηχανή, τὴν μὲν τοι-
 αύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου εὐμενεῶς πως ἀπει-

θεῖν, ὄδον δὲ τινα καλλίω ταύτης ἐπὶ τὸν λόγον ἀνευρεῖν, σὺ τε προθυμοῦ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ξυνυκολουθήσομεν εἰς δύναμιν· οὐ γὰρ σμικρὸς ὁ παρὼν λόγος, ὡς Σώκρτες. ΣΩ. Οὐ γὰρ οὖν, ὡς παῖδες, ὡς φησιν ὑμῶς προσαγορευῶν Φίληβος, οὐ μὴν ἐστι καλλίων ὁδὸς οὐδ' ἂν γίγνοιτο, ἥς ἐγὼ ἐραστὴς μὲν εἰμι αἰεὶ, πολλάκις δὲ με ἤδη διαφυγοῦσα ἔξιμον καὶ ἄπορον κατέυτησε. ΠΡΩ. Τίς αὐτῆ; λεγέσθω μόνον. ΣΩ. Ἦν δηλῶσαι μὲν οὐ πάνυ χαλεπὸν, χρῆσθαι δὲ παγχάλεπον· πάντα γὰρ, ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἂν εὐρεθῆ πώποτε, διὰ ταύτης φανερά γεγόνε. σκόπει δὲ ἦν λέγω. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους δόσεις, ὡς γε καταφαίνεται, ἐμοὶ ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρήϊφῃ διὰ τινος Προμηθέως ἄμα φανοτάτῳ τινὶ πυρὶ· καὶ οἱ μὲν παλαιοί, κριτίτορες ἡμῶν καὶ ἰγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες, ταύτην τὴν φήμην παρέδουσαν, ὡς ἔξ ἐνός μὲν καὶ πολλῶν, ὄντων τῶν αἰεὶ λεγομένων εἶναι, πέρας δὲ καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων· δεῖν οὖν ἡμῶς, τούτων οὕτω διακεκοσμημένων, αἰεὶ μίαν ἰδέαν περὶ παντός ἐκάστοτε θεμένους ζητεῖν· ἐβρήσειν γὰρ ἐνοῦσαν· εἰάν οὖν καταλάβωμεν, μετὰ μίαν δύο, εἴ πως εἰσὶ, σκοπεῖν, εἰ δὲ μὴ, τρεῖς ἢ τινα ἄλλον ἀριθμὸν, καὶ τῶν ἐν ἐκείνων ἕκαστον πάλιν ὡσαύτως, μέχρι περ ἂν τὸ κατ' ἀρχῆς ἔν μὴ, ὅτι ἐν καὶ πολλὰ καὶ ἀπειρά ἐστι, μόνον ἴσθι τις, ἀλλὰ καὶ ὅποσα· τὴν δὲ τοῦ ἀπείρου ἰδέαν πρὸς τὸ πλῆθος μὴ προσφέρειν, πρὶν ἂν τις τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ

πάντα κατἰδη, τὸν μεταξὺ τοῦ ἄπειρου τε ἰ
 ἑνός· τότε δ' ἤδη τὸ ἑν ἕκαστον τῶν πάντων
 ἄπειρον μεθ' ἑντα χαίρειν ἔϊν. οἱ μὲν οὖν θεοὶ
 εἶπον, οὕτως ἡμῖν παρέδουσαν σκοπεῖν καὶ μ
 νειν καὶ διδάσκειν ἀλλήλους. οἱ δὲ τῶν ἀ
 πων σοφοὶ ἑν μὲν, ὅπως ἂν τύχῃσι, καὶ πολλι
 τον καὶ βραδύτερον ποιοῦσι τοῦ δέοντος, μ
 τὸ ἑν ἄπειρα εὐθύς, τὰ δὲ μέσα αὐτοὺς ἐκ
 οἷς διακεχώρισται τό τε διαλεκτικῶς πάλιν
 ἔριστικῶς ἡμᾶς ποιῆσθαι πρὸς ἀλλήλους τι
 γους. VII. ΠΡΩ. Τὰ μὲν πως, ὦ Σώκρατες
 σου μανθάνειν, τὰ δὲ ἔτι δέομαι σαφέστερα
 λέγεις, ἀκοῦσαι. ΣΩ. Σαφές μὲν, ὦ Πρῶ
 ἔστιν ἐν τοῖς γράμμασιν, ὃ λέγω, καὶ λάμβαναι
 ἐν τοῦτοις, οἷσπερ καὶ πεπαίδευσαι. ΠΡΩ.
 ΣΩ. Φωνὴ μὲν ἡμῖν ἐστὶ πού μία διὰ τοῦ
 τος ἰοῦσα καὶ ἄπειρος αὐτὴ πλήθει, πάντων
 ἑκάστου. ΠΡΩ. Τί μὲν; ΣΩ. Καὶ οὐδὲν ἔτε
 τούτων ἔσμεν πῶ σοφοί, οὔτε ὅτι τὸ ἄπειρον
 ἴσμεν οὔτε ὅτι τὸ ἑν, ἀλλ' ὅτι, πόσα τὰ ἐ
 δοῦκα, τοῦτ' ἔστι τὸ γραμματικὸν ἕκαστον
 ἡμῶν. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα. ΣΩ. Καὶ μὲν ἰ
 μουσικὸν ὃ τυγχάνει ποιοῦν, τοῦτ' ἔστι ἰ

εἰδώς δέ, ὡς γ' ἔπος εἰπεῖν, εἰς ταῦτα οὐδενός
 ἰς ἔση. ΠΡΩ. Οὐ γάρ οὖν. ΣΩ. Ἄλλ', ὦ φίλε,
 δὴν λίσβῃς τὰ διαστήματα ὅποσα ἐστὶ τὸν ἄρι-
 ὶν τῆς φωνῆς, ὀξύτητός τε πέρι καὶ βαρύτητος,
 ὅποια, καὶ τοὺς ὄρους τῶν διαστημάτων, καὶ
 κ' τούτων ὅσα ξυστήματα γέγονεν· — ἃ κατιδόν-
 οἱ πρόσθεν παρέδωσαν ἡμῖν τοῖς ἐπομένοις ἐκεῖ-
 ν, καλεῖν αὐτὰ ἁρμονίας, ἔν τε ταῖς κινήσειν
 τοῦ σώματος ἕτερα τοιαῦτα ἐνόητα πάθη γιγνώ-
 σκων, ἃ δὴ δι' ἀριθμῶν μετρηθέντα, δεῖν αὐτὰ
 κ' ὁμοίους καὶ μέτρα ἐπονομάζειν, καὶ ἅμα ἐν-
 ἑν, ὡς αὐτῷ δεῖν περὶ παντός ἐνός. καὶ πολλῶν
 πεῖν· — ὅταν γὰρ ταῦτά τε λάβῃς οὕτω, τότε ἐγέ-
 σοφός, ὅταν δὲ ἄλλο τῶν ὄντων ὅτιοῦν ταύτη
 πούμενος ἔλθῃ, οὕτως ἔμφρων περὶ τοῦτο γέγο-
 τὸ δ' ἀπειρόν σε ἐκάστων καὶ ἐν ἐκάστοις πλῆ-
 ῥον ἐκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ
 ἰσχυρὸν οὐδ' ἐνάριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμῶν
 ἕνα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδάνα. VIII. ΠΡΩ.
 λιστα, ὦ Φίληβε, ἔμοιγε τὰ νῦν λεγόμενα εἰρη-
 κὴ φαίνεται Σωκράτης. ΦΙ. Καὶ ἐμοὶ ταῦτά γε
 αἰ. ἀλλὰ τί δήποτε πρὸς ἡμῖς ὁ λόγος οὗτος νῦν
 γαί; καὶ τί ποτε βουλόμενος; ΣΩ. Ὁρθῶς μὲν
 τοῦθ' ἡμῖς, ὦ Πρώταρχε, ἠρώτημα Φίληβος.
 Ψ. Πάνυ μὲν οὖν· καὶ ἀποκρίνου γε αὐτῷ. ΣΩ.
 ἴσω ταῦτα, διελθὼν μικρὸν ἔτι περὶ αὐτῶν τοῦ-
 τ. ὡς περὶ γὰρ ἐν ὅτιοῦν εἴ τις ποτε λάβοι, τοῦ-
 τ, ὡς φασί, οὐκ ἐπ' ἀπειροῦ δεῖ φύσιν βλέπειν

εὐθύς, ἀλλ' ἐπὶ τινα ἀριθμὸν, οὕτω καὶ τοῦτο-
 τόν, ὅταν τις τὸ ἀπειρον ἀναγκασθῆ ἢ πρῶτον λα-
 βάνειν, μὴ ἐπὶ τὸ ἐν εὐθύς, ἀλλ' ἐπ' ἀριθμὸν ὡ-
 τινα πλῆθος ἕκαστον ἔχοντά τι κατανοεῖν, τίν-
 τῆν τε ἐκ πάντων εἰς ἓν. πάλιν δὲ ἐν τοῖς γραμμα-
 τῶν λεγόμενον λάβωμεν. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ἐπι-
 δὴ φωνὴν ἀπειρον κατενόησεν, εἴτε τις θεὸς ἢ
 καὶ θεὸς ἀνθρώπος, ὡς λόγος, ἐν Αἰγύπτῳ θύ-
 τινά τοῦτον γενέσθαι λέγων, ὃς πρῶτος τὰ φωνή-
 τα ἐν τῷ ἀπείρῳ κατενόησεν οὐχ ἓν ὄντα ἄλλα
 πλείω, καὶ πάλιν ἕτερα φωνῆς μὲν οὐ, φθόγγων
 δὲ μετέχοντα τινός, ἀριθμὸν δὲ τινα καὶ τούτων ἴ-
 ναι, τρίτον δὲ εἶδος γραμμάτων διεστήσατο, τὰ πᾶ-
 λεγόμενα ἄφωνα ἡμῖν· τὸ μετὰ τοῦτο διήρει τὰ τῶν
 ἄφθονα καὶ ἄφωνα, μέχρι ἐνός ἕκαστου, καὶ
 τὰ φωνήεντα καὶ τὰ μέσα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον,
 ἕως αὐτῶν ἀριθμὸν λαβὼν ἐνὶ τε ἕκαστῳ καὶ ἕρι-
 πασι στοιχείῳ ἐπωνόμασε· καθορῶν δὲ, ὡς οὐδέ τις
 ἡμῶν οὐδ' ἂν ἐν αὐτῷ καθ' αὐτὸ ἀνευ πάντων αὐ-
 τῶν μάθοι, τοῦτον τὸν δεσμὸν αὐτὸ λογισάμενος, ὡς
 ὄντα ἓνα καὶ ταῦτα πάντα ἐν πως ποιοῦντα, μίαν
 ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπιφθί-
 ξίτο προσειπὼν. ΦΙ. Ταῦτ' ἔτι σαφέστερον ἐκείνῳ
 αὐτὰ τε καὶ πρὸς ἄλληλα, ὡς Πρώταρχε, ἔμαθες,
 τὸ δ' αὐτὸ μοι τοῦ λόγου γίνεσθαι καὶ μικρὸν ἔπι-
 προσθεῖν ἑλλείπεται. ΣΩ. Μῶν, ὦ Φίληφε, τό, π
 πρὸς ἔπος αὐτῶν ἔστι; ΦΙ. Ναί, τοῦτ' ἔστι ὃ
 πάσαι ζητοῦμεν ἐγὼ τε καὶ Πρώταρχος. ΣΩ. Π

τ' αὐτῷ γε ἤδη γεγονότες ἐζητεῖτε, ὡς φηίς,
 ; ΦΙ. Πῶς; ΙΧ. ΣΩ. Ἄρ' οὐ περὶ φρονή-
 ῖν καὶ ἡδονῆς ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁ λόγος, ὁπότε-
 ῖτοῖν αἰρετέον; ΦΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Καὶ
 γε ἐκάτερον αὐτοῖν εἶναι φαμέν. ΦΙ. Πάνυ
 ν. ΣΩ. Τοῦτ' αὐτὸ τοίνυν ἡμᾶς ὁ πρόσθεν
 ἀπειτεῖ, πῶς ἔστιν ἓν καὶ πολλὰ αὐτῶν ἐκά-
 και πῶς μὴ ἄπειρα εὐθύς, ἀλλὰ τινὰ ποτε-
 ῖν ἐκάτερον ἔμπροσθεν κέκτηται, τοῦ ἀπει-
 τῶν ἕκαστα γεγονέναι; ΠΡΩ. Οὐκ εἰς φαῖ-
 ἐρώτημα, ὦ Φίληβε, οὐκ οἶδ' ὄντινα ἐρό-
 κλω πως περιγαγῶν ἡμᾶς ἐμβέβληκε Σωκρά-
 αι σκόπει δὴ, πότερος ἡμῶν ἀποκρινεῖται τὸ
 ωτώμενον. Ἴσως δὴ γελοῖον τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου
 ον, παντελῶς ὑποστάντα, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
 ἐρωτηθῆν ἀποκρίνασθαι, σοὶ πάλιν τοῦτι
 πτειν, γελοιότερον δ' οἶμαι πολὺ τὸ μηδέτε-
 ῶν δύνασθαι. σκόπει δὴ, τί δρούσομεν. εἶδη-
 οι δοκεῖ νῦν ἐρωτᾶν ἡδονῆς ἡμῶς Σωκράτης
 τιν εἶτε μὴ, καὶ ὅποσα ἔστι, καὶ ὅποια,
 αὐ φρονήσεως πέρι κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως.
 Αληθέστατα λέγεις, ὦ παῖ Καλλίου. μὴ γὰρ
 νοι τοῦτο κατὰ παντὸς ἐνὸς καὶ ὁμοίου καὶ
 δρᾶν, καὶ τοῦ ἐναντίου, ὡς ὁ παρελθὼν
 ἐμήνυσεν, οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐθενὸς ἂν ἡμῶν
 τε γένοιτο ἄξιος. ΠΡΩ. Σχεδὸν ἔοικεν οὕτως,
 ρατες, ἔχειν. ἀλλὰ καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντι
 κειν τῷ σώφρονι, δεύτερος δ' εἶναι πλοῦς δι-

κεῖ, μὴ λανθάνειν αὐτόν αὐτόν. τί δὴ μο
 εἴρηται ταῦν, ἐγὼ σοι φράσω. σὺ τήνδε ἐ
 ξουουσίαν, ὃ Σώκρατες, ἐπέδωκας πᾶσι κ
 τόν, πρὸς τὸ διελέσθαι, τί τῶν ἀνθρωπίν
 υἰάτων ἄριστον. Φιλίβου γὰρ εἰπόντος ἤδη
 τέρεφιν καὶ χαρὰν καὶ πᾶνθ' ὅποσα τοιαῦ
 τὰ πρὸς αὐτὰ ἀντιεῖπες, ὡς οὐ ταῦτα, ἀλλ'
 ἔστιν, ἃ πολλὰκις ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναμνησικομ
 ετε, ὀρθῶς ὀρθῶντες, ἢ ἐν μνήμῃ παρακείμε
 τερα βασανίζονται. φῆς δ', ὡς ἔοικε, σὺ τὰ
 θησόμενον ὀρθῶς ἄμεινον ἡδονῆς γε ἀγαθό
 νουν, ἐπιστήμην, ξύνεσιν, τέχνην, καὶ πο
 τὰ τοιούτων ξυγγενῆ κτῆσθαι δεῖν, ἀλλ' οὐχί
 τούτων δὴ μετ' ἀμφοιβητικῆως ἐκατέρωθεν λεχ
 ῆμεῖς σοι μετὰ παιδιᾶς ἠπειλήσαμεν, ὡς οἴ
 σομεν οἴκαδέ σε, πρὶν ἂν τοιούτων τῶν λόγων
 ἰσχυρὸν γένηται τι διορισθέντων, σὺ δὲ ξυνεχ
 καὶ ἔδωκας εἰς ταῦθ' ἡμῖν σαντόν. ἡμεῖς δ'
 νομεν, καθάπερ οἱ παῖδες, ὅτι τῶν ὀρθῶς
 των ἀφαιρέσεις οὐκ ἔστι· παῦσαι δὴ τῶν τρόπων
 ἀπαντιῶν τοῦτον ἐπὶ τὰ νῦν λεγόμενα. Στ'
 λέγεις; ΠΡΩ. Εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλων, καὶ
 τῶν, ἃν μὴ δυναίμεθ' ἂν ἱκανὴν ἀπόκρισιν
 παρόντι διδόναι σοι. μὴ γὰρ οἴοιμεθα τέ
 εἶναι τῶν νῦν, τὴν πάντων ἡμῶν ἀπορίαν,
 δρῆν τοῦθ' ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν, σοὶ δρασατέον
 σχου γάρ. βουλευέου δὴ πρὸς ταῦτα αὐτός,
 ἡδονῆς εἶδη σοὶ καὶ ἐπιστήμης διαιρετέον,

ἐατέον, εἴ πη καθ' ἕτερόν τινα τρόπον οἶός τ' εἶ
καὶ βούλει δηλώσαι πως ἄλλως τὰ νῦν ἀμφισβη-
τούμενα παρ' ἡμῖν. ΣΩ. Δεινὸν μὲν τοίνυν ἔτι προς-
δοκᾶν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμέ, ἐπειδὴ ταῦθ' οὕτως εἴ-
πες· τὸ γὰρ, εἰ βούλει, ῥηθὲν λυεῖ πάντα φόβον
ἐκρίστων πέρι. πρὸς δὲ αὐτὸ τοῖσι μνήμην τινα δο-
ξεῖ τίς μοι δεδωκέναι θεῶν ἡμῖν. ΠΡΩ. Πῶς δὴ,
καὶ τίνων; Χ. ΣΩ. Λόγων ποτέ τινων πάλαι ἀκού-
σας, ὕναρ ἢ καὶ ἐρηγορώς, νῦν ἐγνοῶ περὶ τε
ἐξδοῆς καὶ φρονήσεως, ὡς οὐδέτερον αὐτοῖν ἐστὶν
ἐγαθόν, ἀλλ' ἄλλο τι τρίτον, ἕτερον μὲν τούτων,
ἐμεινον δὲ ἀμφοῖν. καίτοι τοῦτο ἐὰν ἐνυργῶς ἡμῖν
φρανῇ νῦν, ἀπήλλακται μὲν ἡδονὴ τοῦ νικῆν. τὸ
γὰρ ἀγαθὸν οὐκ ἂν ἔτι ταυτὸν αὐτῇ γίγνηται· ἢ
πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Τῶν δὲ γε εἰς τὴν διαί-
φρῃσιν εἰδῶν ἡδονῆς οὐδὲν ἔτι προσδεησόμεθα, κατ'
ἐμὴν δόξαν· προῖων δ' ἔτι ὁ λόγος σαφέστερον δεί-
ξει. ΠΡΩ. Κάλλιστα εἰπὼν οὕτω καὶ διαπέραινε.
ΣΩ. Σμικρὰ ἅττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογη-
σόμεθα. ΠΡΩ. Τὰ ποῖα; ΣΩ. Τὴν τὰγαθοῦ μοῖ-
ραν πόττερον ἀνάγκη τέλειον ἢ μὴ τέλειον εἶναι; ΠΡΩ.
Πάντων δήπου τελειώτατον, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Τί
δέ; ἰκανὸν τὰγαθόν; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; καὶ πάν-
των γε εἰς τοῦτο διαφέρει τῶν ὄντων. ΣΩ. Τὸ δὲ
γε μὴν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι
λέγειν, ὡς πᾶν τὸ γινώσκον αὐτὸ θερεῖ καὶ
ἐφέρεται βουλόμενον ἐλεῖν καὶ περὶ αὐτὸ κτήσασθαι,
καὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν φροντίζει, πλὴν τῶν ἀποτε-

λουμένων ἅμα ἀγαθοῖς. ΠΡΩ. Οὐκ ἔστι τι ἀντειπεῖν. ΣΩ. Σκοπῶμεν δὴ καὶ κρίνωμεν ἡδονῆς καὶ τὸν φρονήσεως βίον, ἰδύντες; ΠΡΩ. Πῶς εἶπες; ΣΩ. Μήτε ἐν τῷ τῆς ἡδονῆς φρονήσις, μήτε ἐν τῷ τῆς φρονήσεως διεῖ γάρ, εἴπερ ὁπότερον αὐτῶν ἔστ' ἀγαθόν, δευτέρου μηδὲν ἔτι προσδεῖσθαι· δεόμενον δ' ἂν ὁπότερον, οὐκ ἔστι που τοῦτ' ἔτι τὸ ὄντως ἀγαθόν. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἂν; ΣΩ. Οὐκοῦν πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα; ΠΡΩ. Πῶς οὖν. ΣΩ. Ἀποκρίνου δή. ΠΡΩ. Λέγε. ΣΩ. Ξαίω ἂν σὺ, Πρώταρχε, ζῆν τὸν βίον ἅπαντα μενος ἡδονῆς τὰς μεγίστας; ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; Ἄρ' οὖν ἔτι τινὸς ἂν σοι προσδεῖν ἤγοιτο, εἰ ἔχοις παντελῶς; ΠΡΩ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Ὅς τοῦ φρονεῖν καὶ νοεῖν καὶ λογίζεσθαι τὰ δὲ καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά, μῶν μηδὲ ὄραν τι; Καὶ τί; πάντα γὰρ ἔχοιμ' ἂν που, τὸ χαίρειν. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω ζῶν, αἰεὶ μὲν διὰ βίου ταμίαις ἡδοναῖς χαίροις ἂν; ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; Νοῦν δέ γε καὶ μνήμην καὶ ἐπιστήμην καὶ μὴ κεκτημένους; ΠΡΩ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Πρῶτο τοῦτο αὐτό, εἰ χαίρεις ἢ μὴ χαίρεις, ἀνάγκη που σε ἀγνοεῖν, κενόν γε ὄντα πάσης φρονήσεως. ΠΡΩ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Καὶ μὴν ὡσαύτως μνήμη κεκτημένον ἀνάγκη δήπου μηδ' ὅτι ποτὲ ἔμεμνησθαι, τῆς τ' ἐν τῷ παραχρῆμα ἡδονῆς πεπτούσης μνήμην μηδ' ἠγτινοῦν ἐπομέμεν, δόξ

εὐ μὴ κεκτημένον ἀληθῆ, μὴ δοξάζειν χαιρῆν χαι-
 ροντα, λογισμοῦ δὲ στερόμενον, μηδὲ εἰς τὸν ἔπει-
 α χρόνον, ὡς χαιρήσεις, δυνατόν εἶναι λογίζεσθαι.
 ἦν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλὰ τινος πλεῦμονος,
 τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρεῖνων ἔμφυχά ἐστι σω-
 μάτων. ἔστι ταῦτα, ἢ παρὰ ταῦτα ἔχομεν ἄλλως
 πως διανοηθῆναι; ΠΡΩ. Καὶ πῶς; ΣΩ. Ἄφ' οὗ
 αἰρετός ἡμῖν βίος ὁ τοιοῦτος; ΠΡΩ. Εἰς ἀφασίαν
 παντάπασί με, ὃ Σώκρατες, οὗτος ὁ λόγος ἐμβέ-
 βηκε τανῦν. ΣΩ. Μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα,
 τῶν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὐτὸν βίον ἴδωμεν; ΧΙ.
 ΠΡΩ. Τὸν ποῖον δὴ λέγεις; ΣΩ. Εἴ τις δέξαιτ' αὐ-
 τὸ ζῆν ἡμῶν φρόνησιν μὲν καὶ νοῦν καὶ ἐπιστήμη
 καὶ μνήμην πᾶσαν πάντων κεκτημένος, ἡδονῆς δὲ
 τετέχων μήτε μέγα μήτε μικρόν, μηδ' αὐτὸ λύπης,
 ἀλλὰ τοπαράπαν ἀπαθῆς πάντων τῶν τοιούτων.
 ΠΡΩ. Οὐδέτερος ὁ βίος, ὃ Σώκρατες, ἔμοιγε τοῦ-
 τῶν αἰρετός, οὐδ' ἄλλω μήποτε, ὡς ἐγώ μαι, φανῆ.
 ΣΩ. Τί δ' ὁ ξυναμφοτέρος, ὃ Πρώταρχε, ἐξ ἀμ-
 μοῖν ξυμμιχθεῖς, κοινὸς γενόμενος; ΠΡΩ. Ἡδα-
 ῆς λέγεις καὶ νοῦ καὶ φρονήσεως; ΣΩ. Οὕτω,
 καὶ τὸν τοιοῦτον λέγω ἔγωγε. ΠΡΩ. Πῶς δὴπου
 οὗτόν γε αἰρήσεται πρότερον ἢ ἐκείνων ὀποτερονοῦν,
 καὶ πρὸς τοῦτοις οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὐ. ΣΩ. Μαν-
 θάνομεν οὖν, ὃ τι νῦν ἡμῖν ἐστι τὸ ξυμβαῖνον ἐν τοῖς
 ταροῦσι λόγοις; ΠΡΩ. Πάνν μὲν οὖν, ὅτι γε τρεῖς
 ἐν βίοι τρουτέθησαν, τοῖν δυοῖν δ' οὐδέτερος ἰα-
 ῶς οὐδὲ αἰρετός, οὔτ' ἀνθρώπων οὔτε ζώων οὐ-

δευτέριος. ΣΩ. Μῶν οὐκ ἴδθι τοίτων γε π
 ὡς οὐδέτερος αὐτοῖν εἶχε τὰγαθόν; ἦν γὰρ
 τὸς καὶ τέλος, καὶ πᾶσι φητοῖς καὶ ζῶσι
 οἷσπερ δυνατόν ἦν οὕτως αἰεὶ διὰ βίου ζῆν·
 ἀλλὰ ἤρειθ' ἡμῶν, παρὰ φίσις ἂν τὴν τοῦ
 αἰρετοῦ ἐλάμβανεν ἄκων ἐξ ἀγνοίας, ἣ τι
 κῆς οὐκ εὐδαίμονος. ΠΡΩ. Ἔοικε γοῦν τα
 ἔχειν. ΣΩ. Ὡς μὲν τοίνυν τὴν γε Φιλίθου
 δεῖ διανοεῖσθαι ταυτὸν καὶ τὰγαθόν, ἴκε
 σθαί μοι δοκεῖ. ΦΙ. Οὐδὲ γὰρ ὁ σὺς νοῦς
 κρατερός, ἔστι τὰγαθόν, ἀλλ' ἔξει που ταῖ
 κλήματα. ΣΩ. Τάχ' ἂν, ὡς Φίληθε, ὅγ'
 μέντοι τὸν γε ἀληθινὸν ἅμα καὶ θεῖον ο
 ἀλλὰ ἄλλως πως ἔχειν. τῶν μὲν οὖν νικητη
 τὸν κοινὸν βίον οὐκ ἀμφισβητῶ πω ὑπερ
 δὲ δὴ δευτερείων ὄρῃν καὶ σκοπεῖν χρὴ πέ
 σομεν. τάχα γὰρ ἂν τοῦ κοινοῦ τούτου β
 μεθ' ἂν ἐκείτερος, ὁ μὲν τὸν νοῦν αἰτι
 ἡδονὴν εἶναι, καὶ οὕτω τὸ μὲν ἀγαθὸν τι
 φροτέρων οὐδέτερον ἂν εἴη· τάχα δ' ἂν
 ὑπολάβοι ὁπότερον αὐτῶν εἶναι. τοῦτου δι
 αἰλλοῦ ἔτι πρὸς Φίληθον διαμαχοίμην ἄ

ὧν τριτείων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεῦειν ἡμᾶς τανῦν.
ΖΡΩ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε δοκεῖ νῦν μὲν ἡδο-
 ῆ σοι πεπτωκέναι καθ' ἀπερεὶ πληγεῖσα ὑπὸ τῶν νῦν δὴ
 ὄγων τῶν γὰρ νικητηρίων περί μαχομένη κεῖται τὸν
 ἔ νου, ὡς ἔοικε, λεκτέον ὡς ἐμφρόνως οὐκ ἀντεποιεῖ-
 ο τῶν νικητηρίων. τὰ γὰρ αὐτὰ ἔπαθεν ἄν. τῶν δὲ
 ἡ δευτερείων στερηθεῖσα ἡδονῆ παντάπασιν ἄν τινα
 καὶ ἀτιμίαν σχολή πρὸς τῶν αὐτῆς ἐραστῶν οὐδὲ γὰρ
 κείνοις ἔτ' ἄν ὁμοίως φαίνοιτο καλή. **ΣΩ.** Τί οὖν;
 ἢ ἄμεινον αὐτὴν ἔῃν ἡδῆ, καὶ μὴ τὴν ἀκριβεστά-
 νην αὐτῇ προσφέροντα βράσανον καὶ ἐξελέγχοντα λυ-
 εῖν; **ΠΡΩ.** Οὐδὲν λέγεις, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Ἄρ' ὅτι
 ἢ ἀδύνατον εἶπον, λυπεῖν ἡδονῆν; **ΠΡΩ.** Οὐ μόνον
 ἢ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀγνοεῖς, ὡς οὐδεὶς πώ σε ἡμῶν μεθ-
 ρει, πρὶν ἄν εἰς τέλος ἐπεξέλθῃς τούτων τῷ λόγῳ.
ΣΩ. Βαβαὶ ἄρα, ὦ Πρώταρχε, συχνοῦ μὲν λόγου τοῦ
 τοιοῦ. σχεδὸν δὲ οὐδὲ ῥάδιον πάνυ τι νῦν. καὶ γὰρ
 ἡ φαίνεται δεῖν ἄλλης μηχανῆς ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ
 οὔ πορευόμενον οἷον βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν ἐμπρο-
 θεν λόγων ἔστι δὲ ἴσως ἔνια καὶ ταυτά. οὐκοῦν χρή;
ΖΡΩ. Πῶς γὰρ οὔ; **XII.** **ΣΩ.** Τὴν δὲ γε ἀρχὴν
 αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι. **ΠΡΩ.**
 Ἰσῆαν δὴ λέγεις; **ΣΩ.** Πάντα τὰ νῦν ὄντα ἐν τῷ παρ-
 ῆ διχῇ διαλάβωμεν, μᾶλλον δ', εἰ βούλει, τριχῇ.
ΖΡΩ. Καθ' ὅ τι φράζοις ἄν; **ΣΩ.** Λάβωμεν ἅττα
 ὧν νῦν δὴ λόγων. **ΠΡΩ.** Ποῖα; **ΣΩ.** Τὸν θεὸν ἐλε-
 ομέν που, τὸ μὲν, ἄπειρον δεῖξαι τῶν ὄντων, τὸ δέ,
 ἰέρας; **ΠΡΩ.** Ἰάνυ μὲν οὖν. **ΣΩ.** Τούτων δὴ τῶν

εἰδῶν τὰ δύο πειρώμεθα, τὸ δὲ τρίτον, ^{ἔξ ἁμφοῖν} ^{ἀμφότερα}
 τοῦτοι ἐν τι ξυμμοσγόμενον. εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐν
 γελοῖός τις ἰκανῶς κατ' εἶδη διίστίας καὶ ξυνα-
 θμούμενος. ΠΡΩ. Τί φῆς, ὦ γαθέ; ΣΩ. Τεταρ-
 του μοι γένους αὐ̄ προσδεῖν φαίνεται. ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔγωγε
 τίνος; ΣΩ. Τῆς ξυμμίξεως τούτων πρὸς ἄλληλα τῶν
 αἰτίαν ὄρα, καὶ τίθει μοι πρὸς τρισὶν ἐκείνοις τεταρ-
 τον τοῦτο. ΠΡΩ. Μῶν οὖν σοι καὶ πέμπτου προσ-
 δεῖσαι διάκρισιν τινος δυναμένου; ΣΩ. Τὰ ἅν' ἄν' ἔστι
 μὴν οἶμαι γε ἐν τῷ νῦν· εἴαν δέ τι δέη, ξυγγνώμη
 ποῦ μοι σὺ μεταδιώκοντι πέμπτον [βίον.] ΠΡΩ. Τί τῶν
 μῶν; ΣΩ. Πρῶτον μὲν δὴ τῶν τεσσάρων τὰ τρία διε-
 λόμενοι τὰ δύο τούτων πειρώμεθα, πολλὰ ἐκείνων δὲ
 ἐσχισμένον καὶ διεσπασμένον ἰδόντες, εἰς ἓν πάντα
 ἐκότερον ξυναγαγόντες, νοῆσαι πῆ ποτε ἦν αὐτῶν
 ἓν καὶ πολλὰ ἐκότερον. ΠΡΩ. Εἴ μοι σαφέστερον εἴ-
 ῆτι περὶ αὐτῶν εἴποις, τὰ ἅν' ἄν' ἐποίησιν. ΣΩ. Ἀλλ' ἔγωγε
 τοῖνυν τὰ δύο, ἃ προτίθεμαι, ταῦτ' εἶναι, ἅπερ τῶν
 δὴ, τὸ μὲν ἄπειρον, τὸ δὲ πέρας ἔχον. ὅτι δὲ τῶν
 πον τινὰ τὸ ἄπειρον πολλὰ ἐστὶ, πειράσομαι φράζειν
 τὸ δὲ πέρας ἔχον ἡμᾶς περιμενέτω. ΠΡΩ. Μένει
 ΣΩ. Σκέψαι δὴ· χαλεπὸν μὲν γὰρ καὶ ἀμφισβη-
 σιμον, ὃ κελύω σε σκοπεῖν· ὅμως δὲ σκόπει. ὅτι
 μοτέρου καὶ ψυχροτέρου περὶ πρῶτον ὄρα, πέρας
 ποτέ τι νοήσαις ἂν, ἢ τὸ μᾶλλον τε καὶ ἧττον ἐἶ-
 τοῖς οἰκοῦν τοῖς γένεσιν, ἕως περ ἂν ἐνοικεῖτον,
 οὐκ ἂν ἐπιτρεψαίτην γίνεσθαι· γενομένης γ
 λευτῆς καὶ αὐτῷ τετελευτήκατον. ΠΡΩ. Ἀληθ

γεις. ΣΩ. Ἄει δὲ γε φαμέν, ἔν τε τῷ ψυχροτέρῳ καὶ
 ἰ θερμοτέρῳ τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥτιον ἔνι. ΠΡΩ.
 αὶ μάλα. ΣΩ. Ἄει τοίνυν ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει
 ὑτω μὴ τέλος ἔχειν· ἀτελῆ δ' ὄντε δήπου, παντά-
 κειν ἀπείρω γίγνεσθον. ΠΡΩ. Καὶ σφόδρα γε, ὦ
 Σώκρατες. ΣΩ. Ἄλλ' εὖ γε, ὦ φίλε Πρωταρχε, ὑπέ-
 βρες καὶ ἀνέμνησας, ὅτι καὶ τὸ σφόδρα τοῦτο, ὃ σὺ
 π ἐφθέγξω, καὶ τό γε ἡρέμα τὴν αὐτὴν δύναμιν
 ετον τῷ τε μᾶλλον καὶ ἥτιον· ὅπου γὰρ ἐνήτιον,
 ἢ ἑᾶτον εἶναι ποσὸν ἕκαστον, ἀλλ' αἰεὶ σφοδρότα-
 ν ἡσυχαιτέρου, καὶ τούναντιον ἕκασταις πράξεσιν
 ποιοῦντε τὸ πλεόν καὶ τὸ ἔλαττον ἀπεργάζεσθον,
 δὲ ποσὸν ἀφανίζετον. ὃ γὰρ ἐλέχθη νῦν δὴ, μὴ
 ρανίσαντε τὸ ποσόν, ἀλλ' ἐάσαντε αὐτό τε καὶ τὸ
 ἄριον ἐν τῇ τοῦ μᾶλλον καὶ ἥτιον καὶ σφόδρα καὶ
 ῆμα ἔδρα ἐγγενέσθαι αὐτά, ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς αὐ-
 ἔν χώρας, ἐν ἣ ἐνήν. οὐ γὰρ ἔτι θερμότερω οὐδὲ
 υχροτέρῳ ἦτην ἄν, λαβόντε τὸ ποσόν. προχωρεῖ γὰρ
 κὲ οὐ μένει τό τε θερμότερον αἰεὶ καὶ τὸ ψυχρότε-
 ρον ὡσαύτως. τὸ δὲ ποσὸν ἔσται, καὶ προῖον ἐπαύσα-
 λ. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἀπειρον γίγνοιτ' ἂν τὸ
 θερμότερον, καὶ τούναντιον ἅμα. ΠΡΩ. Φαίνεται
 οὖν, ὦ Σώκρατες· ἔστι δ', ὅπερ εἶπες, οὐ ρήδια ταῦ-
 κ ξυνέπεσθαι. τὸ δὲ εἰσαυθίς τε καὶ αὐθις ἴσως
 κθέντα τὸν τε ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἐρωτώμενον ἰκα-
 ἴς ἂν συμφωνοῦντας ἀποφῆναιεν. ΣΩ. Ἄλλ' εὖ μὲν
 ἴγεις, καὶ πειρατέον οὕτω ποιεῖν. νῦν μέντοι ἄθρει,
 ἴς τοῦ ἀπείρου φύσεως εἰ τοῦτο δεξόμεθα σημείον,

ἵνα μὴ πάντ' ἐπεξιόντες μηκύνωμεν. ΠΡΩ. Ἦ δὴ λέγεις; ΣΩ. Ὅπως ἂν ἡμῖν φαίνεται μί-
 καὶ ἤτιον γιγνόμενα, καὶ τὸ σφόδρα καὶ ἤε-
 χόμενα, καὶ τὸ λίαν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πάντ'
 τοῦ ἀπείρου γένος ὡς εἰς ἓν διὰ πάντα ταῦ-
 ται, κατὰ τὸν ἔμπροσθεν λόγον, ὃν ἔφυμε-
 διέσπασται καὶ διέσχισται ξυναγαγόντας χρῆ-
 τὰ δύναμιν μίαν ἐπισημαίνεσθαι τινα φύσιν,
 μνησαι. ΠΡΩ. Μέννημαι. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μ-
 μενα ταῦτα, τούτων δὲ τὰ ἐναντία πάντα δε-
 πρώτον μὲν τὸ ἴσον καὶ ἰσότητα, μετὰ δὲ τὸ ἰ-
 διπλάσιον, καὶ πᾶν ὅ τι περ ἂν πρὸς ἀριθμὸν ἢ
 ἢ μέτρον πρὸς μέτρον, ταῦτα ξυμπαντα εἰς τὴν
 ἀπολογιζόμενοι, καλῶς ἂν δοκοῖμεν δοῦν το-
 πῶς σὺ φῆς; ΠΡΩ. Κάλλιστά γε, ὦ Σώ-
XIII. ΣΩ. Εἶεν. τὸ δὲ τρίτον τὸ μικτὸν ἐκ
 ἀμφοῖν τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν; ΠΡΩ.
 ἰμοὶ φράσεις, ὡς οἶμαι. ΣΩ. Θεὸς μὲν οὖν,
 γε ἡμῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηται τις θεῶν.
 Ἄρχου δὴ καὶ σκόπει. ΣΩ. Σκοπῶ· καὶ μὴ
 τις, ὦ Πρώταρχε, αὐτῶν φίλος ἡμῖν νῦν δε-
 νέναι. ΠΡΩ. Πῶς λέγεις τοῦτο; καὶ τί νι τι
 χρῆ; ΣΩ. Φράσω δηλοῦν. σὺ δὲ μοι ξυνη-
 θησον τῶν λόγων. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Θ-
 ρον ἐφθεγγόμεθα νῦν δῆπου τι καὶ ψυχρότε-
 γάρ; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Πρὸςθες δὴ ξηρότε-
 ὑγρότερον αὐτοῖς, καὶ πλέον καὶ ἔλαττον, κα-
 τὰ καὶ βραδύτερον, καὶ μῆζον καὶ σμικρότερον

ὄποσα ἐν ταῖς πρόσθεν τῆς τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥτιον
 δεχομένης εἰσὶ θεμεν εἰς ἓν φύσεως. ΠΡΩ. Τῆς τοῦ
 ἀπείρου λέγεις; ΣΩ. Ναί. Συμμίγνυε δέ γε εἰς αὐ-
 τὴν τὸ μετὰ ταῦτα τὴν αὐτοῦ πέραςτος γένναν. ΠΡΩ.
 Ποίαν; ΣΩ. Ἦν καὶ νῦν δὴ δέον ἡμῶς, καθάπερ
 τὴν τοῦ ἀπείρου ξυνηγάγομεν εἰς ἓν, οὕτω καὶ τὴν
 τοῦ περατοειδοῦς ξυναγαγεῖν, οὐ ξυνηγάγομεν· ἀλλ'
 ἴσως καὶ νῦν ταυτὸν δράσει· τούτων ἀμφοτέρων ξυ-
 ναγομένων καταφανῆς κἀκείνη γενήσεται. ΠΡΩ. Ποίαν
 καὶ πῶς λέγεις; ΣΩ. Τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίου,
 καὶ ὀπόση παύει πρὸς ἄλληλα τᾶναντία διαφόρως
 ἔχοντα, ξύμμετρα δὲ καὶ ξύμφωνα ἐνθεῖσα ἀριθμὸν
 ὑπεργάζεται. ΠΡΩ. Μανθάνω. φαίνη γὰρ μοι λέ-
 γειν, μιγνῶς ταῦτα, γενέσεις τινὰς ἐφ' ἐκάστων αὐ-
 τῶν συμβαίνειν. ΣΩ. Ὅρθῶς γὰρ φαίνομαι. ΠΡΩ.
 Μέγε τοίνυν. ΣΩ. Ἄρ' οὐκ ἐν μὲν νόσοις ἢ τούτων
 ἑρθῆ κοινωνία τὴν ὑγείας φύσιν ἐγέννησε; ΠΡΩ.
 Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐν δὲ ὀξεῖ καὶ βαρεῖ καὶ
 σαχεῖ καὶ βραδεῖ, ἀπείροις οὖσιν, ἄρ' οὐ ταῦτα ἐγ-
 γιγνόμενα τὰ αὐτὰ ἅμα πέρας τε ἀπειργάσατο καὶ
 μουσικὴν ἐμπασαν τελεώτατα ξυνεστήσατο; ΠΡΩ.
 Μάλιστα γέ. ΣΩ. Καὶ μὴν ἐν γε χειμῶσι καὶ πνίγε-
 σιν ἐγγενομένη τὸ μὲν πολὺ λίαν καὶ ἀπειρον ἀφεί-
 λετο, τὸ δὲ ἔμμετρον καὶ ἅμα ξύμμετρον ἀπειργά-
 σατο. ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκ τούτων ὡραί
 τε καὶ ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέγονε, τῶν τε ἀπείρων
 καὶ τῶν πέρας ἐχόντων ξυμμιχθέντων; ΠΡΩ. Πῶς
 δ' οὐ; ΣΩ. Καὶ ἄλλα γε δὴ μυρία ἐπιλείπω λέγων,

οἶον μεθ' ὑγείας κάλλος καὶ ἰσχὺν, καὶ
 αὐτὰ πάμπολλα ἕτερα καὶ πάγκαλα. ὕβρις
 καὶ ξυμπασαν πάντων πονηρίαν αὕτη κο
 θεός, ὃ καλέ Φίληθε, πέρας οὐδέν οὔτε ἤ
 πλησμονῶν ἐνόν ἐν αὐτοῖς, νόμον καὶ τι
 ἔχοντ' ἔθετο, καὶ σὺ μὲν ἀποκνήσῃς ἔφης α
 δὲ τοῦναντίον ἀποσῶσαι λέγω. σοὶ δέ, ὢ
 πῶς φαίνεται; ΠΡΩ. Καὶ μάλα, ὢ Σώκρ
 γε κατὰ νοῦν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν τρία τ
 κα, εἰ ξυνηοεῖς; ΠΡΩ. Ἄλλ' οἴμαι κατ
 μὲν γάρ μοι δοκεῖς τὸ ἄπειρον λέγειν, ἐν
 τερον, τὸ πέρας, ἐν τοῖς οὖσι, τρίτον δὲ
 κατέχω τί βούλει φράζειν. ΣΩ. Τὸ γὰρ
 ὦ θαυμάσιε, ἐξέπληξε τῆς τοῦ τρίτου γενέ
 τοι πολλά γε καὶ τὸ ἄπειρον παρέσχετο γ
 δ' ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐ
 νει, ἐν ἐφάνη. ΠΡΩ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Κα
 πέρας οὔτε πολλὰ εἶχεν, οὔτ' ἐδυσκολαινο
 ἦν ἐν φύσει. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ.
 ἀλλὰ τρίτον φάθι με λέγειν, ἐν τοῦτο
 τούτων ἔκγονον ἅπαν, γένεσιν εἰς οὐσίαν ἐ
 τοῦ πέραςτος ἀπειρογασμένων μέτρων. ΠΡΩ
 XIV. ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ πρὸς τρισὶ τέταρτ
 ἔφαμεν εἶναι γένος σκεπτέον· κοινή δ' ἡ σ
 νάρ, εἰ σοὶ δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι, πάντα
 μενα, διὰ τινα αἰτίαν γίγνεσθαι; ΠΡΩ.
 πῶς γὰρ ἄν χωρὶς τούτων γίγνοιτο; ΣΩ.
 τοῦ ποιούντος φύσις οὐδέν, πλὴν ὀνόματι,

Διαφέρει, τὸ δὲ ποιοῦν καὶ τὸ αἷτιον, ὀρθῶς ἂν εἴη
 λεγόμενον ἔν; ΠΡΩ. Ὅρθῶς. ΣΩ. Καὶ μὴν τὸ γε
 ποιούμενον αὐ καὶ τὸ γιγνόμενον οὐδέν, πλὴν ὀνό-
 ματι, καθάπερ τὸ νῦν δὴ, διαφέρον εὐρήσομεν, ἢ
 πῶς; ΠΡΩ. Οὕτως. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἡγείται μὲν τὸ
 ποιοῦν αἰεὶ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ ποιούμενον ἐπακολου-
 θεῖ γιγνόμενον ἐκείνω; ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄλλο
 ἄρα, καὶ οὐ ταυτὸν, αἰτία τ' ἐστὶ καὶ τὸ δουλεῖον
 τῆς γένεσιν αἰτία. ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ
 εἶν γιγνόμενα, καὶ ἐξ ὧν γίνεται, πάντα τὰ τρία
 παρέσχετο ἡμῖν γένη; ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Τὸ δὲ
 ἢ πάντα ταῦτα δημιουργοῦν λεγόμεν τέταρτον, τὴν
 αἰτίαν, ὡς ἱκανῶς ἕτερον ἐκείνων δεδηλωμένον; ΠΡΩ.
 Λέγωμεν γὰρ οὖν. ΣΩ. Ὅρθῶς μὴν ἔχει, διωρισμέ-
 των τῶν τεττάρων, ἐνὸς ἐκάστου μνήμης ἕνεκα ἐφεξῆς
 οὐτὰ καταριθμήσασθαι. ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Πρῶ-
 τον μὲν τοίνυν ἄπειρον λέγω, δεῦτερον δέ, πέρας,
 ὅτι ἐκ τούτων τρίτον μικτὴν καὶ γεγενημένην οὐ-
 σίαν· τὴν δὲ τῆς μίξεως αἰτίαν καὶ γενέσεως τετάρ-
 την λέγων, ἄρα μὴ πλημμειλοῖν ἂν τι; ΠΡΩ. Καὶ
 πῶς; ΣΩ. Φέρε δὴ, τὸ μετὰ τοῦθ' ἡμῖν τίς ὁ λόγος;
 καὶ τί ποτε βουλευθέντες εἰς ταῦτα ἀφικόμεθα; ἄρ'
 οὐ τὸδε ἦν; δευτερεῖα ἐζητοῦμεν πότερον ἡδονῆς γί-
 γνοιτ' ἂν, ἢ φρονήσεως· οὐχ οὕτως ἦν; ΠΡΩ. Οὕτω
 μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν νῦν, ἐπειδὴ ταῦτα οὕτω διει-
 λόμεθα, καλλίονα ἂν ἴσως καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελε-
 σαίμεθα πρώτου πέρι καὶ δευτέρου, περὶ ὧν δὴ τὸ
 πρῶτον ἡμφισβητήσαμεν; ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. Ἴθι

δη, νικῶντα ἔθεμέν που τὸν μικτὸν βί
 και φρονήσεως· ἦν οὕτω; ΠΡΩ. Ἦν.
 τοῦτον μὲν τὸν βίον ὀρθόμεν που, τίς ἐστι
 γένους; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Καὶ
 τὸν φήσομεν εἶναι τοῦ τρίτου, οἶμαι, γέν
 ὁ δυοῖν τινοῖν ἐστὶ μικτὸς ἐκεῖνος, ἀλλ
 των ἀπειρων ὑπὸ τοῦ πέρατος δεδεμένω
 θῶς ὁ νικηφόρος οὗτος βίος μέρος ἐκε
 ἄν. ΠΡΩ. Ὁρθότατα μὲν οὖν. XV. Σ
 δὲ ὁ σός, ὦ Φίληβε, ἠδύς και ἄμικτος
 γένει τῶν εἰρημένων λιγόμενος ὀρθῶς
 γοιτο; ὥδε δ' ἀπόκριναί μοι, πρὶν ἀπ
 ΦΙ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Ἡδονή και λύπη
 τον, ἢ τῶν τὸ μᾶλλον τε και ἦτιον δεχο
 ΦΙ. Ναί, τῶν τὸ μᾶλλον, ὦ Σώκρατες. οὐ
 πᾶν ἀγαθὸν ἦν, εἰ μὴ ἀπειρον ἐτύγχανε
 πλήθει και τῷ μᾶλλον. ΣΩ. Οὐδὲ γ' αἰ
 λύπη πᾶν κακόν. ὥστ' ἄλλο τι νοῖν σκει
 τοῦ ἀπειρου φύσιν, ὡς παρέχεται τι μέγ
 ραῖς ἀγαθοῦ· τούτων δὴ σοι τῶν ἀπερεί
 ἔστω. φρόνησιν δὲ και ἐπιστήμην καὶ νοί
 τῶν προειρημένων, ὦ Πρωταρχέ τε και
 θέντες οὐκ ἄν ἀσεβοῖμεν· οὐ γὰρ μοι δ
 ἡμῖν ὁ κίνδυνος εἶναι και κατορθῶσασι
 τὸ νῦν ἐρωτώμενον. ΦΙ. Σεμνύνεις γάρ
 τες, τὸν σεαυτοῦ θεόν. ΣΩ. Καὶ γὰρ ε
 τὴν σεαυτοῦ· τὸ δ' ἐρωτώμενον ὁμῶς
 ΠΡΩ. Ὁρθῶς τοι λέγει Σωκράτης, ὦ

τῷ πειστέον. ΦΙ. Οὐκοῦν ὑπὲρ ἐμοῦ σύ, Πρώταρχε, προήρησαι λέγειν; ΠΡΩ. Πάνυ γε. νῦν μέντοι ἐδὸν ἀποροῶ, καὶ δέομαί γε, ὦ Σώκρατες, αὐτὸν ἡμῖν γενέσθαι προφήτην, ἵνα μηδὲν ἡμεῖς σοι περὶ ν ἄγωνιστὴν ἐξαμαρτάνοντες, παρὰ μέλος φθεγμεθά τι. ΣΩ. Πειστέον, ὦ Πρώταρχε· οὐδὲ γὰρ λεπτόν οὐδὲν ἐπιτάττεις, ἀλλ' ὄντως σὲ ἰγώ, καθάρειπε Φίληβος, σεμνύνων ἐν τῷ παίζειν ἐθοροῖβη; νοῦν καὶ ἐπιστήμην ἐρόμενος ὁποίου γένους εἶεν. ΡΩ. Παντάπασί γε, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν διον. πάντες γὰρ ~~ἐμφωνοῦσιν~~ οἱ σοφοί, ἑαυτοῦς τω σεμνύνοντες, ὡς νοῦς ἐστὶ βασιλεὺς ἡμῖν οὐνοῦ καὶ γῆς· καὶ ἴσως εὖ λέγουσι. διὰ μακροτέν δ' , εἰ βούλει, τὴν σκέψιν αὐτοῦ τοῦ γένους ποιημεθα. ΠΡΩ. Λέγ' ὅπως βούλει, μηδὲν μῆκος ἔν ὑπολογιζόμενος, ὦ Σώκρατες, ὡς οὐκ ἀπεχθημενος. XVI. ΣΩ. Καλῶς εἶπες. ἀρξώμεθα δὲ ἰς ὧδε ἐπανερωτῶντες. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Πότεν, ὦ Πρώταρχε, τὰ ξύμπαντα, καὶ τόδε τὸ καλούνον ὄλον, ἐπιτροπεύειν φῶμεν τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ ἠ δύναμιν, καὶ τὰ ὄπη εἵνυχεν; ἢ τίκαντία καθερ οἱ πρόσθεν ἡμῶν ἔλεγον, νοῦν καὶ φρόνησίν α θαυμαστὴν ξυντάττουσαν διακυβεργῶν; ΠΡΩ. Ὄδεν τῶν αὐτῶν, ὦ θαυμάσιε Σώκρατες. ὃ μὲν γὰρ λέγεις νῦν, οὐδ' ὄριον εἶναι μοι φαίνεται, τὸ δὲ ἔν πάντα διακοσμεῖν αὐτὰ φάναι, καὶ τῆς ὄψεως ἰ κόσμου καὶ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἄστρον καὶ σης τῆς περιφορῶς ἄξιον καὶ οὐκ ἄλλως ἔγωγ' ἄν

ποτε περὶ αὐτῶν εἶποιμι, οὐδ' ἂν δοξάσαιμι. ΣΩ. Βούλει δῆτα καὶ ἡμεῖς τοῖς ἐμπροσθεν ὁμολογουμένοις ξυμφήσωμεν, ὡς ταῦθ' οὕτως ἔχει; καὶ μὴ μίον οἴωμεθα δεῖν ταλλότρια ἄνευ κινδύνου λέγειν, ἀλλὰ καὶ ξυγκινδυνεύωμεν καὶ μετέχωμεν τοῦ ψόγου, ὅταν ἀνὴρ δεινὸς φῆ ταῦτα μὴ οὕτως, ἀλλ' ἀπίκτως, ἔχειν; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐκ ἂν βουλοίμεν; ΣΩ. Ἴδι δὴ, τὸν ἐπιόντα περὶ τούτων νῦν ἡμῖν λόγον ἄθροι. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Τὰ περὶ τῶν σωμάτων φύσιν ἀπύκτων τῶν ζώων, πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ πνεῦμα, καθοροῦμέν που, καὶ γῆν, καθάπερ οἱ χειμαζόμενοι φασιν, ἐνόητα ἐν τῇ ξυστάσει. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως ὑπ' ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις. ΣΩ. Φέρε δὴ, περὶ ἐκάστου τῶν παρ' ἡμῖν λάβε τὸ τοιόνδε. ΠΡΩ. Ποῖον; ΣΩ. Ὅτι σμικρὸν τε τούτων ἕκαστον παρ' ἡμῖν ἔνεστι καὶ φαῦλον, καὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς εἰλικρινὲς ὄν, καὶ τῆς δυνάμιν οὐκ ἀξίαν τῆς φύσεως ἔχον. ἐν ἐνὶ δὲ λαβίῳ περὶ πάντων νόει ταυτόν. οἷον, πῦρ ἔστι μὲν παρ' ἡμῖν, ἔστι δ' ἐν τῷ παντί. ΠΡΩ. Τί μιν; ΣΩ. Οὐκοῦν σμικρὸν μὲν τι τὸ παρ' ἡμῖν καὶ ἀσθενὲς καὶ φαῦλον, τὸ δ' ἐν τῷ παντί, πλήθει τε θαυμαστόν καὶ κάλλει καὶ πάσῃ δυνάμει τῇ περὶ τὸ πῦρ οὔσῃ; ΠΡΩ. Καὶ μάλα ἀληθές, ὃ λέγεις. ΣΩ. Τὸ δέ; τρέφεται καὶ γίγνεται ἐκ τούτου, καὶ ἄρχεται τὸ τοῦ παντός πῦρ ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν πυρός; ἢ τοῦ παντίου ὑπ' ἐκείνου τὸ τ' ἐμὸν καὶ τὸ σὸν καὶ τὸ τῶν ἄλλων ζώων ἅπαντ' ἴσχει ταῦτα; ΠΡΩ. Τοῦτο μὲ

οὐδ' ἀποκρίσεως ἄξιον ἐρωτῆς. ΣΩ. Ὁρθῶς ταυτά γ' ἂν ἐρεῖς, οἶμαι, περὶ τε τῆς ἐν τοῖς ζώοις γῆς τῆς ἐνθάδε καὶ τῆς ἐν τῷ παντὶ καὶ τῶν ἄλλων δῆ, ὡσων ἤρωτήσα ὀλίγον ἔμπροσθεν. οὕτως ἀποκριθῆ; ΠΡΩ. Τίς γὰρ ἀποκρινόμενος ἄλλως ὑγιαίνων ἂν ποτε φανείη; ΣΩ. Σχεδὸν οὐδ' ὅστισοῦν. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο ἐξῆς ἔπου. πάντα γὰρ ἡμεῖς ταῦτα τὰ νῦν δὴ λεχθέντα ἄρ' οὐκ εἰς ἐν ξυγκείμενα ἰδόντες ἐπωνομάσαμεν σῶμα; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Ταυτὸν δὴ λάβε καὶ περὶ τοῦδε, ὃν κόσμον λέγομεν. διὰ τὸν αὐτὸν γὰρ τρόπον ἂν εἴη που σῶμα ξυνθετον ὃν ἐκ τῶν αὐτῶν. ΗΡΩ. Ὁρθότατον λέγεις. ΣΩ. Πότερον οὖν ἐκ τούτου τοῦ σώματος ὅλως τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα, ἢ ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν τοῦτο τρέφεται τε καὶ, ὅσα νῦν διη περὶ αὐτῶν εἶπομεν, εἴληφέ τε καὶ ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ τοῦθ' ἕτερον, ὡς Σώκρατες, οὐκ ἄξιον ἐρωτήσεως. ΣΩ. Τί δέ; τόδε ἄρα ἄξιον, ἢ πῶς ἐρεῖς; ΗΡΩ. Λέγε τὸ ποῖον. ΣΩ. Τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἄρ' οὐ ψυχὴν φήσομεν ἔχειν; ΗΡΩ. Δῆλον ὅτι φήσομεν. ΣΩ. Πότεν, ὡς φίλε Πρώταρχε, λαβόν, εἴπερ μὴ τό γε τοῦ παντός σῶμα ἔμψυχον ὃν ἐτύγγανε, ταυτά γε ἔχον τούτῳ καὶ ἔτι καλλίονα; ΠΡΩ. Δῆλον, ὡς οὐδαμόθεν ἄλλοθεν, ὡς Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ γὰρ που δοκοῦμέν γε, ὡς Πρώταρχε, τὰ τέτταρα ἐκεῖνα, πέρας καὶ ἄπειρον καὶ κοινὸν καὶ τὸ τῆς αἰτίας γένος, ἐν ἅπασι τέταρτον ἐνὸν τοῦτο, ἐν μὲν τοῖς παρ' ἡμῖν ψυχὴν τε παρέχον καὶ σῶμα, σκιὰν ἐμποιοῦν, καὶ πταισίαντος σώματος ἰατρικὴν, καὶ ἐν ἄλλοις ἄλλα

ξυριθὲν καὶ ἀκούμενον, πᾶσαν καὶ παντοῖ
 ἐπικαλεῖσθαι· τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων
 οὐρανοῦ καὶ κατὰ μεγάλα μέρη, καὶ πρὸς
 καὶ εἰλικρινῶν, ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμη-
 τήν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσει
 Ἄλλ' οὐδαμῶς τοῦτό γ' ἂν λόγον ἔχοι. ΣΩ
 εἰ μὴ τοῦτο, μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου ἂν
 βέλτιον λέγοιμεν, ὡς ἔστιν, ἃ πολλὰκις ε
 ἀπειρόν τε ἐν τῷ παντὶ πολὺ καὶ πέρασ ἕκα
 τις ἐπ' αὐτοῖς αἰτία οὐ φαύλη, κοσμοῦσά τε
 τάττουσα ἐνιαυτούς τε καὶ ἄρας καὶ μῆνας
 καὶ νοῦς λεγομένη δικαιοτάτ' ἂν. ΠΡΩ. Λι
 δῆτα. ΣΩ. Σοφία μὴν καὶ νοῦς ἄνευ ψυχῆ
 ποτε γενοῖσθην. ΠΡΩ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. (
 μὲν τῇ τοῦ Διὸς ἐρεῖς φύσει βασιλικὴν μέ
 βασιλικὸν δὲ νοῦν ἐγγίγνεσθαι, διὰ τὴν τ
 δύναμιν, ἐν δὲ ἄλλοις ἄλλα καλά, καθότι φ
 στοις λέγεσθαι; ΠΡΩ. Μάλα γε. ΣΩ. Τ
 τὸν λόγον ἡμῶς μὴ τι μᾶτην δόξης, ὡ Πρῶτα
 κέναι, ἀλλ' ἔστι τοῖς μὲν πάλαι ἀποσφραμι
 αἰεὶ τοῦ παντός νοῦς ἄρχει, ξύμμαχος ἐκείνοι
 Ἔστι γὰρ οὖν. ΣΩ. Τῇ δὲ γε ἐμῇ ζητήσει
 κῶς ἀπόκρισιν, ὅτι νοῦς ἔστι γενοῦστος τοῖ
 αἰτίου λεχθέντος τῶν τεττάρων, ὧν ἦν ἡμῖν ἰ
 ἔχεις γὰρ δήπου νῦν ἡμῶν ἤδη τὴν ἀπόκρισι
 Ἔχω καὶ μάλα ἱκανῶς· καίτοι με ἀποκρινάμ
 φες. ΣΩ. Ἀνάπαυλα γὰρ τῆς σπουδῆς, ὡ Π
 γίγνεται ἐνίοτε ἢ παιδιῆ. ΠΡΩ. Καλῶς εἶπ

Ζῆν δῆπου, ὃ ἐταῖρε, οὐ μὲν γένους ἐστί, καὶ τίνα ποτὲ δύναμιν κέκτηται, σχεδὸν ἐπιεικῶς ἡμῖν τανῦν θεδήλωται. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μήν εἰδο- νῆς γε ὡσαύτως πάλαι τὸ γένος ἐφάνη. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Μεμνώμεθα δὴ καὶ ταῦτα περὶ ἀμφοῖν, ἅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν ξυγγενής, καὶ τοῦτου σχεδὸν τοῦ γένους, ἡδονὴ δὲ ἀπειρός τε αὐτῆ καὶ τοῦ μήτε ἀρχὴν μήτε μέσα μήτε τέλος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ ἔχοντος, μηδὲ ἔξωτός ποτε, γένους. ΠΡΩ. Μεμνησόμεθα· πῶς γὰρ οὐ; XVII. ΣΩ. Δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο, ἐν ᾧ τέ ἐστιν ἐκάτερον αὐτοῖν καὶ διὰ τί πάθος γίνεσθον, ὁπόταν γίγησθον, ἰδεῖν ἡμᾶς· πρῶτον τὴν ἡδονὴν· ὡς περ τὸ γένος αὐτῆς πρότερον ἐβασανίσασαμεν, οὕτω καὶ ταῦτα πρότερα· λύπη δ' αὖ χωρὶς τὴν ἡδονὴν οὐκ ἂν ποτε δυναίμεθα ἰκανῶς βυτανί-σαι. ΠΡΩ. Ἀλλ' εἰ ταύτη χρὴ πορεύεσθαι, ταύτη πορευόμεθα. ΣΩ. Ἀρ' οὖν σοι, καθάπερ ἐμοί, φαίνεται τῆς γενέσεως αὐτῶν πέρι; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ἐν τῇ κοινῇ μοι γένει φαίνεσθον ἅμα λύπη τε καὶ ἡδονὴ γίγησθαι κατὰ φύσιν. ΠΡΩ. Κοινὸν τέ γε, ὃ φιλε Σώκρατες, ὑπομίμησθε ἡμᾶς, τί ποτε τῶν προειρημένων βούλει δηλοῦν. ΣΩ. Ἔσται ταῦτ' εἰς δύναμιν, ὃ θαυμάσιε. ΠΡΩ. Καλῶς εἶπες. ΣΩ. Κοινὸν τοίνυν ὑπακούομεν, ὃ δὴ τῶν τεττάρων τρίτον ἐλεγχομεν. ΠΡΩ. Ὁ μετὰ τὸ ἀπειρον καὶ πέρασ ἔλεγχς, ἐν ᾧ καὶ ὑγίειαν, οἶμαι δὲ καὶ ἁρμονίαν, ἐτίθεσο. ΣΩ. Καλλιστ' εἶπες. Τὸν νοῦν δὲ διτιμάλιστ' ἦδη πρόσσεχε. ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Λέγω τοίνυν, τῆς

ἁρμοῦνίας μὲν λυομένης ἡμῖν ἐν τοῖς ζώοις, ἀρ-
 τῆς φύσεως καὶ γένεσιν ἀλγηδόνων ἐν τῷ τότε
 σθαι χρόνῳ. ΠΡΩ. Πάνυ λέγεις εἰκός. ΣΩ
 δὲ ἁρμοτομένης τε καὶ εἰς τὴν αὐτῆς φύσει
 σης, ἡδονὴν γίνεσθαι λεκτέον, εἰ δεῖ δι-
 περὶ μεγίστων οὐτιτάχιστα ῥηθῆναι. ΠΡΩ. Ο-
 σε ὀρθῶς λέγειν, ὡς Σώκρατες, ἐμφανεστερο-
 τὰ αὐτὰ ταῦτα πειρώμεθα λέγειν. ΣΩ. Οὐ
 δημόσια πού καὶ περιφανῆ ῥᾶστον ξυνοεῖν;
 Ποῖα; ΣΩ. Πείνη μὲν πού, λύσις καὶ λύπη.
 Ναί. ΣΩ. Ἐδωδὴ δέ, πλήρωσις γιγνομένη
 ἡδονή. ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Λίπος δ' αὖ φθ-
 λύπη καὶ λύσις, ἡ δὲ τοῦ ὑγροῦ πάλιν τὸ ξυ-
 πληροῦσα δύναμις, ἡδονή· διακρισις δὲ γ'
 διαλύσις, ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη.
 κατὰ φύσιν δὲ πάλιν ἀπόδοσις τε καὶ ψύξις,
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ ῥίγους ἡ μὲν
 φύσιν τοῦ ζώου τῆς ὑγρότητος πῆξις, λύπη,
 δ' εἰς ταυτὸν ἀπιόντων καὶ διακρινομένων,
 φύσιν ὀδός, ἡδονή. καὶ ἐν λόγῳ σκόπει, εἰ-
 τριος ὁ λόγος, ὅς ἂν φῆ τὸ ἐκ τῆς ἀπίου κα-
 τος κατὰ φύσιν ἐμψυχον γεγονὸς εἶδος, ὅπερ
 ἐν τῷ πρόσθεν, ὅταν μὲν τοῦτο φθείρηται,
 φθορὰν λύπην εἶναι, τὴν δ' εἰς τὴν αὐτῶν
 ὀδόν, ταύτην δ' αὖ πάλιν τὴν ἀναχώρησιν·
 ἡδονήν. ΠΡΩ. Ἐστω. δοκεῖ γάρ μοι τύπον
 ἔχειν. ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἔν εἶδος τιθώμε-
 πης τε καὶ ἡδονῆς ἐν τούτοις τοῖς πάθεσιν ἐκ

ΠΡΩ. Κεῖσθω. **XVIII.** **ΣΩ.** Τίθει τοίνυν αὐτῆς
 τῆς ψυχῆς κατὰ τὸ τούτων τῶν παθημάτων προσδό-
 κημα, τὸ μὲν πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπίζόμενον, ἡδὺ καὶ
 θαρσάλειον, τὸ δὲ πρὸ τῶν λυπηρῶν, φοβερὸν καὶ
 ἀλγεινόν. **ΠΡΩ.** Ἔστι γὰρ οὖν τοῦθ' ἡδονῆς καὶ
 λύπης ἕτερον εἶδος, τὸ χωρὶς τοῦ σώματος αὐτῆς τῆς
 ψυχῆς διὰ προσδοκίαν γιγνόμενον. **ΣΩ.** Ὁρθῶς ὑπέ-
 λαβες. ἐν γὰρ τούτοις, οἴμαι, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δό-
 ξαν, εἰλικρινέσι τε ἑκατέροις γιγνομένοις, ὡς δοκεῖ,
 καὶ ἀμίκτοις λύπης τε καὶ ἡδονῆς, ἐμφανὲς ἔσονται
 τὸ περὶ τὴν ἡδονήν, πότερον ὅλον ἐστὶ τὸ γένος ἀσπα-
 στόν, ἢ τοῦτο μὲν ἑτέρῳ τινὶ τῶν προειρημένων δο-
 τεόν ἡμῖν γενῶν, ἡδονῇ τε καὶ λύπῃ, καθάπερ θερ-
 μῶ καὶ ψυχρῶ καὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις, τότε μὲν
 ἀσπασίον αὐτά, τότε δὲ οὐκ ἀσπασίον, ὡς ἀγαθὰ
 μὲν οὐκ ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔνια δεχόμενα τὴν τῶν
 ἀγαθῶν ἔστιν ὅτε φύσιν. **ΠΡΩ.** Ὁρθότατα λέγεις,
 ὅτι ταύτη πη δεῖ διαθηρευθῆναι τὸ νῦν μεταδιωκό-
 μενον. **ΣΩ.** Πρῶτον μὲν τοίνυν τόδε ξυνίδωμεν, ὡς,
 εἴπερ ὄντως ἐστὶ τὸ λεγόμενον διαφθειρομένων μὲν
 αὐτῶν ἀλγηδῶν, ἀνασωζομένων δὲ ἡδονῇ, τῶν μῆτε
 διαφθειρομένων μῆτε ἀνασωζομένων ἐννοήσωμεν πέ-
 ρι, τίνα ποτὲ ἕξιν δεῖ τότε ἐν ἐκάστοις εἶναι τοῖς ζώ-
 οισι, ὅταν οὕτως ἴσχη. σφόδρα δὲ προσέχων τὸν νοῦν
 εἰπέ· ἄρ' οὐ πᾶσα ἀνάγκη, πᾶν ἐν τῷ τότε χρόνῳ
 ζῶον μῆτε τι λυπεῖσθαι, μῆτε ἡδεσθαι, μῆτε μέγα
 μῆτε σμικρόν; **ΠΡΩ.** Ἀνάγκη μὲν οὖν. **ΣΩ.** Οὐκ-
 οὖν ἔστι τις τρίτη ἡμῶν ἢ τοιαύτη διάθεσις παρὰ τε

τὴν χαίροντος καὶ παρὰ τὴν τοῦ λυπομένου;
 ΠΡΩ. μήν; ΣΩ. Ἄγε δὴ τοίνυν, ταύτης προθυ-
 μοῦ ἤσθαι· πρὸς γὰρ τὴν τῆς ἡδονῆς κρίσιν οὐ
 σμικρὸν ἀμνησθαι ταύτην ἔσθ' ἡμῖν, ἢ μὴ. βραχὺ
 δέ τι π. αὐτῆς, εἰ βούλει διαπεράνωμεν. ΠΡΩ.
 Λέγε π. ΣΩ. Τῷ τὸν οὐ φρονεῖν ἐλομένῳ βίον
 οἷσθ' ὡς τοῦτον τὸν τρόπον οὐδὲν ἀποκωλύει ζῆν.
 ΠΡΩ. Τὸν τοῦ μὴ χαίρειν, μηδὲ λυπεῖσθαι, λέγεις;
 ΣΩ. Ἐρῶθήη γὰρ που τότε ἐν τῇ παραβολῇ τῶν
 βίων, μηδὲν δεῖν μήτε μέγα μήτε σμικρὸν χαίρειν
 τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν καὶ φρονεῖν βίον ἐλομένῳ. ΠΡΩ.
 Καὶ μάλιστα οὕτως ἐρῶθήη. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτως ἂν
 ἐκείνῳ γε ὑπάρχοι; καὶ ἴσως οὐδὲν ἄτοπον, εἰ πάν-
 των τῶν βίων ἐστὶ θεϊότατος. ΠΡΩ. Οὐκοῦν εἰκόσ
 γε, οὔτε χαίρειν θεοὺς οὔτε τὸ ἐναντίον. ΣΩ. Πάν-
 μὲν οὖν οὐκ εἰκόσ· ἄσχημον γοῦν αὐτῶν ἐκάτερον
 γιγνόμενον ἐστίν. ἀλλὰ δὴ τοῦτο μὲν ἔτι καὶ εἰσαί-
 θις ἐπισκεψώμεθα, εἴαν πρὸς λόγον τι ἦ, καὶ τῷ
 νῶ πρὸς τὰ δευτερεῖα, εἴαν μὴ πρὸς τὰ πρωτεῖα δυ-
 νώμεθα προσθεῖναι, προσθήσομεν. ΠΡΩ. Ὁρθό-
 τατα λέγεις. XIX. ΣΩ. Καὶ μὴν τόγε ἕτερον εἶδος
 τῶν ἡδονῶν, ὃ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἔφαμεν εἶναι, διὰ
 μνήμης πᾶν ἐστὶ γεγονός. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Μνή-
 μην, ὡς ἔοικεν, ὃ τι ποτέ ἐστι, πρότερον ἀναληπτέον·
 καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἰσθησθῆναι μνήμης,
 εἰ μέλλει περὶ ταῦθ' ἡμῖν κατὰ τρόπον φανερὰ
 γενήσεσθαι. ΠΡΩ. Πῶς φῆς; ΣΩ. Θὲς τῶν πε-
 σῶμα ἡμῶν ἐκάστοτε παθημάτων τὰ μὲν ἐν τῷ

ιατι κατασβεγνύμενα, πρὶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν διεξελ-
 θεῖν, ἀπαθῆ ἐκείνην ἐάσαντα, τὰ δὲ δι' ἀμφοῖν
 ἴοντα, καὶ τινα ὡςπερ σεισμὸν ἐντιθέντα ἰδιὸν τε
 καὶ κοινὸν ἐκατέρω. ΠΡΩ. Κείσθω. ΣΩ. Τὰ
 κεν δὴ μὴ δι' ἀμφοῖν ἴοντα ἐὰν τὴν ψυ-
 χὴν ἡμῶν φῶμεν λανθάνειν, τὰ δὲ δι' ἀμφοῖν
 κὴ λανθάνειν, ἄρ' ὀρθότατα ἐροῦμεν; ΠΡΩ.
 Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Τὸ τοίνυν λεληθέναι, μηδαμῶς
 ἐπολύβης, ὡς λέγω λήθης ἐνταῦθά που γένησιν.
 Ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος, ἣ δ' ἐν τῷ λεγο-
 αίνῳ νῦν, οὐπω γέγονε· τοῦ δὲ μήτε ὄντος, μήτε
 γεγονότος πως, γίγνεσθαι φάναι τινὰ ἀποβολὴν,
 ἔτιπον. ἢ γὰρ; ΠΡΩ. Τί μήν; ΣΩ. Τὰ τοίνυν
 ὀνόματα μετὰβαλε μόνον. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ἄντι-
 μὲν τοῦ λεληθέναι τὴν ψυχὴν, ὅταν ἀπαθῆς αὐτῆ
 γίγνηται τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος, ἦν νῦν
 λήθην καλεῖς, ἀναισθησίαν ἐπονόμασον. ΠΡΩ.
 Ἐμαθον. ΣΩ. Τὸ δὲ ἐν ἐνὶ πάθει τὴν ψυχὴν καὶ
 τὸ σῶμα κοινῇ γιγνόμενον κοινῇ καὶ κινεῖσθαι,
 ταύτην δ' αὖ τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἰσθησιν, οὐκ
 ἀπὸ τρόπου φθέγγοι' ἄν. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέ-
 γεις. ΣΩ. Οὐκοῦν ἤδη μανθάνομεν ὃ βουλόμεθα
 καλεῖν τὴν αἰσθησιν; ΠΡΩ. Τί μήν; ΣΩ. Σωτη-
 ρίαν τοίνυν αἰσθήσεως τὴν μνήμην λέγων ὀρθῶς
 ἂν τις λέγοι, κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν. ΠΡΩ. Ὁρ-
 θῶς γὰρ οὐν. ΣΩ. Μνήμης δὲ ἀνάμνησιν ἄρ' οὐ
 διαφέρουσιν λέγομεν; ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. Ἀρ' οὐν
 οὐ τόδε; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅταν ἂ μετὰ τοῦ

σώματος ἑκασχέ περὶ ἢ ψυχῇ, ταῦτ' ἄνε-
 ματος αὐτῇ ἐν ἑαυτῇ, στιμάλιστα ἀναλαμβί-
 ἀναμνήσασθαι που λέγομεν. ἢ γὰρ; ΠΡΩ.
 μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ὅταν ἀπολλύσασ-
 εἴτε αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος, αὐτὴ
 ἀναπολήσῃ πάλιν αὐτῇ ἐν ἑαυτῇ, καὶ τι-
 παρτα ἀναμνήσεως καὶ μνήμας που λέγομε-
 ὄρθως λέγεις. ΣΩ. Οὐ δὴ χάριν ἄπει-
 ταῦτα, ἴσθι τόδε. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ.
 τῆς ψυχῆς ἡδονὴν χωρὶς σώματος στιμα-
 ἐναργέστατα λάβδιμεν, καὶ ἅμα ἐπιθυμίαν
 τούτων πως ταῦτα ἀμφοτέρω εἶκει δηλοῦσι.
 ΠΡΩ. Λέγωμεν τοίνυν, ὡς Σώκρατες, ἢ
 ταῦτα. ΣΩ. Πολλὰ γε περὶ γένεσιν ἡδονῆ-
 σαν τὴν μορφήν αὐτῆς, ἀναγκαῖον, ὡς
 γοντας σκοπεῖν. καὶ γὰρ νῦν πρότερον ἔ-
 ληπτέον ἐπιθυμίαν εἶναι, τί ποτ' ἐστὶ κ-
 γνεται. ΠΡΩ. Σκοπῶμεν τοίνυν· οὐδὲν
 λοῦμεν. ΣΩ. Ἀπολοῦμεν σὺν καὶ ταῦτά γ-
 ταρχε, εὐρόντες ὃ νῦν ζητοῦμεν, τὴν
 ταῦτα ἀπορία. ΠΡΩ. Ὄρθως ἡμῖν ὡ-
 ξῆς τούτοις πειρώμεθα λέγειν. ΣΩ. Οὐκ
 πείνην τε καὶ δίψος, καὶ πόλλ' ἕτερα τοι-
 μεν εἶναι τινὰς ἐπιθυμίας; ΠΡΩ. Σφόδρ
 Πρὸς τί ποτε ἄρα ταυτὸν βλέψαντες,
 διαφέροντα ταῦτ' ἐνὶ προσαγορευόμεν
 ΠΡΩ. Μὰ Δι' οὐ φάδιον ἴσως εἶπεῖν, ὡς
 ἀλλ' ὅμως λεπτέον. ΣΩ. Ἐκεῖθεν δὴ πα-

: αὐτῶν ἀναλάβωμεν. ΠΡΩ. Πόθεν δὴ; ΣΩ. Διψῆν
 σου λέγομεν ἐκίςτοτέ τι; ΠΡΩ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ.
 Τοῦτο δὲ γ' ἐστὶ κενοῦσθαι; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ.
 Ἐφ' οὖν τὸ διψος ἐστὶν ἐπιθυμία; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ.
 Σώματος γε; ΠΡΩ. Πύματος. ΣΩ. Ἡ πληρώσεως
 σώματος; ΠΡΩ. Οἶμαι μὲν πληρώσεως. ΣΩ. Ὁ
 κενούμενος ἡμῶν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ τῶν
 ἐναντίων ἢ πάσχει κενούμενος γὰρ ἐρεῖ πληροῦ-
 σθαι. ΠΡΩ. Σαφέστατά γε. ΣΩ. Τί οὖν; ὁ το-
 κρωτὸν κενούμενος ἔστιν ὑπόθεν εἴτ' αἰσθήσει πλη-
 ρώσεως ἐφάπτοίτ' ἂν, εἴτε μνήμη, τοῦτου ὁ μὴτ'
 ἐν τῷ νῦν χρόνῳ πάσχει, μήτε ἐν τῷ πρόσθεν πῶ-
 ποτ' ἔπαθε; ΠΡΩ. Καὶ πῶς; ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὁ
 ἐπιθυμῶν τινὸς ἐπιθυμεῖ· φασί; ΠΡΩ. Πῶς
 ἄρ' οὐ; ΣΩ. Οὐκ ἄρα ὁ γε πάσχει, τοῦτου ἐπι-
 θυμεῖ· διψῆ γάρ· τοῦτο δὲ κένωσις· ὁ δὲ ἐπιθυ-
 μεῖ πληρώσεως. ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Πληρώσεως ἄρα
 καὶ τὸ τῶν τοῦ διψῶντος ἂν ἐφάπτοίτο. ΠΡΩ. Αναγ-
 καῖον. ΣΩ. Τὸ μὲν δὴ σῶμα ἀδύνατον· κενοῦται
 γὰρ πον. ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Τὴν ψυχὴν ἄρα τῆς
 πληρώσεως ἐφάπτεσθαι λοιπὸν τῆ μνήμη. ΠΡΩ.
 Ἄηλον ὅτι. ΣΩ. τῷ τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ ἐφάπαιτο;
 ΠΡΩ. Σχεδὸν οὐδενί. ΣΩ. Μανθάνομεν γοῦν, ὃ
 ἐμβέβηχ' ἡμῖν ἐκ τούτων τῶν λόγων; ΠΡΩ. Τὸ
 ποῖον; ΣΩ. Σώματος ἐπιθυμίαν οὐ φησιν ἡμῖν
 οὗτος ὁ λόγος γίνεσθαι. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ὅτι
 τοῖς ἐκείνου παθήμασι ἐναντίαν ἀεὶ παντὸς ζώου
 μνησθεὶ τὴν ἐπιχειρήσιν. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Ἢ

θη ἀλλὰ τοῦ σώματος ἀποφθάνει· ἡ ψυχή
θύοιτα. ΣΩ. Διψῆν ἄρα τὸ σῶμα ἡμῶν
νῆν, ἢ τι τῶν τοιούτων πάσχειν, οὐδαμῶς
αἰρεῖ. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα. XXI. ΣΩ. Ἐπι
τύδε περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα κατανοήσωμεν. β
εἶδος τί μοι φαίνεται βούλεσθαι δηλοῦν
ἡμῖν ἐν τούτοις αὐτοῖς. ΠΡΩ. Ἐν τίσι κα
βίου πέρι φράξεις; ΣΩ. Ἐν τῷ πληροῦσι
κενοῦσθαι καὶ πᾶσιν, ὅσα περὶ σωτηρίαν
τῶν ζώων καὶ τὴν φθοράν· καὶ εἴ τις το
ἐκατέρῳ γιγνόμενος ἡμῶν ἀλγεῖ, τότε δὲ χαίρ
τάς μεταβολάς. ΠΡΩ. Ἔστι ταῦτα. ΣΩ.
ὅταν ἐν μέσῳ τούτων γίγνηται; ΠΡΩ. Πῶς ἐ
ΣΩ. Διὰ μὲν τὸ πάθος ἀλγεῖ, μέμνηται
ἡδέων γενομένων, παύοιτ' ἂν τῆς ἀλγηδὸς
πλήρωται δὲ μήπω· τί τότε; φῶμεν ἢ μὴ
αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν παθημάτων εἶναι; ΠΡΩ.
μεν μὲν οὖν. ΣΩ. Πότερον ἀλοῦνθ' ὅλως,

εἰς φανεροῦ τοῦ πληρωθῆσεσθαι κατέστηκε, τότε
 τὸν ἀντίον ἀνεπιπίστως ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ μάλα
 ΣΩ. Μῶν οὐκ ἐλπίζων μὲν πληρωθῆσεσθαι
 μεμνησθαι δοκεῖ σοι χαίρειν, ἅμα δὲ κενούμενος
 τοῦτοις τοῖς χρόνοις ἀλγεῖ; ΠΡΩ. Ἀνάγκη. ΣΩ.
 ὅτι ἄρα ἄνθρωπος καὶ ἄλλα ζῶα λυπεῖται τε ἅμα
 καὶ χαίρει. ΠΡΩ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Τί δ'; ὅταν ἀνεπι-
 πίστως ἔχη κενούμενος τεύξεσθαι πληρώσεως, ἢ
 τότε τὸ διπλοῦν γίγνεται ἂν περὶ τὰς λύπας
 ἢ ἡδονάς, ὃ σὺ νῦν κατιδὼν ὠήθησ' ἀπλῶς εἶναι δι-
 πλοῦν; ΠΡΩ. Ἀληθέστατα, ὡς Σώκρατες. ΣΩ.
 αὐτὴ δὴ τῇ σκέψει τούτων τῶν παθημάτων τότε
 ἠρώμεθα. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Πότερον ἀλη-
 θεῖς ταύτας τὰς λύπας τε καὶ ἡδονάς ἢ ψευδεῖς εἶ-
 λεξομεν, ἢ τὰς μὲν τινὰς ἀληθεῖς, τὰς δ' οὐ;
 ΠΡΩ. Πῶς δ', ὡς Σώκρατες, ἂν εἶεν ψευδεῖς ἡδο-
 ναὶ ἢ λύπαι; ΣΩ. Πῶς δέ, ὡς Πρωταρχε, φόβοι
 ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς, ἢ προσδοκίαι ἀληθεῖς ἢ
 ψευδεῖς, ἢ δόξαι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς; ΠΡΩ. Δύξας
 ἐγὼ γ' ἂν που συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτ'
 οὐκ ἂν. ΣΩ. Πῶς φῆς; λόγον μέντοι τινὰ κινδυ-
 νεύομεν οὐ πᾶν μικρὸν ἐπεγεῖρειν. ΠΡΩ. Ἀληθῆ
 ἔστι. ΣΩ. Ἀλλ' εἰ πρὸς τὰ παρεληλυθότα, ὡς παῖ-
 δον τοῦ ἀνδρός, προσήκοντα, τοῦτο σκεπτέον.
 ΠΡΩ. Ἴσως τοῦτό γε. ΣΩ. Χαίρειν τοίνυν δεῖ λέ-
 γειν τοῖς ἄλλοις μήκεσιν, ἢ καὶ ὁπωῦν τῶν παρὰ
 προσῆκον λεγομένων. ΠΡΩ. Ὁρθῶς. ΣΩ. Λέγε
 μοι. Θαῦμα γὰρ ἐμὲ γ' ἔχει διὰ τέλους αἰεὶ περὶ

2.

ὄντι οὐκ ἔστιν, ὡς φησ, ἐστίν, οὐκ ἔστι
 οὐτ' ἐν πάσαις ἀφροσύναις οὐδεὶς ἔσθ' ὅς
 δοκεῖ μὲν χαίρειν, χαίρει δὲ οὐδαμῶς, οὐκ
 κεῖ μὲν λυπεῖσθαι, λυπεῖται δ' οὐ. ΠΡΩ
 οὕτω ταῦτα, ὡς Σώκρατες, ἔχειν πάντες ἔ
 μεν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ὀρθῶς; ἢ σκεπτέον, εἰ
 εἴτε μὴ ταῦτα λέγεται; ΠΡΩ. Σκεπτέον,
 φαίην ἄν. ΧΧII. ΣΩ. Διορισώμεθα ἐ
 σιτερον ἔτι τὸ νῦν δὴ λεγόμενον ἡδονῆς τε
 δόξης· ἔστι γὰρ παύ τι δοξάζειν ἡμῖν; ΠΡ
 ΣΩ. Καὶ ἡδισθαι; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Καὶ
 τὸ δοξαζόμενον ἐστὶ τι; ΠΡΩ. Πῶς δ' ο
 Καὶ τό γε, ὅτι τὸ ἡδόμενον ἡδεται; ΠΡΩ. Ἰ
 γε. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ δοξάζον, εἴαν τε ὀρ
 τε μὴ ὀρθῶς δοξάζῃ, τὸ γε δοξάζειν ὄντι
 ποτε ἀπόλλυσι. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ
 καὶ τὸ ἡδόμενον, εἴαν τε ὀρθῶς εἴαν τε μ

τέρα; σκεπτιόν φῆς τοῦτ' εἶναι; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Πρὸς δὲ γε τούτοις, εἰ καὶ τοπαράπαν ἡμῖν, τὰ μὲν ἔστι ποι' ἄττα, ἡδονὴ δὲ καὶ λύπη, μόνον ἄπερ ἔστι, ποιῶ τινὲ δὲ οὐ γίγνεσθον, καὶ ταῦθ' ἡμῖν διομολογητέον. ΠΡΩ. Ἀήλον. ΣΩ. Ἄλλ' οὐδὲν τοῦτό γε χαλεπὸν ἰδεῖν ὅτι καὶ ποιῶ τινέ· πάλαι γὰρ εἶπομεν, ὅτι μεγάλαι τε καὶ μικραὶ καὶ σφοδραὶ καὶ ἡσυχαιτέραι ἐκάτεραι γίγνονται λύπαι τε καὶ ἡδοναί. ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄν δε γε πονηρία τούτων, ὧ Πρώταρχε, προσγίγνηται τινί, πονηρῶν μὲν φήσομεν οὕτω γίγνεσθαι δόξαν, πονηρῶν δὲ καὶ ἡδονήν; ΠΡΩ. Ἄλλὰ τί μὴν, ὧ Σώκρατες; ΣΩ. Τί δ', ἂν ὀρθότης ἢ τούναντίον ὀρθότητι κινε τούτων προσγίγνηται, μῶν οὐκ ὀρθὴν μὲν δόξαν ἐφοῦμεν, εἰάν ὀρθότητα ἴσχη, ταυτὸν δὲ, ἡδονήν; ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον. ΣΩ. Ἄν δὲ γε ἁμαρτανόμενον τὸ δοξαζόμενον ἢ, τὴν δόξαν τότε ἁμαρτανουσαν γε οὐκ ὀρθὴν ὁμολογητέον, οὐδ' ὀρθῶς δοξαζούσαν. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ. Τί δ', ἂν αὖ λύπην ἢ τινα ἡδονήν περὶ τὸ ἐφ' ᾧ λυπεῖται, ἢ τούναντίον ἁμαρτανουσαν ἐφοροῦμεν, ὀρθὴν ἢ χρηστὴν ἢ τι τῶν καλῶν ὀνομάτων αὐτῇ προσθήσομεν; ΠΡΩ. Ἄλλ' οὐχ οἶδόν τε, εἴπερ ἁμαρτίζεται γε ἡδονή. ΣΩ. Καὶ μὴν ἔοικέ γε ἡδονὴν πολλάκις οὐ μετὰ δόξης ὀρθῆς, ἀλλὰ μετὰ ψεύδους, ἡμῖν γίγνεσθαι. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; καὶ τὴν μὲν δόξαν γε, ὧ Σώκρατες, ἐν τῷ τοιούτῳ καὶ τότε ἐλέγομεν ψευδῆ, τὴν δ' ἡδονήν αὐτὴν οὐδεὶς ἄν ποτε προσέποιε ψευδῆ. ΣΩ. Ἄλλα

κροθίμεις ἀμύμεις τῆ τῆς ἡδονῆς, ὡς Πρ
 λέγω τασόν. ΠΡΩ. Οὐδέν γε, ἀλλ' ἔπει
 λέγω. ΣΩ. Διαφέρει δ' ἡμῖν οὐδέν, ὡς ἐπ
 μεταὶ δόξης τε ὀρθῆς καὶ μετ' ἐπιστήμης ἢ
 μεταὶ τοῦ ψεύδους καὶ ἀγνοίας πολλάκις εἰδέναι
 ἐγγυρομένης. ΠΡΩ. Εἰκὸς γοῦν μὴ σμικ
 ρέρεται. ΧΧΗΙ. ΣΩ. Τῆς δὲ διαφορᾶς αἰ
 διαφρίων ἔιδωμεν. ΠΡΩ. Ἄγε, ὅπῃ σοι φ
 ΣΩ. Τῆ δὲ δὴ ἄγω; ΠΡΩ. Πῆ; ΣΩ. Δόξ
 μόν, ἡμῖν ἴσται μὲν ψευδῆς, ἔσται δὲ καὶ
 ΠΡΩ. Ἔστι. ΣΩ. Ἐπιταί μὴν ταύταις,
 ἐλέγομεν, ἡδονῆ καὶ λύπη πολλάκις, ἀλη
 ψευδεῖ δόξῃ λέγω. ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ.
 ἐκ μνήμης τε καὶ αἰσθήσεως δόξα ἡμῖν καὶ
 δοξάζειν ἐγχωρεῖν γίγνεται ἐκίστοτε; ΠΡ.
 μάλα. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἡμῖς ὡδε περὶ ταῦτα ἄν
 ἡγούμεθα ἴσχειν; ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Πολλά
 τι τινὲ πόρρωθεν μὴ πάνυ σαφῶς τὰ καθι
 ξυμβαίνειν βούλεσθαι κρῖνειν φαίης ἂν ταῦθ
 ὀρεῖ; ΠΡΩ. Φαίην ἂν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ με
 αὐτὸς αὐτὸν οὗτος ἀνέροισ' ἂν ὡδε; ΠΡΩ.
 ΣΩ. Τί ποτε ἄρα ἐστὶ τὸ παρὰ τὴν πέτρο
 ἐστάναι φανταζόμενον ὑπὸ τινι δένδρῳ; τ
 πειν ἂν τις πρὸς ἑαυτὸν δοκῆ σοι, τοιαῖ
 κατιδῶν φαντασθέντα ἑαυτῷ ποτέ; ΠΡΩ.
 ΣΩ. Ἄρ' οὖν μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος, ὡς ἄπ
 μενος ἂν πρὸς αὐτὸν εἴποι τοῦτο, ὡς ἐστιν
 πος, ἐπιτυχῶς εἰπών. ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γ

Καὶ παρενεχθεις γ' αὐτὰχ' ἀνώς ἔστι τιῶν ποι-
 μένων ἔργον τὸ καθορώμενον ἀγαλμα προσείποι.
 ΠΡΩ. Μάλιστα γε. ΣΩ. Κἂν μὲν τίς γ' αὐτῷ
 παρῆ, τὰ τε πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν
 πρὸς τὸν παρόντα, αὐτὰ ταῦτ' ἂν πάλιν φθέγγαι-
 το, καὶ λόγος δὴ γέγονεν οὕτως, ὃ τότε δόξαν ἐκα-
 λούμεν; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Ἄν δ' ἄρα μόνος ἦ
 τοῦτο ταυτὸν πρὸς αὐτὸν διανοούμενος, ἐλίπε καὶ
 πλείω χρόνον ἔχων ἐν αὐτῷ πορεύεται. ΗΡΩ. Πάνυ
 μὲν οὖν. ΣΩ. Τί οὖν; ἄρα σοὶ φαίνεται τὸ περὶ
 τούτων, ὅπερ ἐμοί; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Δοκεῖ
 μοι τότε ἡμῶν ἢ ψυχῆ βιβλίῳ τινὲ προσεοικέναι.
 ΗΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ἡ μνήμη ταῖς αἰσθήσεσι ξυμπέ-
 πτουςα εἰς ταυτὸν, κἄκεινα ἃ περὶ ταῦτά ἐστι τὰ
 παθήματα, φαίνονται μοι σχεδὸν οἷον γράφειν ἡμῶν
 ἐν ταῖς ψυχαῖς τότε λόγους, καὶ ὅταν μὲν ἀληθῆ
 γράψῃ, τοῦτο τὸ πάθημα δόξα τε ἀληθῆς καὶ
 λόγοι ἀπ' αὐτοῦ ξυμβαίνουσιν ἀληθεῖς ἐν ἡμῖν
 γιγνόμενοι, ψευδῆ δ' ὅταν ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν
 γραμματεὺς γράφῃ, τῶναντία ταῖς ἀληθείαις ἐπέβη.
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν δοκεῖ μοι, καὶ ἀποδέχομαι τὰ
 ῥηθέντα οὕτως. ΣΩ. Ἀποδέχου δὴ καὶ ἕτερον δημι-
 ουργὸν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐν τῇ τότε χρόνῳ γι-
 γνόμενον. ΠΡΩ. Τίνα; ΣΩ. Ζωγράφον, ὃς μετὰ
 τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων εἰκόνας ἐν τῇ
 ψυχῇ τούτων γράφει. ΠΡΩ. Πῶς δὴ τοῦτον αὐτὸν καὶ
 πότε λέγωμεν; ΣΩ. Ὅταν ἀπ' ὄψεως ἢ τινος ἄλλης
 αἰσθήσεως τὰ τότε δοξαζόμενα καὶ λεγόμενα ἀπα-

γαγῶν τις τὰς τῶν δοξασθέντων καὶ λαβῆ
 εἰκόνας ἐν αὐτῇ ὁρᾷ πως· ἢ τοῦτο οὐκ ἔστι γι-
 μνον παρ' ἡμῶν; ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν. ΣΩ.
 οὖν αἱ μὲν τῶν ἀληθῶν δοξῶν καὶ λόγων εἰ-
 ἀληθεῖς, αἱ δὲ τῶν ψευδῶν ψευδεῖς; ΠΡΩ.
 ταῦτασι. ΣΩ. Ἐὶ δὴ ταυτ' ὁρθῶς εἰρήκαμεν,
 καὶ τῶδε καὶ τοῦτοις σκεψώμεθα. ΠΡΩ. Τὸ κα-
 ΣΩ. Ἐὶ περὶ μὲν τῶν ὄντων καὶ τῶν γιγνομένων
 τα ἡμῖν οὕτω πάσχιον ἀνεγκλίον, περὶ δὲ τῶν
 λόγων, οὐ. ΠΡΩ. Παρὶ ἀπάστων μὲν οὖν τῶν
 ὄντων ὡσαύτως. ΣΩ. Οὐκοῦν αἱ γε διὰ τῆς ψυχῆς
 ἡδοναὶ καὶ λύπαι ἐλέχθησαν ἐν τοῖς πρόσθεν ἐκ-
 τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν προγίγ-
 ναν; ὡσθ' ἡμῖν συμβαίνει τὸ προχαίρειν τε καὶ
 λυπεῖσθαι περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον εἶναι γιγ-
 νον. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα. ΣΩ. Πότερον οὖν
 γράμματα τε καὶ ζωγραφήματα, ἃ μικρῶν πε-
 ρὸν ἐτίθεμεν ἐν ἡμῖν γίγνεσθαι, περὶ μὲν τὸ
 γονόντα καὶ εὐὸν παρόντα χρόνον ἐστὶ, περὶ δὲ
 μέλλοντα οὐκ ἔστι; ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ.
 σφόδρα λέγεις, ὅτι πάντ' ἐστὶ ταῦτα ἐλπίδες εἰ-
 ἔπειτα χρόνον οὔσαι, ἡμεῖς δ' αὖ διὰ παντὸ
 βίου αἰεὶ γέμομεν ἐλπίδων; ΠΡΩ. Παντάπασ-
 οὔν. XXIV. ΣΩ. Ἄγε δὴ, πρὸς τοῖς νῦν εἰ-
 νοῖς καὶ τῶδε ἀποκρίναι. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;
 Δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντων
 οὐ θεοφιλεῖς ἐστι; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Τὸ
 ἀδίκος τε καὶ παντάπασι κακὸς ἀρ' οὐ τοῦνα

ἐκείνοι; ΠΡΩ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Πολλῶν μὴν ἐλπίδων, ὡς ἐλέγομεν ἄρτι, πᾶς ἄνθρωπος γέμει. ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; ΣΩ. Λόγοι μὴν εἰσιν ἐν ἐκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομαζόμεν; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Καὶ δὴ καὶ τὰ φαντάσματα ἐξωγραφημένα, καὶ τις ὄρα πολ-
 λάκις ἑαυτῷ χρυσὸν γιγνόμενον ἄφθονον, καὶ ἐπ' αὐτῷ πολλὰς ἡδονάς, καὶ δὴ καὶ ἐξωγραφημένον αὐτόν ἐφ' ἑαυτῷ χαίροντα σφόδρα καθορᾶ. ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; ΣΩ. Τούτων οὐκ ἄνευ φῶμεν τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὡς τὸ πολὺ τὰ γεγραμμένα παρατίθεσθαι ἀληθῆ, διὰ τὸ θεοφιλεῖς εἶναι, τοῖς δὲ κακοῖς ὡς αὐτῷ πολὺ τὸναντίον, ἢ μὴ φῶμεν; ΠΡΩ. Καὶ μάλα φατέον. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τοῖς κακοῖς ἡδοναί γε οὐδὲν ἥττον πάρισιν ἐξωγραφημένα, ψευδεῖς δὲ αὐταὶ που; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Ψευδέσιν ἄρα ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν, οἱ δ' ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀληθέσι. ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατα λέγεις. ΣΩ. Εἰσὶ δὴ κατὰ τοὺς νῦν λόγους ψευδεῖς ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς ἡδοναί, μεμιμημέναι μὲντοι τὰς ἀληθεῖς ἐπὶ τὰ γελοιότερα, καὶ λύπαι δὲ ὡσαύτως. ΠΡΩ. Εἰσὶ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἢ δοξάζειν μὲν οὕτως ἀεὶ τῷ τοπαράπαν δοξάζοντι, μὴ ἐπ' οὐσι δὲ μηδὲ ἐπὶ γεγονόσι μηδ' ἐπ' ἐσομένοις ἐνίοτε; ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ ταῦτά γε ἦν, οἴμαι, τὰ ἀπεργαζόμενα δόξαν ψευδῆ τότε καὶ τὸ ψευδῶς δοξάζειν ἦν γάρ; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τῆν τούτων ἀντίστροφον ἔξιν ἐν ἐκείνοις; ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ

ὥς ἦν μὲν χαιρῆν ὄντως ἀεὶ τῷ τοπιγράφῃ ὀπωροῦν
καὶ εἰκῆ χαιροῦντι, μὴ μῆντοι ἐπὶ τοῖς οὔσι, μηδ'
ἐπὶ τοῖς γεγοῦσιν ἐνίοτε, πολλάκις δὲ καὶ ἴσως
πλειστακίς, ἐπὶ τοῖς μηδὲ μέλλουσι ποτε γενήσεσθαι.
ΠΡΩ. Καὶ ταῦθ' οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἀναγκαῖον
ἔχειν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος ἂν εἴη περὶ φό-
βου τε καὶ θυμῶν καὶ πάντων τῶν τοιούτων, ὡς ἔστι
καὶ ψευδῆ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐνίοτε; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν
οὔν. ΣΩ. Τί δέ; πονηρίας δύοσας καὶ χρηστὰς ἄλλως
ἢ ἀληθείς καὶ ψευδεῖς γιγνομένας ἔχομεν εἶπεῖν;
ΠΡΩ. Οὐκ ἄλλως. ΣΩ. Οὐδ' ἡδονὰς θ', οἶμαι,
καταθεῶμεν ὡς ἄλλον τινα τρόπον εἰσὶ πονηρίας
πλὴν τῷ ψευδεῖς γ' εἶναι. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὔν
τοῦναντίον, ὦ Σώκρατες, εἴρηκας· σχεδὸν γὰρ τῷ
ψεύδει μὲν οὐ πάνυ πονηρίας ἂν τις λύπας τε καὶ
ἡδονὰς θείη, μεγάλη δὲ ἄλλη καὶ πολλῇ συμπιπτού-
σας πονηρία. ΣΩ. Τὰς μὲν τοίνυν πονηρίας ἡδονὰς
καὶ διὰ πονηρίαν οὔσας τοιαύτας ὀλίγον ὑστερον
ἐροῦμεν, ἂν ἔτι δοκῆ νῶϊν, τὰς δὲ ψευδεῖς ἔτι κατ'
ἄλλον τρόπον ἐν ἡμῖν πολλάς καὶ πολλάκις ἐνούσας
τε καὶ ἐγγιγνομένας λεκτέον· τοῦτο γὰρ ἴσως χρη-
σόμεθα πρὸς τὰς κρίσεις. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐκ;
εἴπερ γε εἰσί. ΣΩ. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσί; κατὰ
γε τὴν ἐμὴν. τοῦτο δὲ τὸ δόγμα, ἕως ἂν κέηται
παρ' ἡμῖν, ἀδύνατον ἀνέλεγκτον δήπου γίγνεσθαι.
ΠΡΩ. Καλῶς. XXV. ΣΩ. Προσισιτώμεθα δὴ, καθ-
άπερ ἀθληταί, πρὸς ταῦτον αὐτὸν τὸν λόγον. ΠΡΩ.
Ἴωμεν. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν εἴπομεν, εἴπερ μεμνήμεθα, ὀλί-

γον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ἕως αἱ λεγόμεναι ἐπιθυμίαι ἐν ἡμῖν ὡς δίχα, ὅτι ἄρα τότε τὸ σῶμα καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆς τοῖς παθήμασι διείληπται. ΠΡΩ. Μεννήμεθα καὶ προεφάρθη ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν ἦν ἡ ψυχὴ τῶν τοῦ σώματος ἐναντίων ἕξιων, τὸ δὲ τὴν ἀλγηδύνα ἢ τινα διὰ πάθος ἡδονὴν τὸ σῶμα ἦν τὸ παραδεχόμενον; ΠΡΩ. Ἦν γὰρ οὖν. ΣΩ. Ἐυλλογίζου δὴ τὸ γιγνόμενον ἐν τούτοις. ΠΡΩ. Λέγε. ΣΩ. Γίγνεται τὸ λυπῶν, ὅπότεν ἢ ταῦτα, ἅμα παρακίεσθαι λύπας τε καὶ ἡδονάς, καὶ τούτων αἰσθήσεις ἅμα παρ' ἀλλήλας ἐναντίων οὐσῶν γίγνεσθαι, ὃ καὶ νῦν δὴ ἐφάνη. ΠΡΩ. Φαίνεται γοῦν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τόδε εἴρηται καὶ ξυνωμολογημένον ἡμῖν ἔμπροσθεν κέεται; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥτιον ἄμφω τούτω δέχσθον λύπη τε καὶ ἡδονή, καὶ ὅτι τῶν ἀπείρων ἦτιν. ΠΡΩ. Εἴρηται· τί μὴν; ΣΩ. Τίς οὖν μηχανὴ ταῦτ' ὀρθῶς κρίνεσθαι; ΠΡΩ. Ποῖα δὴ καὶ πῶς; ΣΩ. Εἰ τὸ βούλημα ἡμῖν τῆς κρίσεως τούτων ἐν τοιούτοις τισὶ διαγνώσθαι βούλεται ἐκάστοτε, τίς τούτων πρὸς ἀλλήλας μείζων καὶ τίς ἐλάττων, καὶ τίς μᾶλλον, καὶ τίς σφοδροτέρα λύπη τε πρὸς ἡδονὴν καὶ λύπη πρὸς λύπην καὶ ἡδονὴ πρὸς ἡδονὴν. ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔστι ταῦτά τε τοιαῦτα, καὶ ἡ βούλησις τῆς κρίσεως αὐτῆ. ΣΩ. Τί οὖν; ἐν μὲν ὕψει, τὸ πόρρωθεν καὶ ἐγγύθεν ὄραν τὰ μεγέθη τὴν ἀλήθειαν ἀφανίζει, καὶ ψευδῆ ποιεῖ δοξάζειν, ἐν λήπαις δ' ἄρα καὶ ἡδοναῖς οὐκ ἔστι ταυτὸν τοῦτο

γιγνώμενον; *ΠΡΩ.* Πολὺ μὲν οὖν μᾶλλον, ὡς Σί-
 κρατες. *ΣΩ.* Ἐναντίον δὴ τὸ νῦν τῷ σμικρὸν ἔμπρο-
 σθεν γέγονε. *ΠΡΩ.* Τὸ ποῖον λέγεις; *ΣΩ.* Τότε
 μὲν αἱ δόξαι ψευδεῖς τε καὶ ἀληθεῖς αὐταὶ γιγνώ-
 μεναι τὰς λύπας τε ἅμα καὶ ἡδονάς τοῦ παρ' αὐ-
 ταῖς καθήματος ἀνεπίπλασαν. *ΠΡΩ.* Ἀληθέστατα.
ΣΩ. Νῦν δέ γε αὐταὶ, διὰ τὸ πόρρωθ' ἐν τε καὶ
 ἔγγυθ' ἐκάστοτε μεταβαλλόμεναι θεωρεῖσθαι καὶ
 ἅμα τιθέμεναι παρ' ἀλλήλας, αἱ μὲν ἡδοναὶ παρὰ
 τὸ λυπηρὸν μείζους φαίνονται καὶ σφοδρότεραι, λύ-
 παι δ' αὖ, διὰ τὸ παρ' ἡδονάς, τούναντίον ἐκί-
 νησις. *ΠΡΩ.* Ἀνάγκη γίγνεσθαι τὰ τοιαῦτα διὰ
 ταῦτα. *ΣΩ.* Οὐκοῦν, ὅσω μείζους τῶν οὐσῶν ἐκί-
 νηται καὶ ἐλάττους φαίνονται, τοῦτο ἀποτεμώμενος
 ἐκατέρων τὸ φαινόμενον ἀλλ' οὐκ ὄν οὔτε αὐτὸ
 ὄρθῶς φαινόμενον ἐρεῖς, οὔτ' αὖ ποτε τὸ ἐπὶ τοῦ-
 το μέρος τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης γιγνώμενον ὄρθῶς
 τε καὶ ἀληθῆς τολμήσεις λέγεις; *ΠΡΩ.* Οὐ γὰρ οὐκ.
ΣΩ. Τούτων τοίνυν ἐξῆς ὀψώμεθα, ἐὰν τῆδε ἀπαν-
 τῶμεν, ἡδονάς καὶ λύπας ψευδεῖς ἔτι μᾶλλον ἢ ταύ-
 τας φαινομένας τε καὶ οὔσας ἐν τοῖς ζώοις. *ΠΡΩ.*
 Ποίας δὴ καὶ πῶς λέγεις; **XXVI.** *ΣΩ.* Εἴρηται πο-
 πολλάκις, ὅτι τῆς φύσεως ἐκάστων διαφθειρομένης
 μὲν ξυγκρίσει καὶ κενώσει καὶ τισιν αὔξει καὶ
 φθίσει, λύπαι τε καὶ ἀλγηδόνες καὶ ὀδύνη καὶ
 πάνθ', ὅποσα τοιαῦτ' ὀνόματ' ἔχει, ξυμβαίνει γι-
 γνώμενα. *ΠΡΩ.* Ναί, ταῦτα εἴρηται πολλάκις. *ΣΩ.*
 Εἰς δέ γε τὴν αὐτῶν φύσιν ὅταν καθίστηται, ταύ-

εην αὐτὴν κατάστασιν ἡδονὴν ἀπεδεξιόμεθα παρ'
 ἡμῶν αὐτῶν. ΠΡΩ. Ὁρθῶς. ΣΩ. Τί δ', ὅταν περὶ
 τοῦ σώματος μηδὲν τούτων γιγνόμενον ἡμῶν ᾖ; ΠΡΩ.
 Πότε δὲ τοῦτ' ἂν γένοιτο, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Οὐ-
 δὲν πρὸς λόγον, ὡς Πρώταρχε, ὃ σὺ νῦν ἤρου τὸ
 κρώτημα. ΠΡΩ. Τί δὴ; ΣΩ. Διότι τὴν ἐμὴν ἐρώ-
 ησιν οὐ κωλύσεις με διέρεσθαί σε πάλιν. ΠΡΩ.
 Ποίαν; ΣΩ. Εἰ δ' οὖν μὴ γίγνοιτο, ὡς Πρώταρχε,
 φήσω, τὸ τοιοῦτον, τί ποτε ἀναγκαῖον ἐξ αὐτοῦ ξυμ-
 βαίνειν ἡμῖν; ΠΡΩ. Μὴ κινουμένου τοῦ σώματος
 ἐφ' ἑκάτερα φῆς; ΣΩ. Οὕτω. ΠΡΩ. Δῆλον δὴ
 ἔστι γέ, ὡς Σώκρατες, ὡς οὔτε ἡδονὴ γίγνοιτ' ἂν
 ἐν τοιοῦτῳ ποτέ, οὔτ' ἂν τις λύπη. ΣΩ. Καλ-
 ῶς εἶπες· ἀλλὰ γάρ, οἶμαι, τόδε λέγεις, ὡς αἰε-
 τῶς τούτων ἀναγκαῖον ἡμῖν ξυμβαίνειν, ὡς οἱ σοφοὶ
 κρίνουσιν· αἰετὰ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω φεῖ. ΠΡΩ.
 Λέγουσι γὰρ οὖν, καὶ δοκοῦσί γε οὐ φαύλως λέ-
 γουσι. ΣΩ. Πῶς γὰρ ἂν, μὴ φαῦλοι γε ὄντες; ἀλλὰ
 γὰρ ὑπεκσιῆσαι τὸν λόγον ἐπιφερομενον τοῦτον βού-
 λωμαι. τῆδ' οὖν διανοοῦμαι φεύγειν, καὶ σὺ μοι
 εὐμψευγε. ΠΡΩ. Λέγε ὅπη. ΣΩ. Ταῦτα μὲν τοί-
 οῦτον οὕτως ἔστω, φῶμεν πρὸς τούτους. σὺ δ' ἀπέ-
 λθαι, πότερον αἰετὰ πάντα, ὅσα πάσχει τὶ τῶν ἐμ-
 ψεύχων, ταῦτ' αἰσθάνεται τὸ πάσχον, καὶ οὔτ'
 ἀντιλαμβάνομενοι λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς, οὔτε τι τῶν
 ἐπινοούτων οὐδὲν πάσχοντες; ἢ πᾶν τούναντιον; ὀλί-
 γου γὰρ τά γε τοιαῦτα λέληθε πᾶνθ' ἡμᾶς. ΠΡΩ.
 Ἄπαν δῆπου τούναντιον. ΣΩ. Οὐ τοίνυν καλῶς

ἡμῖν εἴρηται τὸ νῦν δὴ ῥηθῆν, ὡς αἱ μετὰ
κατω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι λύπαι τε καὶ
ἀπεργάζονται. ΠΡΩ. Τί μὲν; ΣΩ. Ὡδ'
καλλίον καὶ ἀνεπιληπτότερον τὸ λεγόμενον.
Πῶς; ΣΩ. Αἱ μὲν μεγάλαι μεταβολαὶ λύπαι
ἡδοναῖς ποιῶσιν ἡμῖν, αἱ δ' αὖ μέτρια
συμφορὰν τοπαράπαν οὐδέτερον τούτων. ΠΡΩ
θύτερον οὕτως ἢ ἐκείνως, ὡς Σόκρατες. ΣΩ
οὖν, εἰ ταῦτα οὕτω, πάλιν ὁ νῦν δὴ ῥηθε
ἂν ἦκοι; ΠΡΩ. Ποῖος; ΣΩ. Ὅν ἄλυπόν τε κα
χαρμονῶν ἔφαμεν εἶναι. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα
ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων τιθῶμεν τριττοὺς ἡμῖν
ἓνα μὲν ἡδὺν, τὸν δ' αὖ, λυπηρόν, τὸν
μηδέτερον· ἢ πῶς ἂν φαίης αὐτὸν περὶ τούτων;
Οὐκ ἄλλως ἔγωγε ἢ ταύτη, τρεῖς εἶναι τοὺς
ΣΩ. Οὐκοῦν οὐκ ἄνευ εἰρη τὸ μὴ λυπεῖσθαι
ταυτὸν τῷ χαίρειν; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἂν; ΣΩ.
ταν οὖν ἀκούσης, ὡς ἡδιστον πάντων ἐστὶ δὴ
ἀλύπως τὸν βίον ἅπαντα, τί τόθ' ὑπολαβ
λέγειν τὸν τοιοῦτον; ΠΡΩ. Ἢδὺ λέγειν φι
ἔμοιγε οὕτως τὸ μὴ λυπεῖσθαι. ΣΩ. Τριά
δων ἡμῖν ὀντικων βούλει, τίθει, καλλίσο
ἀνόμασι χρώμεθα, τὸ μὲν χρυσόν, τὸ δ'
ρον, τρίτον δὲ τὸ μηδέτερον τούτων. ΠΡΩ
ται. ΣΩ. Τὸ δὲ μηδέτερον τούτων ἔσθ'
ὅπως θάτερα γένοιτ' ἂν, χρυσὸς ἢ ἄρ;
ΠΡΩ. Καὶ πῶς ἂν; ΣΩ. Οὐδ' ἄρα ὁ
βλος, ἡδὺς ἢ λυπηρὸς λεγόμενος, ὁρθῶς αἰ

οὐτ' εἰ δοξάζοι τις, δοξάζοιτο, οὐτ' εἰ λέγοι, λεχθείη, κατά γε πόν ὑρθόν λόγον. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ. Ἀλλὰ μήν, ὧ ἑταῖρε, λεγόντων γε ταῦτα καὶ δοξαζόντων αἰσθανόμεθα. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Πότερον οὖν χαίρειν οἴονται τότε, ὅταν μὴ λυπῶνται; ΠΡΩ. Φασὶ γοῦν. ΣΩ. Οὐκοῦν οἴονται τότε χαίρειν; οὐ γὰρ ἄν ἔλεγόν που. ΠΡΩ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Ψευδῆ μήν δοξάζουσι περὶ τοῦ χαίρειν, εἶπερ χωρὶς τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν ἢ φύσις ἐκατέρου. ΠΡΩ. Καὶ μήν χωρὶς γοῦν. ΣΩ. Πότερον οὖν αἰρώμεθα παρ' ἡμῖν ταῦτ' εἶναι, καθάπερ ἄρτι, τρία, ἢ δύο μόνα; λύπην μὲν κακὸν τοῖς ἀνθρώποις, τὴν δ' ἀπαλλαγὴν τῶν λυπῶν, αὐτὸ τοῦτο ἀγαθὸν ὄν, ἢδὺ προσαγορεύεσθαι; XXVII. ΠΡΩ. Πῶς δὴ νῦν τοῦτο, ὧ Σώκρατες, ἔρωτώμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν; οὐ γὰρ μανθάνω. ΣΩ. Ὅντως γὰρ τοὺς πολεμίους Φιλήβου τοῦδε, ὧ Πρώταρχε, οὐ μανθάνεις. ΠΡΩ. Λέγεις δὲ αὐτοὺς τίνας; ΣΩ. Καὶ μάλα δεινοὺς λεγομένους τὰ περὶ φύσιν, οἱ τοπαράπαν ἡδονὰς οὐ φασιν εἶναι. ΠΡΩ. Τί μήν; ΣΩ. Λυπῶν ταύτας εἶναι πάσας ἀποφυγὰς, ἄς νῦν οἱ περὶ Φίληβον ἡδονὰς ἐπονομάζουσι. ΠΡΩ. Τοῦτοις οὖν ἡμῶς πότερα πείθεσθαι ξυμβουλευεῖς, ἢ πῶς, ὧ Σώκρατες; ΣΩ. Οὐκ, ἀλλ' ὥσπερ μίαντεσι προσχρησθῆσθαι τισι, μαντευομένοις οὐ τέχνη, ἀλλὰ τινι δυσχερεῖα φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς, λίαν μεμισηκότων τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν καὶ νενομικῶτων οὐδὲν θυγίς· ὥστε καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγόν, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδο-

νην εἶναι. τοῦτοις μὲν οὖν ταῦτα ἂν προσεχρ
 σκεψάμενος ἔτι καὶ ἄλλα αὐτῶν δυσχεροῦσμετα
 δὲ ταῦτα αἰ γέ μοι δοκοῦσιν ἡδοῦναι ἀληθεῖς
 πρῆξι, ἵνα ἐξ ἀμφοῖν τοῖν λόγοιιν σκεψάμεν
 δύναμιν αὐτῆς παραθώμεθα πρὸς τὴν κρίσιν. ἰ
 Ορθῶς λέγεις. ΣΩ. Μεταδιώκωμεν δὴ τοῦτου
 περ ξυμμάχους, κατὰ τὸ τῆς δυσχερείας αὐτῶν
 οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέγειν αὐτούς, ἀρχομένου
 θέν ἄνωθεν, ὡς, εἰ βουληθεῖημεν ὄπουοῦν
 τὴν φύσιν ἰδεῖν, οἷον, τὴν τοῦ σκληροῦ, πότερ
 τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντες οὕτως ἂν μᾶλλον
 νοήσαιμεν, ἢ πρὸς τὰ πολλοσιὰ σκληρότητι;
 σε, ὦ Πρώταρχε, καθάπερ ἐμοί, καὶ τοῦτοις τοῦ
 χερέσιν ἀποκρίνεσθαι. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν
 λέγω γε αὐτοῖς, ὅτι πρὸς τὰ προῖτα μεγέθη.
 Οὐκοῦν, εἰ καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος ἰδεῖν ἤτινα
 ἔχει φύσιν βουληθεῖημεν, οὐκ εἰς τὰς πολλοσιὰς
 νὰς ἀποβλεπτόν, ἀλλ' εἰς τὰς ἀκροτάτας καὶ
 δροτάτας λεγομένας; ΠΡΩ. Πῶς ἂν σοι ταῦτη
 χωροῖη τανῦν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν αἰ πρόχειροί γε,
 καὶ μέγιστα τῶν ἡδονῶν, ὃ λέγομεν πολλάκι
 περὶ τὸ σῶμα εἰσὶν αὐταί; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ;
 Πότερον οὖν καὶ μείζους εἰσὶ καὶ γίνονται περ
 κάμνοντας ἐν ταῖς νόσοις, ἢ περὶ τοὺς ὑγιαίνο
 εὐλαβηθῶμεν δὴ, μὴ προπετῶς ἀποκρινόμενοι
 σωμεν. ΠΡΩ. Πῆ; ΣΩ. Τάχα γὰρ ἴσως φαῖ
 περὶ ὑγιαίνοντας. ΠΡΩ. Εἰκόσ γε. ΣΩ. Τί δ'
 ἂν ἡδονῶν ὑπερβάλλουσιν, ὧν ἂν καὶ ἐ

μίαι μέγισται προσγίγνεται; ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν ἀληθές. ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ὅτι οἱ πνεύτεροντες καὶ ἐν τοιούτοις νοσήμασιν ἐχόμενοι μᾶλλον διψῶσι καὶ ὀιγοῦσι, καὶ πάντα, ὅποσα διὰ τοῦ σώματος, εἰώθασι πάσχειν, μᾶλλον δὲ ἐνδεία ξυγγίγνεται, καὶ ἀποπληρουμένων μείζους ἡδονὰς ἴσχουσιν, ἢ τοῦτο οὐ φησομεν ἀληθές εἶναι; ΗΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν ἕψηθ' ἐφαίνεται. ΣΩ. Τί οὖν; ὀρθῶς ἂν φαινοίμεθα λέγοντες, ὡς, εἴ τις τὰς μέγιστας ἡδονὰς ἰδεῖν βούλοιο, οὐκ εἰς ὑγίειαν ἀλλ' εἰς νόσον ἰόντας δεῖ σκοπεῖν; ὄρα δέ, μὴ με ἡγῆ διανοοῦμενον ἐρωτᾶν σε, εἰ πλείω χαίρουσιν οἱ σφόδρα νοσοῦντες τῶν ὑγιαινόντων, ἀλλ' οἴου μέγεθός με ζητεῖν ἡδονῆς, καὶ τὸ σφόδρα περὶ τοῦ τοιούτου ποῦ ποτε γίγνεται ἐκάστοτε. νοῆσαι γὰρ δεῖ, φάμεν, ἡγίαια φύσιν ἔχει, καὶ τίνα λέγουσιν οἱ φάσκοντες μὴδ' εἶναι τοπαράπαν αὐτήν. ΠΡΩ. Ἀλλὰ σχεδὸν ἐπομαι τῷ λόγῳ σου. XXVIII. ΣΩ. Τύχα, ὦ Πρώταρχε, οὐχ ἥτιον δείξεις· ἀποκρινῆ γὰρ, ἐν ὑβρι μείζους ἡδονὰς, οὐ πλείους λέγω, τῶ σφόδρα δὲ καὶ τῷ μᾶλλον ὑπερχειούσας, ὄρας ἢ ἐν τῷ σώφρονι βίῳ; λέγε δὲ προσέχων τὸν νοῦν. ΠΡΩ. Ἀλλ' ἔμαθον, ὃ λέγεις, καὶ πολὺ τὸ διάφορον ὄρω. τοὺς μὲν γὰρ σώφρονάς που καὶ δ. παροϊμαζόμενος ἐπίσχει λόγος, ἐκάστοτε τὸ Μηδὲν ἄγαν παρακελευόμενος, ὃ κείθονται· τὸ δὲ τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν μέχρι μανίας ἢ σφόδρα ἡδονὴ κατέχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται. ΣΩ. Καλῶς, καί, εἴ γε τοῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον, ὡς ἔν τινι πονηρίᾳ ψυχῆς καὶ τοῦ

σώματος, ἀλλ' οὐκ ἀρετῇ, μέγισταί μὲν ἡδοναί, μέγισταί δὲ καὶ λύπαι, γίνονται. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτων τινὰς προελέμενον δὲ σκοπεῖσθαι, τίνα ποτὲ τρόπον ἔχουσας λέγομεν αὐταῖς εἶναι μεγίστας; ΠΡΩ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Σκόπει δὴ τὰς τῶν τοιαύτων νοσημάτων ἡδονάς, τίνα ποτὲ ἔχουσι τρόπον. ΠΡΩ. Ποίων; ΣΩ. Τὰς τῶν ἀσχημόνων, ὡς οὐς εἴπομεν δυσχερεῖς μισοῦσι παντελῶς. ΠΡΩ. Ποίας; ΣΩ. Οἷον τὰς τῆς ψώρας ἰώσεις τῷ τρίβειν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως. τοῦτο γὰρ δὴ τὸ πάθος ἡμῖν, ὃ πρὸς θεῶν, τί ποτε φῶμεν ἐγγίγνεσθαι; πότερον ἡδονῆν ἢ λύπην; ΠΡΩ. Ἐμμικτον τοῦτό γε, ὃ Σώκρατες, ἔοικε γίγνεσθαι τι κακόν. ΣΩ. Οὐ μὲν δὴ Φιλήβου γε ἕνεκα παρθέμην τὸν λόγον, ἀλλ' ἄνευ τούτων, ὃ Πρώταρχ, τῶν ἡδονῶν, καὶ τῶν ταύταις ἐπομένων, ἂν μὴ κατασφῶσι, σχεδὸν οὐκ ἂν ποτε δυναίμεθα διακρῖνεσθαι τὸ εἶν ζητούμενον. ΠΡΩ. Οὐκοῦν ἴσους ἐπὶ τὰς τούτων συγγενεῖς; ΣΩ. Τὰς ἐν τῇ μίξει κοινουούσας λέγεις; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Εἰσὶ τοῖν μίξεις, αἱ μὲν κατὰ τὸ σῶμα ἐν αὐτοῖς τοῖς σέμασι, αἱ δ' αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ψυχῇ· τὰς δ' αὖ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀνευρήσομεν λύπας ἢ ναῖς μικθείσας, τότε μὲν ἡδονάς, τὰ ξυναμφοῦτε τότε δὲ λύπας ἐπικαλουμένας. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Ὄποταν ἐν τῇ καταστάσει τις ἢ τῇ διαφθορᾷ τὰς τὰς αἵμα πάθη πάσχη, φιλῶν ποτὲ δέρεται, καὶ ἰμαινόμενος ἐνίοτε ψύχεται, ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὲν ἔ

τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι, τὸ δὴ λεγόμενον, πικρῶ γλυκὺ
 μεμιγμένον, μετὰ δυσάπαλλακτίας παρόν, ἀγανάκτη-
 σιν καὶ ὕστερον ξύστασιν ἀγρίαν ποιεῖ. ΠΡΩ. Καὶ
 μάλ' ἀληθές τὸ νῦν δὴ λεγόμενον. ΣΩ. Οὐκοῦν αἰ-
 τοιαῦται μίξεις, αἱ μὲν ἐξ ἴσων εἰσὶ λυπῶν τε καὶ
 ἡδονῶν, αἱ δ' ἐκ τῶν ἐτέρων πλειόνων; ΠΡΩ. Πῶς
 γὰρ οὐ; ΣΩ. Λέγε δὴ τὰς μὲν, ὅταν πλείους λύπαι
 τῶν ἡδονῶν γίνωνται, τὰς τῆς ψώρας λεγομένας, νῦν
 δὴ ταύτας εἶναι, καὶ τὰς τῶν γαργαλισμῶν, ὁπόταν
 ἐντὸς τὸ ζέον ἢ καὶ τὸ φλεγμαῖνον, τῇ τρίψει δὲ καὶ
 τῇ κνήσει μὴ ἐφικνῆται τις, τὰ δ' ἐπιπολῆς μόνον
 διαχέη, τοτὲ φέροντες εἰς πῦρ αὐτά, καὶ εἰς τοῦναν-
 τίον ἀπορίαις μεταβάλλοντες ἐνίοτε ἀμηχάνους ἡδο-
 νὰς· τοτὲ δὲ τοῦναντίον τοῖς ἐντὸς πρὸς τὰς τῶν ἔξω
 λύπας ἡδονὰς συγκερασθείσας, εἰς ὑπότιρ' ἂν ῥέψῃ,
 παρέρχοντο, τῷ τὰ συγκεκριμένα βίᾳ διαχεῖν, ἢ τὰ
 διακεκριμένα συγχεῖν, καὶ ὁμοῦ λύπας ἡδοναῖς πα-
 ρατιθέναι. ΠΡΩ. Ἀληθίστατα. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὁπό-
 ταν αὐτῶν πλείων ἡδονὴ κατὰ τὰ τοιαῦτα πάντα συμμιχθῆ,
 τὸ μὲν ὑπομεμιγμένον τῆς λύπης γαργαλίζει τε καὶ
 ἡρέμα ἀγανακτεῖν ποιεῖ, τὸ δ' αὐτῆς ἡδονῆς πολὺ
 πλέον ἐκκεχυμένον ξυντείνει τε καὶ ἐνίοτε πηδᾶν ποιεῖ,
 καὶ παντοῖα μὲν χρώματα, παντοῖα δὲ σχήματα, παν-
 τοῖα δὲ πνεύματα ἀπεργαζόμενον πῦσαν ἐκπλήξιν καὶ
 βοᾷς μετὰ ἀφροσύνης ἐνεργάζεται. ΠΡΩ. Μάλα γε.
 ΣΩ. Καὶ λέγειν γε, ὡς ἑταῖρε, αὐτόν τε περὶ ἑαυτοῦ
 ποιεῖ καὶ ἄλλον, ὡς ταύταις ταῖς ἡδοναῖς τερπόμενος
 οἶον ἀποθνήσκει· καὶ ταύτας γε δὴ παντάπασιν αἰεὶ

ει συνημνοῦσιν αὐτῶν παρὰ τὸν
 ὦ Σώκρατες, τὰ ξυμβαίοντα πρὸς τῶν καλῶν
 θρώπων εἰς δόξαν διεπέραντας. ΣΩ. Πρὸς
 ἡδονῶν; ὦ Πρωταρχε, τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς παι-
 αιν αὐτοῦ τοῦ σώματος τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐπι-
 ρασθέντων· περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ σώματι τὰ
 ξυμβαλλεται, λύπην τε ἅμα πρὸς ἡδονήν, καὶ
 πῆν πρὸς λύπην, ὥστ' εἰς μίαν ἀμφοτέρω κρᾶσιν
 ταῦτα ἔμπροσθεν μὲν διήλθομεν, ὡς, ἐπὶ τῶν
 πῶται, πληρώσεως ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐπιπύκτων μί-
 ρει, κενοῦμενος δὲ ἀλγεῖ. ταῦτα δὲ τῶν μὲν οὐκ
 τυράμεθα, τῶν δὲ λέγομεν, ὡς ψυχῆς πρὸς σῶμα
 φερομένης ἐν πᾶσι τούτοις πλήθει ἀμειψάνοις
 μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπέπτει γὰρ
 ΠΡΩ. Κινδυνεύεις ὀρθότατα λέγειν. XXIX.
 Ἔτι τοίνυν ἡμῖν τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆς
 πῆ μία. ΠΡΩ. Ποίαν φῆς; ΣΩ. Ἦν αὐτὴ
 ψυχὴν αὐτῇ πολλάκις λαμβάνειν ξύγκρισιν ἐξ
 ΠΡΩ. Πῶς οὖν τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν; ΣΩ. Ὅργη
 φόβον καὶ πόθον καὶ θρήνον καὶ ἔρωτα καὶ
 καὶ φθόνον, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἅθ' οὐκ αὐτῆς τί-
 χῆς τίθεσθαι ταύτας λύπας τινάς; ΠΡΩ. Ἔ
 ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτὰς ἡδονῶν μεστὰς εὐρήσομεν
 χάων; ἢ δεόμεθα ὑπομνησκεισθαι τό· ὅς τ' ἐ
 [τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς,] τὸ πολύφρονά πε

λεπῆναι, Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο — καὶ τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονὰς ἐν λύπαις οὖσας ἀναμεμιγμένας; ΠΡΩ. Οὐκ, ἀλλ' οὐ-
 τω ταῦτά γε καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ξυμβαίνοι γιγνόμενα.
 ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὰς γε τραγικὰς θεωρήσεις, ὅταν
 ἕμα χαίροντες κλάωσι, μέμνησαι. ΠΡΩ. Τί δ' οὐ;
 ΣΩ. Τὴν δ' ἐν ταῖς κωμωδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς
 ψυχῆς, ἅρ' οἶσθ' ὡς ἔστι καὶν τούτοις μίξις λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς; ΠΡΩ. Οὐ πάνυ κατανοῶ. ΣΩ. Παν-
 τὰ πασι γὰρ οὐ ῥάδιον, ὡς Πρώταρχε, ἐν τούτῳ ξυ-
 νοεῖν τὸ τοιοῦτον ἐκάστοτε πάθος. ΠΡΩ. Οὐκουν,
 ὡς γ' εἰκεν ἐμοί. ΣΩ. Λάβωμέν γε μὴν αὐτὸ το-
 πούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν, ἵνα καὶ ἐν ἄλ-
 λοις ῥάδιον καταμαθεῖν τις οἶός τ' ἢ μίξιν λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς. ΠΡΩ. Λέγοις ἂν. ΣΩ. Τὸ τολύνην δὴ
 φηθέν ὄνομα φθόνου πότερα λύπην τινὰ ψυχῆς θή-
 τεις, ἢ πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὁ φθο-
 νῶν γε ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφα-
 νήσεται. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Κακὸν μὴν ἄγνοια,
 καὶ ἦν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν ἔξιν. ΠΡΩ. Τί μὴν;
 ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων ἴδε τὸ γελοῖον ἦντινα φύσιν ἔχει.
 ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Ἔστι δὴ πονηρία μὲν τις,
 τὸ κεφάλαιον, ἔξωός τινος ἐπίκλην λεγομένη, τῆς
 δ' αὐτῆς πάσης πονηρίας ἐστὶ τὸνναντίον πάθος ἔχον ἢ
 τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. ΠΡΩ.
 Τὸ Ἰνώθι σαυτὸν λέγεις, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Ἐγω-
 γε τὸνναντίον μὴν ἐκείνῳ δηλονότι τὸ μηδαμῆ γιγνώ-
 σκειν αὐτὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γραμματος ἂν εἴη.

μεταδιώκει τοσούτω μᾶλλον, ὅσα ἂν ἀκολα-
 τε καὶ ἀφρονέστερος ὢν τυγχάνῃ· καὶ καλέ-
 γιστας ταύτας, καὶ τὸν ἐν αὐταῖς ὀτιμάλιστ'
 τα εὐδαιμονέστατον καταριθμεῖται. ΠΡΩ.
 ὦ Σώκρατες, τὰ ξυμβαίοντα πρὸς τῶν πολ-
 θρώπων εἰς δόξαν διεπέραντας. ΣΩ. Περὶ
 ἡδονῶν, ὦ Πρώταρχε, τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς π-
 αιν αὐτοῦ τοῦ σώματος τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐ-
 ρασθέντων· περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ σώματι τ-
 ξυβάλλεται, λύπην τε ἅμα πρὸς ἡδονήν, κα-
 τὴν πρὸς λύπην, ὡς εἰς μίαν ἀμφοτέρα κρῆσι-
 ταῦτα ἔμπροσθεν μὲν διήλθομεν, ὡς, ὀπότε
 νῶται, πληρώσεως ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐλπίζων μ-
 ρει, κενούμενος δὲ ἀλγεῖ. ταῦτα δὲ τότε μὲν οἱ
 τυράμεθα, νῦν δὲ λέγομεν, ὡς ψυχῆς πρὸς σῶ-
 φερομένης ἐν πᾶσι τούτοις πλήθει ἀμηχάν-
 μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γ-
 ΠΡΩ. Κινδυνεύεις ὀρθότατα λέγειν. ΧΧΙ
 Ἔτι τοίνυν ἡμῖν τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδ-
 πῆ μία. ΠΡΩ. Ποίαν φῆς; ΣΩ. Ἦν α-
 ψυχὴν αὐτῇ πολλάκις λαμβάνειν ξυγκρισιν.
 ΠΡΩ. Πῶς οὖν τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν; ΣΩ. Ὅτι
 φόβον καὶ πόθον καὶ θρήνον καὶ ἔρωτα κα-
 καὶ φθόρον, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἅρ' οὐκ αὐτῆς
 χῆς τίθεσθαι ταύτας λύπας τινάς; ΠΡΩ.
 ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτὰς ἡδονῶν μεστὰς εὐρήσου-
 χάνων; ἢ δεόμεθα ὑπομιμηθήσεσθαι τό· ὅς τ-
 [τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς,] τὸ πολὺ φρονά

Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένηαι τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονὰς ἐν ὕσας ἀναμειγμένας; ΠΡΩ. Οὐκ, ἀλλ' οὐ γὰρ καὶ οὐκ ἄλλως ἢ συμβαίνοι γιγνόμενα. Ἐμὴν καὶ τὰς γε τραγικὰς θιωρήσεις, ὅταν ὄντες κλάωσι, μέμησαι. ΠΡΩ. Τί δ' οὐδ' ἐν δ' ἐν ταῖς κωμωδίαις διάδοξιν ἡμῶν τῆς ἀφ' οἷσθ' ὡς ἔστι κὴν τοῦτοις μίξις λύπης τε καὶ ἡδονῆς; ΠΡΩ. Οὐ πάνυ κατανοῶ. ΣΩ. Παντοῦ οὐ φάδιον, ὡς Πρωταρχε, ἐν τούτῳ συντοιοῦτον ἐκάστοτε πάθος. ΠΡΩ. Οὐκ οὐκ, ἔκκεν ἐμοί. ΣΩ. Λάβωμέν γε μὴν αὐτὸ τοιοῦτον, ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν, ἵνα καὶ ἐν αἰθέριον καταμαθεῖν τις οἶός τ' ἢ μίξιν λύπης τε καὶ ἡδονῆς. ΠΡΩ. Λέγοις ἄν. ΣΩ. Τὸ τοῖνυν δὴ ὄνομα φθόνου πότερα λύπην τινὰ ψυχῆς θηροῦσ; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὁ φθόνος ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφασκεῖται. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Κακὸν μὴν ἄγνοια, ἢ λέγομεν ἀβελτέραν ἔξιν. ΠΡΩ. Τί μὴν; δὴ τούτων ἴδε τὸ γελοῖον ἦντινα φύσιν ἔχει. Λέγε μόνον. ΣΩ. Ἔστι δὴ πονηρία μὲν τις, ἡ δὲ κακία, ἔξιάς τινος ἐπίκλην λεγομένη, τῆς ἐπίσης πονηρίας ἐστὶ τούταντίον πάθος ἔχον ἢ ἐναντίον ὑπὸ τῶν ἐν Διλοφῶς γραμματίων. ΠΡΩ. Ἦν σαυτὸν λέγεις, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Ἐναντίον μὴν ἐκεῖνο δηλονότι τὸ μηδαμῆ γιγνόμενον λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γραμματός ἢν ἄλλ.

μεταδιώκει τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσην ἂν ἀκολαστότερος
 τε καὶ ἀφρονέστερος ὢν τυγχάνῃ· καὶ καλεῖ δὴ μι-
 γρίστας ταύτας, καὶ τὸν ἐν αὐταῖς διτιμάλιστ' αἰεὶ ζῶν-
 τα εὐδαιμονέστατον καταριθμεῖται. ΠΡΩ. Πάντα,
 ὦ Σώκρατες, τὰ ξυμβαίοντα πρὸς τῶν πολλῶν ἀν-
 θρώπων εἰς δόξαν διεπέρανας. ΣΩ. Περὶ γε τῶν
 ἡδονῶν, ὦ Πρωταρχε, τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς παθήμα-
 τιν αὐτοῦ τοῦ σώματος τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐντὸς κε-
 ρασθέντων· περὶ δὲ τῶν ἐν ψυχῇ σώματι τάραντία
 ξυμβάλλεται, λύπην τε ἅμα πρὸς ἡδονήν, καὶ ἡδο-
 νήν πρὸς λύπην, ὡςτ' εἰς μίαν ἀμφοτέρα κρῖσιν ἵέναι·
 ταῦτα ἔμπροσθεν μὲν διήλθομεν, ὡς, ὅπότεν αὐ κει-
 νῶται, πληρώσεως ἐπιθυμεῖ, καὶ ἐλπίζων μὲν χαί-
 ρει, κενούμενος δὲ ἀλγεῖ. ταῦτα δὲ τότε μὲν οὐκ ἔμαρ-
 τυράμεθα, νῦν δὲ λέγομεν, ὡς ψυχῆς πρὸς σῶμα δια-
 φερομένης ἐν πᾶσι τούτοις πλήθει ἀμυχανοῖς οὖσι,
 μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γενομένη.
 ΠΡΩ. Κινδυνεύεις ὀρθότατα λέγειν. ΧΧΙΧ. ΣΩ.
 Ἔτι τοίνυν ἡμῖν τῶν μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆς λοι-
 πὴ μία. ΠΡΩ. Ποίαν φῆς; ΣΩ. Ἦν αὐτὴν τὴν
 ψυχὴν αὐτῇ πολλάκις λαμβάνειν ἕνυχρισιν ἔφαμεν.
 ΠΡΩ. Πῶς οὖν τοῦτ' αὐτὸ λέγομεν; ΣΩ. Ὅργην καὶ
 φόβον καὶ πόθον καὶ θρήνον καὶ ἔρωτα καὶ ζῆλον
 καὶ φθόνον, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ἅρ' οὐκ αὐτῆς τῆς ψυ-
 χῆς τίθεσθαι ταύτας λύπας τινάς; ΠΡΩ. Ἐγώ γε.
 ΣΩ. Οὐκοῦν αὐτάς ἡδονῶν μεστὰς εὐρήσομεν ἀμυ-
 χάνων; ἢ θεόμεθα ὑπομιμησκεισθαι τό· ὅς τ' ἐφέηκε
 [τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς,] τὸ πολύφρονά περ χα-

λεπῆναι, "Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομέ-
 νοιο — καὶ τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονὰς ἐν
 λύπαις οὔσας ἀναμειγμένας; ΠΡΩ. Οὐκ, ἀλλ' οὐ-
 τω ταῦτά γε καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ξυμβαίνοι γιγνόμενα.
 ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ τὰς γε τραγικὰς θεωρήσεις, ὅταν
 ἅμα χαίροντες κλάωσι, μέμνησαι. ΠΡΩ. Τί δ' οὐ;
 ΣΩ. Τὴν δ' ἐν ταῖς κωμωδίαις διάθεσιν ἡμῶν τῆς
 ψυχῆς, ἃρ' οἶσθ' ὡς ἔστι καὶ τούτοις μίξις λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς; ΠΡΩ. Οὐ πάνυ κατανοῶ. ΣΩ. Παν-
 τᾶπασι γὰρ οὐ ῥάδιον, ὧ Πρώταρχε, ἐν τούτῳ ξυ-
 νοεῖν τὸ τοιοῦτον ἐκάστοτε πάθος. ΠΡΩ. Οὐκουν,
 ὡς γ' εἰοικεν ἐμοί. ΣΩ. Λάβωμέν γε μὴν αὐτὸ το-
 σοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν, ἵνα καὶ ἐν ἄλ-
 λοις ῥάδιον καταμαθεῖν τις οἶός τ' ἢ μίξιν λύπης τε
 καὶ ἡδονῆς. ΠΡΩ. Λέγοις ἄν. ΣΩ. Τὸ τολύβην δὴ
 φηθέν ὄνομα φθόνου πότερα λύπην τινὰ ψυχῆς θή-
 σεας, ἢ πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν ὁ φθο-
 νῶν γε ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφα-
 νήσεται. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Κακὸν μὴν ἄγνοια,
 καὶ ἦν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν ἔξιν. ΠΡΩ. Τί μὴν;
 ΣΩ. Ἐκ δὴ τούτων ἴδε τὸ γελοῖον ἦντινα φύσιν ἔχει.
 ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Ἔστι δὴ πονηρία μὲν τις,
 τὸ κεφάλαιον, ἔξωός τινος ἐπίκλην λεγομένη, τῆς
 δ' αὐτῆς πάσης πονηρίας ἐστὶ τούναντιον πάθος ἔχον ἢ
 τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. ΠΡΩ.
 Τὸ Ἰνώθι σαυτὸν λέγεις, ὧ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐγω-
 γε. τούναντιον μὴν ἐκεῖνω δηλονότι τὸ μηδαμῆ γινώ-
 σκειν αὐτὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γραμματος ἂν εἴη.

ΠΡΩ. Τί μιν; ΣΩ. Ὡ Πρώταρχε, περιεὶ δὲ
 τοῦτο τριχῇ τέμνειν. ΠΡΩ. Πῆ φής; οὐ γάρ μ
 νατός ᾧ. ΣΩ. Λέγεις δὴ δὲν ἐμὶ τοῦτο διελί
 τανῦν; ΠΡΩ. Λέγω καὶ δέομαι γε πρὸς τῆ λ
 ΣΩ. Ἄφ' οὖν οὐ τῶν ἀγροῦντων αἰτοῦς κατὰ
 ἀνάγκη τοῦτο τὸ πάθος πάσχων ἕκαστον, ἢ
 Πῶς; ΣΩ. Πρῶτον μὲν κατὰ χρήματα δοξάζων
 πλουσιώτερον, ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν οὐσίαν. ἢ
 Πολλοὶ γοῦν εἰσι τὸ τοιοῦτον πάθος ἔχοντες.
 Πάλους δέ γε, οἳ μάλους καὶ καλλίους αἰτῶν
 ἔχουσι, καὶ πάντα, ὅσα κατὰ τὸ σῶμα, εἰς
 φερόντως τῆς οὐσης αὐτοῖς ἀληθείας. ΠΡΩ. ἢ
 γε. ΣΩ. Πολὺ δὲ πλείστοι γε, οἷμαι, περιεὶ τὸ
 εἶδος ἐν ταῖς ψυχαῖς τούτων δημαρξίμων ἢ
 δοξάζοντες βελτίους ἑαυτοῖς, οὐκ ὄντες. ΠΡΩ. ἢ
 δρα μὲν οὖν. ΣΩ. Τῶν ἀρετῶν δ' ἄφ' οὐ σα
 [πέρι] τὸ πλῆθος πάντως ἀντεχόμενον μεστὸν ἐφ
 καὶ δοξοσοφίας ἐστὶ καὶ ψεύδους; ΠΡΩ. Πῶς δ'
 ΣΩ. Κακὸν μὲν δὴ πᾶν ἂν τις τὸ τοιοῦτον εἰ
 ὀρθῶς ἂν εἴποι, πάθος. ΠΡΩ. Σφόδρα γε.
 Τοῦτο τοίνυν ἔτι διαιρετέον, ᾧ Πρώταρχε, δίχι
 μέλλομεν, τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον, ἄτοπον
 νῆς καὶ λύπης ὑπεσθαι μίξιν. Πῶς οὖν τέμνωμε
 χα, λέγεις; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Ἰκάντας ὅπως
 τὴν τὴν ψευδῆ δόξαν περὶ ἑαυτῶν ἀνοήτως δοξά
 σι, καθάπερ ἅπαντων ἀνθρώπων, καὶ τούτων ἂ
 καιότατον ἔπεσθαι τοῖς μὲν ῥώμην αὐτῶν καὶ
 ναμιν, τοῖς δὲ, οἷμαι, τούναντιον. ΠΡΩ. Ἄνο

Ω. Ταύτη τοίνυν διέλε· καὶ ὅσοι μὲν αὐτῶν εἰσὶ
 εἴ ἄσθενείας τοιοῦτοι, καὶ ἀδύνατοι καταγελώμε-
 νι τιμωρεῖσθαι, γελοίους τούτους φάσκων εἶναι, τὰ-
 ρθῆ φθέγγῃ, τοὺς δὲ δυνατοὺς τιμωρεῖσθαι, φο-
 βηροὺς καὶ ἰαχυροὺς καὶ ἐχθροὺς προσαγορεύων, ὀρ-
 ότατον τοῦτο σαυτῷ λόγον ἀποδώσεις. ἄγνοια γὰρ
 μὲν τῶν ἰαχυρῶν, ἐχθρά τε καὶ αἰσχροῦ· βλαβερά
 ἔσθ' καὶ τοῖς πέλας αὐτῆ τε καὶ ὅσαι εἰκόνες ταύτης
 σὺν· ἢ δ' ἄσθενής ἡμῖν τὴν τῶν γελοίων εἴληχε φύ-
 σιν. ΠΡΩ. Ὅρθότατα λέγεις. ἀλλὰ γὰρ ἢ τῶν ἡδο-
 ῶν καὶ λυπῶν μίξις ἐν τούτοις οὐπω μοι καταφακῆς.

Ω. Τὴν τοίνυν τοῦ φθόνου δύναμιν λάβε πρώτον.

ΠΡΩ. Λέγε μόνον. ΣΩ. Λύπη τις ἄδικός ἐστι καὶ
 ἰσότης; ΠΡΩ. Τοῦτο μὲν ἀνάγκη. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπὶ

ἐν τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς οὐτ' ἄδικον οὔτε φθο-
 ρόν ἐστι τὸ χαίρειν; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Τὰ γε
 ὦν φίλων ὀρώμεναι ἐστὶν ὅτι κακὰ μὴ λυπεῖσθαι,
 κίρειν δέ, ἄφ' οὐκ ἄδικόν ἐστι; ΠΡΩ. Πῶς δ' οὐ;

Ω. Οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν;

ΠΡΩ. Ὅρθῶς. ΣΩ. Τί οὖν; τῶν φίλων δοξοσο-
 ίαν καὶ δοξοκαλίαν, καὶ ὅσα νῦν διήλθομεν, ἐν τρι-
 ῖ λέγοντες εἶδεναι γίνεσθαι, γελοῖα μὲν, ὀπίσσω
 σθενῆ, μισητὰ δ', ὀπίσσω ἂν ἢ ἐρόμενα· ἢ μὴ φῶ-
 εν, ὅπερ εἶπον ἄρτι, τὴν τῶν φίλων ἕξιν ταύτην, ὅταν
 ἢ τις τὴν ἀβλαβῆ τοῖς ἄλλοις, γελοῖαν εἶναι;
 ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Κακὸν δὲ οὐχ ὁμολογοῦμεν
 ὑπὲρ, ἄγνοιαν γε οὖσαν; ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ.
 αἴρομεν δὲ ἢ λυπούμεθα, ὅταν ἐπ' αὐτῇ γελοῦμεν;

ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι χαίρομεν. ΣΩ. Ἡδονὴν δὲ τῶν φίλων κακοῖς, οὐ φθόρον ἔφαμεν εἶναι τὸ ἀπεργαζόμενον; ΠΡΩ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἰὺ ἄρα ἡμῖς ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων γελοίοις, φησὶ γος, κεραννύντας ἡδονὴν φθόρω, λύπη τὴν ξυγκεραννύναι· τὸν γὰρ φθόρον ὠμολογήσθαι ψυχῆς ἡμῖν πάλαι, τὸ δὲ γελαῖν, ἡδονὴν γίγνεσθαι τοῦτο ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις. Ἀληθῆ. ΣΩ. Μηνίει δὲ νῦν ὁ λόγος ἡμῖν τοῖς τε καὶ ἐν τραγωδίαις, μὴ τοῖς δράμασι ἀλλὰ καὶ τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγωδίᾳ καὶ δία, λύπας ἡδοναῖς ἅμα κεραιννυσθαι, καὶ ἐν δὴ μυθίοις. ΠΡΩ. Ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν ὡς Σώκρατες, εἰ καὶ τις φιλονεικοῖ πάντα περὶ πάντια. XXX. ΣΩ. Ὁργὴν μὴν καὶ πόθον φθῆνον καὶ φόβον καὶ ἔρωτα καὶ ζῆλον καὶ ἄλλον προϋθέμεθα, καὶ ὅποσα τοιαῦτα, ἐν οἷς εὐδῆσειν μινύμενα τὰ νῦν πολλάκις λεγόμενα γάρ; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Μανθάνομεν οὖν ὅτι τοῦ περὶ καὶ φθόρου καὶ ὀργῆς πάντα ἐστὶ δὴ διαπερανθέντα. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν; ΣΩ. Οὐκοῦν πολλὰ ἔτι τὰ λοιπὰ; ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Διὰ δὴ τί μάλιστα ὑπολαμβάνεις δεῖξαι σοὶ τὴν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ μίξιν; Ἄρ' οὐκ ἔστι χάριν, ὅτι τὴν γε ἐν τοῖς φόβοις καὶ ἔρωσι καὶ ἄλλοις φάθειον κρῶσιν ἐπιδειξαι; λαβόντα δὲ παρὰ σαντῶν, - ἠφεῖναι με μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνο δεῖν μηκύνειν τοὺς λόγους, ἀλλ' ἀπλῶς λαβεῖν

ὅτι καὶ σῶμα ἄνευ ψυχῆς, καὶ ψυχὴ ἄνευ σώματος, καὶ κοινῇ μετ' ἀλλήλων ἐν τοῖς παθήμασι μεστά ἐστὶ ξυγκηκραμένης ἡδονῆς λύπαις. νῦν οὖν λέγε, πότερα ἀφίης με, ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας· εἰπὼν δὲ σμικρὶ, οἴμαι σοῦ τεύξεσθαι μεθεῖναι με. τούτων γὰρ ἀπείντων αὔριον ἐθελήσω σοι λόγον δοῦναι, τανῦν δὲ ἐπὶ τὰ λοιπὰ βούλομαι στέλλεσθαι, πρὸς τὴν κρῖσιν, ἣν Φίληβος ἐπιτάττει. ΠΡΩ. Καλῶς εἶπες, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' ὅσα λοιπὰ ἡμῖν διεξέλθε, ὅπη σοι φίλον. XXXI. ΣΩ. Κατὰ φύσιν τοίνυν, μετὰ τὰς μυχθείσας ἡδονάς, ὑπὸ δὴ τινος ἀνάγκης ἐπὶ τὰς ἀμίκτους πορευοίμεθ' ἂν ἐν τῷ μέρει. ΠΡΩ. Κάλιστ' εἶπες. ΣΩ. Ἐγὼ δὴ πειράσομαι μεταβαλὼν σημαίνειν ὑμῖν αὐτάς· τοῖς γὰρ φύσκουσι, λυπῶν εἶναι παῦλαν πύσας τὰς ἡδονάς, οὐ πᾶν πως πείθομαι, ἀλλ', ὅπερ εἶπον, μάρτυσι καταχρῶμαι πρὸς τὸ τινὰς ἡδονὰς εἶναι δοκούσας, οὐσας δ' οὐδαμῶς, καὶ μεγάλας ἑτέρας τινὰς ἅμα καὶ πολλὰς φαντασθείσας, εἶναι δ' αὐτάς ξυμπεφυρμένας ἁμοῦ λύπαις τε καὶ ἀναπαύσεσιν ὀδυνῶν τῶν μεγίστων, περὶ τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀπορίας. ΠΡΩ. Ἀληθεῖς δ' αὐτίνης, ὦ Σώκρατες, ὑπολαμβάνων ὀρθῶς τις διανοοῖτ' ἂν; ΣΩ. Τὰς περὶ τε τὰ καλὰ λεγόμενα χρώματα, καὶ περὶ τὰ σχήματα, καὶ τῶν ὁσμῶν τὰς πλείστας, καὶ τὰς τῶν φθύγγων, καὶ ὅσα, τὰς ἐνδεῖας ἀναισθητοὺς ἔχοντα καὶ ἀλύπους, τὰς πληρώσεις αἰσθητῆς καὶ ἡδέας καθαρῶς λυπῶν παραδίδωσι. ΠΡΩ. Πῶς δὴ ταῦτα, ὦ Σώκρατες, αὐτὸ λεγόμεν οὕτω;

ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν οὐκ εὐθύς δῆλός ἐστιν
 πειρατίον μὴν δηλοῦν. σχημάτων τε γὰρ κάλλ
 ὅπερ ἂν ὑπολάβοιεν οἱ πολλοί, πειρῶμαι νῦν
 οἶον ζώων ἢ τινων ζωγραφημάτων, ἀλλ' εὐδ
 γω, φησὶν ὁ λόγος, καὶ περιφερές, καὶ ἀπὸ τι
 τὰ τε τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίπεδά τε καὶ
 καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις, εἴ μου μαι
 ταῦτα γὰρ οὐκ εἶναι πρὸς τι καλὰ λέγω, κ
 ἄλλα, ἀλλ' αἰεὶ καλὰ καθ' αὐτὰ πεφυκέναι
 νας ἡδονὰς οἰκείας ἔχειν, οὐδὲν ταῖς τῶν
 προσφερέεις, καὶ χρώματα δῆπου τοῦτον τὸ
 ἔχοντα, καλὰ, καὶ ἡδονὰς· ἀλλ' ἄρα μανθάν
 πῶς; **ΠΡΩ.** Πειρῶμαι μὲν, ὦ Σώκρατες· πε
 δὲ καὶ σὺ σαφέστερον ἔτι λέγειν. **ΣΩ.** Λέγει
 τῶν φθόγγων τὰς λείας καὶ λαμπράς, τὰς ἐ
 θαρόν ἰείσας μέλος, οὐ πρὸς ἕτερον καλὰς, ἀλ
 καθ' αὐτὰς εἶναι, καὶ τούτων ξυμφύτους
 ἐπομένας. **ΠΡΩ.** Ἔστι γὰρ οὖν καὶ τοῦτι
 τὸ δὲ περὶ τὰς ὀσμὰς ἦττον μὲν θεῖον γένος
 τὸ δὲ μὴ ξυμμεμίχθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαῖα,
 καὶ ὕπη τοῦτο καὶ ἐν ὅτῳ τυγχάνει γεγονι
 τοῦτ' ἐκείνης τίθημι ἀντίστροφον ἅπαν. ἀλλ'
 τανοεῖς, ταῦτα εἶδη δύο λεγομένων ἡδονῶν.
Κατανοῶ. **ΣΩ.** Ἔτι δὴ τοίνυν τούτοις προ
 τὰς περὶ τὰ μαθήματα ἡδονὰς, εἰ ἄρα δοκοῦ
 αὐταὶ πείνας μὲν μὴ ἔχειν τοῦ μανθάνειν, μ
 μαθημάτων πείνην ἀλγηδύνας ἐξ ἀρχῆς γιγ
ΠΡΩ. Ἀλλ' οὕτω ξυνδοκεῖ. **ΣΩ.** Τί δέ; καθ

γεῖσιν ἴαν ὕστερον ἀποβολαὶ διὰ τῆς λήθης
ται, καθορῆς τινὰς ἐν αὐταῖς ἀληθόνας;

Οὐτι φύσει γε, ἀλλ' ἐν τισι λογισμοῖς τοῦ
ατος, ὅταν τὶς στερηθεὶς λυπηθῇ διὰ τὴν

ΣΩ. Καὶ μὴν, ὦ μακίριε, νῦν γε ἡμεῖς
αὶ τὰ τῆς φύσεως μόνον παθήματα χωρὶς τοῦ
οὔ διαπεραινομεν. ΠΡΩ. Ἀληθῆ τοίνυν λέ-
ῶτι χωρὶς λύπης ἡμῖν λήθη γίνεται ἐκάστοτε
μαθήμασι. ΣΩ. Ταύτας τοίνυν τὰς τῶν μα-
ων ἡδονὰς ἀμίκτους τε εἶναι λύπαις φητέον,
ἰαμῶς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τῶν σφό-
ύγων. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ φητέον; XXXII.

Ὑκοῦν ὅτε μετρίως ἤδη διακεκρίμεθα χωρὶς τὰς
ταρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς σχεδὸν ἀκαθάρτους ὀρ-
ῖν λεχθεῖσας, προσθῶμεν τῷ λόγῳ ταῖς μὲν
κῖς ἡδοναῖς ἀμετρίαν, ταῖς δὲ μὴ τοῦναντίον
λαι, καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν αὐτῶν, καὶ πολ-
καὶ ὀλιγάκις γιγνομένας τοιαύτας, [τῆς] τοῦ

υ τὸ γ' ἐκείνου καὶ ἥτιον καὶ μᾶλλον διὰ τε σώ-
καὶ ψυχῆς φερομένου προσθῶμεν αὐταῖς εἶναι
, τὰς δὲ μὴ, τῶν ἐμμέτρων. ΠΡΩ. Ὀφθατότα
, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἐτι τοίνυν πρὸς τοῖτοις

αὔτα τὸδε αὐτῶν διαθεατίον. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον;
Γ' ἴ ποτε χρή φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι τὴν κα-
τε καὶ εἰλικρινές, ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ τὸ πο-
τὸ μέγα καὶ τὸ ἱκανόν; ΠΡΩ. Τί ποτ' ἄρα,
ρατες, ἐρωτᾶς βουλόμενος; ΣΩ. Μηδὲν, ὦ Πρωτ-
ἐπιλίπειν ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης,

εἰ τὸ μὲν ἄρ' αὐτῶν ἑκατέρου καθαρὸν ἐστί,
 καθαρὸν, ἵνα καθαρὸν ἑκάτερον ἰδὼν εἰς τὴν
 ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ ξυνάπασιν τοῖσδε φῶς πα-
 κέρσιον. ΠΡΩ. Ὁρθότατα. ΣΩ. Ἴδι δὴ, περὶ
 ὅσα καθαρὰ γένη λέγομεν, οὕτως διανοηθῶμεν
 λέγοντες πρῶτον αὐτῶν ἐν τῇ διασκοπιῶμεν. Εἰ
 οὖν προιλώμεθα; ΣΩ. Τὸ λευκὸν ἐν τοῖς
 εἰς βούλαι, θιασώμεθα γένος. ΠΡΩ. Πάνυ
 ΣΩ. Πῶς οὖν αὐτὸ λευκοῦ καὶ τίς καθαρότης;
 πότερα τὸ μέγιστόν τε καὶ πλεῖστον, ἢ τὸ ἀκ-
 ρότερον, ἐν ᾧ χρώματος μηδεμίαν μοῖραν ἄλλη μη-
 εἶη; ΠΡΩ. Δῆλον ὅτι τὸ μάλιστα εἰλικρινές ἐ-
 ὄρθως. ἄρ' οὖν τοῦτο ἀληθέστατον, ὃ Πρ
 καὶ ἅμα δὴ κάλλιστον τῶν λευκῶν πάντων ἐ-
 ἄλλ' οὐ τὸ πλεῖστον, οὐδὲ τὸ μέγιστον; ΠΡ.
 θότατά γε. ΣΩ. Σμικρόν ἄρα καθαρὸν λευ-
 κὸν πολλοῦ λευκοῦ λευκότερον ἅμα καὶ
 καὶ ἀληθέστερον εἶναι φῶμεν γίνεσθαι, πάν-
 ἔροῦμεν ὀρθως. ΠΡΩ. Ὁρθότατά μὲν οὖν.
 οὖν; οὐ δὴ πού πολλῶν δεησόμεθα παραδε-
 τοιοῦται ἐπὶ τῶν τῆς ἡδονῆς πέρι λόγον, αἰ-
 νοῦν ἡμῖν αὐτόθεν, ὡς ἄρα καὶ ἐμπασά ἡδ-
 κρὰ μεγάλης καὶ ὀλίγη πολλῆς καθαρὰ λυπα-
 καὶ ἀληθεστέρα καὶ καλλίων γίγνοιτ' αἶν.
 Σφόδρα μὲν οὖν, καὶ τό γε παράδειγμα ἴσασιν
 τί δὲ τὸ τοιοῦτον; ἄρα περὶ ἡδονῆς οὐκ ἀπ-
 ὡς αἰεὶ γένεσις ἐστίν, οὐσία δὲ οὐκ ἔστι τοῦ
 ἡδονῆς; κομψοὶ γὰρ δὴ τινες αὐτοῦτον τί

ἐπιχειροῦσι μηνύειν ἡμῖν, οἷς δεῖ χάριν ἔχειν. ΠΡΩ. Τί δὴ; ΣΩ. Διαπεράνοῦμαι σοι τοῦτ' αὐτὸ ἐπανερωτῶν, ὡς Πρώταρχε φίλε. ΠΡΩ. Λέγε, καὶ ἐρώτα μόνον. XXXIII. ΣΩ. Ἐστὸν δὴ τινε δύο, τὸ μὲν αὐτὸ καθ' αὐτό, τὸ δὲ αἰεὶ ἐφιέμενον ἄλλου. ΠΡΩ. Πῶς τοῦτω καὶ τινε λέγεις; ΣΩ. Τὸ μὲν σεμνότατον αἰεὶ πεφυκός, τὸ δ' ἔλλιπές ἐκείνου. ΠΡΩ. Λέγ' ἔτι σαφέστερον. ΣΩ. Παιδικὰ που καλὰ καὶ ἀγαθὰ τεθεωρήκαμεν ἅμα καὶ ἱραστάς ἀνδρῆλους αὐτῶν. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Τούτοις τοίνυν εὐκίετα θυοῖν οὔσι δὴ ἄλλα ζήτες κατὰ πάντα, ὅσα λέγομεν εἶναι τὸ τρίτον ἑτέρω. ΠΡΩ. Λέγε σαφέστερον, ὡς Σώκρατες, ὅ τι λέγεις. ΣΩ. Οὐδέν τι ποικίλον, ὡς Πρώταρχε, ἀλλ' ὁ λόγος ἐρεσχελεῖ νῶϊν. λέγει δ' ὅτι τὸ μὲν ἕνεκά του τῶν ὄντων ἔστ' αἰεὶ, τὸ δ' οὐ χάριν ἐκάστοτε τὸ τινός ἕνεκα γιγνόμενον αἰεὶ γίγνεται. ΠΡΩ. Μόγις ἔμεινον, διὰ τὸ πολλάκις λεχθῆναι. ΣΩ. Τύχα δ' ἴσως, ὡς π. ῥ., μᾶλλον μαθησόμεθα προσελθόντος τοῦ λόγου. ΠΡΩ. Τί γὰρ οὐ; ΣΩ. Δύο δὴ ταῦδε ἕτερα λίσσωμεν. ΠΡΩ. Ποῖα; ΣΩ. Ἐν μὲν τι, γένεσιν πάντων, τὴν δὲ οὐσίαν, ἕτερον ἔν. ΠΡΩ. Δύο ἀποδέχομαι σου ταῦτα, οὐσίαν καὶ γένεσιν. ΣΩ. Ὁρθότατα. πότερον οὖν τούτων ἕνεκα ποτέρου, τὴν γένεσιν οὐσίας ἕνεκα φῶμεν, ἢ τὴν οὐσίαν εἶναι γενέσεως ἕνεκα; ΠΡΩ. Τοῦτο ὃ προσαγορεύεται οὐσία, εἰ γενέσεως ἕνεκα τοῦτ' ἔστιν, ὅπερ ἔστι, νῦν πυνθίανη; ΣΩ. Φαίνομαι. ΠΡΩ. Πρὸς θεῶν, ἄρ' οὖν ἐπερωτῆς με; ΣΩ. Τοιόνδε τι λέγω, ὡς Πρώταρχε,

σοι, πότιρα πλοίων ναυπηγίαν ἔνεκα φῆς γίνεσθαι μάλλον, ἢ πλοῖα ναυπηγίας; καὶ πῶς δ' ὄποσα τοιαῦτ' ἐστί, λέγω τοῦτ' αὐτό, ὡς Πρωταρχε. ΠΡΩ. Τί οὖν οὐκ αὐτὸς ἀπεκρίνω σαυτῷ, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Οὐδέν ὅτι οὐ· σὺ μέντοι τοῦ λόγου μέτεχε. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Φημί δὴ, γενέσεως μὲν ἐπεὶ φάρμακά τε καὶ πάντα ὄργανα καὶ πᾶσαν ὑλὴν παρατίθεσθαι πᾶσιν, ἐκίστην δὲ γένεσιν, ἄλλην ἄλλης οὐσίας τινὸς ἐκίστης ἔνεκα γίνεσθαι, ξυμπᾶσαι δὲ γένεσιν οὐσίας ἔνεκα γίνεσθαι ξυμπᾶσης. ΠΡΩ. Σαφέστατα μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡδονὴ γε, εἴπερ γένεσις ἐστίν, ἔνεκά τινος οὐσίας ἐξ ἀνάγκης γίγνοιτ' ἄν; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Τό γε μὴν οὐ ἔνεκα τὸ ἔνεκά του γιγνόμενον ἂν γίγνοιτ' ἄν, ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρᾳ ἐκείνῳ ἐστί, τὸ δὲ τινὸς ἔνεκα γιγνόμενον, εἰς ἄλλην, ὡς ἄριστε, μοῖραν θετέον. ΠΡΩ. Ἀναγκαιότατον. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἡδονὴ γε εἴπερ γένεσις ἐστίν, εἰς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν αὐτῷ τιθέντες ὁρθῶς θήσομεν; ΠΡΩ. Ὁρθότατα μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅπερ ἀρχόμενος εἶπον τοῦτου τοῦ λόγου, τῷ μνηύσαντι τῆς ἡδονῆς πέρι, τὸ γένεσιν μὲν, οὐσίαν δὲ μὴδ' ἦντινοῦν αὐτῆς εἶναι, χάριν δὲ ἔχειν; δῆλον γὰρ ὅτι οὗτος τῶν φασκότων ἡδονῆς ἀγαθὸν εἶναι καταγελά. ΠΡΩ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ μὴν αὐτὸς οὗτος ἐκίστοτε καὶ τῶν ἐν ταῖς γενέσεσιν ἀποτελουμένων καταγελάσεται. ΠΡΩ. Πῶς δὴ καὶ ποίων λέγεις; ΣΩ. Τῶν ὅσοι ἐξίστηνται ἢ πενήν ἢ δέκα ἢ τι τῶν τοιούτων, ὅσα

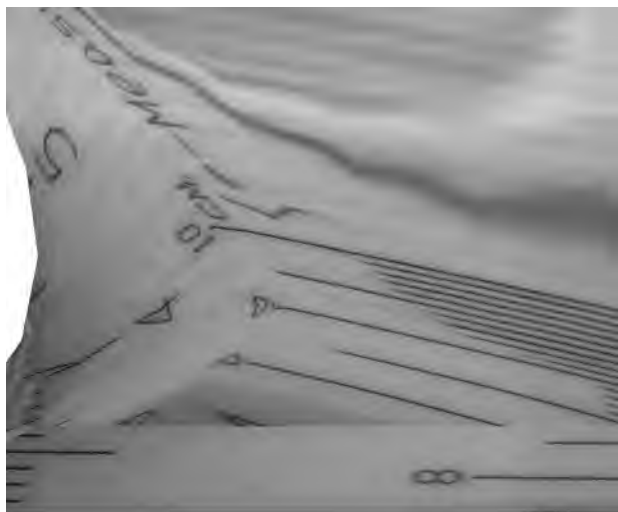
*νένησις ἐξιᾶται, χαίρουσι διὰ τὴν γένεσιν, ἅτε ἡδο-
 νῆς οὔσης αὐτῆς, καὶ φασὶ ζῆν οὐκ ἂν δέξασθαι
 μὴ διπῶντές τε καὶ πεινῶντες καὶ τᾶλλα, ἃ τις
 ἂν εἴποι πάντα τὰ ἐπόμενα τοῖς τοιοῦτοῖς παθή-
 μασι, μὴ πάσχοντες. ΠΡΩ. Ἐοίκασι γοῦν. ΣΩ. Οὐκ-
 οὔν τῷ γίγνεσθαι γε τούναντιον ἅπαντες τὸ φθει-
 ρεσθαι φαῖμεν ἂν; ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον. ΣΩ. Τὴν δὴ
 φθορὰν καὶ γένεσιν αἰροῦτ' ἂν ὁ τοῦθ' αἰρούμενος,
 ἀλλ' οὐ τὸν τρίτον ἐκείνον βίον, τὸν ἐν ᾧ μήτε
 χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι, φρονεῖν δ' ἦν δυνατόν ὡς
 οἶόν τε καθαρῶτατα. ΠΡΩ. Πολλή τις, ὡς ἔοικεν,
 ὃ Σώκρατες, ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι, ἐάν τις
 τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν ἡμῖν τιθῆται. ΣΩ. Πολλή,
 ἔπει καὶ τῆδε ἔτι λέγωμεν. ΠΡΩ. Πῆ; ΣΩ. Πῶς
 οὐκ ἀλογόν ἐστι, μηδὲν ἀγαθὸν εἶναι μηδὲ καλόν,
 μήτε ἐν σώμασι μήτ' ἐν πολλοῖς ἄλλοις, πλὴν ἐν
 ψυχῇ, καὶ ἐνταῦθα ἡδονὴν μόνον, ἀνδρῶν δὲ ἢ
 σωφροσύνην ἢ νοῦν, ἢ τι τῶν ἄλλων ὅσα ἀγαθὰ
 εἶληχε ψυχῇ, μηδὲν τοιοῦτον εἶναι· πρὸς τοῦτοις
 δὲ ἔτι, τὸν μὴ χαίροντα, ἀλγοῦντα δέ, ἀναγκάζε-
 σθαι φάναι κακὸν εἶναι τότε ὅταν ἀλλῇ, κἂν ἢ
 ἄριστος πάντων, καὶ τὸν χαίροντα αὖ, ὅσῳ μᾶλλον
 χαίρει, τότε ὅταν χείρῃ, τοσοῦτον διαφέρειν πρὸς
 ἀρετήν. ΠΡΩ. Πάντ' ἐστὶ ταῦτα, ὃ Σώκρατες,
 ὡς δυνατόν ἀλογώτατα. XXXIV. ΣΩ. Μὴ τοίνυν
 ἡδονῆς μέντοι ἐξέτασιν πᾶσαν ἐπιχειροῦμεν ποιήσα-
 σθαι, τοῦ δὲ καὶ ἐπιστήμης οἶον φειδόμενοι σφό-
 δρα φανῶμεν· γενναίως δὲ, εἴ πη τὲ σαθρὸν ἔχει,*

πᾶν περικρούωμεν, ἕως, ὅ τι καθαρώτατον ἔστ' αὐ-
 τῶν φύσει, τοῦτο κατιδόντες, εἰς τὴν κρίσιν χωρί-
 μεθα τὴν κοινὴν τοῖς τε τούτων καὶ τοῖς τῆς ἡδο-
 νῆς μέρεσιν ἀληθεστάτοις. ΠΡΩ. Ὁρθῶς. ΣΩ.
 Οὐκοῦν ἡμῖν τὸ μὲν, οἶμαι, δημιουργικὸν ἐστὶ τῆς
 περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης, τὸ δὲ περὶ παιδείαν,
 ἢ τροφὴν; ἢ πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Ἐν δὴ ταῖς
 χειροτεχνικαῖς διανοηθῶμεν πρῶτα, εἰ τὸ μὲν ἐπι-
 στήμης αὐτῶν μᾶλλον ἐχόμενον, τὸ δὲ ἥττον ἐν,
 ἀκαθαρτότατα. ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρή. ΣΩ. Τὰς τοί-
 νων ἡγεμονικὰς διαληπτέον ἐκάστων αὐτῶν χωρὶς.
 ΠΡΩ. Ποίας καὶ πῶς; ΣΩ. Οἷον, πασῶν που
 τεχνῶν ἂν τις ἀριθμητικὴν χωρίζῃ καὶ μετρη-
 κὴν καὶ στατικὴν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, φαῦλον τε
 καταλειπόμενον ἐκάστης ἂν γίγνοιτο. ΠΡΩ. Φαί-
 λει ποῦτ' ἂν καὶ τὰς αἰσθησεις καταμελετῶν
 περιρία καὶ τινι τριβῇ, ταῖς τῆς στοχαστικῆς πε-
 ρωμένους δυνάμειν, ἃς πολλοὶ τέχνας ἐπονο-
 ζουσι, μελέτη καὶ πόνω τὴν θώμην ἀπειργα-
 νους. ΠΡΩ. Αναγκασιότατα λέγεις. ΣΩ. Οἱ
 μεστή μὲν που μουσικὴ, πρῶτον τὸ ξύμφωνο
 μόττουσα οὐ μέτρω ἀλλὰ μελέτης στοχασμῶ
 ξύμπασα αὐτῆς αὐλητικὴ, τὸ μέτρον ἐκάστη
 δὴς τῶ στοχάζεσθαι φερομένης θηρεύουσα.
 πολὺ μεμιγμένον ἔχειν τὸ μὴ σαφές, σμικρῶ
 βέβαιον; ΠΡΩ. Ἀληθεστάτα. ΣΩ. Καὶ μί

κήν τε καὶ γεωργίαν καὶ κυβερνητικὴν καὶ στρατηγητικὴν ὡσαύτως εὐρήσομεν ἔχουσας. ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε. ΣΩ. Τεκτονικὴν δέ γε, οἶμαι, πλείστοις μέτροις τε καὶ ὄργανοις χρωμένην, τὰ πολλὴν ἀκριβειαν αὐτῇ πορίζοντα τεχνικωτέραν τῶν πολλῶν ἐπιστημῶν παρέχεται. ΠΡΩ. Πῆ; ΣΩ. Κατὰ τε ναυπηγίαν καὶ κατ' οἰκοδομίαν, καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις τῆς ξυλλοργικῆς· κανόνι γάρ, οἶμαι, καὶ τόρῳ χρῆται καὶ διαβήτη καὶ σιάθμῃ καὶ τινι προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ. ΠΡΩ. Καὶ πάνυ γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς λέγεις. ΣΩ. Θῶμεν τοίνυν διχῆ τὰς λεγομένας τέχνας, τὰς μὲν μουσικῇ ξυνεπομένας, ἐν τοῖς ἔργοις ἐλάττονος ἀκριβείας μετισχοῦσας, τὰς δὲ τεκτονικῇ, πλείονος. ΠΡΩ. Κεῖσθω. ΣΩ. Τούτων δὲ ταύτας ἀκριβεστάτας εἶναι τέχνας, ὥς δὴ νῦν πρώτας εἶπομεν. ΠΡΩ. Ἀριθμητικὴν φαίνη μοι λέγειν, καὶ ὅσας μετὰ ταύτης τέχνας ἐφθέγξω νῦν δὴ. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, ἄρ' οὐ διττὰς αὖ καὶ ταύτας λεκτέον, ἢ πῶς; ΠΡΩ. Ποίας δὴ λέγεις; ΣΩ. Ἀριθμητικὴν πρώτον. ἄρ' οὐκ ἄλλην μὲν τινα, τὴν τῶν πολλῶν, φατέον, ἄλλην δ' αὖ, τὴν τῶν φιλοσοφούντων; ΠΡΩ. Πῆ ποτε διορισάμενος οὖν, ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θεῖη τις ἂν ἀριθμητικὴν; ΣΩ. Οὐ σμικρὸς ὄρος, ὦ Πρώταρχε· οἱ μὲν γάρ που μονάδας ἀνίσους καταριθμοῦνται τῶν περὶ ἀριθμόν, οἷον στρατόπεδα δύο, καὶ βοῦς δύο, καὶ δύο τὰ σμικρότατα, ἢ καὶ τὰ πάντων μέγιστα· οἱ δ' οὐκ ἂν ποτε αὐτοῖς ξυν-

ακολουθήσειαν, εἰ μὴ μονάδα μονάδος ἐκάστης
 τῶν μορίων μηδεμίαν ἄλλην ἄλλης διαφέρουσαν τις
 θήσει. ΠΡΩ. Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν δια-
 φορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων, ὥστε λόγον
 ἔχειν, δύο αὐτὰς εἶναι. ΣΩ. Τί δέ; λογιστικὴ καὶ
 μετρητικὴ κατὰ τεκτονικὸν καὶ κατ' ἐμπορικὴν τῆς
 κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν κα-
 ταμελετωμένων; πότερον ὡς μία ἑκατέρω λεκτέον, ἢ
 δύο τιθῶμεν; ΠΡΩ. Τῇ πρόσθεν ἐπόμενος ἔγωγ'
 ἂν δύο, κατὰ τὴν ἐμὴν ψῆφον, τιθείην ἑκατέρω
 τούτων. ΣΩ. Ὁρθῶς· οὐ δ' ἔνεκα ταῦτα προηγη-
 κάμεθα εἰς τὸ μέσον, ἄρα ἐννοεῖς; ΠΡΩ. Ἴσως.
 ἀλλὰ σέ βουλοίμην ἂν ἀποφήνασθαι τὸ νῦν ἐρωτώ-
 μενον. ΣΩ. Δοκεῖ τοίνυν ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος οὐχ
 ἥτιον ἢ ὅτε λέγειν αὐτὸν ἤρχόμεθα, ταῖς ἡδοναῖς
 ζητῶν ἀτίστροφον ἐνταῦθα προβεβηκέναι, σκοπῶν,
 ἄρα ἐστὶ τις ἐτέρας ἄλλη καθαρωτέρα ἐπιστήμης
 ἐπιστήμη, καθάπερ ἡδονῆς ἡδονή. ΠΡΩ. Καὶ μάλα
 σαφές τοῦτό γε, ὅτι ταῦθ' ἔνεκα τούτων ἐπιτελέ-
 ρηκε. XXXV. ΣΩ. Τί οὖν; ἄρ' οὐκ ἐν μὲν τοῖς
 ἔμπροσθεν ἐπ' ἄλλης ἄλλην τέχνην οὕσαν ἀνεύρισκε
 σαφεστέραν οὕσαν καὶ ἀσαφεστέραν ἄλλην ἄλλης;
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐν τούτοις δέ, ἄρ'
 οὐ τίνα τέχνην ὡς ὁμώνυμον φθρυξάμενος, εἰς δύο-
 ξαν καταστήσας ὡς μιᾶς, πάλιν ὡς δυοῖν, ἐπανο-
 ρωτᾷ τοῦτοιν αὐτοῖν τὸ σαφές καὶ τὸ καθαρὸν τε
 περὶ ταῦτα, πότερον ἢ τῶν φιλοσοφούντων ἢ μὴ
 φιλοσοφούντων ἀκριβέστερον ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ μάλα

δοκεῖ μοι τοῦτο διερωτᾶν. ΣΩ. Τίν' οὖν, ὦ Πρώταρχε, αὐτῷ διδῶμεν ἀπόκρισιν; ΠΡΩ. Ὡς Σώκρατες, εἰς θαυμαστόν διαφορᾶς μέγεθος εἰς σαφήνειαν προεληλύθαμεν ἐπιστημῶν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποκρινόμεθα ῥᾶρον; ΠΡΩ. Τί μήν; καὶ εἰρήσθω γε, ὅτι πολὺ μὲν αὐταὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν διαφέρουσι, τούτων δ' αὐτῶν αἱ περὶ τὴν τῶν ὄντως φιλοσοφούντων ἵσχυρὴν ἀμύχανον ἀκριβεία καὶ ἀληθεία περὶ τὰ μέτρα τε καὶ ἀριθμούς διαφέρουσιν. ΣΩ. Ἐστω ταῦτα κατὰ σέ, καὶ σοὶ δὴ πιστεύοντες, θαρσύνοντες ἀποκρινώμεθα τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκήν. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαί, καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι συχναί, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὀνόματος ἑνὸς κοινοσημέναι. ΠΡΩ. Διδῶμεν τύχη ἀγαθῇ τοῦτοις, οὓς φῆς δεινοὺς εἶναι, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ταύτας οὖν λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστα εἶναι; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἀλλ' ἡμᾶς, ὦ Πρώταρχε, ἀναίνοιτ' ἂν ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις, εἴ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρῖναιμεν. ΠΡΩ. Τίνα δὲ ταύτην αὐτὴ δεῖ λέγειν; ΣΩ. Διήλδον ὅτι ἡ πᾶσαν τὴν γε νῦν λεγομένην γνοίη. τὴν γὰρ περὶ τὸ ὄν καὶ τὸ ὄντως, καὶ τὸ κατὰ ταυτὸν αἰεὶ πεφυκός, πάντως ἔγωγε οἶμαι ἡγεῖσθαι ξύμπαντας, ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρηται, μακροῦ ἀληθεσιτάτην εἶναι γινώσιν. σὺ δὲ τί πῶς, ὦ Πρώταρχε, διακρίσεις ἂν; ΠΡΩ. Ἦκουον μὲν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἐκάστοτε Γοργίου

ακολουθήσειαν, εἰ μὴ μονάδα μονάδος ἐκείστης
 τῶν μορίων μηδεμίαν ἄλλην ἄλλης διαφέρουσαν τὴς
 θήσει. ΠΡΩ. Καὶ μάλα εὖ λέγεις οὐ σμικρὰν δια-
 φορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων, ὥστε λόγον
 ἔχειν, δύο αὐτὰς εἶναι. ΣΩ. Τί δέ; λογιστικὴ καὶ
 μετρητικὴ κατὰ τεκτονικὸν καὶ κατ' ἐμπορικὴν τῆς
 κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν κα-
 ταμελετωμένων; πότερον ὡς μία ἑκατέρω λεκτέον, ἢ
 δύο τιθῶμεν; ΠΡΩ. Τῇ πρόσθεν ἐπόμενος ἔγωγ'
 ἂν δύο, κατὰ τὴν ἐμὴν ψῆφον, τιθείην ἑκατέρω
 τούτων. ΣΩ. Ὅρθῶς· οὐ δ' ἔνεκα ταῦτα προηγη-
 κάμεθα εἰς τὸ μέσον, ἄρα ἐννοεῖς; ΠΡΩ. ἴσως.
 ἀλλὰ σὲ βουλοίμην ἂν ἀποφῆνασθαι τὸ νῦν ἐρωτώ-
 μενον. ΣΩ. Δοκεῖ τοίνυν ἔμοιγε οὗτος ὁ λόγος οὐχ
 ἥττον ἢ ὅτε λέγειν αὐτὸν ἤρχόμεθα, ταῖς ἡδοναῖς
 ζητῶν ἀκτίστροφον ἐνταῦθα προβεβηκέναι, σκοπῶν,
 ἄρα ἐστὶ τις ἐτέρας ἄλλη καθαρωτέρα ἐπιστήμης
 ἐπιστήμη, καθάπερ ἡδονῆς ἡδονή. ΠΡΩ. Καὶ μάλα
 σαφές τοῦτό γε, ὅτι ταῦθ' ἔνεκα τούτων ἐπιχει-
 ρηκε. XXXV. ΣΩ. Τί οὖν; ἄρ' οὐκ ἐν μὲν τοῖς
 ἐμπροσθεν ἐπ' ἄλλης ἄλλην τέχνην οὖσαν ἀνεύρισκε
 σαφεστέραν οὖσαν καὶ ἀσαφεστέραν ἄλλην ἄλλης;
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐν τούτοις δέ, ἄρ'
 οὐ τινα τέχνην ὡς ὁμώνυμον φθεγγζάμενος, εἰς δύο-
 ξαν καταστήσας ὡς μιᾶς, πάλιν ὡς δυοῖν, ἐπανε-
 ρωτᾷ τούτοις αὐτοῖν τὸ σαφές καὶ τὸ καθαρὸν τε
 περὶ ταῦτα, πότερον ἢ τῶν φιλοσοφούντων ἢ μὴ
 φιλοσοφούντων ἀκριβέστερον ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ μάλα

δοκεῖ μοι τοῦτο διερωτᾶν. ΣΩ. Τίν' οὖν, ὦ Πρώταρχε, αὐτῷ διδῶμεν ἀπόκρισιν; ΠΡΩ. Ὡς Σώκρατες, εἰς θαυμαστόν διαφορᾶς μέγεθος εἰς σαφήνειαν προεληλύθαμεν ἐπιστημῶν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀποκρινόμεθα ῥᾶον; ΠΡΩ. Τί μὴν; καὶ εἰρήσθω γε, ὅτι πολὺ μὲν αὐταὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν διαφέρουσι, τούτων δ' αὐτῶν αἱ περὶ τὴν τῶν ὄντως φιλοσοφούντων ὁρμὴν ἀμήχανον ἀκριβεῖα καὶ ἀληθεῖα περὶ τὰ μέτρα τε καὶ ἀριθμοὺς διαφέρουσι. ΣΩ. Ἐστω ταῦτα κατὰ σέ, καὶ σοὶ δὴ πιστεύοντες, θαρρόοντες ἀποκρινώμεθα τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκήν. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαί, καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι συχναί, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὀνόματος ἑνὸς κοινοσημέναι. ΠΡΩ. Διδῶμεν τύχη ἄγαθῇ τοῦτοις, οὓς φῆς δεινοὺς εἶναι, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ταύτας οὖν λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστα εἶναι; ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄλλ' ἡμᾶς, ὦ Πρώταρχε, ἀναίνοιτ' ἂν ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις, εἴ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρῖναιμεν. ΠΡΩ. Τίνα δὲ ταύτην αὐτὴ δεῖ λέγειν; ΣΩ. Δῆλόν ὅτι ἡ πᾶσαν τὴν γε νῦν λεγομένην γνοίη. τὴν γὰρ περὶ τὸ ὄν καὶ τὸ ὄντως, καὶ τὸ κατὰ ταυτὸν αἰεὶ πεφυκός, πάντως ἔγωγε οἶμαι ἠγεῖσθαι ξύμπαντας, ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήσθηται, μακροῦ ἀληθεστάτην εἶναι γνῶσιν. σὺ δὲ τί πῶς, ὦ Πρώταρχε, διακρίνοις ἂν; ΠΡΩ. Ἦκουον μὲν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἐκάστοτε Γοργίου

πολλάκις, ὡς ἢ τοῦ πείθειν πολὺ διαφέρουσι πασῶν τεχνῶν· πάντα γὰρ ὑφ' αὐτῆ δουλα δι' ἐκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας, ποιοῦτο, καὶ μακροῦ πασῶν ἀφίστη εἴη τῶν τεχνῶν. νῦν δ' οὔτε σοὶ οὔτε δὴ ἐκίνω βουλομένη ἂν ἐναντία τίθεσθαι. ΣΩ. Τὰ ὄπλα μοι δοκεῖς, βουληθεῖς εἰπεῖν, αἰσχυνθεῖς ἀπολιπεῖν. ΠΡΩ. Ἔστω νῦν ταῦτα ταύτη, ὅπη σοὶ δοκεῖ. ΣΩ. Ἄρ' οὖν αἴτιος ἐγὼ τοῦ μὴ καλῶς ὑπολαβεῖν σε; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Οὐκ, ὦ φίλε Πρώταρχε, τοῦτο ἔγωγε ἐξήτουν πω, τίς τέχνη ἢ τίς ἐπιστήμη πασῶν διαφέρει τῇ μεγίστη καὶ ἀρίστη καὶ πλεῖστα ὠφελούσα ἡμᾶς, ἀλλὰ, τίς ποτε τὸ σαφές καὶ τὸ ἀκριβές καὶ τὸ ἀληθέστατον ἐπισκοπεῖ, κἂν ἢ σμικρὰ καὶ σμικρὰ ὄνιασα· τοῦτ' ἴσθιν ὃ νῦν δὴ ζητοῦμεν. ἀλλ' ὄρα· οὐδὲ γὰρ ἀπεχθήσῃ Γοργία, τῇ μὲν ἐκείνου ὑπάρχειν τέχνη διδοῦς πρὸς χρεῖαν τοῖς ἀνθρώποις κρατεῖν· ἢ δ' εἶπον νῦν ἐγὼ πραγματεία, καθάπερ τοῦ λευκοῦ περὶ τότε ἔλεγον, κἂν εἰ σμικρὸν, καθαρὸν δὲ εἴη, τοῦ πολλοῦ καὶ μὴ τοιοῦτου διαφέρειν, τοῦτῳ γ' αὐτῷ τῷ ἀληθεστάτῳ. καὶ νῦν δὴ σφόδρα διανοηθέντες καὶ ἰκανῶς διαλογισάμενοι, μὴτ' εἰς τινὰς ὠφελείας ἐπιστημῶν βλέψαντες μήτε τινὰς εὐδοκίμιας, ἀλλ' εἰ τις πέφυκε τῆς ψυχῆς ἡμῶν δύναμις ἐρῶν τε τοῦ ἀληθοῦς, καὶ πάντα ἕνεκα τούτου πράττειν, ταύτην εἰπόμεν, διεξερευνησάμενοι τὸ καθαρὸν νοῦ τε καὶ φρονήσεως, εἰ ταύτην μάλιστα ἐκ τῶν ἐκόντων κεκτῆσθαι φαῖμεν ἂν, ἢ τινὰ ἑτέραν ταύτης κυριώ-

τέραν ἡμῖν ζητητέον. ΠΡΩ. Ἀλλὰ σκοπῶ, καὶ χα-
λεπόν οἶμαι ξυγχωρῆσαι, τινὰ ἄλλην ἐπιστήμην
ἢ τέχνην τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι μᾶλλον ἢ ταύτην.
ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐννοήσας τὸ τοιόνδε εἴρηκας, ὃ λέ-
γεις νῦν, ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα
πεπόνηται, πρῶτον μὲν δόξαις χρῶνται, καὶ τὰ
περὶ δόξας ζητοῦσι ξυντεταγμένως; εἰ δὲ καὶ περὶ
φύσεως ἡγεῖται τις ζητεῖν, οἷσθ' ὅτι τὰ περὶ τὸν
κόσμον τόνδε ὅπη γέγονε, καὶ ὅπη πάσχει τὶ καὶ
ὅπη ποιεῖ, ταῦτα ζητεῖ διὰ βίου; φαῖμεν ἂν ταῦτα,
ἢ πῶς; ΠΡΩ. Οὕτω. ΣΩ. Οὐκοῦν οὐ περὶ τὰ ὄντα
αἶν, περὶ δὲ τὰ γιννόμενα καὶ γενησόμενα καὶ γε-
γονότα ἡμῶν ὃ τοιοῦτος ἀνήρηται τὸν πόνον; ΠΡΩ.
Ἀληθέστατα. ΣΩ. Τούτων οὖν τί σαφές ἂν φαῖμεν
τῆ ἀκριβεσιᾶτῃ ἀληθείᾳ γίνεσθαι, ὧν μῆτε ἔσχε
μηδὲν πώποτε κατὰ ταυτὰ μῆθ' ἔξει μῆτε εἰς τὸ
νῦν παρὸν ἔχει; ΠΡΩ. Καὶ πῶς; ΣΩ. Περὶ οὖν τὰ
μὴ κεκτημένα βεβαιότητα μηδ' ἦντινοῦν πῶς ἂν
ποτε βέβαιον γίνοιθ' ἡμῖν καὶ ὄτιοῦν; ΠΡΩ. Οἶ-
μαι μὲν οὐδαμῶς. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα νοῦς, οὐδέ τις
ἐπιστήμη περὶ αὐτὰ ἔστι τὸ ἀληθέστατον ἔχουσα.
ΠΡΩ. Οὐκοῦν εἰκός γε. XXXVI. ΣΩ. Τὸν μὲν
δὴ σὲ καὶ ἐμέ καὶ Γοργίαν καὶ Φίληβρον χρῆ συχνὰ
χαίρειν ἔἶν, τότε δὲ διαμαρτύρασθαι τῷ λόγῳ. ΠΡΩ.
Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς ἢ περὶ ἐκεῖνα ἔσθ' ἡμῖν τό τε
βέβαιον καὶ τὸ καθαρὸν καὶ ἀληθές καὶ ὃ δὴ λέ-
γομεν εἰλικρινές, περὶ τὸ αἶν καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύ-
τως ἀμικτότατα ἔχον, ἢ δεύτερος, ἐκείνων ὃ τι μάλι-

στά ἐστι ξυγγενές, τὰ δ' ἄλλα πάντα δευτέρα τε καὶ ὕστερα λεκτέον. ΠΡΩ. Ἀληθέστατα λέγεις. ΣΩ. Τὰ δὴ τῶν ὀνομάτων περὶ τὰ τοιαῦτα κάλλιστα ἄρ' οὐ τοῖς καλλίστοις δικαιοτάτον ἀπονέμειν; ΠΡΩ. Εἰκόσ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν νοῦς ἐστι καὶ φρόνησις, ἃ γ' ἂν τις τιμήσειε μάλιστα ὀνόματα; ΠΡΩ. Ναί. ΣΩ. Ταῦτ' ἄρα ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν ὄντως ἐννοίαις ἐστὶν ἀπηκριβωμένα ὀρθῶς κείμενα καλεῖσθαι. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὴν, ἄγε εἰς τὴν κρίσιν ἐγὼ τότε παρεσχόμην, οὐκ ἄλλ' ἐστὶν ἢ ταῦτα τὰ ὀνόματα. ΠΡΩ. Τί μὴν, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Εἶεν. τὸ μὲν δὴ φρονήσεώς τε καὶ ἡδονῆς περὶ πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν εἴ τις φαίη καθαπερὲς δημιουργοῖς ἡμῶν, ἐξ ὧν ἢ ἐν οἷς δεῖ δημιουργεῖν τι παρακεῖσθαι, καλῶς ἂν τῷ λόγῳ ἀπεικάζοι. ΠΡΩ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἄρ' οὐ μινύναι ἐπιχειρητέον; ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Οὐκοῦν τὰδε προειποῦσι καὶ ἀναμνήσασιν ἡμᾶς αὐτοὺς ὀρθότερον ἂν ἔχοι; ΠΡΩ. Τὰ ποῖα; ΣΩ. Ἄ καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν. εἴ δ' ἢ παροιμία δοκεῖ ἔχειν, τὸ δις καὶ τρις τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. ΠΡΩ. Τί μὴν; ΣΩ. Φέρε δὴ πρὸς Διός· οἴμαι γὰρ οὕτωςί πως τὰ τότε λεχθέντα ῥηθῆναι. ΠΡΩ. Πῶς; ΣΩ. Φίληθος φησὶ τὴν ἡδονὴν σκοπὸν ὀρθὸν πᾶσι ζώοις γεγρονέναι, καὶ δεῖν πάντας τούτου στοχάζεσθαι, καὶ δὴ καὶ τὰγαθὸν τοῦτ' αὐτὸ εἶναι ξύμπασι, καὶ διὸ ὀνόματα, ἀγαθὸν καὶ ἡδύ, ἐνὶ τινι καὶ φύσει μᾶλλον τούτω ὀρθῶς τεθέντ' ἔχειν. Σωκράτης δὲ πρῶτον μὲν

οὐ φησι τοῦτ' εἶναι, δύο δέ, καθάπερ τὰ ὀνόματα, καὶ τό τε ἀγαθὸν καὶ ἡδὺ διάφορον ἀλλήλων φύσιν ἔχειν, μᾶλλον δὲ μετέχον εἶναι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μοίρας τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἡδονήν. οὐ ταῦτ' ἐστὶ τε καὶ ἦν τὰ τότε λεγόμενα, ὡ Πρώταρχε; ΠΡΩ. Σφόδρα μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τότε καὶ τότε καὶ νῦν ἡμῖν ἄν ξυνομολογοῖτο; ΠΡΩ. Τὸ ποῖον, ΣΩ. Τὴν τ' ἀγαθοῦ διαφέρειν φύσιν τῶνδε μᾶλλον τῶν ἄλλων. ΠΡΩ. Τίνι; ΣΩ. Ὡς παρήει τοῦτ' ἀεὶ τῶν ζώων διὰ τέλους πάντως καὶ πάντη, μηδενοῦς ἐτέρου ποτὲ ἔτι προσδεδεῖσθαι, τὸ δὲ ἱκανὸν τελεώτατον ἔχειν· οὐχ οὕτω; ΠΡΩ. Οὕτω μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράθημεν χωρὶς ἐκάτερον ἐκάτερου θέντες εἰς τὸν βίον ἐκάστων, ἄμικτον μὲν ἡδονὴν φρονήσει, φρόνησιν δὲ ἡδονῆς ὡσαύτως μηδὲ τὸ σμικρότατον ἔχουσαν; ΠΡΩ. Ἦν ταῦτα. ΣΩ. Μῶν οὖν ἡμῖν αὐτῶν τότε πότερον ἱκανὸν ἔδοξεν εἶναι τῷ; ΠΡΩ. Καὶ πῶς; XXXVII. ΣΩ. Εἰ δέ γε παρηνέχθημέν τι τότε, νῦν ὅστισοῦν ἐπαναλαβῶν ὀρθότερον εἰπάτω, μνήμην καὶ ἐπιστήμην καὶ φρόνησιν καὶ ἀληθῆ δύξαν τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέμενος, καὶ σκοπῶν, εἴ τις ἄνευ τούτων δέξαιτ' ἂν οἷ καὶ ὀτιοῦν εἶναι ἢ καὶ γίνεσθαι, μὴ ὅτι δὴ γε ἡδονήν, εἴθ' ὡς πλείστην εἴθ' ὡς σφοδροτάτην, εἰ μήτε ἀληθῶς δοξάζοι χαίρειν, μήτε τοπαράπαν γινώσκοι, τί ποτε πέπονθε πάθος μήτ' αὐ μνήμην τοῦ πάθους μηδ' ὄντινοῦν χρόνον ἔχοι. ταῦτα δὲ λέγε καὶ περὶ φρονήσεως, εἴ τις ἄνευ πάσης ἡδονῆς

καὶ τῆς βραχυτάτης δεξαιτ' ἂν φρόνησιν ἔχειν μᾶλλον, ἢ μετὰ τινων ἡδονῶν, ἢ πάσας ἡδονάς χωρὶς φρονήσεως μᾶλλον ἢ μετὰ φρονήσεως αὐτίνος. ΠΡΩ. Οὐκ ἔστιν, ὦ Σώκρατες· ἀλλ' οὐδὲν δεῖ ταῦτά γε πολλάκις ἐπερωτᾶν. ΣΩ. Οὐκοῦν τό γε τέλειον καὶ πᾶσιν αἰρετόν, καὶ τὸ παντάπασιν ἀγαθόν, οὐδέτερον ἂν τούτων εἴη; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ. Τὸ τοίνυν ἀγαθόν ἤτοι σαφῶς, ἢ καὶ τινα τύπον αὐτοῦ ληπτέον, ἢν, ὅπερ ἐλέγομεν, δευτερεῖα ὅτω δώσομεν, ἔχωμεν. ΠΡΩ. Ὅρθότατα λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁδὸν μὲν τινα ἐπὶ τὰγαθὸν εἰλήφαμεν; ΠΡΩ. Τίνα; ΣΩ. Καθάπερ, εἴ τις τινὰ ἄνθρωπον ζητῶν τὴν οἰκῆσιν προῖτον ὀρθῶς, ἵνα οἰκῆ, πύθοιτο αὐτοῦ, μέγα τι δῆπου πρὸς τὴν εὔρεσιν ἂν ἔχοι τοῦ ζητουμένου. ΠΡΩ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Καὶ τῶν δὴ τις λόγος ἐμήνυσεν ἡμῖν, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχάς, μὴ ζητεῖν ἐν τῷ ἀμίκτῳ βίῳ τὰγαθόν, ἀλλ' ἐν τῷ μικτῷ. ΠΡΩ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἐλπὶς μὴν πλείων ἐν τῷ μιχθέντι καλῶς τὸ ζητούμενον εὔεσθαι φανερότερον, ἢ ἐν τῷ μῆ; ΠΡΩ. Πολύ γε. ΣΩ. Τοῖς δὲ θεοῖς, ὦ Πρωταρχε, εὐχόμενοι κεραυνῶμεν, εἴα Διόνυσος εἴτε Ἥφαιστος εἴθ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς ξυγκράσεως. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὴν καθάπερ ἡμῖν οἰνοχοοῖς τισὶ παρεστῆσι κρῆναι, καὶ μέλιτος μὲν ἂν ἀπαικάζοι τις τὴν τῆς ἡδονῆς, τὴν δὲ τῆς φρονήσεως, νηφαντικῆ καὶ ἄοιον, αὐστηροῦ καὶ ὑγιεινοῦ τινος ὕδατος, ἃς προθυμητέον ὡς κάλλιστα ξυμμιγνῆναι, ΠΡΩ. Πῶς

γὰρ οὐ; ΣΩ. Φέρε δὴ πρότερον· ἄρα πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ φρονήσει μινύντες, τοῦ καλῶς ἂν μάλιστα ἐπιτύχοιμεν; ΠΡΩ. Ἴσως. ΣΩ. Ἄλλ' οὐκ ἀσφαλές· ἢ δὲ ἀκινδυνότερον ἂν μινύοιμεν, δόξαν μοι δοκῶ τινὰ ἀποφήρασθαι ἂν. ΠΡΩ. Λέγε, τίνα. ΣΩ. Ἦν ἡμῖν ἡδονὴ τε ἀληθής, ὡς οἴομεθα, μᾶλλον ἐτέρας ἄλλη, καὶ δὴ τέχνη τέχνης ἀκριβεστέρα; ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Καὶ ἐπιστήμη δὴ ἐπιστήμης διάφορος, ἢ μὲν ἐπὶ τὰ γιγνόμενα καὶ ἀπολλύμενα ἀποβλέπουσα, ἢ δὲ, ἐπὶ τὰ μήτε γιγνόμενα μήτε ἀπολλύμενα, κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὡσαύτως ὄντα αἰεταύτην, εἰς τὸ ἀληθές ἐπισκοποῦμενοι, ἠγησάμεθα ἐκείνης ἀληθεστέραν εἶναι. ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὰληθέστατα τμήματα ἐκατέρως ἴδοιμεν πρῶτον ξυμμιζαντες, ἄρα ἰκανὰ ταῦτα ξυγκεκραμένα τὸν ἀγαπητότατον βίον ἀπεργασάμενα παρέχειν ἡμῖν, ἢ τινος ἔτι προσδεόμεθα καὶ τῶν μὴ τοιούτων; ΠΡΩ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ δρᾶν οὕτω.

XXXVIII. ΣΩ. Ἐστω δὴ τις ἡμῖν φρονῶν ἀνθρωπος αὐτῆς περὶ δικαιοσύνης, ὃ τι ἐστί, καὶ λόγον ἔχων ἐπόμενον τῷ νοεῖν, καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων τῶν ὄντων ὡσαύτως διανοούμενος. ΠΡΩ. Ἐστω γὰρ οὖν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὗτος ἰκανῶς ἐπιστήμης ἔξει, κύκλου μὲν καὶ σφαίρας αὐτῆς τῆς θείας τὸν λόγον ἔχων, τὴν δὲ ἀνθρωπίνην ταύτην σφαῖραν καὶ τοὺς κύκλους τούτους ἀγνοῶν, καὶ χρώμενος ἐν οἰκοδομίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως κανόσι καὶ τοῖς κύκλοις; ΠΡΩ. Γελοῖαν διάθεσιν ἡμῶν,

ὦ Σώκρατες, ἐν ταῖς θείαις οὖσαν μόνον ἐπιστή-
 μαις λέγομεν. ΣΩ. Πῶς φῆς; ἢ τοῦ ψευδοῦς κα-
 κόνος ἅμα καὶ τοῦ κύκλου τὴν οὐ βέβαιον οὐδὲ κα-
 θαράν τέχνην ἐμβλητέον κοινῇ καὶ ξυγκρατέον;
 ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον γάρ, εἰ μέλλει τις ἡμῶν καὶ τῆς
 ὁδὸν ἐκάστοτε ἐξευρῆσειν οἴκαδε. ΣΩ. Ἡ καὶ μου-
 σικὴν; ἢν ὀλλῶν ἐμπροσθεν ἔφαμεν, στοχασεῖός τε
 καὶ μιμήσεως μεστὴν οὖσαν, καθαρότητος ἐνδῆν;
 ΠΡΩ. Ἀναγκαῖον φαίνεται ἔμοιγε, εἴπερ γε ἡμῶν
 ὁ βίος ἔσται καὶ ὅπως οὖν ποτὲ βίος. ΣΩ. Βούλει
 δεῖτα, ὡς περ θυρωρός ὑπ' ὄχλου τινὸς ὠθούμετος
 καὶ βιαζόμενος, ἠτηθεὶς, ἀναπετάσας τὰς θύρας,
 ἀπὸ πάσας τὰς ἐπιστήμας εἰσεῖν, καὶ μίγνυσθαι
 ὁμοῦ καθαρά τὴν ἐνδεεστέραν; ΠΡΩ. Οὐκ οὖν
 ἔγωγε οἶδα, ὦ Σώκρατες, ὅ τι τις ἂν βλάπτοιτο,
 πάσας λαβὼν τὰς ἄλλας, ἐπιστήμας ἔχων τὰς πρώ-
 τας. ΣΩ. Μεθίω δὴ τὰς ξυμπάσας ἔειν εἰς τὴν τῆς
 Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχῆν.
 ΠΡΩ. Πάνυ μὲν οὖν μεθεῖνται. XXXIX. ΣΩ.
 Καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν ἡδονῶν πηγὴν ἵτέον. ὡς
 γὰρ διεροθήθημεν αὐτὰς μίγνυσαι, τὰ τῶν ἀλη-
 θῶν μόρια πρῶτον οὐκ ἐξεγενήθη ἡμῖν, ἀλλὰ διὰ
 τὸ πᾶσαν ἀγαπᾶν ἐπιστήμην, εἰς ταυτὸν μεθεῖμεν
 ἀθρόας καὶ πρὸσθεν τῶν ἡδονῶν. ΠΡΩ. Ἀληθέ-
 στατα λέγεις. ΣΩ. Ὡρα δὴ βουλευέσθαι νῶϊν καὶ
 περὶ τῶν ἡδονῶν, πότερα καὶ ταύτας πάσας ἀθρόας
 ἀφετέον, ἢ καὶ τούτων πρώτας μεθετέον ἡμῖν, ὅσαι
 ἀληθεῖς. ΠΡΩ. Πολύ γε διαφέρει πρὸς γε ἀσφα-

λειαν πρώτας τὰς ἀληθεῖς ἀφεῖναι. ΣΩ. Μεθείσθων δὴ. τί δὲ μετὰ ταῦτα; ἄρ' οὐκ, εἰ μὲν τινες ἀναγκαῖαι, καθάπερ ἐκεῖ, ξυμμικτέον καὶ ταύτας; ΠΡΩ. Τί δ' οὐ; τὰς γε ἀναγκαίας δῆπουθεν. ΣΩ. Εἰ δέ γε καὶ καθάπερ τὰς τέχνας πάσας ἀβλαβές τε καὶ ὠφέλιμον ἦν ἐπίστασθαι διὰ βίου, καὶ νῦν δὴ ταυτὰ λέγωμεν περὶ τῶν ἡδονῶν, εἴπερ πάσας ἡδονὰς ἡδεσθαι διὰ βίου ξυμφέρον τε ἡμῖν ἐστι καὶ ἀβλαβές ἅπασι, πάσας ξυγκρατέον. ΠΡΩ. Πῶς οὖν δὴ περὶ αὐτῶν τούτων λέγωμεν, καὶ πῶς ποιῶμεν; ΣΩ. Οὐχ ἡμᾶς, ὦ Πρωταρχε, διερωτᾶν χρὴ τὰς ἡδονὰς δὲ αὐτὰς καὶ τὰς φρονήσεις, διαπυνηθαινομένους τὸ τοιόνδε ἀλλήλων περὶ. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον ΣΩ. Ὡ φίλοι, εἴτε ἡδονὰς ὑμᾶς χρὴ προσαγορεύειν, εἴτε ἄλλω ὀνομασίᾳ, μῶν οὐκ ἂν δέξαισθε οἰκῆν μετὰ φρονήσεως πάσης, ἢ χωρὶς τοῦ φρονεῖν; Οἶμαι μὲν πρὸς ταῦτα τὸδ' αὐτὰς ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅτι, καθάπερ ἔμπροσθεν ἐρέθη, τὸ μόνον καὶ ἔρημον εὐλικρινές εἶναι τι γένος, οὔτε πάνυ τι δυνατόν οὔτ' ὠφέλιμον, πάντων γε μὴν ἡγούμεθα γενῶν ἄριστον ἐν ἀνθ' ἑνὸς ξυνοικεῖν ἡμῖν, τὸ τοῦ γιγνώσκειν τὰ ἄλλα τε πάντα, καὶ αὐτὴν αὐτῶν ἡμῶν τελείως εἰς δύναμιν ἐκάστην. ΠΡΩ. Καὶ καλῶς γε εἰρήκατε ταῦν, φήσομεν. ΣΩ. Ὅρθῶς. πάλιν τοίνυν μετὰ τοῦτο τὴν φρόνησιν καὶ τὸν νοῦν ἀνερωτητέον· ἄρ' ἡδονῶν τι προσδεῖσθε ἐν τῇ ξυγκράσει; φαῖμεν ἢ καὶ αὐτὸν νοῦν τε καὶ τὴν φρόνησιν ἀνερωτῶντες.

ποιῶν, φαῖεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; ΠΡΩ.
 Ο δὲ γ' ἡμέτερος λόγος μετὰ τοῦτ' ἐστὶ
 ταῖς ἀληθείαις ἐκείναις ἡδοναῖς, φήσο
 προςδεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδοναῖς
 καὶ τὰς σφοδροτάτας; καὶ πῶς,
 — ἴσως φαῖεν ἂν — αἱ γ' ἐμποδίσματα
 ἔχουσι, τὰς ψυχὰς, ἐν αἷς οἰκοῦμεν,
 διὰ μανικὰς ἡδονὰς, καὶ γίνεσθαι
 ἀρχὴν οὐκ ἔωσι, τὰ τε γινόμενα ἡμῶν
 πολὺ δι' ἀμέλειαν λήθην ἐμποιοῦσαι,
 διαφθείρουσιν· ἄλλας δὲ ἡδονὰς, ἀλη
 θαρὰς, ἃς εἶπες σχεδόν, οἰκείας ἡμῖν
 πρὸς ταύταις τὰς μεθ' ὑγιείας καὶ το
 καὶ δὴ καὶ ξυμπάσης ἀρετῆς ὑπόσαι, κα
 ὅπαδοι γινόμεναι, αὐτῇ ξυνακολουθε
 ταύτας μίγνυ, τὰς δ' αἰεὶ μετ' ἀφρο
 ἄλλης κακίας ἐπομένας πολλή που ἀ
 μιγνύναι τὸν βουλόμενον, οἰκαλλίστη
 ἀστασιαστοτάτην μίξιν καὶ κροῶσιν, με
 τη πειρᾶσθαι, τί ποτε ἔν τε ἀνθρώπων
 πέφυκεν ἀγαθόν, καὶ τίνα ἰδέαν αὐτ
 μαντευτέον. ἃρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα
 ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ὑπὲρ τε ἑαυ
 μης καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ
 ΠΡΩ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Ἀλλὰ
 γε ἀναγκαῖον, καὶ οὐκ ἄλλως ἂν ποτε
 ἂν ἔν. ΠΡΩ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. ὧ μὴ
 θειαν, οὐκ ἂν ποτε τοῦτο ἀληθῶς γί

νόμενον εἶη. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ ἄν; ΣΩ. Οὐδα-
 ἄλλ' εἰ̄ τινος ἔτι προσδεῖ τῇ ξυγκράσει ταύτῃ,
 ε σὺ καὶ Φίληβος· ἐμοὶ μὲν γάρ, καθάπερ εἰ κό-
 τισ ἀσώματος ἄρξων καλῶς ἐμψύχου σώματος,
 λόγος ἀπειργάσθαι φαίνεται. ΠΡΩ. Καὶ ἐμοὶ
 ν, ὦ Σώκρατες, οὕτω λέγε δεδόχθαι. ΧΙ.
 Ἀρ̄ οὖν, ἐπὶ μὲν τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ νῦν ἤδη προ-
 ις καὶ τῆς οἰκίσεως ἐφεστάναι τῆς τοῦ τοιοῦ-
 λέγοντες, ἴσως ὀρθὸν ἄν τινα τρόπον φαῖμεν;
 λ. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ. ΣΩ. Τί δῆτα ἐν τῇ ξυμ-
 τιμιώτατον ἅμα καὶ μάλιστα αἴτιον εἶναι δό-
 ἄν ἡμῖν τοῦ πᾶσι γεγονέναι προσφιλῆ τὴν τοι-
 ν διάθεσιν; τοῦτο γὰρ ἰδόντες, μετὰ τοῦτ'
 εἰπώμεθα, εἴθ' ἡδονῇ εἶτε νῶ̄ προσφυσέστερον
 εικειότερον ἐν τῷ παντὶ ξυνέστηκεν. ΠΡΩ. Ὁμ-
 τοῦτο γὰρ εἰς τὴν κρίσιν ἡμῖν ἐστὶ ξυμφορῶ-
 λ. ΣΩ. Καὶ μὴν ξυμπάσης γε μίξεως οὐ χαλε-
 ιδεῖν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἢ παντός ἀξία γίνεσθαι
 τισοῦν ἢ τοπαράπαν οὐδενός. ΠΡΩ. Πῶς λέ-
 ΣΩ. Οὐδεὶς πω τοῦτο ἀνθρώπων ἀγνοεῖ
 λ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅτι μέτρον καὶ τῆς ξυμ-
 ν φύσεως μὴ τυχοῦσα ἤτισοῦν καὶ ὀπωσοῦν
 ρασις πᾶσα, ἐξ ἀνάγκης ἀπόλλυσι τὰ τε κεραι-
 α καὶ πρώτην ἑαυτήν. οὐδὲ γὰρ κροῦσις, ἀλλὰ
 ἰκρατος ξυμπεφορημένη ἀληθῶς ἢ τοιαύτη γλ-
 α ἐκάστοτε ὄντως τοῖς κεκτημένοις ξυμφορά.
 λ. Ἀληθέστατα. ΣΩ. Νῦν δὴ καταπέφευγε

ἡμῶς ἢ τῶγαθοῦ δύναμις εἰς τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. μετριότης γὰρ καὶ ξυμμετρία, κάλλος δῆπου καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνησθαι. ΠΡΩ. Πῶς μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὴν ἀληθειῶν γε ἔφαμεν αἰτοῖς ἐν τῇ κρῶσει μεμῖχθαι. ΠΡΩ. Πῶς γε. ΣΩ. Οὐκ οὖν εἰ μὴ μιᾷ δυνάμει ἰδίᾳ τὸ ἀγαθὸν θηροῖται, ξὺν τρισὶ λαβόντες, κάλλι καὶ ξυμμετρίᾳ καὶ ἀληθείᾳ, λέγωμεν ὡς τοῦτο οἶον ἐν ὀρθοῖσι ἂν αἰτιασάμεθ' ἂν τῶν ἐν τῇ ξυμμίξει, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἀγαθὸν ὄν, τοιαύτην αὐτὴν γεγονέαι. ΠΡΩ. Ὄρθοτατα μὲν οὖν. **XLI.** ΣΩ. Ἦδη τοίνυν, ὦ Πρωταρχε, ἱκανὸς ἡμῶν γένοιτ' ἂν ὄστισοῦν κριτῆς ἡδονῆς τε πέρι καὶ φρονήσεως, ὁπότερον αὐτοῖν τοῦ ἀρίστου ξυγγενέστερόν τε καὶ τιμιώτερον ἐν ἀνθρώποις τέ ἐστι καὶ θεοῖς. ΠΡΩ. Δῆλον μὲν ὅμως δ' αὖ τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν βέλτιον. ΣΩ. Καθ' ἐν ἑκάστον τοίνυν τῶν τριῶν πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ τὸν νοῦν κρίνωμεν· δεῖ γὰρ ἰδεῖν, ποτέρου μᾶλλον ξυγγενὲς ἑκάστον αὐτῶν ἀπονομοῦμεν. ΠΡΩ. Κάλλος καὶ ἀληθείας καὶ μετριότητος πέρι λέγεις; ΣΩ. Ναί. πρῶτον δέ γε ἀληθείας λαβοῦ, ὦ Πρωταρχε, καὶ λαβόμενος, βλέψας εἰς τρία, νοῦν καὶ ἀληθειαν καὶ ἡδονήν, πολὺν ἐπισχῶν χρόνον, ἀπέκριται σαυτῷ, πότερον ἡδονὴ ξυγγενέστερον, ἢ νοῦς, ἀληθεία. ΠΡΩ. Τί δὲ χρόνου δεῖ; πολὺ γάρ, οἶμαι, διαφέρετον. ἡδονὴ μὲν γὰρ ἀπάντων ἀλαξονέστατον· ὡς δὲ λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδο-

ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, αἱ δὲ μέγιστα δο-
 μιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιτορκεῖν ξυγγνώμην εἴληφε
 ἰὰ θεῶν, ὡς, καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν
 οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον κεκτημένων· νοῦς δὲ ἦτοι
 τὸν καὶ ἀλήθεια ἐστίν; ἢ πάντων ὁμοϊοτάτον τε
 ἀληθέστατον. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο τὴν
 ριότητα ὡς οὕτως σκέψαι, πότερον ἡδονῆ φρονή-
 σ, ἢ φρόνησις ἡδονῆς πλείω κέκτηται; ΠΡΩ. Εὐ-
 πτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας. οἶμαι
 ἡδονῆς μὲν καὶ περιχαρείας οὐδὲν τῶν ὄντων πε-
 ρὸς ἀμετρώτερον εὐρεῖν ἄν τινα, νοῦ δὲ καὶ ἐπι-
 μης ἐμμετρώτερον οὐδ' ἄν ἐν ποτε. ΣΩ. Καλῶς
 κας· ὅμως δ' ἔτι λέγε τὸ τρίτον· νοῦς ἡμῖν κάλ-
 ε μετέληφε πλείον ἢ τὸ τῆς ἡδονῆς γένος, ὡστε
 ι καλλίω νοῦν ἡδονῆς, ἢ τοῦναντίον; ΠΡΩ. Ἄρ-
 φρόνησιν μὲν καὶ νοῦν, ὡς Σώκρατες, οὐδεὶς πώ-
 ε, οὐδ' ἔπαρ οὐτ' ὄναρ; αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν οὔτε
 νόησεν οὐδαμῆ οὐδαμῶς οὔτε γιγνόμενον, οὔτε
 α, οὔτε ἐσόμενον. ΣΩ. Ὅρθῶς. ΠΡΩ. Ἡδονὰς δὲ
 του, καὶ ταύτας σχεδὸν τὰς μεγίστας, ὅταν ἴδωμεν
 μενον ὄντινοῦν, ἢ τὸ γελοῖον ἐπ' αὐταῖς ἢ τὸ πᾶν-
 αἰσχιστον ἐπόμενον ὄρῶντες, αὐτοὶ τε αἰσχυρό-
 α καὶ ἀφανίζοντες κρύπτομεν ὀτιμάλιστα, νυκτὴ
 τα τὰ τοιαῦτα διδύντες, ὡς φῶς οὐ δεῖον ὄρῃν
 ἄ. ΣΩ. Πάντη δὴ φήσεις, ὡς Πρώταρχε, ὑπὸ τῆ
 ἔλων πέμπων καὶ παροῦσι φράζων, ὡς ἡδονῆ κτῆ-
 οὔκ ἔστι πρῶτον οὐδ' αὖ δεύτερον, ἀλλὰ πρῶτον
 'ΛΑΤ. ΟΡ. ΤΟΜ. ΙΙΙ. P

γενεᾶς ταύτης αὐτὸ ἐστίν. ΠΡΩ. Ἐοικα γούν-
τοίνυν τρίτον, ὡς ἡ ἐμὴ μαγεία, γούν καὶ
τιθεὶς οὐκ ἂν μέγα τι τῆς ἀληθείας πα-
ΠΡΩ. Ἰσως. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τέταρτα, ἰ-
χῆς ἔθεμεν αὐτῆς, ἐπιστήμας τε καὶ τέχνας
ὀρθὰς λεχθείσας, ταῦτ' εἶναι τὰ πρὸς τοῖς
ταρτα; εἴπερ τοῦ ἀγαθοῦ γέ ἐστι μᾶλλον ἢ
νῆς ξυγγενῆ. ΠΡΩ. Τὰχ' ἂν. ΣΩ. Πέμπτι-
ᾶς ἡδονὰς ἔθεμεν, ἀλύτους ὀρισάμενοι,
ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας
αἰσθήσεων ἐπομένας. ΠΡΩ. Ἰσως. ΣΩ. Ἐ-
γενεᾶ, φησὶν Ὀρφεύς, καταπαύσατε κόσμι-
ᾶτάρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἔ-
πεπαυμένος εἶναι κρίσει· τὸ δὴ μετὰ ταῦθ'
δὲν λοιπόν, πλὴν ὡσπερ κεφαλὴν ἀποδοῦναι
ρημένοις. ΠΡΩ. Οὐκοῦν χρεή. XLII. ΣΩ
τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι τὸν αὐτὸν διαμαρτυρά

ν, ἅπερ νυνὶ διελήλυθα, καὶ δυσχεράνας τὸν
 ν λόγον οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πολλάκις
 , εἶπον, ὡς ἡδονῆς γε νοῦς εἴη ἂν μακροῦ βέλ-
 : καὶ ἄμεινον τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ. ΠΡΩ.
 ὕτα. ΣΩ. Ἐποπτεύων δέ γε καὶ ἄλλα εἶναι
 . εἶπον, ὡς εἰ φανεῖται τὸ τοῦτοιν ἀμφοῖν βέλ-
 ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῦν πρὸς ἡδονὴν ξυνδια-
 ιην, ἡδονὴ δὲ καὶ δευτερείων στερήσοιτο. ΠΡΩ.
 γὰρ οὖν. ΣΩ. Καὶ μετὰ ταῦτά γε πάντων ἰκα-
 : τοῦτοιν οὐδέτερον ἰκανὸν ἐφάνη. ΠΡΩ. Ἄλη-
 : α. ΣΩ. Οὐκοῦν παντάπασιν ἐν τούτῳ τῷ λό-
 ἰ νοῦς ἀπήλλακτο καὶ ἡδονή, μήτοι τὰ γαθόν
 ὁ μὴδ' ἕτερον αὐτοῖν εἶναι στερομένων αὐταρ-
 : καὶ τῆς τοῦ ἰκανοῦ καὶ τελείου δυνάμεως. ΠΡΩ.
 : ατα. ΣΩ. Φατέντος δέ γε ἄλλου τρίτου κρείτ-
 : τοῦτοιν ἑκατέρου, μυρίῳ γ' αὖ νοῦς ἡδονῆς
 : ερον καὶ προσφνεύτερον πέφανται νῦν τῆ τοῦ
 : ρς ἰδέα. ΠΡΩ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν
 : ν, κατὰ τὴν κρίσιν, ἣν νῦν ὁ λόγος ἀπεφή-
 : ἰγνοῖτ' ἂν ἢ τῆς ἡδονῆς δύναμις; ΠΡΩ. Ἔοικε.
 : ἰρῶτον δέ γε οὐκ ἂν οἱ πάντες βόες τε καὶ ἵπ-
 : αὶ τὰλλα ξύμπαντα θηρία φῶσί τῳ τὸ χαίρειν
 : ; οἷς πιστεύοντες, ὡσπερ μάντις ὕρνιασιν, οἱ
 : κρίνουσι τὰς ἡδονὰς εἰς τὸ ζῆν ἡμῖν εὖ κρα-
 : εῖναι, καὶ τοὺς θηρίων ἔρωτας οἶονται κυ-
 : ἶναι μάρτυρας μᾶλλον, ἢ τοὺς τῶν ἐν Μούσῃ
 : φῳ μεμαντευμένων ἐκάστοτε λόγων. ΠΡΩ.

ΜΕΝΩΝ

Η

ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ.

ΠΡΩΤΑΙΤΙΚΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΥ ΠΡΟΣΡΗΛ
ΕΝΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΑΙΣ ΜΕΝΩΝΟΣ,
ΑΝΤΤΟΣ.

ἸΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἄρα διδακτὸν ἡ
εἶη, ἢ οὐ διδακτὸν ἀλλ' ἀσκητὸν, ἢ οὔτε ἀσκη-
οὔτε μαθητὸν, ἀλλὰ φύσει παραγίγνεται τοῖς
θρώποις, ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ; ΣΩ. ὦ Μένων,
στοῦ μὲν Θεταλοὶ εὐδύκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἑλλήσι,
ὁ ἰθαυμάζοντο ἐφ' ἵππικῇ τε καὶ πλούτῳ, νῦν δέ,
ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ· καὶ οὐχ ἥμισυ οἱ τοῦ
ἑταίρου Ἀριστίππου πολῖται, τοῦ Λαρισσαίου.
ἵτου δὲ ὑμῖν αἰτιὸς ἐστὶ Γοργίας. ἀφικόμενος γάρ
τὴν πόλιν, ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλευαδῶν
τοὺς πρώτους, ὧν ὁ σὺς ἐραστὴς ἐστὶν Ἀριστιπ-

προς, καὶ τῶν ἄλλων Θειταλῶν. καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ
 ἔθος ὑμᾶς εἴθικεν, ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς
 ἀποκρίνεσθαι, ἴαν τις τι ἔρηται, ὡς περ εἰκὸς τοῦς
 Ἑλλήνων τῇ βουλομένῳ ὅ τι ἂν τις βούληται, καὶ
 οὐδενὶ ὄτῳ οὐκ ἀποκρινόμενος. ἐνθάδε δέ, ὡ φίλε Μένων,
 σοφίας γέγονε, καὶ κινδυνεύει ἐκ τῶνδε τῶν τόπων
 παρ' ὑμᾶς οἴχεσθαι ἢ σοφία. εἰ γοῦν τινα ἐθέλεις
 οὕτως ἔρυσθαι τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶσι-
 ται, καὶ ἐρεῖ, „Ω ξένη, κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακάριος
 τις εἶναι, ἀρετὴν γοῦν, εἴτε διδασκὸν εἶδ' ὅτῳ τρόπῳ
 παραγίγνεται, εἰδέναι. ἐγὼ δὲ τοσοῦτου δέω, εἴτε δι-
 δασκὸν, εἴτε μὴ διδασκὸν, εἰδέναι, ὡς οὐδὲ αὐτὸ ὁ
 ποῦ ἐστὶ τοπαράπαν ἀρετῆ, τυγχάνω εἰδῶς. „II. Ἐγὼ
 οὐκ αὐτός, ὦ Μένων, οὕτως ἔχω. Ἐμπέρομα
 τοῖς πολίταις τοῦτου τοῦ πράγματος καὶ ἔμαντι
 καταμέμφομαι, ὡς οὐκ εἰδῶς περὶ ἀρετῆς τοπαρ-
 παν. ὁ δὲ μὴ οἶδα τί ἐστὶ, πῶς ἂν, ὁποῖόν γέ τι,
 δεῖν; ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι, ὅστις Μένωνα μὴ
 γνῶσκει τοπαράπαν ὅστις ἐστὶ, τοῦτο εἰδέναι,
 καλὸς εἴτε πλούσιος εἴτε καὶ γενναῖός ἐστιν, εἴτε
 τᾶναντία τούτων; δοκεῖ σοι οἷόν τ' εἶναι; ΜΕΝ.
 ἔμοιγε. ἀλλὰ σύ, ὦ Σώκρατες, ἀληθῶς οὐδ',
 ἀρετὴ ἐστὶν οἶσθα; ἀλλὰ ταῦτα περὶ σοῦ καὶ ο
 ἀπαγγέλωμεν; ΣΩ. Μὴ μόνον γε, ὦ ἑταῖρε,
 καὶ ὅτι οὐδ' ἄλλῃ πῶ ἐνέτυχον εἰδῶτι, ὡς ἐμοὶ
 ΜΕΝ. Τί δέ; Γοργία οὐκ ἐνέτυχες, ὅτε ἐνθά

ΣΩ. Ἐγώ γε. **ΜΕΝ.** Εἴτα οὐκ ἐδόκει σοι εἰδέναι ;
ΣΩ. Οὐ πάνυ εἰμι μνήμων, ὡς Μένων, ὥστε οὐκ ἔχω
εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, πῶς μοι τότε ἔδοξεν. ἀλλ' ἴσως
ἐκεῖνός τε οἶδε καὶ σύ, ἃ ἐκεῖνος ἔλεγεν. ἀνάμνησον
σὺν με πῶς ἔλεγεν· εἰ δὲ μὴ βούλει, αὐτὸς εἰπέ. δοκεῖ
γὰρ δήπου σοί, ἄπερ ἐκείνω. **ΜΕΝ.** Ἐμοιγε. **ΣΩ.**
Ἐκείνον μὲν τοίνυν ἐῷμεν, ἐπειδὴ καὶ ἄπεισι· σὺ δὲ
αὐτὸς, ὡς πρὸς θεῶν, Μένων, τί φῆς ἀρετὴν εἶναι ;
εἰπὼν καὶ μὴ φθονήσης, ἵνα εὐτυχέστατον ψεῦσμα
ἔψευσμένος ὦ, ἂν φανῆς συ μὲν εἰδῶς καὶ Γοργίας,
ἐγὼ δὲ εἰρηκῶς μηδενὶ πάποτε εἰδοτὶ ἐντετυχημέναι.
III. ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐ χαλεπὸν, ὡς Σώκρατες, εἰπεῖν.
πρῶτον μὲν, εἰ βούλει, ἀνδρὸς ἀρετὴν, ῥάδιον, ὅτι
αὕτη ἐστὶν ἀνδρὸς ἀρετὴ, ἱκανὸν εἶναι τὰ τῆς πόλεως
πράττειν, καὶ πράττοντα τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιεῖν,
τοὺς δ' ἐχθροὺς κακῶς, καὶ αὐτὸν εὐλάβευσθαι, μη-
δὲν τοιοῦτον παθεῖν, εἰ δὲ βούλει, γυναικὸς ἀρετὴν
οὐ χαλεπὸν διελθεῖν, ὅτι δεῖ αὐτὴν τὴν οἰκίαν εὖ οἰ-
κεῖν, σώζουσαν τε τὰ ἔνδον, καὶ κατήκοον οὔσαν τοῦ
ἀνδρός. καὶ ἄλλη ἐστὶ παιδὸς ἀρετὴ καὶ θηλείας καὶ
ἄφρονος καὶ πρεσβυτέρου ἀνδρός, εἰ μὲν βούλει, ἐλευ-
θέρου, εἰ δὲ βούλει, δούλου· καὶ ἄλλαι πάμπολλαι
ἀρεταὶ εἰσιν· ὥστε οὐκ ἀπόρία εἰπεῖν ἀρετῆς πέρι, ὅ
τι ἐστί. καθ' ἑκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλι-
κιῶν πρὸς ἕκαστον ἔργον ἑκάστῃ ἡμῶν ἡ ἀρετὴ ἐστί.
ὡδαὐτως δέ, οἶμαι, ὡς Σώκρατες, καὶ ἡ κακία. **ΣΩ.**
Πολλῇ γέ τινα εὐτυχίᾳ ἔοικα κεχρησθαι, ὡς Μένων,
εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμῆνός τι ἀνέυρηκα ἀρετῶν

παρά σοι κειμένων. ἀτάρ, ὦ Μένων, κατὰ ταύτην
 εἰκόνα τὴν περὶ τὰ σμήνη, εἴ μου ἐρομένου με
 περὶ οὐσίας, ὅ τι ποτ' ἐστί, πολλὰς καὶ πάντας
 ἔλεγες αὐτὰς εἶναι, τί ἂν ἀπέκρίνω μοι, εἴ σε ἢ
 „ἄρα τοῦτω φῆς πολλὸς καὶ παντοδαπὰς εἶναι κ
 φερούσας ἀλλήλων, τῷ μελίτιαι εἶναι; ἢ τοῦ
 οὐδὲν διαφέρουσιν, ἄλλω δέ τω, οἷον, ἢ κάλλι
 γέθει, ἢ ἄλλω τῷ τῶν τοιούτων;“ εἶπέ, τί ἂν ἄ
 ρω οὕτως ἐρωτηθεῖς; MEN. Τοῦτ' ἔγωγε, ὅτι
 διαφέρουσιν, ἢ μελίτιαι εἰσιν, ἢ ἕτερα τῆς
 ΣΩ. Εἰ οὖν εἶπον μετὰ ταῦτα, „τοῦτο τοίνυν
 τὸ εἶπέ, ὦ Μένων, ὅτι οὐδὲν διαφέρουσιν, ἀλλ
 τὸν εἶναι ἅπασαι, τί τοῦτο φῆς εἶναι;“ εἶχες
 ἂν τί μοι εἰπεῖν; MEN. Ἐγωγε. IV. ΣΩ.
 δὴ καὶ περὶ τῶν ἀρετῶν, κἀν εἰ πολλὰ καὶ
 δαπαῖ εἰσιν, ἐν γὰρ τι εἶδος ταυτὸν ἅπασαι
 δι' ὃ εἰσὶν ἀρεταί, εἰς ὃ καλῶς που ἔχει ἀπόβ
 τα τὸν ἀποκρινοῦμενον τῷ ἐρωτήσαντι, ἐκεῖνο
 σαι, ὃ τυγχάνει οὐσα ἀρετῆ. ἢ οὐ μανθάνεις, ἔ
 γω; MEN. Δοκῶ γέ μοι μανθάνειν, οὐ μὲν
 βούλομαι γέ πω κατέχω τὸ ἐρωτώμενον. ΣΩ
 τερον δὲ περὶ ἀρετῆς μόνον σοι οὕτω δοκεῖ,
 νων, ἄλλη μὲν ἀνδρὸς εἶναι, ἄλλη δὲ γυναι
 τῶν ἄλλων, ἢ καὶ περὶ ὑγίειας καὶ περὶ με
 καὶ περὶ ἰσχύος ὡσαύτως; ἄλλη μὲν ἀνδρὸς
 σοι εἶναι ὑγία, ἄλλη δὲ γυναικός, ἢ ταυτὸ
 ταῆ εἰδὸς ἐστίν, ἐάν περ ὑγία ἦ, ἐάν τε ἐν
 ἐάν τε ἐν ἄλλω ὄτωσιν ἦ; MEN. Ἡ αὐτὴ μοι

ἰεμά τε εἶναι καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. ΣΩ. Οὐκ-
 ν καὶ μέγεθος καὶ ἰσχύς; ἐάν περ ἰσχυρὰ γυνή ἦ,
 αὐτῷ εἶδει καὶ τῇ αὐτῇ ἰσχυῖ ἰσχυρὰ ἔσται; τὸ
 ρ τῇ αὐτῇ τοῦτο λέγω, οὐδέν διαφέρει πρὸς τὸ
 γυὺς εἶναι ἢ ἰσχύς, ἐάν τε ἐν ἀνδρὶ ἦ, ἐάν τε ἐν γυ-
 ναικί. ἢ δοκεῖ τί σοι διαφέρειν; ΜΕΝ. Οὐκ ἔμοιγε.
 Ω. Ἡ δὲ ἀρετὴ πρὸς τὸ ἀρετὴ εἶναι διοίσει τι, ἐάν
 ἐν παιδί ἢ ἐάν τε ἐν πρεσβύτῃ, ἐάν τε ἐν γυναικί
 ν τε ἐν ἀνδρὶ; ΜΕΝ. Ἐμοιγέ πως δοκεῖ, ὡς Σώ-
 κριστες, τοῦτο οὐκέτι ὅμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις τοῦτοις.
 Ω. Τί δὲ; οὐκ ἀνδρὸς μὲν ἀρετὴν ἔλεγε, πόλιν εὖ
 οἰκεῖν, γυναικὸς δὲ, οἰκίαν; ΜΕΝ. Ἐγώ γε. ΣΩ.
 ρ οὐκ οἶόν τ' εἶ εὖ διοικεῖν ἢ πόλιν ἢ οἰκίαν ἢ ἄλλο
 ἕν; μὴ σωφρόνως καὶ δικαίως διοικοῦντα; ΜΕΝ.
 ὕ δῆτα. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἂν περ δικαίως καὶ σωφρόνως
 οἰκῶσι, δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη διοικήσουσιν;
 ΜΕΝ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Τῶν αὐτῶν ἄρα ἀμφοτέροι
 ἴονται, εἴπερ μέλλουσιν ἀγαθοὶ εἶναι, καὶ ἡ γυνή
 καὶ ὁ ἀνὴρ, δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης. ΜΕΝ.
 γαίγονται. ΣΩ. Τί δὲ; παῖς καὶ πρεσβύτης μῶν,
 κύλιπστοι ὄντες καὶ ἄδικοι, ἀγαθοὶ ἂν ποτε γένοι-
 ν; ΜΕΝ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλὰ σώφρονες καὶ δι-
 καιοί; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Πάντες ἄρ' ἀνθρώποι τῷ
 ὑπὲρ τρόπῳ ἀγαθοὶ εἰσι; τῶν αὐτῶν γὰρ τυχόντες
 ἀγαθοὶ γίγονται. ΜΕΝ. Ἐοικεν. ΣΩ. Οὐκ ἂν δὴ
 σου, εἴγε μὴ ἡ αὐτῇ ἀρετῇ ἦν αὐτῶν, τῷ αὐτῷ ἂν
 λόπῳ ἀγαθοὶ ἦσαν. ΜΕΝ. Οὐ δῆτα. V. ΣΩ.
 πειδὴ τοίνυν ἡ αὐτῇ ἀρετῇ πάντων ἔστι, πειρῶ

αρετή και καὶ αὐτὸς ἀρετὴ ἢ κατὰ τὴν ἀρετὴν,
 λου, ἄρχειν οἶω τε εἶναι τοῦ δεσπύτου; κα
 ἔτι ἂν δοῦλος εἶναι ὁ ἄρχων; ΜΕΝ. Οὐ
 δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ γὰρ εἰκός,
 ἔτι γὰρ καὶ τόδε σκόπει· ἄρχειν φῆς οἶόν
 προσθήσομεν αὐτόσε τὸ δικαίως, ἀδίκι
 ΜΕΝ. Οἴμαι ἔγωγε. ἢ γὰρ δικαιοσύνη, ὦ
 ἀρετὴ ἐστὶ. ΣΩ. Πότερον ἀρετὴ, ὦ Μένε
 τις; ΜΕΝ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὡς ἴ
 δοτουόν. οἶον, εἰ βούλει, στρογγυλότητι
 ποιμῖ ἂν ἔγωγε, ὅτι σχῆμά τι ἐστίν, οὐχ οὐ
 ὅτι σχῆμα. διὰ ταῦτα δὲ οὕτως ἂν εἴποιμι
 ἄλλα ἐστὶ σχήματα. ΜΕΝ. Ὅρθῶς γε
 ἐπεὶ καὶ ἐγὼ λέγω οὐ μόνον δικαιοσύνην,
 ἄλλας εἶναι ἀρετάς. ΣΩ. Τίνας ταύτας, ε
 καὶ ἐγὼ σοι εἴποιμι ἂν καὶ ἄλλα σχήματα.
 λεύοις, καὶ σὺ οὖν ἐμοὶ εἰπέ ἄλλας ἀρετά
 ἢ τὰς ἀρετὰς ταύτην ἔμοιγε δοκεῖ ἀρετὴ εἶναι

ρετήν λαβεῖν κατὰ πάντων, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις.
Ω. Εἰκότως γε. ἀλλ' ἐγὼ προθυμήσομαι, ἐὰν οἷός
 ᾶ, ἡμᾶς προσβιβάσαι. μανθάνεις γάρ που, ὅτι οὐ-
 σοὶ ἔχει περὶ παντός. εἴ τίς σε ἀνέροιτο τοῦτο, ὃ νῦν
 ἢ ἐγὼ ἔλεγον, τί ἐστι σχῆμα, ᾧ Μένων; εἰ αὐτῷ
 πες ὅτι στρογγυλότης, εἰ σοι εἶπεν, ἄπερ ἐγὼ, πό-
 ρον σχῆμα ἢ στρογγυλότης ἐστίν, ἢ σχῆμά τι, εἴ-
 ρες δὴ που ἄν, ὅτι σχῆμά τι. **MEN.** Πάνυ γε.
Ω. Οὐκοῦν διὰ ταῦτα, ὅτι καὶ ἄλλα ἐστὶ σχήματα;
MEN. Ναί. **ΣΩ.** Καὶ εἴ γε προσσηρώατα σε, ὅποια,
 λεγες ἄν; **MEN.** Ἐγωγε. **ΣΩ.** Καὶ αὖ εἰ περὶ χρω-
 ατος ὡσαύτως ἀνήρετο, ὃ τι ἐστὶ, καὶ εἰπόντος σου
 τι τὸ λευκόν, μετὰ ταῦτα ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτῶν, πό-
 ρον τὸ λευκὸν χρωμᾶ ἐστίν, ἢ χρωμᾶ τι, εἶπες ἄν,
 τι χρωμᾶ τι, διότι καὶ ἄλλα τυγχάνει ὄντα; **MEN.**
 Ἐγωγε. **ΣΩ.** Καὶ εἴ γέ σε ἐκέλευε λέγειν ἄλλα χρω-
 ατα, ἔλεγες ἄν ἄλλα, ἃ οὐδὲν ἤτιον τυγχάνει ὄντα
 ρώματα τοῦ λευκοῦ; **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Εἰ οὖν, ὡς-
 ερ ἐγὼ, μετήει τὸν λόγον, καὶ ἔλεγεν, ὅτι αἰεὶ εἰς
 ὅλλα ἀφικνούμεθα· ἀλλὰ μὴ μοι οὕτως, ἀλλ' ἐπει-
 ἢ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐνὶ τινι προσσηρωεῖς ὀνόματι,
 αἰ φῆς οὐδὲν αὐτῶν ὃ τι οὐ σχῆμα εἶναι, καὶ ταῦ-
 α, ἐναντία ὄντα ἀλλήλοις· ὃ τι ἐστὶ τοῦτο, ὃ οὐδὲν
 τιον κατέχει τὸ στρογγύλον ἢ τὸ εὐθύ, ὃ δὴ ὀνομά-
 εις σχῆμα, καὶ οὐδὲν μᾶλλον φῆς τὸ στρογγύλον
 κῆμα εἶναι, ἢ τὸ εὐθύ; ἢ οὐχ οὕτω λέγεις; **MEN.**
 Ἐγωγε. **ΣΩ.** Ἀρ' οὖν, ὅταν οὕτω λέγῃς, τότε οὐδὲν
 ἰᾶλλον φῆς τὸ στρογγύλον εἶναι στρογγύλον, ἢ εὐθύ;

οὐδὲ τὸ εὐθύ εὐθύ, ἢ στρογγύλον; ΜΕΝ. Οὐδὲ
 που, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν σχῆμά γε οὐδὲ
 μᾶλλον φῆς εἶναι τὸ στρογγύλον τοῦ εὐθέος, οὐδὲ τὸ
 ἕτερον τοῦ ἑτέρου. ΜΕΝ. Ἀληθῆ λέγεις. VII. ΣΩ.
 Τί ποτε οὖν τοῦτο, οὗ τοῦτο ὄνομά ἐστι τὸ σχῆμα,
 πειρῶ λέγειν. εἰ οὖν τῷ ἐρωτῶντι οὕτως ἢ περὶ σχή-
 ματος ἢ περὶ χρώματος εἶπες, ὅτι ἀλλ' οὐδὲ μανθάνω
 ἔγωγε ὅ τι βούλει, ὦ ἄνθρωπε, οὐδὲ οἶδα ὅ π
 λέγεις, ἴσως ἂν ἐθαύμασε, καὶ εἶπεν· οὐ μανθάνω
 ὅτι ζητῶ τὸ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ταυτὸν; ἢ οὐδὲ ἐπὶ
 τούτοις, ὦ Μένων, ἔχοις ἂν εἰπεῖν, εἴ τις ἐρωτῆται
 ἐστὶν ἐπὶ τῷ στρογγύλῳ καὶ εὐθεῖ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλ-
 λοις, ἃ δὴ σχήματα καλεῖς, ταυτὸν ἐπὶ πᾶσι; πειρῶ
 εἰπεῖν, ἵνα καὶ γένηται σοι μελέτη πρὸς τὴν περὶ τῆς
 ἀρετῆς ἀπόκρισιν. ΜΕΝ. Μή, ἀλλὰ σὺ, ὦ Σώκρα-
 τες, εἶπέ. ΣΩ. Βούλει σοι χαρίσωμαι; ΜΕΝ. Πάνυ
 γε. ΣΩ. Ἐθελήσεις οὖν καὶ σὺ ἐμοὶ εἰπεῖν περὶ τῆς
 ἀρετῆς; ΜΕΝ. Ἐγωγε. ΣΩ. Προθυμητέον τοίνυν
 ἄξιον γάρ. ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Φεῖσε δὴ,
 πειρῶμεθά σοι εἰπεῖν, τί ἐστὶ σχῆμα. σκόπει οὖν, εἰ
 τόδε ἀπόδεχῆ αὐτὸ εἶναι. ἔστω γάρ δὴ ἡμῖν τοῦτο τὸ
 σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώμασι ἀπὸ
 ἐπόμενον· ἰκανῶς σοι, ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; ἐγὼ γάρ
 κἂν οὕτως ἀγαπήην, εἴ μοι ἀρετὴν εἶποις. ΜΕΝ.
 Ἀλλὰ τοῦτό γε εὐηθέες, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Πῶς λέ-
 γεις; ΜΕΝ. Ὅτι σχῆμά πού ἐστι, κατὰ τὸν οὐδὲν
 λόγον, ὃ αἰεὶ χροῖά ἔπεται. ΣΩ. Εἶεν. VIII. ΜΕΝ
 Εἰ δὲ δὴ τὴν χροῖαν τις μὴ φαίη εἶδέναι, ἀλλὰ ὡσαύ-

ἡροῦ ὥσπερ περὶ τοῦ σχήματος, τί ἂν οἶσι σοι
 ἴσθαι; ΣΩ. Τάληθῆ ἔγωγε. καὶ εἰ μὲν γε
 ὧν τις εἶη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν
 νος, εἵπομι' ἂν αὐτῷ· ὅτι ἐμοὶ μὲν εἰρήται,
 ὀρθῶς λέγω, σὸν ἔργον, λαμβάνειν λόγον καὶ
 εἰ δέ, ὥσπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νυνὶ φίλοι ὄν-
 ται, αἰσθάνομαι ἀλλήλοισι διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πρῶτε-
 ς καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. ἔστι δὲ
 διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τάληθῆ ἀποκρί-
 ναι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν πρόσομόλογῃ εἰ-
 ἰρωτώμενος. πειράσομαι δὴ καὶ ἐγὼ σοι οὖ-
 ρῆν. λέγε γάρ μοι· τελευτὴν καλεῖς τι, τοῖόν-
 τι, οἷον πέρας καὶ ἔσχατον; πάντα ταῦτα ταυ-
 λέγω. ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροίτο.
 ἔγωγε που καλεῖς πέπερανθαι τι καὶ τετελευτη-
 τὸ τοιοῦτον βούλομαι λέγειν, οὐδὲν ποικίλον.
 Ἄλλὰ καλῶ, καὶ οἶμαι μανθάνειν ὃ λέγεις.
 ἢ δ' ἐπίπεδόν καλεῖς τι, καὶ ἕτερον αὐ στερεόν,
 ὅσα τὰ ἐν γεωμετρίας; ΜΕΝ. Ἐγώ γε καλῶ.
 ὅτι τοίνυν ἂν μανθάνοις μου ἐκ τούτων σχήμα-
 τος, κατὰ γὰρ παντὸς σχήματος τοῦτο λέγω, εἰς ὃ
 ἔστιν ἐπὶ πέραν, τοῦτ' εἶναι σχῆμα· ὅπερ ἂν ξυλ-
 λήποιμι στερεοῦ πέρας σχῆμα εἶναι. IX. ΜΕΝ.
 ἡροῦ τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Τῆ βριστιῆς
 Μένων. ἀνδρὶ πρεσβύτη πράγματα προστά-
 ται ἀποκρίνεσθαι, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει ἀναμνη-
 σκεῖν, ὃ τί ποτε λέγει Γοργίας ἀρετὴν εἶναι.
 Ἄλλ' ἐπειδὴν μοι σὺ τοῦτ' εἶπης, ὦ Σώκρα-

τες, ἔρω σοι. ΣΩ. Κἄν κατακαλυμμένος τις γνώσῃ,
 ὦ Μένων, διαλεγόμενου σου, ὅτι καλὸς εἶ καὶ ἐρα-
 σταί σοι ἔτι εἰσί. ΜΕΝ. Τί δὴ; ΣΩ. "Οτι οὐδὲν
 ἄλλ' ἢ ἐπιτάτεις ἐν τοῖς λόγοις, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ
 τρυφῶντες, ἅτε τυραννεύοντες, ἕως ἂν ἐν ὤρῳ ᾖσι
 καὶ ἅμα ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας, ὅτι εἰμὶ ἤτιων τῶν
 καλῶν· χαριούμαι οὖν σοι καὶ ἀποκρινούμαι. ΜΕΝ.
 Πάνυ μὲν οὖν χάρισαι. ΣΩ. Βούλει οὖν σοι κατὰ
 Γοργίαν ἀποκρίνωμαι, ἢ ἂν σὺ μάλιστα ἀκολουθή-
 σαις; ΜΕΝ. Βούλομαι. πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Οὐκοῦν
 λέγετε ἀπορήτους τινὰς τῶν ὄντων κατὰ Ἐμπεδοκλήα;
 ΜΕΝ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ πόρους, εἰς οὓς καὶ
 δι' ὧν αἱ ἀπορήσασαι πορεύονται; ΜΕΝ. Πάνυ γε.
 ΣΩ. Καὶ τῶν ἀπορήσασαι τὰς μὲν ἀρμόττειν ἐνίοις τῶν
 πόρων, τὰς δὲ ἐλάττους ἢ μείζους εἶναι; ΜΕΝ.
 Ἔστι ταῦτα. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὄψιν καλεῖς τι; ΜΕΝ.
 Ἔγωγε. ΣΩ. Ἐκ τούτων δὴ ξύνες ὃ τι λέγω, ἔφ'
 Πίνδαρος. ἔστι γὰρ χρόα ἀπορήσασαι σχημάτων ὄψ'
 ξύμμετρος καὶ αἰσθητός. ΜΕΝ. Ἀριστά μοι δοκί-
 ῃ Σώκρατες, ταύτην τὴν ἀπόκρισιν εἰρηκέναι. Σ.
 ἴσως γὰρ σοι κατὰ ξυνηθείαν εἴρηται, καὶ ἅμα,
 μοι, ἐννοεῖς ὅτι ἔχοις ἂν ἐξ αὐτῆς εἰπεῖν καὶ φη-
 ὅ ἐστι, καὶ ὁσμὴν καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιῶν.
 ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Τραγικὴ γὰρ ἔστι
 Μένων, ἢ ἀπόκρισις. ὥστε ἀρέσκει σοι μᾶλλον
 περὶ τοῦ σχήματος. ΜΕΝ. Ἔμοιγε. ΣΩ. Ἄλ-
 ἔστιν, ὦ παῖ Ἀλεξιδήμου, ὡς ἐγὼ ἐμαυτὸν;
 ἀλλ' ἐκείνη βελτίων. οἶμαι δὲ οὐδ' ἂν σοὶ δόξῃ

μή, ὡςπερ ^{λέγεις} χθές ἔλεγες, ἀναγκαῖόν σοι ἀπιέναι πρό
τῶν μυστηρίων, ἀλλ' εἰ περιμένειαι τε καὶ μνηθεῖς.

MEN. Ἀλλὰ περιμένοιμ' ἄν, ὦ Σώκρατες, εἴ μοι
πολλὰ τοιαῦτα λέγοις. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὴν προθυμίας
γε οὐδὲν ἀπολείψω, καὶ σοῦ ἕνεκα καὶ ἔμαντοῦ, λέ-
γων τοιαῦτα· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἶός τ' ἔσομαι πολ-
λὰ τοιαῦτα λέγειν. **Χ.** Ἀλλ' ἴθι δὴ πειρῶ καὶ σὺ
ἐμοὶ τὴν ὑπόσχέσιν ἀποδοῦναι, κατὰ ὅλου εἰπῶν ἀρε-
τῆς πέρι, ὃ τι ἐστί, καὶ παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ
ἑός, ὅπερ φασὶ τοὺς ξυγγίβοντάς τι ἐκάστοτε οἱ
σκωπτοντες, ἀλλὰ ἰαθῶς ὅλην καὶ ὑγιή εἰπέ, τί ἐστιν
ἀρετὴ. τὰ δέ γε παραδείγματα παρ' ἐμοῦ εἴληφας.

MEN. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι,
καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύ-
νασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν, ἐπιθυμοῦντα
τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι κερῖσθαι.

ΣΩ. Ἄρα
λέγεις τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα ἀγαθῶν ἐπιθυ-
μητὴν εἶναι;

MEN. Μάλιστα γε. **ΣΩ.** Ἄρα, ὡς ὄν-
των τινῶν, οἱ τῶν κακῶν ἐπιθυμοῦσιν, ἑτέρων δέ, οἱ
τῶν ἀγαθῶν; οὐ πάντες, ὦ ἄριστε, δοκοῦσί σοι τῶν
ἀγαθῶν ἐπιθυμεῖν;

MEN. Οὐκ ἔμοιγε. **ΣΩ.** Ἀλλί-
τινες τῶν κακῶν; **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Οἰόμενοι τὰ
κακὰ ἀγαθὰ εἶναι, λέγεις, ἢ καὶ γιγνώσκοντες, ὅτι
κακὰ ἐστίν, ὅμως ἐπιθυμοῦσιν αὐτῶν;

MEN. Ἀμ-
φότερα ἔμοιγε δοκεῖ. **ΣΩ.** Ἡ γὰρ δοκεῖ τίς σοι, ὦ
Μένων, γιγνώσκων τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἐστίν, ὅμως
ἐπιθυμεῖν αὐτῶν;

MEN. Μάλιστα. **ΣΩ.** Τί ἐπι-
θυμεῖν λέγεις; ἢ γενέσθαι αὐτῶ;

MEN. Γενέσθαι.

τί γάρ ἄλλο; ΣΩ. Πότερον ἢ γὰρ
 ὠφελεῖν ἐκείνον ᾧ ἂν γένηται, ἢ γί-
 νησθαι καὶ ὅτι βλάπτει, ᾧ ἂν παρῆ; ΜΕΝ.
 ἤγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν, εἰσὶ
 σκοπτες ὅτι βλάπτει. ΣΩ. Ἡ καὶ
 γνώσκων τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἐστὶν
 κακὰ ὠφελεῖν; ΜΕΝ. Οὐ πάνυ μο-
 ΣΩ. Οὐκοῦν δῆλον, ὅτι οὗτοι μὲν οἱ
 θυμοῦσιν, οἱ ἀγνοοῦντες αὐτὰ, ἀλλὰ
 ἀγαθὰ εἶναι· ἔστι δὲ ταῦτά γε κακὰ·
 τες αὐτὰ, καὶ οἰόμενοι ἀγαθὰ εἶναι
 ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν· ἢ οὐ; ΜΕΝ.
 οὗτοί γε. ΣΩ. Τί δέ; οἱ τῶν κακῶν
 τες, ὡς φῆς σὺ, ἤγούμενοι δὲ τὰ κα-
 κῶν, ᾧ ἂν γένηται, γινώσκουσι δῆ-
 σονται ὑπ' αὐτῶν; ΜΕΝ. Ἀνάγκη.
 βλαπτομένους οὗτοι οὐκ οἶονται ἀθ-
 ὄσον βλάπτονται; ΜΕΝ. Καὶ τοῦ
 τοῦ δὲ ἀθλίους οὐ κακοδαίμονας;
 ἔγωγε. ΣΩ. Ἔστιν οὖν, ὅστις βού-
 κακοδαίμων εἶναι; ΜΕΝ. Οὐ μοι δο-
 ΣΩ. Οὐκ ἄρα βούλεται, ὡς Μένων,
 εἴπερ μὴ βούλεται τοιοῦτος εἶναι. τ
 ἀθλιον εἶναι, ἢ ἐπιθυμεῖν τῶν κακῶν
 ΜΕΝ. Κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν, ὅ
 οὐδεὶς βούλεται τὰ κακὰ. XI. ΣΩ.
 ἔλεγες, ὅτι ἐστὶν ἢ ἀρετὴ βούλεσθαι
 δύνασθαι; ΜΕΝ. Εἶπον γάρ. ΣΩ.

εχθέντος τὸ μὲν βούλεσθαι πᾶσιν ὑπάρχει, καὶ ἴσως οὐδὲν ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου βελτίων; *MEN.* εἶται. *ΣΩ.* Ἀλλὰ δῆλον, ὅτι, εἴπερ ἔστι βελτίων ἄλλου, κατὰ τὸ δύνασθαι ἢ εἶη ἀμείνων.

V. Πάνυ γε. *ΣΩ.* Τοῦτ' ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικε, τὸν σὸν λόγον ἀρετῆ, δύναμις τοῦ πορίζεσθαι θά. *MEN.* Παντάπασι μοι δοκεῖ, ὡς Σώκρατους ἔχειν, ὡς σὺ νῦν ὑπολαμβάνεις. *ΣΩ.* Ἴδωλή καὶ τοῦτο εἰ ἀληθὲς λέγεις. ἴσως γὰρ ἂν εἴς τὸ τάγαθὰ φῆς οἶόν τ' εἶναι πορίζεσθαι ἀρεῖναι;

MEN. Ἐγώ γε. *ΣΩ.* Ἀγαθὰ δὲ καλεῖς οἷον ὑγίειάν τε καὶ πλοῦτον καὶ χρυσίον λέγω ἀργύριον κτᾶσθαι, καὶ τιμὰς ἐν πόλει καὶ ἀρμή ἄλλ' ἅττα λέγεις τάγαθὰ ἢ τὰ τοιαῦτα;

V. Οὐκ, ἀλλὰ πάντα λέγω τὰ τοιαῦτα. *ΣΩ.* χρυσίον δὲ δὴ καὶ ἀργύριον πορίζεσθαι ἀρετιν, ὡς φησι Μένων, ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως ἄλλος ξένος. πότερον πρόστιθης τι τούτῳ τῷ πότῳ Μένων, τὸ δικαίως καὶ δσίως, ἢ οὐδὲν σοι δια-

ί, ἀλλὰ, κἂν ἀδίκως τις αὐτὰ πορίζεται, ὁμοίως ὑτὰ ἀρετὴν καλεῖς;

MEN. Οὐ δῆτιον, ὡς Σώρες, ἀλλὰ κακίαν. *ΣΩ.* Πάντως δῆπου δεῖ ἄρα, κκε, τούτῳ τῷ πότῳ δικαιοσύνην ἢ σωφροσύνην ὁσιότητα προσεῖναι, ἢ ἄλλο τι μύριον ἀρετῆς μή, οὐκ ἔσται ἀρετῆ, κάλπερ ἐκπορίζουσα τάγα-

MEN. Πῶς γὰρ ἄνευ τούτων ἀρετῆ γένοιτ' ἂν; Τὸ δὲ μὴ ἐκπορίζειν χρυσίον καὶ ἀργύριον, ἔταν ἰκαίον ἢ μήτε αὐτοῖ μήτε ἄλλῳ, οὐκ ἀρετῆ καὶ

αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἀπορία; MEN. Φαίνο
 ἄρα μᾶλλον ὁ πόρος τῶν τοιούτων ἀγ
 ρία, ἀρετὴ ἂν εἴη, ἀλλὰ, ὡς ἔοικε
 δικαιοσύνης γίγνηται, ἀρετὴ ἔσται, ὁ
 των τῶν τοιούτων, κακία. MEN. Δοκ
 εἶναι ὡς λέγεις. XII. ΣΩ. Οὐκοῦν
 ὀλίγον πρότερον μόριον ἀρετῆς ἔφαρ
 καιοσύνην καὶ σωφροσύνην καὶ πά
 MEN. Ναί. ΣΩ. Εἰτά, ὦ Μένων,
 MEN. Τί δὴ, ὦ Σώκρατες; ΣΩ
 δεηθέντος σου μὴ κατάγνῃναι μηδέ
 ἀρετὴν, καὶ δόντος παραδείγματα
 κρίνεσθαι, τοῦτου μὲν ἠμέλησας, λ
 ἀρετὴ ἐστὶν οἷόν τ' εἶναι τὰγαθὰ πο
 καιοσύνης, τοῦτο δὲ φῆς μόριον ἀρε
 Ἔγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν ξυμβάινει, ἐξ
 τὸ μετὰ μόριον ἀρετῆς πράττειν ὁ
 τοῦτο ἀρετὴν εἶναι; τὴν γὰρ δικαιο
 ἀρετῆς εἶναι, καὶ ἕκαστα τούτων. λ
 τοῦτο λέγω; ΣΩ. Ὅτι ἐμοῦ δεηθ
 τὴν ἀρετὴν, αὐτὴν μὲν πολλοῦ δεῖ σ
 πᾶσαν δὲ φῆς πρῶξιν ἀρετὴν εἶναι,
 ρίου ἀρετῆς πράττεται, ὡς περ εἰρ
 ἐστὶ τὸ ὅλον, καὶ ἤδη γνωσομένου
 κατακερματίζης αὐτὴν κατὰ μόρια. λ
 ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῆς αὐτῆς ἐρ
 Μένων, τί ἐστὶν ἀρετὴ, εἰ μετὰ μορ
 πρῶξις ἀρετὴ ἂν εἴη; τοῦτο γὰρ εἰ

τις, ὅτι πᾶσα ἢ μετὰ δικαιοσύνης πράξις ἀρετὴ
ἢ οὐ δοκεῖ σοι πάλιν δεῖσθαι τῆς αὐτῆς ἐρω-
ως, ἀλλ' οἶει τινὰ εἰδέναι μῦθον ἀρετῆς ὃ τὸ
αὐτὴν μὴ εἰδῶτα; *MEN.* Οὐκ ἔροίγε δοκεῖ.

Εἰ γὰρ καὶ μέμνησαι, ὅτι ἐγὼ σοι ἄρτι ἀπεκρι-
ν περιὸ τοῦ σχήματος, ἀπεβύλλομεν πού τὴν τοι-
ν ἀπόκρισιν, τὴν διὰ τῶν ἐτι ζητουμένων καὶ
ὡμολογημένων ἐπιχειροῦσάν ἀποκρίνεσθαι.

IV. Καὶ ὀρθῶς γε ἀπεβύλλομεν, ὦ Σώκρατες.

Μὴ τοίνυν, ὦ ἀριστε, μηδὲ σύ, ἐτι ζητουμένης
ἧς ὅλης ὃ τι ἐστί, οἴου διὰ τῶν ταύτης μορίων
κρινόμενος δηλώσειν αὐτὴν ὄψου, ἢ ἄλλο ὅτι-
τοῦτω τῷ αὐτῷ τρόπῳ λέγων, ἀλλὰ πάλιν τῆς
δεήσεισθαι ἐρωτήσεως, τίνος ὄντος ἀρετῆς λέ-
ξαι λέγεις; ἢ οὐδὲν σοι δοκῶ λέγειν; *MEN.* Ἐμοι-
οκεῖς ὀρθῶς λέγειν. *XIII. ΣΩ.* Απόκριται τοῖ-

πάλιν ἐξ ἀρχῆς, τί φῆς ἀρετὴν εἶναι καὶ σὺ καὶ
αἴρός σου; *MEN.* Ὡ Σώκρατες, ἤκουον μὲν

τε πρὶν καὶ ξυγγένεσθαι σοι, ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ
ὅς τε ἀπορεῖς, καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν,

νῦν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς, γοητεύεις με καὶ φαρματ-
καὶ ἀτεχνῶς κατεπαθεῖς, ὥστε μεστὸν ἀπορίας

εἶναι· καὶ δοκεῖς μοι παντελοῦς, εἰ δεῖ τι καὶ σκῶ-

ς, ὁμοιωτάτος εἶναι τὸ τε εἶδος καὶ τᾶλλα ταύτη
πλατεία νάρκη τῇ θαλάττῃ· καὶ γὰρ αὕτη τὸν

πλησιάζοντα καὶ ἀπτόμενον νάρκην ποιεῖ. καὶ

δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποικημένοι, νάρ-

κη ἀληθῶς γὰρ ἐγώ γε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα

οὐδ' ἀποδημῶν. εἰ γὰρ ξένος ἐκ ἄλλης ποιεῖς, τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθῆις. ΣΩ. εἶ, ὦ Μένων, καὶ ὀλίγου ἐξηπάτησάς μ' ἄλλοις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Γινώσκω εἰκάσας. ΜΕΝ. Τίνος δὴ οἶε; ΣΩ. κάσω. ἐγὼ δὲ τόδε οἶδα περὶ πάντων τὰ χαίρουσιν εἰκαζόμενοι· λυσιτελεῖ γὰρ ἡ γὰρ, οἶμαι, τῶν καλοῶν καὶ αἰ εἰκόνας. εἰκάσομαι σε. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν ἢ νάρκη οὐκ οἶτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖ ναρκίην, ἐκ δὲ μή, οὐ. οὐ γὰρ εὐπόρων αὐτὸς τοὺς ἀπορεῖν, ἀλλὰ παντὸς μᾶλλον αὐτὸς καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. καὶ νῦν ἢ ἔστιν, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, σὺ μέντοι εἰ μὲν ᾗδειςθαι, πρὶν ἐμοῦ ἀψασθαι, νῦν εἶ οὐκ εἰδότε. ὅμως δὲ ἐθέλω μετὰ σοῦ καὶ εἰδέναι. ὅτι ποτὲ ἐστὶ. XIV

οὐκ ἄρα ἐστὶ ζητεῖν ἀνθρώπῳ οὔτε ὃ οἶδεν, οὔτε ἢ οἶδεν. οὔτε γὰρ ἄν, ὃ γέ οἶδε, ζητοῖ· οἶδε γάρ, οὐδὲν δεῖ τῷ γε τοιοῦτω ζητήσεως· οὔτε ὃ μὴ οἶδεν· εἰ γὰρ οἶδεν, ὃ τι ζητήσει. ΜΕΝ. Οὐκ οὖν καλῶς σοι εἶ λέγεσθαι ὁ λόγος οὗτος, ὡς Σώκρατες; ΣΩ. Οὐκ ἔγωγε. ΜΕΝ. Ἐχεις λέγειν ὅπῃ; ΣΩ. Ἐγωγε. ἴσθ' ἄν γὰρ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν σοφῶν περὶ τὰ ἅπαντα πράγματα. ΜΕΝ. Τίνα λόγον λεγόντων; ΣΩ. ἠθῆ, ἔμοιγε δοκεῖν, καὶ καλόν. ΜΕΝ. Τίνα τοῦ·, καὶ τίνες οἱ λέγοντες; ΣΩ. Οἱ μὲν λέγοντες ἐ τῶν ἱερῶν τε καὶ τῶν ἱερειῶν, ὅσοις μεμλήκατε, ἢ ὡς μεταχειρίζονται, λόγον οἷοις τ' εἶναι διδόν. λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστιν. ἀλσκόπει, εἴ σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν. φασὶ γὰρ ἡ ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τότε ἡ τελευταία, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τότε δὲ ἄλλο γίνεσθαι· ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὲ ἐ ταῦτα ὡς δαιμόνια διαβιώναι τὸν βίον,“ οἷσι γὰρ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δεξεται, ἐς ἡν ὑπερθεὺς ἄλιον κείνων ἐνάτω ἔπει ἀνδιδόῃ ψυχὰν ἴλιν. ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοί, φίλοι τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν ὄνον ἥρωες ἀγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται. „XV: τε οὖν ἡ ψυχὴ ἀθάνατός τε οὖσα καὶ πολλάκις γεννῶσα, καὶ ἑωρακῦσα καὶ τὰ ἐνθάδε καὶ τὰ ἐν ἄλλου ἐ πάντα χρήματα, οὐκ ἔστιν ὃ τι οὐ μεμιάθηκεν· τε οὐδὲν θαυμαστόν καὶ περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ ἄλλ-

τεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὄλον
οὖν δεῖ πείθεσθαι τούτῳ τῷ ἔριστικῷ λό
μὲν γὰρ ἂν ἡμᾶς ἀργούς ποιήσεις, καὶ ἔσι
λακοῖς τῶν ἀνθρώπων ἡδύς ἀκοῦσαι· ὁδε ἰ
κούς τε καὶ ζητητικούς ποιεῖ· ὃ ἔγω πισ
θῆ εἶναι, ἐθέλω μετὰ σοῦ ζητεῖν, ἀρετ
ΜΕΝ. Ναι, ὦ Σώκρατες. ἀλλ' ἀπλῶς λέ
ῶτι οὐ μανθάνομεν, ἀλλὰ ἦν καλοῦμεν μά
μνησίς ἐστιν; ἔχεις με τοῦτο διδάξαι ὡς
ΣΩ. Καὶ ἄρτι εἶπον, ὦ Μένων, ὅτι πα
καὶ νῦν ἐρωτᾷς, εἰ ἔχω σε διδάξαι, ὅς οὐ
χὴν εἶναι, ἀλλ' ἀνάμνησιν, ἵνα δὴ εὐθύς
αὐτὸς ἐμαντῷ τὰναντία λέγων. ΜΕΝ.
ΔΙΑ, ὦ Σώκρατες, οὐ πρὸς τοῦτο βλέπας,
ὑπὸ τοῦ ἔθους. ἀλλ' εἰ πως μοι ἔχεις ἐνδει
ἔχει ὡςπερ λέγεις, ἐνδειξαι. ΣΩ. Ἀλλ' ἔστι
διον. οὕτως δὲ ἐθέλω προθύμῳ εἶναι. σοῦ ἔ

φραίνεται, ἢ αναμιμνησκόμενος, ἢ μανθάνων παρ' ὤ. ΜΕΝ. Ἄλλὰ προσέξω. XVI. ΣΩ. Εἶπέ δὴ ὦ παῖ· γινώσκεις τετράγωνον χωρίον ὅτι τοιοῦ-
 ἐστι; ΠΑΙ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἔστιν οὖν τετράγω-
 χωρίον ἴσας ἔχον τὰς γῆμμάς ταύτας πάσας,
 ἄρα; οὔσας; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐ καὶ ταυ-
 τὰς διὰ μέσου ἐστὶν ἴσας ἔχον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ
 εὖν εἴη ἂν τοιοῦτον χωρίον καὶ μείζον καὶ ἔλατ-
 ; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Εἰ οὖν εἴη αὕτη ἢ πλευρὰ
 ἐν ποδοῖν καὶ αὕτη δυοῖν, πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ
 ν; ὧδε δὲ σκόπει· εἰ ἦν ταύτη δυοῖν ποδοῖν, ταύ-
 δὲ ἐνὸς ποδὸς μόνον, ἄλλο τι ἢ ἅπαξ ἦν ἂν δυοῖν
 ἦεν τὸ χωρίον; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ
 ἦν ποδοῖν καὶ ταύτη, ἄλλο τι ἢ δις δυοῖν γίνε-
 ; ΠΑΙ. Γίνεται. ΣΩ. Δυοῖν ἄρα δις γίνεταί
 ἦεν. ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσοι οὖν εἰσὶν οἱ δις δύο
 νες, λογισάμενος εἶπέ. ΠΑΙ. Τέτταρες, ὦ Σώκρα-
 ΣΩ. Οὐκοῦν γένοιτ' ἂν τούτου τοῦ χωρίου ἕτε-
 ροῦ διπλασίον, τοιοῦτον δὲ, ἴσας ἔχον πάσας τὰς
 ἑμμάς, ὥσπερ τοῦτο; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσων οὖν
 αὖ ποδῶν; ΠΑΙ. Ὀκτώ. ΣΩ. Φέρε δὴ, πειρῶ μοι
 εἶν, πηλίκη τις ἔσται ἐκείνου ἢ γραμμὴ ἐκάστη. ἢ
 γὰρ τοῦδε, δυοῖν ποδοῖν· τί δὲ ἢ ἐκείνου τοῦ δι-
 κείου; ΠΑΙ. Δῆλον δὴ, ὦ Σώκρατες, ὅτι διπλασία.
 ΣΩ. Ὁραῖς, ὦ Μένων, ὡς ἐγὼ τούτων οὐδὲν διδάσκω,
 ἢ ἐρωτῶ πάντα; καὶ νῦν οὗτος οἶεται εἰδέναι ὅποια
 ἐν, ἀφ' ἧς τὸ ὀκτάπουν χωρίον γενήσεται· ἢ οὐ
 εἶ σοι; ΜΕΝ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Οἶδεν οὖν; ΜΕΝ.

Οὐ δῆτα. ΣΩ. Οἴεται δὲ γε, ἀπὸ τῆς διπλασίας;
 ΜΕΝ. Ναί. XVII. ΣΩ. Θεῶ δὴ αὐτὸν ἀναμιμνήσκόμενον ἐφίξης, ὡς δεῖ ἀναμιμνήσκεισθαι. οὐ δὲ
 μοι λέγε, ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς φῆς τὸ διπλά-
 σιον χωρίον γίνεσθαι; τοιόνδε λέγω· μὴ ταύτη
 μὲν μακρόν, τῇ δὲ βραχύ, ἀλλὰ ἴσον πάνταχ' ἴστω,
 ὡς περ τοῦτ'· διπλάσιον δὲ τούτου, ὀκτάπουν. ἀ-
 λλά ἄρα, εἰ ἔτι σοι ἀπὸ τῆς διπλασίας δοκεῖ ἕσθαι.
 ΠΑΙ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Οὐκοῦν διπλασία αὐτῆ ταύτης
 γίνεται, ἂν ἑτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθενδε;
 ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἀπὸ ταύτης δὴ, φῆς, ἔσαι τὸ
 ὀκτάπουν χωρίον, ἂν τέτταρες τοσαῦται γέρονται;
 ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἀναγραφόμεθα δὴ ἀπ' αὐτῆς ἴσως
 τέτταρας· ἄλλο τι ἢ τοῦτ' ἂν εἴη, ὃ φῆς τὸ ὀκτάπουν
 εἶναι; ΠΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν αὐτῷ ἔστω
 ταυτὶ τέτταρα, ὧν ἕκαστον ἴσον τούτῳ ἐστὶ τῷ τε-
 τράποδι; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσον οὖν γίνεται; οὐ
 τετράκις τοσοῦτον; ΠΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Διπλά-
 σιον οὖν ἔστι τὸ τετράκις τοσοῦτον; ΠΑΙ. Οὐ μί-
 λια. ΣΩ. Ἀλλὰ ποσαπλάσιον; ΠΑΙ. Τετραπλάσιον.
 ΣΩ. Ἀπὸ τῆς διπλασίας ἄρα, ὃ παῖ, οὐ διπλάσιον,
 ἀλλὰ τετραπλάσιον γίνεται χωρίον. ΠΑΙ. Ἀληθῆ
 λέγεις. ΣΩ. Τεττάρων γὰρ τετράκις ἔστιν ἑκαίδεκα·
 οὐχί; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ὀκτάπουν δ' ἀπὸ ποίας
 γραμμῆς; οὐχὶ ἀπὸ μὲν ταύτης τετραπλάσιον; ΠΑΙ.
 Φημί. ΣΩ. Τετράπουν δὲ ἀπὸ τῆς ἡμίσεος ταυτῆς
 τοῦτ'; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Εἴεν. τὸ δὲ ὀκτάπουν οὐ
 τοῦδε μὲν διπλάσιον ἔστι, τούτου δὲ ἡμισυ; ΠΑΙ.

Πάνυ γε. ΣΩ. Οὐκ ἀπὸ μὲν μείζονος ἔσται ἢ τοσαύτης γραμμῆς, ἀπὸ ἐλάττωνος δὲ ἢ τοσησδί, ἢ οὐ;
 ΠΑΙ. Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτω. ΣΩ. Καλῶς. τὸ γάρ σοι δοκοῦν, τοῦτο ἀποκρίνου, καὶ μοι λέγε· οὐχ ἦδε μὲν δυοῖν ποδοῖν ἦν, ἢ δὲ τεττάρων; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Δεῖ ἄρα τὴν τοῦ ὀκτάποδος χωρίου γραμμὴν μείζω μὲν εἶναι τῆσδε τῆς δίποδος, ἐλάττω δὲ τῆς τετραπόδος. ΠΑΙ. Δεῖ. ΣΩ. Πειρῶ δὴ λέγειν πηλίκην τινὰ φῆς αὐτὴν εἶναι. ΠΑΙ. Τρίποδα. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἄνπερ τρίπους ἦ, τὸ ἡμισυ ταύτης προσληψόμεθα, καὶ ἔσται τρίπους; δύο μὲν γὰρ οἶδε, ὁ δὲ εἷς· καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως· δύο μὲν οἶδε, ὁ δὲ εἷς· καὶ γίγνεται τοῦτο τὸ χωρίον ὃ φῆς. ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν, ἂν ἢ τῆδε τριῶν καὶ τῆδε τριῶν, τὸ ὅλον χωρίον τριῶν τρεῖς ποδῶν γίγνεται; ΠΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Τρεῖς δὲ τρεῖς πόσοι εἰσὶ πόδες; ΠΑΙ. Ἐννέα. ΣΩ. Ἔδει δὲ τὸ διπλάσιον πόσων εἶναι ποδῶν; ΠΑΙ. Ὀκτώ. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα ἀπὸ τῆς τρίποδος πω τὸ ὀκτάπουν χωρίον γίγνεται. ΠΑΙ. Οὐ δῆτα. ΣΩ. Ἀλλ' ἀπὸ ποίας, πειρῶ ἡμῖν εἰπεῖν ἀκριβῶς, καὶ εἰ μὴ βούλει ἀριθμεῖν, ἀλλὰ δεῖξον ἀπὸ ποίας. ΠΑΙ. Ἀλλὰ μὰ τὸν Δία, ὃ Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ οἶδα. XVIII. ΣΩ. Ἐνόοεις αὐτῶν Μένων, οὗ ἔστιν ἤδη βαδίζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκουθαι; ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἦδει μὲν οὐ, ἥτις ἔστιν ἡ ταῦ ὀκτάποδος χωρίου γραμμὴ, ὡσπερ οὐδὲ νῦν πω οἶδεν, ἀλλ' οὖν ἤετο ταύτην τότε εἰδέναι, καὶ θαρσάλευς ἀπεκρίνετο, ὡς εἰδῶς, καὶ οὐχ ἠγέετο ἀπορεῖν, νῦν δὲ ἠγέεται ἀπορεῖν ἤδη, καὶ

ὡςπερ οὐκ οἶδεν, οὐδ' οἶεται εἰδέναι. **MEN.** Ἀληθῆ λέγεις. **ΣΩ.** Οὐκοῦν νῦν βέλτιον ἔχει περὶ τὸ πρόγραμμα ὃ οὐκ ᾔδει; **MEN.** Καὶ τοῦτό μοι δοκεῖ. **ΣΩ.** Ἀπορεῖν οὖν αὐτὸν ποιήσαντες καὶ ναρκῶν, ὡςπερ ἡ νάρκη, μὲν τι ἐβλάψαμεν; **MEN.** Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. **ΣΩ.** Προὔργου γοῦν τι πεποιήκαμεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸ ἐξευρεῖν ὅπῃ ἔχει. νῦν μὲν γὰρ καὶ ζητήσευν ἂν ἠδῶς, οὐκ εἰδῶς, τότε δὲ ἠμαδίως ἂν καὶ πρὸς πολλοὺς καὶ πολλὰς ὡς ἂν εὖ λέγειν περὶ τοῦ διπλασίου χωρίου, ὡς δεῖ διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχον μῆκει. **MEN.** Ἐοικεν. **ΣΩ.** Οἶε οὖν ἂν αὐτὸν πρότερον ἐπιχειρήσαι ζητεῖν ἢ μαθάνειν τοῦτο, ὃ οἶπε εἰδέναι οὐκ εἰδῶς, πρὶν εἰς ἀπορίαν κατεπεσεῖν, ἠγασάμενος μὴ εἰδέναι, καὶ ἐπόθησε τὸ εἰδέναι; **MEN.** Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Ὡνητο ἄρα ναρκῶσας. **MEN.** Δοκεῖ μοι. **XIX.** **ΣΩ.** Σκέψαι δὴ, ἐταύτης τῆς ἀπορίας ὅτι καὶ ἀνευρήσει ζητῶν με ἐμοῦ οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ καὶ μὴ διδάσκοντος· φύλαττε δέ, ἂν που εὕρησ με διδάσκοντα καὶ οὐκ ἰόντα αὐτῷ, ἀλλὰ μὴ τὰς τούτου δόξας ἀνερωτῶντι λέγε γὰρ μοι σὺ· οὐ τὸ μὲν τετραπῶν τούτου ἡμῶς ἐστι χωρίον; μαθάνεις; **ΠΑΙ.** Ἐγωγε. **ΣΩ.** Ἐβρον δὲ αὐτῷ πρόσθεῖμεν ἂν τουτὶ ἴσον; **ΠΑΙ.** Ναι. **ΣΩ.** Καὶ τρίτον τούδε ἴσον ἑκατέρω τούτων; **ΠΑΙ.** Ναι. **ΣΩ.** Οὐκοῦν προσαναπληρωσάμεθ' ἂν τὴν γωνίαν τούδε; **ΠΑΙ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Ἄλλο τι γένοιτ' ἂν τέτταρα ἴσα χωρία ταῦδε; **ΠΑΙ.** Ναι. **ΣΩ.** Τί οὖν; τὸ ὅλον τούδε ποσαπλάσιον τοῦδε;

; ΠΑΙ. Τετραπλάσιον. ΣΩ. Ἔδει δὲ διπλάσιον
 ν γενέσθαι ἢ οὐ μέμνησαι; ΠΑΙ. Πάνυ γε.
 λ. Οὐκοῦν ἔστιν αὐτῆ γραμμῆ ἐκ γωνίας εἰς γων-
 ν[τινα] τέμνουσα δίχα ἕκαστον τούτων τῶν χωρίων;
 ΙΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν τέτταρες αὐταὶ γίνονται
 ἑμβαὶ ἴσαι, περιεχούσαι τοῦτ' τὸ χωρίον; ΠΑΙ.
 γίνονται. ΣΩ. Σκόπει δὴ, πηλλικον τί ἐστι τοῦτο τὸ
 ρίον. ΠΑΙ. Οὐ μανθάνω. ΣΩ. Οὐχὶ τεττάρων
 ὧν τούτων ἡμισυ ἕκαστου ἕκαστη ἢ γραμμῆ ἀπο-
 ηκεν ἐντός, ἢ οὐ; ΠΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πόσα οὖν
 ἑκαῦτα ἐν τούτῳ ἔνεστι; ΠΑΙ. Τέτταρα. ΣΩ.
 σα δὲ ἐν ταῦδε; ΠΑΙ. Δύο. ΣΩ. Τὰ δὲ τέτταρα
 ν δυοῖν τί ἐστι; ΠΑΙ. Διπλάσια. ΣΩ. Τόδε οὖν
 πᾶσι γίγνεται; ΠΑΙ. Ὀκτάπουν. ΣΩ. Ἀπὸ
 ἄς γραμμῆς; ΠΑΙ. Ἀπὸ ταύτης. ΣΩ. Ἀπὸ τῆς
 γωνίας εἰς γωνίαν τεινούσης τοῦ τετραπόδος;
 ΙΙ. Ναί. ΣΩ. Καλοῦσι δὲ γε ταύτην διάμετρον οἱ
 ἴσται, ὡςτ', εἰ ταύτη διάμετρος ὄνομα, ἀπὸ τῆς
 μέτρον ἄν, ὡς σὺ φῆς, ὡ πᾶσι Μένωνος, γίγνοιτ'
 τὸ διπλάσιον χωρίον. ΠΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡ Σώ-
 κριτες. XX. ΣΩ. Τί σοι δοκεῖ, ὡ Μένων; ἔστιν
 ἵνα δόξαν οὐχ αὐτοῦ οὗτος ἀπεκρίνατο; ΜΕΝ.
 ε, ἀλλ' ἑαυτοῦ. ΣΩ. Καὶ μὴν οὐκ ἤδει γε, ὡς
 μὲν ὀλίγον πρότερον. ΜΕΝ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ.
 ἦσαν δὲ γε αὐτῶ αὐταὶ αἱ δόξαι, ἢ οὐ; ΜΕΝ.
 ι. ΣΩ. Τῷ οὐκ εἰδότε ἄρα, περὶ ὧν ἄν μὴ εἰδῆ-
 σιν ἀληθεῖς δόξαι, περὶ τούτων ὧν οὐκ οἶδε.
 ΞΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Καὶ νῦν μὲν γε αὐτῷ ὡςπερ

οὐδενὸς διδάξαντος, ἀλλ' ἐρωτήσαντος, ἐπὶ ἀναλαβῶν αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην;
Ναι. ΣΩ. Τὸ δὲ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν ἐν αἰσθήμην οὐκ ἀναμιμνήσκεισθαι ἐστὶ; ΜΕΤ
γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ τὴν ἐπιστήμην, ἣν νῦν ἔχει, ἦτοι ἔλαβέ ποτε ἢ αἰεὶ εἶχε; ΜΕΝ. Ν.
Οὐκοῦν, εἰ μὲν αἰεὶ εἶχεν, αἰεὶ καὶ ἦν ἐπιστῆ
δὲ ἔλαβέ ποτε, οὐκ ἂν ἐν γε τῷ νῦν βίῳ εἴλη
ἢ δεδίδαχέ τις τοῦτον γεωμετρῆιν. οὗτος γὰρ
περὶ πάσης γεωμετρίας ταυτὰ ταῦτα καὶ τῶ
μαθημάτων ἀπάντων. ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο
δεδίδαχε; δίκαιος γάρ που εἰ εἰδέναι, ἄλλως
δὴ ἐν τῇ σῆ οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται.
Ἄλλ' οἶδα ἔγωγε, ὅτι οὐδεὶς πώποτε ἐδίδαξεν
ΣΩ. ἔχει δὲ ταύτας τὰς δόξας, ἢ οὐχί;
Ἀνάγκη, ὡς Σώκρατες, φαίνεται. ΣΩ. Εἰ
τῷ νῦν βίῳ λαβῶν ἤδει τοῦτο, δῆλον ὅτι

οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος. ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ μὲν ἢ ἀλήθεια ἡμῖν τῶν ὄντων ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ; ἀθάνατος ἂν ἢ ψυχὴ εἴη; ὥστε θαρρόντα χρηὸ μὴ τυγχάνεις ἐπιστάμενος νῦν, - τοῦτο δ' ἐστὶν ὁ μὴ μεμνημένος - ἐπιχειρεῖν ζητεῖν καὶ ἀναμνησασθαι. ΜΕΝ. Εὖ μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες, οὐκ οἶδ' ὅπως. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγὼ ἐμοί, ὦ Μένων, καὶ τὰ μὲν γε ἄλλα οὐκ ἂν πάνυ ὑπὲρ τοῦ λόγου διύσχυρισαιμην· ὅτι δ' οἰόμενοι δεῖν ζητεῖν, ἅ μὴ τις οἶδε, βελτίους ἂν εἴημεν καὶ ἀνδρικώτεροι καὶ ἥττον ἄργοι, ἢ εἰ οἰόμεθα, ἅ μὴ ἐπιστάμεθα, μηδὲ δυνατόν εἶναι εὔρεῖν, μηδὲ δεῖν ζητεῖν, περὶ τοῦτου πάνυ ἂν διαμαχοίμην, εἰ οἷός τε εἴην, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. ΜΕΝ. Καὶ τοῦτο μὲν γε δοκεῖς μοι εὖ λέγειν, ὦ Σώκρατες. XXII. ΣΩ. Βούλει οὖν, ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν, ὅτι ζητητέον περὶ οὗ μὴ τις οἶδεν, ἐπιχειρήσωμεν κοινῇ ζητεῖν, τί ποτ' ἐστὶν ἀρετὴ; ΜΕΝ. Πάνυ μὲν οὖν. οὐ μέντοι, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἔγωγε ἐκείνο ἂν ἥδιστα, ὅπερ ἠρόμην τοπρῶτον, καὶ σκεψαίμην καὶ ἀκούσαιμι, πρότερον ὡς διδακτῷ ὄντι αὐτῷ δεῖ ἐπιχειρεῖν, ἢ ὡς ἰφύσει, ἢ ὡς τίνι ποτὲ τρόπῳ παραγινομένης τοῖς ἰνθρώποις τῆς ἀρετῆς. ΣΩ. Ἀλλ' εἰ μὲν ἐγὼ ἤρχον, ὦ Μένων, μὴ μόνον ἐμαντοῦ ἀλλὰ καὶ σοῦ, οὐκ ἂν ἐσκεψάμην πρότερον, εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτὸν ἢ ἀρετὴ, πρὶν ὅ τι ἐστὶ πρῶτον αὐτὸ ἐζητήσαμεν. ἐπειδὴ δὲ σὺ σαυτοῦ μὲν οὐδ' ἐπιχειρεῖς ἄρχειν, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾖς, ἐμοῦ δὲ ἐπιχειρεῖς τε ἄρχειν καὶ ἄρχεις, βυγχοῦρήδ' ἴμαί σοι. τί γὰρ χρηὸ ποιεῖν, ἔοικεν οὖν

σκοποῦνται, ἐπειδὴν τις ἔρηται αὐτοῖς, χωρίου, εἰ οἶόν τε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τρίγωνον ἐντάθῃναι, εἴποι ἂν τις, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦτο τοιοῦτον, ἀλλ' ὡςπερ μὲν τινα προὔρου οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα το μὲν ἔστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον, οἶον· δοθεῖσάν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα, τοιοῦτω χωρίῳ οἶον ἂν αὐτὸ τὸ παρατετι ἄλλο τι ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ, καὶ ἄλλο αὐ νατόν ἔστι ταῦτα παθεῖν· ὑποθέμενος οὖν πείν σοι τὸ ξυμβαῖνον περὶ τῆς ἐντάσεως τὸν κύκλον, εἴτε ἀδύνατον εἴτε μή. **XXII** δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς ἡμεῖς, ἐπειδὴ οὐκ ἴσμε τι ἐστὶν οὐδ' ὁποῖόν τι, ὑποθέμενοι αὐτό, σ· εἴτε διδακτόν εἴτε οὐ διδακτόν ἐστιν, οἶδε· εἰ ὁποῖόν τί ἐστι τῶν περὶ τὴν ψυχὴν ὄντι διδακτόν ἂν εἴη· ἢ οὐ διδακτόν· πάντων μὲν

λον ὅτι διδακτὸν ἂν εἴη. *MEN.* Πῶς γὰρ οὐ; *ΣΩ.* Τούτου μὲν ἄρα ταχὺ ἀπηλλίγκμεθα, ὅτι, τοιοῦδε μὲν ὄντος, διδακτὸν, μὴ τοιοῦδε δ', οὐ. *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, δεῖ σκέψασθαι, πότερον ἐστὶν ἐπιστήμη ἢ ἀρετή, ἢ ἄλλοιον ἐπιστήμης. *MEN.* Ἐμοιγε δοκεῖ τοῦτο μετὰ τοῦτο σκεπτέον εἶναι. *ΣΩ.* Τί δὲ δὴ; ἄλλο τι ἢ ἀγαθὸν αὐτὸ φαιμέν εἶναι τὴν ἀρετὴν, καὶ αὕτη ἢ ὑπόθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι; *MEN.* Πάνυ μὲν οὖν. *ΣΩ.* Οὐκ οὖν, εἰ μὲν τί ἐστὶν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης, τάχ' ἂν εἴη ἢ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδὲν ἐστὶν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἂν τιν' ὑποπτεύοντες αὐτὸ εἶναι, ὀρθῶς ὑπόπτεύοιμεν; *MEN.* Ἔστι ταῦτα. *ΣΩ.* Καὶ μὴν ἀρετῇ γ' ἐσμὲν ἀγαθοί; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Εἰ δὲ ἀγαθοί, ὠφέλιμοι; πάντα γὰρ τὰγαθὰ ὠφέλιμά· οὐχί; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Καὶ ἡ ἀρετὴ δὴ ὠφέλιμὸν ἐστι; *MEN.* Ἀνάγκη, ἐκ τῶν ὁμολογημένων. **XXIV.** *ΣΩ.* Σκεψώμεθα δὴ, καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες, ποῦ εἰστιν ἃ ἡμῖς ὠφελεῖ· ὑγίεια, φαιμέν, καὶ ἰσχύς, καὶ κάλλος, καὶ πλοῦτος δὴ· ταῦτα λέγομεν καὶ τὰ τοιαῦτα ὠφέλιμα· οὐχί; *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Ταυτὰ δὴ ταῦτα φαιμέν ἐνίοτε καὶ βλάπτειν· ἢ σὺ ἄλλως φῆς ἢ οὕτως; *MEN.* Οὐκ, ἀλλ' οὕτως. *ΣΩ.* Σκόπει δὴ, ὅταν τί ἐκάστου τούτων ἡγήται, ὠφελεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅταν τί, βλάπτει; ἄρ' οὐχ, ὅταν μὲν ὀρθῆ ἡ χρήση, ὠφελεῖ, ὅταν δὲ μή, βλάπτει; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ἔτι εοίηεν καὶ τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν σκεψώμεθα. σωφρο-

σύνην τι καλῆς καὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ
 εὐμαθίας καὶ μνήμης καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ
 πάντα τὰ τοιαῦτα; MEN. Ἐγώ γε. ΣΩ. Σκόπει δὲ,
 τούτων ἅττα σοι δοκεῖ μὴ ἐπιστήμη εἶναι, ἀλλ'
 ἄλλο ἐπιστήμης, εἰ οὐχὶ ποτὲ μὲν βλάπτει, ποτὶ
 δὲ ὠφελεῖ; οἷον ἀνδρία, εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἢ ἀν-
 δρία, ἀλλ' οἷον θαρσύνος τι· οὐχ, ὅταν μὲν ἄνευ τοῦ
 θαρσύνῃ ἀνθρώπος, βλάπτεται, ὅταν δὲ ζῆν τοῦ, ὠφε-
 λιῖται; MEN. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ σωφροσύνη
 ὡσαύτως καὶ εὐμαθία, μετὰ μὲν τοῦ καὶ μανθα-
 νόμενα καὶ καταφθνόμενα, ὠφέλιμα, ἄνευ δὲ τοῦ,
 βλαβερά; MEN. Πάνν σφόδρα. ΣΩ. Οὐκοῦν ξυλ-
 λήβδην πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ κατ-
 εργήματα, ἡγουμένης μὲν φρονήσεως, εἰς εὐδαιμό-
 νίαν τελευτῆ, ἀφροσύνης δ', εἰς τὸναντίον; MEN.
 Ἔοικεν. ΣΩ. Εἰ ἄρα ἀρετὴ τῶν ἐν τῇ ψυχῇ τί ἐστι,
 καὶ ἀναγκαῖον αὐτῷ ὠφελίμω εἶναι, φρόνησιν αὐτὸ
 δεῖ εἶναι, ἐπειδήπερ πάντα τὰ κατὰ τὴν ψυχὴν,
 αὐτὰ μὲν καθ' αὐτὰ οὔτε ὠφέλιμα οὔτε βλαβερά
 ἐστι, προσγενομένης δὲ φρονήσεως ἢ ἀφροσύνης,
 βλαβερά τε καὶ ὠφέλιμα γίνεταί· κατὰ δὲ τοῦτον
 τὸν λόγον, ὠφελίμων γε οὖσαν τὴν ἀρετὴν, φρόνη-
 σιν δεῖ τιν' εἶναι. MEN. Ἐροίγε δοκεῖ. XXV.
 ΣΩ. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὰ ἄλλα, ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν,
 πλοῦτόν τε καὶ τὰ τοιαῦτα, τοτὲ μὲν ἀγαθὰ, τοτὲ
 δὲ βλαβερά εἶναι, ἃ οὐχ, ὡσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ
 φρόνησις ἡγουμένη ὠφέλιμα τὰ τῆς ψυχῆς ἐποίησιν,
 ἢ δὲ ἀφροσύνη βλαβερά, οὕτως αὖ καὶ τοῦτοις

υχή ὀρθῶς μὲν χρωμένη καὶ ἡγουμένη, ὠφέλιμα
 ἔποιεῖ, μὴ ὀρθῶς δέ, βλαβερά; *MEN.* Πάνυ
ΣΩ. Ὄρθῶς δέ γε ἡ ἐμφράσις ἡγεῖται, ἡμαρτη-
 ος δ' ἡ ἀφρών; *MEN.* Ἔστι ταῦτα. *ΣΩ.* Οὐκ-
 οὔτω δὴ κατὰ πάντων εἰπεῖν ἐστὶ, τῷ ἀνθρώ-
 τὰ μὲν ἄλλα πάντα εἰς τὴν ψυχὴν ἀνήρτησθαι,
 δὲ τῆς ψυχῆς αὐτῆς εἰς φρόνησιν; εἰ μᾶλλον
 θά εἶναι, καὶ τοῦτω τῷ λόγῳ φρόνησις ἂν εἴη
 ὠφέλιμον. φαμὲν δὲ τὴν ἀρετὴν ὠφέλιμον εἶναι;
N. Πάνυ γε. *ΣΩ.* Φρόνησιν ἄρα φαμὲν ἀρετὴν
 εἶναι, ἥτοι ξύμπασαν ἢ μέρος τι. *MEN.* Δοκεῖ
 καλῶς λέγεσθαι, ὡς Σώκρατες, τὰ λεγόμενα.
 Οὐκοῦν, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐκ ἂν εἴεν φύ-
 οὶ ἀγαθοί; *MEN.* Οὐ μοι δοκεῖ. *ΣΩ.* Καὶ
 ἂν που καὶ τόδ' ἦν· εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐγί-
 πτο, ἧσάν που ἂν ἡμῖν, οἱ ἐχίγνῳσκόν τῶν νέων
 ἀγαθοὺς τὰς φύσεις· οὓς ἡμεῖς ἂν παραλαβόν-
 ἐκείνων ἀποφήνανται, ἐφυλάττομεν ἐν ἀκρο-
 εἰ, κατὰδὴ μὴνάμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον,
 μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκου-
 ἰς τὴν ἡλικίαν, χρήσιμοὶ γίνονται ταῖς πόλεσιν.
N. Εἰκὸς γέ τοι, ὡς Σώκρατες. **XXVI.** *ΣΩ.*
 οὐδ' ἐπειδὴ οὐ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίνον-
 ἄρα μαθήσει; *MEN.* Δοκεῖ μοι ἤδη ἀναγκαῖον
 εἶναι, καὶ δήλον, ὡς Σώκρατες, κατὰ τὴν ὑπόθε-
 εἶπερ ἐπιστήμη ἐστὶν ἀρετὴ, ὅτι διδακτόν
 εἶναι. *ΣΩ.* Ἴσως γὴ Αἴα· ἀλλὰ μὴ τοῦτο οὐ καλῶς
 λογιώσαμεν. *MEN.* Καὶ μὴν ἐδόκει μὲν ἄρτι

καλῶς λέγεσθαι. ΣΩ. Ἄλλα μὴ οὐκ ἐν τῷ τῶν καὶ ἐν τῷ ἔπειτα, εἰ μέλλει τι αὐτοῦ ὑγιὲς εἶναι. ΜΕΝ. Τί οὐκ; δὴ; πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις αὐτό, καὶ ἀπιστοῦς, μὴ οὐκ ἐπιστήμη ἢ ἡ ἀρετή; ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἰσθῶ, ὦ Μένων. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, ἵππερ ἐπιστήμη ἐστίν, οὐκ ἀνατιθέμεναι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι· ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη, σκέψαι, ἴάν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν. τόδε γὰρ μοι εἰπέ, εἰ ἔστι διδακτὸν ὅτιοῦν πρᾶγμα, μὴ μόνον ἀρετῆ, οὐκ ἀναγκαῖον, αὐτοῦ καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς εἶναι; ΜΕΝ. Ἐμοιογε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν τούτων τῶν αὐτῶν, οὐ μῆτε διδάσκαλοι μῆτε μαθητὰς εἶναι, καλῶς ἂν αὐτὸ εἰκάζοντες, εἰκάζοιμεν μὴ διδακτὸν εἶναι; ΜΕΝ. Ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ἀρετῆς διδασκάλους οὐ δοκοῦσί σοι εἶναι; ΣΩ. Πολλάκις γοῦν ζητῶν, εἴ τινες αὐτῆς εἶεν διδάσκαλοι, πάντα ποιῶν οὐ δύναμαι εὑρεῖν· καίτοι μετὰ πολλῶν γε ζητῶ, καὶ τούτων μάλιστα, οἷους ἂν οἴωμαι ἐμπειροτάτους εἶναι τοῦ πράγματος. καὶ δὴ καὶ κῦν, ὦ Μένων, ἡ καλὸν ἡμῖν αὐτὸς ὅδε παρεκαθέζετο, ὃ μεταδοῦναι τῆς ζητήσεως· εἰκότως δ' αὐτὸ μεταδοῦμεν ἂν. αὐτὸς γὰρ ὅδε πρῶτον μὲν ἔστι πατὴρ πλουσίου τε καὶ σοφοῦ, Ἀνθεμίλωνος, ὃς ἐγένετο πλούσιος οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, οὐδὲ δόντος τινός, ὡς περὶ ὃ τῶν νεωστὶ εἰληφῶς τὰ Πολυκράτους χρήματα, Ἰσμηρίος δ' Ἰσθηταῖος, ἀλλὰ τῆ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησίμενος καὶ ἐπιμελείᾳ. ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα, οὐκ ὑπερηφάνος δόκων εἶναι πολίτης, οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπὶ τῷ

ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλής ἀνὴρ· ἔπειτα τοῦτον εὖ
 ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσεν, ὡς δοκεῖ Ἀθηναίων τῷ πλή-
 θει. αἰροῦνται γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς.
 δίκαιον δὴ μετὰ τοιούτων ζητεῖν ἀρετῆς πέρι διδα-
 σκάλους, εἴτ' εἰσὶν εἴτε μὴ, καὶ οἵτινες. **XXVII.**
 Σὺ οὖν ἡμῖν, ὦ Ἄνυτε, ξυζήτησον ἐμοί τε καὶ τῷ
 σαντοῦ ξένῳ Μένωνι τῷδε περὶ τούτου τοῦ πράγ-
 ματος, τίνες ἂν εἴεν διδάσκαλοι. ὥδε δὲ σκέψαι·
 εἰ βουλοίμεθα Μένωνα τόνδε ἀγαθὸν ἰατρὸν γε-
 νέσθαι, παρὰ τίνας ἂν αὐτὸν πέμπτοιμεν διδασκά-
 λους; ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς ἰατροὺς; **AN.** Πάνυ γε.
ΣΩ. Τί δ', εἰ σκυτοτόμον ἀγαθὸν βουλοίμεθα γε-
 νέσθαι, ἄρ' οὐ παρὰ τοὺς σκυτοτόμους; **AN.** Ναί.
ΣΩ. Καὶ τᾶλλα οὕτως; **AN.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Ὡδε
 δὴ μοι πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν εἰπέ· παρὰ τοὺς ἰα-
 τροὺς, φαμέν, πέμποντες τόνδε καλῶς ἂν ἐπέμπομεν,
 βουλόμενοι ἰατρὸν γενέσθαι· ἄρ' ὅταν τοῦτο λέγω-
 μεν, τότε λέγομεν, ὅτι παρὰ τούτους πέμποντες αὐτὸν
 σωφρονοῦμεν ἂν, τοὺς ἀντιπαιδευμένους τε τῆς τέχνης
 μᾶλλον ἢ τοὺς μὴ, καὶ τοὺς μισθὸν πραττομένους,
 ἐπὶ αὐτῷ τούτῳ ἀποφήναντας αὐτοὺς διδασκάλους
 τοῦ βουλομένου ἰέναι τε καὶ μανθάνειν; ἄρ' οὐ
 πρὸς ταῦτα βλέψαντες καλῶς ἂν πέμπτοιμεν; **AN.**
 Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν καὶ περὶ ἀλγήσεως καὶ τῶν ἄλλων
 τὰ αὐτὰ ταῦτα; πολλὴ ἀνοία ἴστί, βουλομένους ἀ-
 λγήτην τινα ποιῆσαι παρὰ μὲν τοὺς ὑπλάχνουμένους
 διδάξειν τὴν τέχνην, καὶ μισθὸν πραττομένους, μὴ
 ἐθέλειν πέμπειν, ἄλλοις δὲ τισὶ πράγματα παρέχειν,

θία γε πρὸς. **XXVIII.** ΣΩ. Καλῶς λέγεις. ἴ-
νυν ἔξεστί σοι μετ' ἐμοῦ κοινῇ βουλευέσθαι π-
ξένου τουτουῖ Μένωνος· οὗτος γάρ, ὃς ἄντι-
λαι λέγει πρὸς με, ὅτι ἐπιθυμεῖ ταύτης τῆς
καὶ ἀρετῆς, ἣ οἱ ἄνθρωποι τὰς τε οἰκίας
πόλεις καλῶς διοικοῦσι, καὶ τοὺς γονέας τοῦ-
θεραπεύουσι, καὶ πολίτας καὶ ξένους ὑποδι-
τε καὶ ἀποπέμψαι ἐπίστανται, ἀξίως ἀνδρὸς ἀ-
ταύτην οὖν τὴν ἀρετὴν σκόπει, παρὰ τίνας ἰ-
ποντες αὐτὸν ὀρθῶς πέμποιμεν· ἢ δῆλον δὲ
τὸν ἄρτι λόγον, ὅτι παρὰ τούτους τοὺς ὑπισ-
τους ἀρετῆς διδασκάλους εἶναι, καὶ ἀποφῆναι
τοὺς κοινούς τῶν Ἑλλήνων τῶ βουλομένω
κειν, μισθὸν τοῦτου ταξαμένους τε καὶ πρ-
ρους; **AN.** Καὶ τίνας λέγεις τούτους, ὃς Σώ-
ΣΩ. Οἴσθα δῆπου καὶ σύ, ὅτι οὗτοι, εἰσιν
ἄνθρωποι καλοῦσι σοφιστὰς. **AN.** Ἡράκλειος

εὐεργεσίῃ, τοσοῦτον τῶν ἄλλων διαφερόουσι, ὅσον οὐ
 μόνον οὐκ ὠφελοῦσιν, ὡςπερ οἱ ἄλλοι, ὃ τι ἄν τις αὐ-
 τοῖς παραδῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον διαφθείρουσι;
 καὶ τούτων φανερώς χρήματα ἀξιοῦσι πρῦττεσθαι;
XXIX. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως σοι πιστεύσω.
 οἶδα γὰρ ἄνδρα ἓνα Πρωταγόραν πλείω χρήματα κτη-
 σάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας, ἣ Φειδίαν γε, ὅς
 οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο, καὶ ἄλλους
 δέκα τῶν ἀνδρίαγοποιῶν. καίτοι τέρας λέγεις, εἰ οἱ
 μὲν τὰ ὑποδήματά ἐργαζόμενοι τὰ παλαιά, καὶ τὰ
 ἱμάτια ἐξακούμενοι, οὐκ ἂν δύναιντο λαθεῖν τριά-
 κονθ' ἡμέρας μοχθῆρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρελά-
 βον τὰ ἱμάτιά τε καὶ ὑποδήματα, ἀλλ' εἰ τοιαῦτα
 ποιοῖεν, ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν, Πρωταγό-
 ρας δὲ ἄρα ὄλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανε διαφθειρῶν
 τοὺς ξυγγιγνομένους, καὶ μοχθηροτέρους ἀπόπέμ-
 πων ἢ παρελάμβανε, πλεον ἢ τετταράκοντα ἔτη. οἶ-
 μαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς ἐβδομήκοντα ἔτη
 γεγονότα, τετταράκοντα δὲ ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα. καὶ ἐν
 ἅπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὴν
 εὐδοκίμων οὐδὲν πέπανται. καὶ οὐ μόνον Πρωταγό-
 ρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πάμπολλοι, οἱ μὲν πρότεροι γε-
 γονότες ἐκείνου, οἱ δὲ καὶ νῦν ἔτι ὄντες. πότερον δὴ
 οὖν φῶμέν, κατὰ τὸν σὸν λόγον, εἰδύτας αὐτοὺς ἐξα-
 πατῆν καὶ λωβῆσθαι τοὺς νέους, ἢ λελῆθῆναι καὶ
 ἑαυτοὺς; καὶ οὕτω μαίνεσθαι ἀξιώσομεν τούτους, οὓς
 ἔτιοί φασι σοφωτάτους ἀνδρῶπων εἶναι; *ΑΝ.* Πολ-
 λοῦ γε δειοῦσι μαίνεσθαι. ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ πολὺ

ἄλλον οἱ τοῦτοις διδόντες ἀργύριον τῶν γένων, τοῖ-
 ων δ' ἔτι μᾶλλον οἱ τοῦτοις ἐπιτρέποντες, οἱ προσ-
 ἦκοντες, πολὺ δὲ μάλιστα πάντων αἱ πόλεις, εἴσω
 αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι καὶ οὐκ ἐξελαύνουσαι, εἴη
 τις ξένος ἐπιχειρεῖ τοιοῦτόν τι ποιῆν, εἴτε ἀσπίς.
XXX. ΣΩ. Πότερον δέ, ὦ Ἄνυτε, ἠδίκηκε τις σε τῶ
 σοφιστῶν; ἢ τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπὸς εἶ; **ΑΝ.** Οὐδέ
 μὰ Δία ἔγωγε ξυγγέγονα πώποτε αὐτῶν οὐδενί, οὐδ'
 ἂν ἄλλον ἐόσασαιμι τῶν ἐμῶν οὐδένα. **ΣΩ.** Ἄπειρος
 ἄρ' εἰ παντάπασι τῶν ἀνδρῶν. **ΑΝ.** Καὶ εἴην γε.
ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν, ὦ δαιμόνιε, εἰδείης περὶ τοιού-
 του πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ εἴη
 φλαῦρον, οὐ παντάπασι ἀπειρος εἴης; **ΑΝ.** Ραδίως.
 τοῦτους γοῦν οἶδα οἱ εἶναι, εἴ' οὖν ἀπειρος αὐτῶν εἶ-
 μι, εἴτε μή. **ΣΩ.** Μάντις εἰ ἴσως, ὦ Ἄνυτε. ἐπὶ
 ὅπως γε ἄλλως οἶσθα τοῦτων πέρι, ἐξ ἧν αὐτὸς λέγεις,
 θαυμάζοιμι ἂν. ἀλλὰ γὰρ οὐ τοῦτους ἐζητοῦμεν τι-
 νες εἶσι, παρ' οὓς ἂν Μίνων ἀφικόμενος μοχθηρῶ-
 νένοιτο. οὗτοι μὲν γάρ, εἰ σὺ βούλει, ἔστωσαν οἱ σο-
 φισταί. ἀλλὰ δὴ ἐκείνους εἰπέ ἡμῖν, καὶ τὸν πατρῴ-
 κόν τόνδε ἐταῖρον εὐεργέτησον, φράσας αὐτῶ πα-
 τίνας ἀφικόμενος ἐν τῷσιν αὐτῶ πόλει τὴν ἀρετήν,
 οὖν δὴ ἐγὼ διήλθον, γένοιτ' ἂν ἄξιος λόγου. **ΑΝ.**
 δὲ αὐτῶ οὐ σὺ ἐφράσας; **ΣΩ.** Ἄλλ' οὓς μὲν ἐγὼ
 διδασκάλους τούτων εἶναι, εἶπον, ἀλλὰ τυχάν-
 δέν λέγων, ὡς σὺ φῆς. **ΑΝ.** Καὶ ἴσως τί λέγεις.
 Ἄλλὰ σὺ δὴ ἐν τῷ μέρει αὐτῶ εἶπέ, παρὰ τίνα
 Ἀθηναίων εἰπέ ὄνομα οὗτο βούλει. **XXXI.**

δὲ ἐνός ἀνθρώπου ὄνομα δεῖ ἀκοῦσαι; ὅτι γὰρ ἂν
 ἐντύχη Ἀθηναίων τῶν καλῶν καγαθῶν, οὐδεὶς ἐστὶν
 ὅς οὐ βελτίω αὐτὸν ποιήσει ἢ οἱ σοφισταί, ἐάνπερ
 ἐθέλη πείθεσθαι. ΣΩ. Πότερον δὲ οὗτοι οἱ καλοὶ
 καγαθοὶ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἐγένοντο τοιοῦτοι, παρ'
 οὐδενός μαθόντες, ὅμως μέντοι ἄλλους διδάσκειν οἴοι
 τε ὄντες ταῦτα, ἃ αὐτοὶ οὐκ ἔμαθον; ΑΝ. Καὶ τού-
 τους ἔγωγε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν, ὄντων
 καλῶν καγαθῶν. ἢ οὐ δοκοῦσί σοι πολλοὶ καὶ ἀγα-
 θοὶ γεγονέναι ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄνδρες; ΣΩ. Ἐμοι-
 γε, ὡς ἄνυτε, καὶ εἶναι δοκοῦσιν ἐνθάδε ἀγαθοὶ τὰ
 πολιτικά, καὶ γεγονέναι ἔτι οὐχ ἧττον ἢ εἶναι· ἀλλὰ
 μῶν καὶ διδάσκαλοι ἀγαθοὶ γιγνόμενοι τῆς αὐτῶν ἀρε-
 τῆς; τοῦτο γάρ ἐστι, περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει
 ὧν, οὐκ, εἰ εἰσὶν ἀγαθοὶ ἢ μὴ ἄνδρες ἐνθάδε, οὐδ'
 εἰ γιγνόμενοι ἐν τῷ πρόσθεν· ἀλλ' εἰ διδακτόν ἐστιν
 ἀρετῆ, πάλαι σκοποῦμεν. τοῦτο δὲ σκοποῦντες τόδε
 σκοποῦμεν· ἄρα οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες καὶ τῶν νῦν καὶ
 τῶν πρότερον ταύτην τὴν ἀρετὴν, ἣν αὐτοὶ ἀγαθοὶ
 ἦσαν, ἠπίσταντο καὶ ἄλλω παραδοῦναι, ἢ οὐ παρά-
 δοτόν τοῦτο ἀνθρώπῳ, οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ'
 ἄλλου; τοῦτ' ἐστὶν, ὃ πάλαι ζητοῦμεν ἐγὼ τε καὶ Μέ-
 νων. XXXII. Ὡδε οὖν σκόπει, ἐκ τοῦ σαυτοῦ λό-
 γου· Θεμιστοκλέα οὐκ ἀγαθὸν ἂν φαίης ἄνδρα γεγο-
 νέναι; ΑΝ. Ἐγωγε πάντων γε μάλιστα. ΣΩ. Οὐκ-
 οὔν καὶ διδάσκαλον ἀγαθόν, εἴπερ τις ἄλλος τῆς αὐ-
 τοῦ ἀρετῆς διδάσκαλος ἦν, κἀκείνον εἶναι; ΑΝ. Οἶ-
 μαι ἔγωγε, εἴπερ ἐβούλετό γε. ΣΩ. Ἄλλ', οἶτι, οὐκ ἂν

ἰβουλήθη ἄλλους τέ τινες καλοὺς καγαθοὺς γενέ-
 σθαι, μάλιστα δέ που τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ; ἢ οἷα
 αὐτὸν φθονεῖν αὐτῷ, καὶ ἰξεπίτηδες οὐ παραδιδόναι
 τὴν ἀρετὴν, ἣν αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν; ἢ οὐκ ἀκήκοας, ὅτι
 Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἱππέα μὲν ἰδιδύ-
 ξατο ἀγαθόν; ἐπέμενε γοῦν ἐπὶ τῶν ἱππῶν ὀρθὸς
 ἐσθιῆρας, καὶ ἠκούτιζεν ἀπὸ τῶν ἱππῶν ὀρθός, καὶ
 ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμασιὰ εἰργάζετο, ἃ ἐκεῖνος αὐτὸν
 ἐπαίδευστο, καὶ ἐποίησε σοφόν, ὅσα διδασκάλῳ
 ἀγαθῶν εἶχετο· ἢ ταῦτα οὐκ ἀκήκοας τῶν πρεσβυτέ-
 ρων; *AN.* Ἀκήκοα. *ΣΩ.* Οὐκ ἂν ἄρα τὴν γε φήσῃ
 τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἠτιάζεσθαι ἂν τις εἶναι κακὴν. *AN.*
 Ἴσως οὐκ ἂν. *ΣΩ.* Τί δὲ τόδε; ὡς Κλεόφαντος ὁ Θε-
 μιστοκλέους ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἄπερ
 ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἤδη του ἀκήκοας ἢ νεωτέρου ἢ πρεσ-
 βυτέρου; *AN.* Οὐ δῆτα. *ΣΩ.* Ἄρ' οὖν ταῦτα μὲν οἶδ-
 μεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν αὐτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι, ἢ
 δὲ αὐτὸς σοφίαν ἦν σοφός, οὐδὲν τῶν γείτων βελ-
 τίω ποιῆσαι, εἴπερ ἦν γε διδασκὸν ἢ ἀρετῇ; *AN.*
 Ἴσως μὰ Δι' οὐ. **XXXIII.** *ΣΩ.* Οὗτος μὲν δὴ σο-
 τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς, ὃν καὶ σὺ ὁμολογεῖς ἐν
 τοῖς ἀρίστοις τῶν προτέρων εἶναι. ἄλλον δὲ δὴ σκε-
 νώμεθα, Ἀριστείδην τὸν Λυσιμάχου· ἢ τοῦτον οὐκ
 ὁμολογεῖς ἀγαθὸν γεγονέναι; *AN.* Ἐγώ γε πάντως
 πρῶτον. *ΣΩ.* Οὐκοῦν καὶ οὗτος τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ
 υἱομαχόν, ὅσα μὲν διδασκάλῳ εἶχετο, κάλλιστα
 θηναίων ἐπαίδευσεν, ἄνδρα δὲ βελτίω δοκεῖ σοι διδ-
 ν πεποιμέναι; τούτῃ γάρ που καὶ σὺ ξυγγεγο-

νας, καὶ δρῆς οἶός ἐστιν. εἰ δὲ βούλει, Περικλέα, οὐ-
 τω μεγάλῃ πρὸς σοφὸν ἄνδρα, οἷσθ' ὅτι δύο υἱεῖς
 ἔθρεψε, Πάραλον καὶ Ξάνθιππον. ΑΝ. Ἐγωγε. ΣΩ.
 Τούτους μέντοι, ὡς οἷσθα καὶ σύ, ἱππέας, μὲν ἐδίδα-
 ξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων, καὶ μουσικὴν καὶ
 ἀγωνίαν καὶ τὰλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται,
 οὐδενὸς χείρους· ἀγαθοὺς δὲ ἄνδρας ἄρα οὐκ ἐβού-
 λετο ποιῆσαι; δοκῶ μὲν, ἐβούλετο· ἀλλὰ μὴ οὐκ ἦ δι-
 δακτόν. ἵνα δὲ μὴ ὀλίγους οἷη καὶ τοὺς φανύλοτα-
 τούς Ἀθηναίων ἀδυνάτους γεγονέναι τοῦτο τὸ πρῶγ-
 μα, ἐνθυμήθητι ὅτι Θουκυδίδης αὐτὸν δύο υἱεῖς ἔθρε-
 ψε, Μελησίαν καὶ Στέφανον, καὶ τούτους ἐπαίδευσε
 τί τε ἄλλα εὖ, καὶ ἐπαλαίωσάν κἀλλιστα Ἀθηναίων.
 τὸν μὲν γὰρ Ξανθία ἔδωκε, τὸν δὲ Εὐφῶρον· οὗτοι
 δὲ που ἐδόκουν τῶν τότε κἀλλιστα παλαίειν· ἢ οὐ
 μέμνησαι; ΑΝ. Ἐγωγε, ἀκοῆ. XXXIV. ΣΩ. Οὐκ-
 οῖν δῆλον, ὅτι οὗτος οὐκ ἂν πατε, οἱ μὲν ἴδει δαπᾶ-
 νώμενον διδάσκειν, ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας
 τοὺς αὐτοῦ· οἱ δὲ οὐδὲν ἴδει ἀναλώσαντα ἀγαθοὺς
 ἄνδρας ποιῆσαι, τοῦτο δὲ οὐκ ἐδίδαξεν, εἰ διδακτόν
 ἦν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ὁ Θουκυδίδης φαῦλος ἦν, καὶ οὐκ
 ἦσαν αὐτῷ πλεῖστοι φίλοι Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμά-
 χων; καὶ οἰκίας μεγάλης ἦν, καὶ ἐδύνατο μέγα ἐν τῇ
 πόλει καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν. ὥστε, εἴπερ ἦν
 τοῦτο διδακτόν, ἐξευρεῖν ἂν, ὅστις ἔμελλεν αὐτοῦ τοὺς
 υἱεῖς ἀγαθοὺς ποιῆσειν, ἢ τῶν ἐπιχωρίων τις ἢ τῶν
 ξένων, εἰ αὐτὸς μὴ ἐσχόλασε διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπι-
 αλείαν. ἀλλὰ γὰρ, ὡς ἐταῖρε Ἄνυτε, μὴ οὐκ ἦ δι-

δακτὸν ἀρετῆ. *AN.* ὦ Σώκρατες, ὅραδῶς μοι δοκί-
 κακῶς λέγειν ἀνθρώπους. ἐγὼ μὲν οὖν ἂν σοι ἐπι-
 βουλευσάμην, εἰ ἐθέλεις ἐμοὶ πείθεσθαι, εὐλαβη-
 σθαι· ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ἤπῳν ἐστὶ
 κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους, ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πᾶν
 οἶμαι δὲ σε καὶ αὐτὸν εἰδέναι. *XXXV.* *ΣΩ.* ὦ Μή-
 νων, αὐτός μὲν μοι δοκεῖ χαλεπαίνειν, καὶ οὐδὲν
 θαυμάζω· οἶται γὰρ με πρῶτον μὲν κακηγορεῖν τοί-
 τους τοὺς ἀνδρας· ἔπειτα ἡγεῖται καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς
 τοῦτους. ἀλλ' οὗτος μὲν, εἰάν ποτε γινῶ, οἷόν ἐστι τὸ κα-
 κῶς λέγειν, παύσεται χαλεπαίνων· νῦν δὲ ἀγνοεῖ. σὺ
 δέ μοι εἰπέ· οὐ καὶ παρ' ἡμῖν εἰσὶ καλοὶ κἀγαθοὶ
 ἀνδρες; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Τί οὖν; ἐθέλουσαν
 οὗτοι παρέχειν αὐτοὺς διδασκάλους τοῖς νέοις, καὶ
 δμολογεῖν διδάσκαλοι τε εἶναι καὶ διδακτὸν ἀρετῆν;
MEN. Οὐ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τοτὲ μὲν
 ἂν αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτὸν, τοτὲ δὲ ὡς οὐ. *ΣΩ.*
 Φῶμεν οὖν τούτους διδασκάλους εἶναι τοῦτου τοῦ
 πράγματος, οἷς μηδὲ αὐτὸ τοῦτο δμολογεῖται; *MEN.*
 Οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. *ΣΩ.* Τί δὲ δὴ; οἱ σοφι-
 σταὶ σοὶ οὗτοι, οἵπερ μόνον ἐπαγγελλόνται, δοκοῦ-
 διδάσκαλοι εἶναι ἀρετῆς; *MEN.* Καὶ Γοργίου μίλι-
 στα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἀγάμαι, ὅτι οὐκ ἂν ποι-
 αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις ὑπισχνουμένου, ἀλλὰ καὶ τῶν
 ἄλλων καταγέλῃ, ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων· ἀλλὰ
 λέγειν οἶται δεῖν ποιεῖν δεινούς. *ΣΩ.* Οὐδ' ἄρα σοὶ
 δοκοῦσιν οἱ σοφισταὶ διδάσκαλοι εἶναι. *MEN.* Οὐκ
 ἔχω λέγειν, ὦ Σώκρατες. καὶ γὰρ αὐτὸς ὅπερ οἱ πολ-

λοὶ πέπονθα· τοτὲ μὲν μοι δοκοῦσι, τοτὲ δὲ οὐ. ΣΩ. Οἶσθα δὲ ὅτι οὐ μόνον σοὶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς πολιτικοῖς τοῦτο δοκεῖ τοτὲ μὲν εἶναι διδακτόν, τοτὲ δ' οὐ, ἀλλὰ καὶ Θέογνιν τὸν ποιητὴν οἶσθ' ὅτι ταυτὰ ταῦτα λέγει; ΜΕΝ. Ἐν ποιοῖς ἔπεσιν; XXXVI. ΣΩ. Ἐν τοῖς ἐλεγείοις· οὐ λέγει,

Καὶ παρὰ τοῖσιν πίνε καὶ ἔσθι· καὶ μετὰ τοῖσιν

ἔτι καὶ ἄνδανε τοῖς, ὡν μεγάλη δύναμις.

Ἐσθλὸν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεται· ἦν δὲ κακοδοτὴ

Συμμίσης, ὑποκείς καὶ τὸν εἴντα νόον.

Οἶσθ' ὅτι ἐν τούτοις μὲν ὡς διδακτοῦ οὔσης τῆς ἀρετῆς λέγει; ΜΕΝ. Φαίνεται γε. ΣΩ. Ἐν ἄλλοις δὲ γε ὀλίγον μεταβίαις,

Εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε (ποιητὴν) καὶ ἐνδείκτον ἀνδρὶ νόημα,

λέγει πως ὅτι

Πολλοὺς ἂν μασθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον

οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν. καί,

Οὐκέτι ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,

Πισθόμενος μύθοισι σαφροσεν· ἄλλὰ διδάσκων

Οὐποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.

Ἐννοεῖς ὅτι αὐτὸς αὐτῶ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν τῶναντία λέγει; ΜΕΝ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν ἄλλου δτουοῦν πράγματος, οὐ οἱ μὲν φασκόντες διδάσκαλοι εἶναι, οὐχ ὅπως ἄλλων διδάσκαλοι ὁμολογοῦνται, ἀλλ' οὐδὲ αὐτοὶ ἐπίστασθαι, ἀλλὰ πονηροὶ εἶναι περὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πρῆγμα, οὐ φασὶ διδάσκαλοι εἶναι; οἱ δὲ ὁμολογούμενοι αὐτοὶ καλοὶ καγαθοὶ

μήτε οἱ αὐτοὶ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὄντες, διδάσκει
τοῦ πράγματος, δῆλον ὅτι οὐκ ἂν ἄλλοι γι
Οὐ μοι δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκει
μαθηταί. ΜΕΝ. Δοκεῖ μοι ἔχειν, ὡς λέγ
Ωμολογήκαμεν δέ γε, πράγματος οὐ μήτε
λοι μήτε μαθηταί εἶεν, τοῦτο διδακτὸν
ΜΕΝ. Ωμολογήκαμεν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀρεῖ
μοῦ φαίνονται διδάσκαλοι; ΜΕΝ. Ἔσ
ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ διδάσκαλοι, οὐδὲ μαθηταί
φαίνεται οὕτως. ΣΩ. Ἀρετὴ ἄρα οὐκ ἂν εἴη
ΜΕΝ. Οὐκ ἔοικεν, εἴπερ ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκ
ᾧστε καὶ θαυμάζω δὴ, ὦ Σώκρατες, πότ
οὐδ' εἶσιν ἀγαθοὶ ἄνδρες, ἢ τίς ἂν εἴη τ
γενέσεως τῶν ἀγαθῶν γιγνομένων. ΣΩ. Κ
μεν, ὦ Μένων, ἐγὼ τε καὶ σύ, φαῦλοί τινες
δρες, καὶ σέ τε Γοργίας οὐχ ἱκανῶς πεπα
καὶ ἐμὲ Πρόδικος. παντὸς μᾶλλον οὐν πρόσθε

ποτὲ τρόπον γίνονται οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες. ΜΕΝ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ὡδε, ὅτι τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ἄνδρας δεῖ ἀφελίμους εἶναι, ὀρθῶς ὠμολογήκαμεν τοῦτό γε, ὅτι οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι· ἢ γάρ; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὅτι γε ἀφελίμοι ἔσονται, ἂν ὀρθῶς ἡμῖν ἡγῶνται τῶν πραγμάτων, καὶ τοῦτό που καλῶς ὠμολογοῦμεν; ΜΕΝ. Ναί. ΣΩ. Ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ὀρθῶς ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ φρόνιμος ᾖ, τοῦτο ὅμοιοί ἐσμεν οὐκ ὀρθῶς ὠμολογηκῶσι. ΜΕΝ. Πῶς δὴ ὀρθῶς λέγεις; XXXVIII. ΣΩ. Ἐγὼ ἐρῶ. εἴ τις κίθως τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Λάρισσαν ἢ ὅποι βούλοιο ἄλλοσε, εἴ βαδίζοι καὶ ἄλλοις ἡγοῖτο, ἄλλο τι ἢ ὀρθῶς ἂν καὶ εὖ ἡγοῖτο; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Τί δ', εἴ τις ὀρθῶς μὲν εἴη δοξάζων, ἣτις ἐστὶν ἡ ὁδός, ἐληλύθως δὲ μὴ, μηδ' ἐπιστάμενος, οὐ καὶ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἡγοῖτο; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ ἕως γ' ἂν που ὀρθὴν δόξαν ἔχη περὶ ὧν ὁ ἕτερος ἐπιστήμην, οὐδὲν χειρῶν ἡγεμῶν ἔσται, οἰόμενος μὲν ἀληθῆ, φρονῶν δὲ μὴ, τοῦ τοῦτο φρονούontos. ΜΕΝ. Οὐδὲν γάρ. ΣΩ. Δόξα ἄρα ἀληθῆς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χειρῶν ἡγεμῶν φρονήσεως. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ νῦν δὴ παρελέετομεν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει, ἐποῦντο τε εἶη, λέγοντες, ὅτι φρόνησις μόνον ἡγεῖται τοῦ ὀρθῶς πράττειν· τὸ δὲ ἄρα καὶ δόξα ἦν ἀληθῆς. ΜΕΝ. Ἔοικε. ΣΩ. Οὐδὲν ἄρα ἦττον ἀφελίμῳ ἐστὶν ὀρθῆ δόξα ἐπιστήμης. ΜΕΝ. Τοσοῦτω γε, ὦ Σώκρατες, ὅτι ὁ μὲν τὴν ἐπιστήμην ἔχων, αἰεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι, ὁ δὲ τὴν ὀρθὴν δόξαν, τοτὲ μὲν ἂν ἐπιτυγχάνοι, τοτὲ

δ' οὐ. ΣΩ. Πῶς λέγεις; ὁ αἰὲ ἔχων ὀρθὴν δόξαν,
 οὐκ αἰὲ τυγχάνοι, ἕως περ ἂν ὀρθὰ δοξάζοι; XXXIX.
 ΜΕΝ. Ἀνάγκη μοι φαίνεται ὥστε θαυμάζω, ὡς Σώ-
 κρατες, τοῦτου οὕτως ἔχοντος, ὃ τι δὴ ποτε πολὺ τι-
 μιώτερον ἢ ἐπιστήμη τῆς ὀρθῆς δόξης, καὶ δι' ὃ τι τὸ
 μὲν ἕτερον, τὸ δὲ ἕτερόν ἐστιν αὐτῶν. ΣΩ. Οἶσθαι
 οὐκ διότι θαυμάζεις, ἢ ἐγὼ σοι εἶπω; ΜΕΝ. Πί-
 νυ γ' εἶπέ. ΣΩ. Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ
 προσεσχηκας τὸν νοῦν ἴσως δὲ οὐδ' ἐστὶ παρ' ἡμῶν.
 ΜΕΝ. Πρὸς τί δὲ δὴ τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ὅτι καὶ
 ταῦτα, εἴαν μὲν μὴ δεδεμένα ἦ, ἀποδιδρυσκει καὶ δρα-
 πετεύει, εἴαν δὲ δεδεμένα, παραμένει. ΜΕΝ. Τί οὐκ
 δὴ; ΣΩ. Τῶν ἐκείνου ποιημάτων λελυμένον μὲν ἐπι-
 σθαι, οὐ πολλῆς τιος ἄξιόν ἐστι τιμῆς, ὥσπερ δρα-
 πέτην ἀνθρώπου· οὐ γὰρ παραμένει· δεδεμένον δὲ
 πολλοῦ ἄξιον· πάνυ γὰρ καλὰ τὰ ἔργα ἐστί. πρὸς τί
 οὐκ δὴ λέγω ταῦτα; πρὸς τὰς δόξας τὰς ἀληθεῖς.
 καὶ γὰρ αἱ δόξαι αἱ ἀληθεῖς, ὅσον μὲν ἂν χρόνος
 παραμένωσι, καλὸν τὸ χρεῖμα, καὶ πάντα τὰ γαθὰ ἐφ-
 γάζονται· πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἐθέλουσι παραμένειν,
 ἀλλὰ δραπετεύουσιν ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου·
 ὥστ' οὐ πολλοῦ ἄξια εἰσιν, ἕως ἂν τις αὐτὰς διήσῃ
 αἰτίας λογισμῶν. τοῦτο δ' ἐστὶ, Μένων ἐταῖρε, ἀνάγκη
 σις, ὅς ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῶν ὁμολόγηται. ἐπιπέσει
 δεθῶσι, πρῶτον μὲν ἐπιστῆμαι γίνονται, καὶ ἐπειτα
 νιμοί. καὶ διὰ ταῦτα δὴ τιμιώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς
 δόξης ἐστὶ, καὶ διαφέρει δεσμῶν ἐπιστήμη ὀρθῆς δό-
 ξης. ΜΕΝ. Νῆ τὸν Δία, ὡς Σώκρατες, ὅμοια τοιοῦτη

τινί. | **XL.** ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ ἐγὼ οὐκ εἰδὼς λέγω, ἀλλὰ εἰκάσω. ὅτι δὲ ἐστὶ τι ἄλλοτον ὀρθῆ δόξα καὶ ἐπιστήμη, οὐ πᾶν μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάσειν· ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι - ὀλίγα δ' ἂν φαίην - ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων φείην ἂν ὧν οἶδα. **MEN.** Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ Σώκρατες, λέγεις. **ΣΩ.** Τί δέ; τόδε οὐκ ὀρθῶς, ὅτι ἀληθῆς δόξα ἡγουμένη τὸ ἔργον ἐκάστης τῆς πράξεως οὐδὲν χεῖρον ἀπεργάζεται ἢ ἐπιστήμη; **MEN.** Καὶ τοῦτο δοκίς μοι ἀληθῶς λέγειν. **ΣΩ.** Οὐδὲν ἄρα ὀρθῆ δόξα ἐπιστήμης χεῖρον οὐδὲ ἥττον ὠφελίμη ἔσται εἰς τὰς πράξεις, οὐδὲ ἀνήρ ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν, ἢ ὁ ἐπιστήμην. **MEN.** Ἔστι ταῦτα. **ΣΩ.** Καὶ μὴν ὁ γε ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφέλιμος ἡμῖν ὡμολόγηται εἶναι. **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Ἐπειδὴ τοίνυν οὐ μόνον δι' ἐπιστήμην ἀγαθοὶ ἄνδρες ἂν εἴεν καὶ ὠφέλιμοι ταῖς πόλεσιν εἴπερ εἴεν, ἀλλὰ καὶ δι' ὀρθὴν δόξαν, τοῦτοι γὰρ οὐδέτερον φύσει ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις, οὔτε ἐπιστήμη, οὔτε δόξα ἀληθῆς, οὔτ' ἐπίκτητα - ἢ δοκεῖ σοι φύσει ὀποτερονοῦν αὐτοῖν εἶναι; **MEN.** Οὐκ ἔμοιγε. **ΣΩ.** Οὐκοῦν, ἐπειδὴ οὐ φύσει, οὐδὲ οἱ ἀγαθοὶ φύσει εἴεν ἂν; **MEN.** Οὐ δῆτα. **ΣΩ.** Ἐπειδὴ δέ γε οὐ φύσει, ἐσκοποῦμεν τὸ μετὰ τοῦτο, εἰ διδακτὸν ἐστὶ. **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Οὐκοῦν διδακτὸν ἔδοξεν εἶναι, εἰ φρόνησις ἢ ἀρετὴ; **MEN.** Ναί. **ΣΩ.** Καὶ εἴ γε διδακτὸν εἴη, φρόνησις ἂν εἶναι; **MEN.** Πᾶν γε. **ΣΩ.** Καὶ εἰ μὲν γε διδάσκαλοι ἀλλοί, διδακτὸν ἂν εἶναι; μὴ ὄντων δέ, οὐ διδακτὸν; **MEN.** Οὕτως. **ΣΩ.** Ἀλλὰ μὴν ὡμολογή-

καμεν μὴ εἶναι αὐτοῦ διδασκάλους. *MEN.* Ἐστὶ ταῦτα. *ΣΩ.* Ὡμολογήκαμεν ἄρα μήτε διδασκτὸν αὐτὸ μήτε φρόνησιν εἶναι; *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ἀλλὰ μὴν ἀγαθὸν γε αὐτὸ ὠμολογοῦμεν εἶναι. *MEN.* Ναί. *ΣΩ.* Ὡφελίμον δὲ καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸ ὀρθῶς ἡγούμενον. *MEN.* Πάνυ γε. *ΣΩ.* Ὅρθως δὲ γε ἡγεῖσθαι δύο ὄντα ταῦτα μόνα, δόξαν τε ἀληθῆ καὶ ἐπιστήμην, ἃ ἔχων ἄνθρωπος ὀρθῶς ἡγεῖται. τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης γιγνόμενα, οὐκ ἀνθρωπίνῃ ἡγεμονίᾳ γίγνεται· ὃ δὲ ἄνθρωπος ἡγεμὼν ἐστὶν ἐπὶ τὸ ὀρθόν, δύο ταῦτα, δόξα ἀληθῆς καὶ ἐπιστήμη. *MEN.* Δοκεῖ μοι οὕτως. **XLI.** *ΣΩ.* Οὐκοῦν, ἐπειδὴ οὐ διδασκτὸν ἐστὶν, οὐδ' ἐπιστήμη δὴ ἔτι γίγνεται ἢ ἀρετῆ; *MEN.* Οὐ φαίνεται. *ΣΩ.* Λυοῖν ἄρα ὄντιον ἀγαθοῖν καὶ ὠφελίμων, τὸ μὲν ἕτερον ἀπολέλυται, καὶ οὐκ ἂν εἴη ἐν πολιτικῇ πράξει ἐπιστήμη ἡγεμὼν. *MEN.* Οὐ μοι δοκεῖ. *ΣΩ.* Οὐκ ἄρα σοφία τινὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσσι οἱ ἀμφὶ Θεμιστοκλέα τε καὶ οὓς ἄρτι Ἄνυτος ὄδε ἔλεγε. διὸ καὶ οὐχ οἷοί τε ἄλλους ποιεῖν τοιοῦτους οἷοι αὐτοὶ εἰσιν, ἅτε οὐ δι' ἐπιστήμην ὄντες τοιοῦτοι. *MEN.* Ἐοικεν οὕτως ἔχειν, ὃ Σώκρατες, ὡς λέγεις. *ΣΩ.* Οὐκοῦν, εἰ μὴ ἐπιστήμη, εἰδοξία δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ἢ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι ταῖς πόλεσσι ὀρθοῦσιν, οὐδὲν διαφερόντως ἔχοντες πρὸς τὸ φρονεῖν, ἢ οἱ χρησμοῦδοί τε καὶ οἱ θεομαντεῖς. καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν ἀληθῆ καὶ πολλὰ, ἴσασιν δὲ οὐδὲν ὡς λέγουσι. *MEN.* Κινδυνεύει οὕτως ἔχειν.

ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Μένων, ἄξιον τούτους θείους καλεῖν τοὺς ἄνδρας, οἵτινες νοῦν μὴ ἔχοντες πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν ὡν πράττουσι καὶ λέγουσι; ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὄρθῳς ἂν οὖν καλοῖμεν θείους τε, οὓς νῦν δὴ ἐλέγομεν, χρησιμῶδους καὶ μάντις καὶ τοὺς ποιητικῶς ἅπαντας· καὶ τοὺς πολιτικῶς οὐχ ἠκίστα τούτων φαίμεν ἂν θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν, ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα, μηδὲν εἰδότες ὡν λέγουσι. ΜΕΝ. Πάνυ γε. ΣΩ. Καὶ αἱ γε γυναῖκες δήπου, ὦ Μένων, τοὺς ἀγαθούς ἄνδρας θείους καλοῦσι, καὶ οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάσωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, Σείος ἀνὴρ, φασίν, οὗτος. ΜΕΝ. Καὶ φαίνονται γε, ὦ Σώκρατες, ὀρθῳς λέγειν· καίτοι ἴσως Ἄνυτος ὁδε σοὶ ἀχθεταὶ λέγοντι. ΧΛΗ. ΣΩ. Οὐδὲν μέλει ἔμοιγε. τούτῳ μὲν, ὦ Μένων, καὶ αὐθις διαλέξομεθα· εἰ δὲ νῦν ἡμεῖς ἐν παντὶ τῷ λόγῳ τούτῳ καλῶς ἐζητήσαμεν τε καὶ ἐλέγομεν, ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει, οὔτε διδακτόν, ἀλλὰ θεία μοῖρα παραγιγνομένη, ἄνευ νοῦ, οἷς ἂν παραγιγνηται· εἰ μὴ τις εἴη τοιοῦτος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἷος καὶ ἄλλον ποιῆσαι πολιτικόν. εἰ δὲ εἴη, σχεδὸν ἂν τι οὗτος λέγοιτο τοιοῦτος ἐν τοῖς ζῶσιν, οἷον· εἶφη Ὀμηρὸς ἐν τοῖς τεθνεῶσι τὸν Τειρεσίαν εἶναι, λέγων περὶ αὐτοῦ ὅτι Οἶος πέπνυται (τῶν ἐν ἄδου), τοὶ δὲ σκιάι αἰσσοῦσι· ταυτόν ἂν καὶ εὐθύς οὗτος τοιοῦτος, ὡς περ παρὰ σκιάς ἀληθές ἂν πρᾶγμα εἴη πρὸς ἀρετήν. ΜΕΝ. Καλλίστα δοκεῖς μοι λέγειν, ὦ

Σώκρατες. ΣΩ. Ἐκ μὲν τοίνυν τούτου τοῦ λογισμοῦ,
 ὦ Μένων, θεία μοῖρα ἡμῖν φαίνεται παραγιγνομένη
 ἡ ἀρετὴ οἷς παραγίνεται. τὸ δὲ σαφές περὶ αὐτοῦ
 εἰσομένθα τότε, ὅταν, πρὶν ἢ τι τρόπῳ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις παραγίνεται ἡ ἀρετὴ, πρότερον ἐπιχειρήσωμεν
 αὐτὸ καθ' αὐτὸ ζητεῖν, τί ποτ' ἐστὶν ἀρετὴ. νῦν δ'
 ἐμοὶ μὲν ὦρα ποιῆσαι, σὺ δὲ ταῦτα, ἅπερ αὐτὸς πέ-
 πεισαι, πείθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἄνυτον, ἵνα πρό-
 τερος ἢ ὥς, ἐὰν πείσης τοῦτον, ἐστὶν ὃ τι καὶ Ἀθη-
 ναίους ὀνήσεις.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΠΛΑΤΩΝΑ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΟΡΓΙΑΝ.

P. 1. L. 1. **Π**ολέμου] Πολέμου καὶ μάχης μεταλαγχάνεις, πρὸς τὸν ἀπολειπόμενον τῆς θυσίας καὶ ὑστερήσαντα. παρεγγυᾷ δὲ, ὅτι χρη πολέμου καὶ μάχης ἀπολιμπάνεσθαι, λόγων δὲ οὐ. [παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν τινι ὑστεριζόντων λεγομένη· πολέμου καὶ μάχης μεταλαγχάνεις. Schol. Clark.]

L. 2. Μεταλαγχάνειν] Ἐλλειπτικῶς εἴρηται τῷ Πλάτωνι. λείπει γὰρ τῇ διανοίᾳ τὸ, ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἐν λόγοις ἡδονῆς, οἷαν δὴ νῦν παρέσχετο Γοργίας. [κατὰ τὰ τελευταῖα, ἀλλ' οὐκ ἐν ἀρχῇ. Schol. Clark.]

[Ib. ἀλλ' ἤ - ἀλλ' ἄρα. Sch. Cl. τὸ λεγόμενον. οὐ πάνυ τὸ λεχθὲν ἀποδέχεται Σωκράτης· διὸ καὶ ἐπάγει· ἀλλ' ἤ τὸ λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ἀλλ' ὄντως τὸ λεγόμενον· λείπει δὲ τὸ, πεπόνθαμεν, ἐν ἣ τοιοῦτο· ἀλλ' ὄντως τὸ λεγόμενον πεπόνθαμεν ὅπερ οἱ κατόπιν ἐορτῆς παραγινόμενοι καὶ τῆς ἐν τῇ ἐορτῇ θυμηδίας ὑστεροῦντες. Ib.]

SCHOLIA

- L. 3. Κατόπιν ἰορτῆς] ἐπὶ τῶν ἐπὶ τινὶ κατὰ
 πράγματι ἀπολιμπανομένων.
- L. 4. Ἀναγκάσιος] Ἡ ἀνάγκη διττή· ἢ μὲν πρὸς
 βίαν, ἢ δὲ κατὰ φύσιν. κατὰ ταύτην οὖν ἠναγκά-
 σθη Σωκράτης ἐν ἀγορᾷ διατρέβειν, ὅπως πολλοὺς
 ὠφελοῖ. τοῦτο γὰρ σπουδαίων ἀνδρῶν ἴδιον, καὶ πρὸ
 τούτων θεοῦ.
- L. 7. Οὐδὲν πρᾶγμα] οὐδὲν ἐργῶδες ἢ δυσ-
 ρές.
- L. 8. Ἰάσομαι] Παροιμιακὸν τοῦτο, ἀπὸ Τηλέφου
 καὶ τοῦ τρώσαντος Ἀχιλλέως καὶ τοῦ χρηστηρίου ἰε-
 λόντος, ὅτι ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται.
- P. 2. L. 6. Ἄλλ' ἄρα] Ἀρχὴ τις αὐτῆ τῶν ἐν τῷ δια-
 λογῷ προκειμένων τοῦ πρώτου μέρους, ὃ ἔστι τὸ πρῶ-
 τῆς ποιητικῆς αὐτίας τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν.
- L. 15. Ἐρου] Ταῦτα διελέγοντο, εἰς τὸν τοῦ Κα-
 λικλέους εἰσιόντες οἶκον· εἶτα ἴσωθεν αὐτοῦ Γοργ-
 ἐντυγχάνουσι.
- L. 24. Πολλῶν ἐτῶν] Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. δηλ.
 τὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον. Τὸ δὲ, οὐδεὶς πω, ἀντὶ το
 πώποτε. καὶ Θουκυδίδης [Hist. III, 45.]· οὐδὲ
 καταγνοῦς.
- P. 3. L. 6. Ἡρόδικος] οὗτος οὐχ ὁ Σηλυμ-
 ἐστιν Ἡρόδικος, ἀλλ' ὁ Λεοντίνος, Γοργίου
 [ἄλλος Ἡρόδικος Σηλυμβριατὸς ἐν Πολιτεῖ
 Clark.]
- L. 10. Ἀδελφός αὐτοῦ] Οὗτος Πολύγν-
 λεῖτο, οὗ ἐν Δελφοῖς ἢ Θαυμαστῇ γραφ-
 ῖται·
 Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένε
- Πὸς, περφομένην Πίου ἀκροπό-
 L. 14. Ὡ Χαιρεφῶν] Φασὶ, μὴ ἔξ α'
 Πῶλον ταῦτα εἰπεῖν, προσυγγραψάμεν
 L. 15. Ἐμπειρία] Σκόπει τὰ πό

, ἐμπειρία, ἀπειρία, τέχνη, τύχη, ἄλλοι, ἄλλων, ὡς.

[L. 16. τὸν αἰῶνα· ἀντὶ τοῦ, τὸν βίον, τὴν ζωὴν. Sch. Clark.]

L. 24. Οὐ πάνυ μοι] Οὐ γὰρ, τί ἐστιν ἡ ῥητορικὴ, εἶπεν, ἀλλ' ὁποῖόν τί ἐστι.

L. 28. Καλουμένην] Ἀυτὴ γὰρ ἡ περὶ τοῖς πολλοῖς· ἄλλη δὲ, ἢ κατ' ἀλήθειαν.

[P. 4. l. 12. τίνος ἐπιστήμονα τέχνης· τὸ, τοῖς τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι. Sch. Cl.]

[L. 14. ἀγαθόν γε. Ἀριστοτέλης μὲν καὶ οἱ σοφισταὶ μίαν φασὶν εἶναι ῥητορικὴν ἐπ' ἀμφοτέρω δυναμένην ἀγωνίζεσθαι· Πλάτων δὲ φησὶν δύο εἶναι, τὴν μὲν τέχνην, τὴν δὲ κολάκειαν, ἣτις καὶ εἰδωλον λέγεται πολιτικῆς μορφου. ὁ γοῦν Γοργίας ἄξιόν ἀγαθὸς εἶναι ῥήτωρ τῆς τεχνικῆς φησὶν εἶναι οὐ τῆς εἰδωλικῆς ῥητορικῆς ἔμπειρος. δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι περὶ μὲν τῆς ἐντέχνου ῥητορικῆς ἐν Φαίδρῳ διαλαμβάνει, περὶ δὲ δημώδους καὶ κολακικῆς ἐνταῦθα. Sch. Cl.]

[P. 5. l. 16. Περὶ τῶν ὄντων] Ἡ ἐρώτησις, περὶ τίνα τῶν ὄντων ἡ ῥητορικὴ καταγίνεται, ἢ ἔχει τὴν ἐνέργειαν;

[L. 14. πάνυ. δύο ἐπιτάσεις ἀντὶ ὑπερθετικοῦ. Sch. Cl.]

[L. 17. Περὶ λόγους. ὁ μὲν Σωκράτης τὸ τέλος ἠρώτησεν τῆς ῥητορικῆς· ὁ δὲ Γοργίας τὸ ὄργανον ἀπεκρίνατο. — Sch. Cl.]

L. 21. Λέγειν γε ποιῆ δυνατός] ἀντὶ τοῦ, διδάσκω δύναται ἄλλους λέγειν.

L. 26. Ἰατρικὴ] Ἰατρικὴ ἐστὶν ἀπούσης ὑγείας διιστική· Γυμναστικὴ δὲ, παρούσης ὑγείας φυλακτική.

P. 6. l. 12. Χειροῦργημα] Χειροῦργημα καὶ κυ-

ρωσις οὐκ εἴρηται· αἱ δὲ λέξεις Γοργίου ἐγχώριοι·
Λεοντίνος γὰρ ἦν.

[P. 6. l. 19. βραχέος· ὡς ἡ ἰατρικὴ. οὐθενός· ὡς ἡ
γραφικὴ, ἢ ὄρχηστικὴ. Sch. Cl.]

[L. 26. S. οὐθενός· ὡς ἡ διαλεκτικὴ· βραχίος·
ὡς ἡ ῥητορικὴ διὰ τὸ ὑποκρίνεσθαι πολλάκις.
Sch. Cl.]

[Ib. δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὰς τέχνας ἐνταῦθα
διαίρει καὶ ἐν Σοφιστῇ καὶ ἐν Πολιτικῷ, ἀλλ' οὐ
κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν κατὰ
τὸ δεῖ οὐ, καλῶς, τὰς μὲν διὰ λόγον, τὰς δὲ ἄνευ
λόγου, τὰς δὲ μεταξύ· ἐν δὲ Σοφιστῇ κατὰ τὸν
τρόπον τῆς ἐνεργείας, καλῶς, τὰς μὲν ποιητικὰς,
τὰς τὸ μὴ ὄν εἰς τὸ ὄν ἀγαούσας, τὰς δὲ κτητικὰς,
τὰς τὸ ὄν οἰκειομένας· ἐν δὲ τῷ Πολιτικῷ κατὰ
τὸ εἶδος τῆς ἕξεως, καλῶς, τὰς μὲν γνωστικὰς, τὰς δὲ
πρακτικὰς. Sch. Cl.]

[P. 7. l. 2.] ἴσους· ὡς ἡ πεττεντικὴ καὶ κισθαρωδία.
Sch. Cl.]

P. 7. l. 4. Διὰ λόγων] Ψεύδεται. οὐ γὰρ περὶ
λόγους μόνους, ἀλλὰ καὶ περὶ σιωπῆν, καὶ περὶ
ὑπόκρισιν.

Ib. Κύριος] Σκόπει, ὡς κύριος εἶπε Πλάτων, οὐ
κύρωσις, καθὰ Γοργίαν.

[L. 9. ὑπολάβοι· ἀντὶ τοῦ ἀποκριθῆσεται. Schol.
Clark.]

[Lin. 20. τῶν τεχνῶν αἱ μὲν περὶ ἔργα μόνον κα-
ταγίνονται, ὡς ζωγραφικὴ, αἱ δὲ περὶ λόγους μόνους
ὡς ἡ διαλεκτικὴ, αἱ δὲ περὶ τε ἔργα καὶ λόγους, καὶ
αὐταὶ τριχῶς· ἢ μᾶλλον μὲν ἔργων χρῶνται ἢ λόγων
ὡς ἰατρικὴ, ἢ μᾶλλον μὲν λόγων ὡς ἡ ἀριθμητικὴ,
ἢ ἐπίσης καὶ ἔργων καὶ λόγων, ὡς ἡ πεττεντικὴ.
Sch. Cl.]

P. 8. l. 1. Οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι] Ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων ἢ νόμων εἰσηγήσει,

ὁ κήρυξ ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ψηφίσματος ἢ νόμου, τό, τε ὄνομα τοῦ ψηφιζομένου καὶ τιθέντος τὸν νόμον, καὶ δὴ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ τοῦ δήμου ἔλεγεν, ὡς, Δημοσθένης Δημοσθένους, Παιανιεύς, ψηφίζεται τάδε. εἰ δὲ ἔμελλε πάλιν ὁ αὐτὸς ψηφίσεσθαι, ἔλεγεν ὁ κήρυξ, ἵνα μὴ περιττολογῇ· τὰ μὲν ἄλλα κατὰ τὰ αὐτὰ, ψηφίζεται δὲ καὶ τάδε. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦδε, τὰ μὲν ἄλλα, καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ, ἢ λογιστικὴ ἔχει.

Λ. 4. Πρὸς αὐτὰ] Ὡς ὅταν ἄρτιος πρὸς ἄρτιον, ἢ περιττὸς πρὸς περιττὸν πολλαπλασιασθῇ πρὸς ἄλληλα δὲ, ὅταν περιττὸς καὶ ἄρτιος, ἢ ἀνάπαλιν.

Λ. 18. Τὰ μέγιστα] Ὡς περὶ ὁ Πῶλος οὐ, τί ἐστὶν ἡ ῥητορικὴ, εἶπεν, ἀλλ' ὅποια τις; ὅτι καλλίστη τῶν τεχνῶν, οὕτω καὶ Γοργίας, οὐ, τίνα ἐστὶ περὶ ὧν οἱ λόγοι αὐτῆς, λέγει, ἀλλ' ὅποια ἐστὶν, ὅτι τα μέγιστα τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων, καὶ ἄριστα.

Λ. 22. Σκόλιον] τὸ σκόλιον τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασὶν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου. ἔστι δὲ τοιοῦτον· [Brunck. Annal. I. 122.] Ἐγίανειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῶ· δεύτερον δὲ, φῦαν καλὸν γενέσθαι· τὸ δὲ τρίτον, πλουτεῖν ἀδόλως· τέταρτον δὲ, ἡβᾶν (δ' ἡβᾶν Sieb.) μετὰ φλῶν. Τοῦτου δὲ τὸ τελευταῖον παραλείπεται, (παραλείπεται Sieb.) ὡς μὴ πρὸς ὁ βούλεται Ἰλλάτων χρήσιμον ὄν. Ἄλλως. Σκόλιον λέγεται ἡ παροῖσιος ὥδῃ, ὡς μὲν Δικαιάρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγῶνων, ὅτι τρεῖς γένη ἦν ὧδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἠδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς· [Sieb. scribi vult: ὑπὸ πάντ. ἠδόμενον, τὸ δὲ ὑπὸ πάντων μὲν, οὐδ' ὁμοῦ, ἀλλὰ καθ' ἕνα ἐξῆς κ. τ. λ. v. Schol. Arist. Ran. 1327. Vesp. 1231. Athen. XIV. p. 694.] τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνειτατων, ὡς ἔτυχε, τῇ τάξει· ὧ (ὁ Sieb.) δὴ καλεῖσθαι Σκόλιον. ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φύλλης ὁ

οὖν, διὰ δὲ τὴν μυρρίνης σκολιὴν διάδο-
τη καὶ τὰς ῥόδους σκολιὰς καλεῖσθαι. |
Ἀθήνησιν ἐν τῷ Πρωτανείῳ παρὰ πότι
ἤδeto εἰς τινας, ὡς περ εἰς Ἀρμόδιον,
Τελαμῶνα· εἰρησθαι δὲ αὐτὸ σκόλιον·
φρασιν, ὅτι ῥάδια καὶ ὀλιγόστιχα ὡς ἐπι-
ἤδeto, ἃ ἐκαλεῖτο σκόλιον, ἀντιπροτενεῖ
λήλοις τῶν συμποτῶν, καὶ ἠλέγχοντο οἱ μ
ὡς ἄμουσοι.]

L. 26. Πλουτεῖν ἀδόλως, ὁ ποιητὴς φησι
χρηματιστῆς ὅπως ἂν τύχη, καὶ εἰ μετὰ τι
πλουτεῖν βούλεται.

P. 9. l. 1. Ἰατρὸς] Πρωτὸν φησὶ τὸν ἰα-
τρος γὰρ περὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καθ' αὐτὰ κα-
ὸ δὲ παιδοτρύβης, περὶ τὴν σύνθεσιν ο
τὴν τοιάνδε τῶν μούρων συνθήκην, καὶ
αὐτῶν.

Ib. Χρηματιστῆς] Ἰδοῦ, τὸ ἀδόλως οὐ·
κεν, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ χρηματιστῆς λέγει, ὅς πι-
ταφρονεῖ.

P. 10. l. 1. Ἐλευθερίας] Πῶς ἐλευθερίας

ἔπει οὐχ ὄρῳ πρὸς ἀγαθόν. δυνάμεως δὲ πάσης, τὸ πρὸς τοῦτο ὄρῳν.

[P. 11. l. 1. ἴνα. κατὰ κοινού τὸ εὖ ἴσθι. Sch. Cl.]

[L. 16. πού. ἐν τῇ ποικίλῃ στοῦ. Sch. Cl.]

[P. 12. l. 17. ταύτης τοίνυν τῆς πειθοῦς. πάλιν τὴν εἰδωλικὴν βούλεται λεγεῖν ὁ Γοργίας ῥητορικὴν. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ χείρονος ἤρξατο τοῦ δικανικοῦ· κρεῖττον δὲ δῆλον ὅτι τὸ συμβουλευτικόν· ἐκ τὰγαθοῦ γὰρ τὴν ὑπόστασιν ἔχει· μέσον δὲ τὸ πανηγυρικόν ἀπὸ τοῦ νοῦ προελθόν, καὶ χείρον τὸ δικανικόν, ὡς ἀπὸ ψυχῆς προϊόν. Sch. Cl.]

P. 11. l. 20. Ἴθι δὴ] Ἄρχεται ἐντεῦθεν τῆς πειθῶ διαρεῖν εἰς τε τὴν πιστευτικὴν, καὶ εἰς τὴν διδασκαλικὴν. ἴσθι δὲ προσθεῖναι, καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν, οἶον, τὰ τῷ αὐτῷ ἴσα, καὶ ἀλλήλοις ἴσα.

P. 15. l. 5. Οὐδ' αὐτός πω] Ἐαυτὸν ὁ Σωκράτης ποιῶ τῷ Γοργίᾳ συμφυρόμενον, ἵνα εἰς διαλεκτικὴν αὐτὸν συνουσίαν προκαλέσῃται.

[L. 5. ἡ ἀρεσις τριττὴ· ἡ προσώπων ἢ πραγμάτων ἢ συναμφοτέρων· ἐν πᾶσι δὲ τούτοις οἱ τεχνικώτατοι ἂν ἄριστα συμβουλεύσαιντο ἐν γε πόλει εὐνομούμενην - ἐν δὲ μὴ τοκύντῃ ὁ ῥητορικὸς πάντα ὑποδέσεται. Sch. Cl.]

[P. 15. l. 5. ἀρχαιότερος Θεμιστοκλῆς Περικλέους ἔτι σοι πλείοσι τῶν πενήκοντα. Sch. Cl.]

P. 15. L. 8. Τοῦ διὰ μέσου τείχους] Διὰ μέσου τείχος λέγει, ὃ καὶ ἄχρι νῦν ἴσθιν ἐν Ἑλλάδι. ἐν τῇ Μουνυχίᾳ γὰρ ἐποίησε καὶ τὸ μέσον τείχος, τὸ μὲν βάλλον ἐπὶ τὸν Πειραιῶ, τὸ δὲ ἐπὶ Φάληρα, ἐν, εἰ τὸ ἐν καταβληθῆ, τὸ ἄλλο ὑψηροτέρῃ ἄχρι πολλοῦ. Σωκράτης δὲ νεώτερος μὲν Θεμιστοκλέους, σύγχρονος δὲ Περικλέους, ὡς διὰ τούτων δηλοῦται.

χοροί; Κρωτῖνος ἐν Ὡραῖς· Ἔδει παρὰ
εὐξαιτο ἔμβραχυν. Schol. ined. ap. Heima-
T. I. p. 1191. et Routh. Ἐμβραχυν ἐπα-
ἀκουστέον ἀντὶ τοῦ συκτόμως ἢ ἀπλῶς ἢ
καθόλου. Sch. Cl.]

L. 19. Ὀρθῶς] Ὀρθῶς περὶ τὴν διάνο-
περὶ τὴν φράσιν. [Cod. Reg. - τῆς διο-
φράσεως.]

[L. 22. Glossa cod. Meerm. τελευτῶντες
τοῦ λόγου ἐλθόντες.]

P. 18. l. 18. Ἴσως μέντοι] Λέδοικαν ὁ Ἰ-
φεύγει τὴν διάλεξιν· αἰτιᾶται δὲ τοὺς πα-
νούργως, ὡς οὐκ ἀνεξομένους.

L. ult. Προῦργιαύτερον] προτιμότερον.

P. 19. l. 13. Πητορικόν] Ἐντεῦθεν ὁ
τοῦ τρόπου τῆς ἀποκρίσεως Γοργίου
ἔλεγχος.

[P. 19. l. 1. ὁ μὲν Χαιρεφῶν ἐφέται τ-
τικῶν λόγων ὡς ἀγαθῶν προηγουμέν-
δεύτερον δὲ λόγον, ἠδέων· φιλόσοφος γὰρ
Καλλικλῆς ἐφέται αὐτῶν προηγουμένως ὡς

[P. 21. l. 6. *ἔχει δὴ ἀντι τοῦ μέμνησο.* Sch. Cl.]

P. 21. l. 26. Ἦτοι [ἴμο Μέμνησαι οὖν λέγων ὀλλυψ] πρότερον] Ὁ τρίτος δὲ ἐντεῦθεν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικτικὸς ἔλεγχος.

[P. 22. l. 1. ὡσαύτως δὲ οὕτως. Ἡ ἐκ παραλλήλου χρήσις τῶν ἐπιβημάτων Ἀττική· ὡς τὸ, ἐγὼ εἶμι· καὶ ὡς τὸ, ὅς καὶ αὐτὸς τῶν σπονδαίων καὶ φίλων. Sch. Cl.]

P. 23. l. 15. Ἀναθίσθαι] τὸ θέσθαι τὸ ἀντικείμενον τῷ ἤδη κειμένῳ.

P. 24. l. 16. Συγγράμματι] ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι οὐχ ὁ ἐξ ἀρχῆς τοῦ Πάλου λόγος αὐτοσχέδιος ἦν, ἀλλὰ σύγγραμμα.

P. 25. l. 2. Ἐπιτηδεύσεις] Ἰστέον, ὅτι διαφέρει Ἐπιτήδευμα καὶ Ἐπιτήδευσις. αὕτη μὲν γὰρ ἐνέργειαν δηλοῖ· ἐκείνο δὲ οἷον οὐσίαν, ὡς φησι Πλούταρχος. Οὕτως οὖν καὶ Ἀκοή, καὶ Ἀκουσις, καὶ Ψόφος, καὶ Ψόφησις, τὰ μὲν οἷον οὐσίαν τὰ πρῶτα, τὰ δὲ οἷον ἐνέργειαν.

P. 27. l. 7. Πολιτικὴν] Ἡ πολιτικὴ διαίρειται ὡς οἷον εἰς μέρη, τὴν νομοθετικὴν καὶ δικαστικὴν· αὐτὰς γὰρ ἀλλήλων προσδέοντα· τὰ δ' ἀντιδιαίρουμένα, οὐ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁ αὐτὸς τῆς διαίρεισεως τρόπος.

K. 13. Δικαιοσύνην] Δικαιοσύνην, ἀλλ' οὐ δικαστικὴν προσεῖπεν, ἵνα μὴ τὸ δικαστικὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ διανεμητικὸν, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὴν τῆς ψυχῆς εἰς ἑαυτὴν ἐνέργειαν, περιλάβῃ τὸ ὄνομα.

P. 28. l. 3. Ἀποθανεῖν] Ἡ ὡς τῶν ἀνοήτων τοῦτο αὐτοῦ καταψηφισαμένων, ἢ ὡς ἀπελαθέντα ὑπ' αὐτῶν, καὶ τοῦ ἐκ τῆς λατρείας μισθοῦ στερούμενον, σπᾶναι τῆς τροφῆς ἀποθανεῖν.

P. 29. l. 1. Καὶ γὰρ ἄν κ. τ. λ.] Ἐπὶ γὰρ τῶν περὶ σῶμα ἢ διαφορὰ τούτων γνωσθῆναι εὐχερῆς·

οια την απαιτην, και να κρινομεντες. οσω τωσ
ηπάτηνται.

L. 6. Σὺ γὰρ τούτων ἔμπειρος] Τούτοις
τὸ ἐκ τῆς Ἀναξαγόρου δόξης εἰς παροιμί
ἤδει δὲ τοῦτο ἐκ Γοργίου, ὃ δὲ ἐξ Ἐμπεδο
διδασκάλου αὐτοῦ· οὗτος δὲ φιλόσοφος
φιλοσόφων δόξας καὶ ἠπίστατο, καὶ ἐδί
διὰ τῆν τῶν ὀνομάτων παρίσωσιν τοῦ,
λα. [Nugae] — [Ἀναξαγόρειος γὰρ ἦν
ρέσει ὁ Πῦλος καθάπερ ὁ Γοργίας Ἐμ
Sch. Cl.]

[Schol. in Marg. cod. Meerm. τὸ δὲ ὑπὲρ
ρου θρυλλοῦμενον, τοῦτ' ἦν· ὁμοῦ πάντ
ἦγουν πράγματα.]

L. 9. Ὁ μὲν οὖν ἐγὼ] Ὁ Πλάτων ἐντι
κέχρηται τῷ Ἀττικῷ σχηματισμῷ κατακόφι
λουμένῳ ἀμερίστῳ. Τοῦτο δέ ἐστι, τὸ ἐχ
πολλοὺς λεγομένους συνδέσμους, μηδαμῶ
ᾧρα γὰρ πῶς· ὃν μὲν οὖν ἐγὼ· ἴσως μὲν
μὲν· ἐάν μὲν οὖν καὶ ἐγὼ.

L. 10. Ἀντίστροφον] Τὸ λείπον τοῦ τῆ

[P. 30. l. 9. τὸ ἀμφιγνοεῖν τοῦ ἀγνοεῖν ταύτη δια-
φύρει, ἢ το μὲν ἀναίρεσιν ἔχει παντελεῖ τοῦ γι-
νωσκῆναι, το δὲ ἀμφιβολίαν καὶ ἀγνοίαν τοῦ ἀλη-
θοῦς. Δωριεῖς δὲ αὐτὸ καὶ ἀμφιγνῶμόν φασιν.
Sch. Cl.]

P. 30. l. 12. Δύο ἄμα] τὸ, τε βούλεσθαι, καὶ τὸ
δοκεῖν. Τοῦτο μὲν γὰρ κατὰ φαντασίαν ἐστὶ τὴν
τυχοῦσαν· τὸ δὲ βούλεσθαι πάντως πρὸς τὸ ἀγαθὸν
ἔτιοτείνεται.

L. 26. Μὰ τὸν] Ἑλληνικῶς ὄμνυσι πρὸς τε εὐλαβείας
καὶ προμύτητος ἐνδειξιν.

P. 31. 15. Οὗτος ἀνήρ] Ὁ Πῶλος, ὡς παρὰ
πόδας τοῦ Σωκράτους ἐναντία λέγοντος πρὸς ἑαυ-
τόν, καὶ ποιεῖν ἢ δοκεῖ αὐτῷ τὸν ῥήτορα, καὶ μὴ
ποιεῖν ἢ βούλεται, ὡς περ ἐκπεληγμένους, ταύτην
ἀφήσει τὴν φωνήν, οὗτος ἀνήρ, ὡσανεὶ ἔλεγεν·
ὁ ἄνθρωπος οὗτος τί πάσχει; οὕτω τῶν ἑαυτοῦ
λόγων [Cod. Par. οὗτος τοῦ ἑαυτοῦ λόγου] ἐπιλέ-
λησται. ἐφ' οἷς ὁ Σωκράτης, ὑποτεμῶν τὸν τοῦ
Πῶλου λόγον, μεταξύ φησιν, ἐπιμένων τῷ παραδόξῳ
τῶν λόγων· Οὐ φημι ποιεῖν αὐτοὺς ἢ βούλονται·
ἀλλὰ μὴ ἔλεγχε· ὡσανεὶ ἔλεγεν· Ἐμοὶ μὲν ταῦτα
δοκεῖ, καὶ ἐγὼ ταῦτα φημι, τὸ τοὺς ποιῶντας ἢ
δοκεῖ αὐτοῖς ὄλγα νοῦ, μὴ ποιεῖν ἢ βούλονται. εἰ δὲ
σοι οὕτω μὴ δοκεῖ, μὴ ἀγανάκτει, ἀλλὰ τὸν λόγον
ἔλεγχε.

L. 20. Ὡ λῶστε Πῶλε κ. τ. λ.] Καὶ γὰρ Γοργίας, καὶ
τοὺς κατ' αὐτὸν, αἱ παρισώσεις ἐπετηδεύοντο.

P. 32. l. 4. Χρηματισμόν] τὸν τῶν χρημάτων
πόρον.

L. 19. Ἄ ἐνίοτε] Ταῦτα μετέχειν δύναται τῶν
ἄκρων, ταῦτα δὲ οὐ.

P. 33. l. 17. τί οὐκ ἀποκρίνεται [sic.] ὁ μὲν Γορ-
γίας ἐπιεικέστερος ὢν καὶ ἐτοίμως ἀπελογεῖτο καὶ
ἐτίθει τὰ ἐρωτώμενα· ὁ δὲ Πῶλος σιωπῆ αὐθα-

δίστορος ὢν· ὁ δὲ Καλλικλῆς παντελῶς ἀνευθερί-
 άστως οὐδὲ ἀνέχεται τῶν συλλογισμῶν κ. τ. λ.
 Schl. Cl.]

P. 34. l. 8. Εὐφήμει] σιώπα, μὴ ἀκαιρολόγει.

L. 10. Ἀζηλώτους] Ἀζηλώτος γὰρ ἔστιν, ὅστις ἔχει
 τι, ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν. Ἀθλιος δὲ, ὃ πύ-
 θεσιν ἀνηκέστοις ἐπισχόμενος.

L. 20. Ἦτιον] Τὸ Ἦτιον ἐπὶ τοῦ ἄκοντος ἀποθή-
 σκοντιος ἀδίκως, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἐλλείδας ἔχοντος ἐπιδῶσαι
 εἰς ἀρετὴν· ἐπὶ δὲ τοῦ σπουδαίου ἀντὶ τοῦ οὐδαιμῶς
 ἀποδεκτέον.

[P. 35. l. 7. ὑπὸ μάλης πάντες παλαιοὶ προφί-
 ρονται ἐνικῶς· τάττονται δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κρη-
 φῶς τι πράττειν, καὶ αἰεὶ μετὰ τῆς προθέσεως,
 ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀροβον [T. II. p. 848.
 Reisk.]. ἀλλὰ μὴν οὐχ εἰς οὐδὲ δύο ταυτ' ἴσασιν, οὐδ'
 ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορῇ.
 πληθυντικῶς δὲ οὐ μάλας λέγουσιν, ἀλλὰ μασχάλας,
 καὶ ἄνευ τῆς προθέσεως· Ἀσιας ἐν τῇ πρὸς Με-
 τάνειραν ἐπιστολῇ [T. VI. Or. Gr. Reisk. p. 34.]
 καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας
 δασείας. Τὸ μέντοι ὑπὸ κόλπους ταυτὸν καὶ αὐτὸ
 κατὰ τὸ σημαϊνόμενον ὑπάρχον ἀμφοτέρως ἐχρήσα-
 το, ἐνικῶς φημὶ καὶ πληθυντικῶς καὶ αἰεὶ μετὰ
 τῆς προθέσεως, οἷον, ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ κόλπους.
 Schl. Cl.]

P. 35. l. 11. Τεθνήξει] Ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθη-
 κοῦ, τοῦ Τεθνήξεται, καινοπρεπῶς παρελήφθη.
 [ἐνέργεια ἀντὶ πάθους, ἀττικῶς. Schl. Cl.]

[L. 12. κεφαλῆς - κατεαγῆναι. καὶ τοῦτο Ἀτι-
 κόν· τὸ γὰρ κοινόν, τὴν κεφαλὴν κατεαγῆναι· τὸ
 γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν· οἷον ἔφαγον τοῦ
 ἄρτου· οὕτως οὖν καὶ κατεάγην τῆς κεφαλῆς.
 Sch. Cl.]

P. 36. l. 3. Σκεψώμεθα] Ἐντεῦθεν ὁ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας ἐπεισέρχεται λόγος.

L. 10. Ὅρον] οὐχ ὄρισμόν λέγει, ἀλλὰ τίνα τρόπον καὶ διορισμόν.

L. 15. Χαλεπὸν] Κατ' εἰρωνείαν τοῦτο φησὶν, ὡς φίλοι τὸ ἐπαγόμενον.

L. 19. Φλυαρίας] Φλυαρία παρα Πλάτωνι πανταχοῦ πᾶν τὸ περιττόν, εἴτ' ἐν λόγοις εἴτ' ἐν πράγμασι.

P. 37. l. 4. Μέγαν βασιλέα] τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα.

L. 6. Παιδείας — δικαιοσύνης] Παιδεία, ἡ ἐξ ἀρχῆς τροφή. Δικαιοσύνη, ἡ τελεία ἀρετή.

L. 20. Τὸν δεσποτὴν καὶ θεῖον] Τὸ μὲν δεσπότην ἀνελεῖν, παράνομον· τὸ δὲ θεῖον, ἀνοσιουργὸν παρῶσθησι τὸν Ἀρχέλαον, εἶπερ ἐν τάξει πατέρων οἱ θεοί.

L. 23. Ἀνεψιὸν] τὸν παρ' ἡμῖν ἐξάδελφον.

L. 25. Ἡράνισεν] τῆς ταφῆς ἀφέλλετο.

L. ult. Τὸν ἀδελφὸν] Εἰς τὸ Ἀδελφὸν στικτέον, ἕνα τὸ Γνήσιον πρὸς τὸ Περδίκκου υἱὸν ἐξακούηται.

P. 38. l. 9. Ἀπὸ σοῦ] Κατ' εἰρωνείαν καὶ τοῦτο φησὶ.

L. 14. Ἄλλο τι] Ὁ λόγος οὗτος οὐκ ἔλεγχός ἐστιν, φ' με, ἔφησ προῖν, καὶ παῖς ἂν ἐλέγξειεν, ἀλλὰ πρὸς ἄλλο τι εἰρημένος.

L. 20. Ῥητορικῶς] οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὰς τῶν πολλῶν ἡμαρτημένας δόξας.

P. 39. l. 5. Τρίποδες] Τῶν λαμπρῶν ἀναθημάτων, καὶ τῶν πλουσιῶν, καὶ ἐν δυνάμει, μνημονεύει, ὅτι τούτοις μάλιστα οἱ δικασταὶ πιστεύουσι. Διονύσιον δὲ, τὸ τοῦ Διονύσου φησὶν ἱερόν.

L. 10. Ἀναγκάζεις] ταῖς ἀποδεικτικαῖς πίστεσι πείθεις.

L. 12. Ούσιαις] Οἱ ἐν τοῖς δικαστηροῖς τὰ χρέι-
ματα Ούσιαιν φασί. διὰ τοῦτο οὖν ὡς πρὸς ἑν-
τορι διαλεγόμενος, οὕτως εἶπεν· ἔμως προσήθη-
κε καὶ τὴν προσήκουσαν αὐτῷ οὔσιαιν, φημί δὲ
τάληθές.

L. 14. Ὁμολογοῦντα] οὐ μόνον πρὸς τὸν ἐλέγχοντα,
ἀλλὰ πολὺ πρότερον αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν.

P. 40. l. 13. Ἐπὶ Θεῶν] Εἰ ὑπὸ Θεῶν, ἀγαθὴ ἡ
δίκη· τὰ γὰρ ἐκ τούτων τοιαῦτα.

L. 15. s. Φίλον] Οἶχ ὡς ἠμόφρονα, ἀλλ' ὡς ἐπι-
κῶς πρὸς πάντα ἄνθρωπον ἔχων.

L. 27. Χαλεπώτερον] καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν φη-
σὶν, ἢ κατ' ἀντίφρασιν.

P. 41. l. 1. Ἀδύνατον] Ὁ Σωκράτης τῶν παρ' ἐπι-
νοίαν λεγομένων χρήται, εἰπὼν οὐ Χαλεπὸν, ἀλλ'
Ἀδύνατον.

[L. 7. καταπιπτωθῆ· μετὰ πλοσσης χρίσωσιν αὐτόν.
Schol. Meerm. cod.]

L. 13. Μορμολύττη] φοβεῖς. Παρῆκται δὲ τὸ ῥῆ-
μα ἀπὸ τῶν προσωπείων τῶν ἐν ταῖς τραγωδίαις
ὑποκριτῶν, ἃ ἐκάλουν Μορμολύκεια, Δωρμῆς δὲ,
Γόργια. τοιοῦτοις δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τὰ παιδία φο-
βοῦσιν.

[L. 14. ἐμαρτύρου ἀντὶ τοῦ, μάρτυρας προσεκάλεον.
Sch. Cl.]

L. 21. Ἄλλο αὐ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου] Τοῦτο
παράγγελμα Γοργίου, τὸ τὰς σπουδὰς τῶν ἀντιθί-
κων γέλωτι ἐκλύειν, τὰ δὲ γελοῖα ταῖς σπουδαῖς
ἐκκρούειν.

L. 26. Βουλευεῖν λαχῶν] Κληρωτοὶ γὰρ ἦσαν οἱ
βουλευταὶ, ἀφ' ἐκάστης τῶν δέκα φυλῶν εἰς πρὸς
ἓνα ἐνιαυτόν. καθ' ὃ καὶ ἐλέγετο Πρυτανεῖν ἢ
φυλή.

L. 27. Ἐπιψηφίσειν] Ἐπιψηφίσειν ἐστὶ, τὸ τι-
νὸς πρυτανευούσης φυλῆς ἓνα κληρούμενον ἀπ'

αυτῆς τὰς ψήφους ἐκάστων ἀπαριθμῆσθαι, τῶν
 α τεθειμένων δεῖν γενέσθαι, περὶ οὐ ἡ σκέψις,
 καὶ τῶν ἀπαγορευόντων, καὶ ἔτι τὰς τῶν ἀμφι-
 δάλλειν λεγόντων, ἀποφαίνειν τε εἰς τὸ κοινόν,
 ἴσως τούτων αἱ ψῆφοι, πλείους, ἢ ἐλάττους, ἢ
 ἰσατέρη, ἐξ ὧν τὸ πρακτέον, ἢ μὴ, διακρίνεται.
 καὶ ὁ τοῦτο ποιῶν, οὗτος ἦν ὁ Ἐπιψηφίζων λε-
 γόμενος.

P. 42. l. 1. Ἐπιψηφίζων τοὺς παρόντας] ἀπὸ
 τοῦ, ταῖς ψήφοις τῶν παρόντων κρίνει τὴν ἀλή-
 θειαν. [ἀπὸ τοῦ, ἐπιμαρτυρεῖν καὶ ἐπικυροῦν τὸν
 λόγον ὃν σὺ λέγεις· ἢ δὲ σύνταξις πρὸς αἰτιατικήν.
 Sch. Cl.]

L. 10. Καὶ ἐμὲ καὶ σὲ] Κατὰ τὰς κοινὰς καὶ ἀλή-
 θεις ἐννοίας δηλονότι.

L. 19. Λέγε δή μοι] Τῶν δύο προβλημάτων τοῦ
 ἐρώτου ἐντεῦθεν ἢ κατασκευῆ, τὸ χεῖρον τοῦ ἀδικεῖ-
 σθαι τὸ ἀδικεῖν.

P. 43. l. 13. Ἐπιτηδεύματα] Ἐπιτηδεύματά ἐστι
 τὰ διὰ μόνων τῶν ἐθῶν μελετώμενα.

L. 16. Μαθημάτων] Μαθήματά ἐστι, τὰ κατὰ τὰς
 τέχνας καὶ ἐπιστήμας διὰ διδασκαλίας τοῖς ἀνθρώ-
 ποις παραγιγνόμενα.

P. 45. l. 8. Μετὰ τοῦτο δὲ] Τοῦ δευτέρου προβλή-
 ματος κατασκευῆ, ὅτι τῶν ἀδικούντων κρείττων ὁ δι-
 κην δίδους, ἢ ὁ μὴ.

P. 45. l. 17. Εἰ τίς τι ποιῆ] Ἐκ τούτου δήλον, ὅτι
 τὸ νοεῖν καὶ βαδίζειν, οὐ ποιεῖν ἐστίν, ἀλλ' ἐνεργεῖν
 λόγον· οὐ γὰρ πρὸς τὴν πάσχον γίνονται.

P. 46. l. 15. Κολαζόμενος] Κολάζεσθαι ἐστὶ κυ-
 βλωσ, τὸ τῆς πονηρίας κολοῦεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐλαττοῦ-
 σθαι, ἢ ἐμποδίζεσθαι.

P. 46. l. 26. Ἀρ' οὖν τοῦ μεγίστου] Ἐντεῦθεν ἀπο-
 βέλκνυται, οἷου μεγίστου κακοῦ ἀπαλλάττεται ὁ δίκαιος
 ἰδούσ.

P. 49. l. 17. Δεύτερος] Δεύτερος, οὐ πρὸς η-
δαιμονίαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ τεταχθαι μέσος τῶν
τριῶν.

P. 50. l. 19. Συλλογισώμεθα] Σημειώνεται, ὅτι
Ἀριστοτέλης τοῦ συλλογισμοῦ τὸν ὄρον ἐντεύθεν ἐλά-
φει σχεδὸν αὐταῖς λέξεσιν.

P. 51. l. 14. Ἐξοντα] Προσυπακουστέον, τὸ πρὸς
κακοδαιμονίαν.

L. 17. Δώσει δίκην] Τάχιστα δώσει δίκην, κατὰ
τὸν δικαστήν, δηλαδὴ τὸν οἰκίον λογισμὸν, βασιλεύ-
ζοντα αὐτοῦ τὰς φαντασίας, καὶ κολάζοντα τὰ παρα-
λόγους ἐννοίας. Οὐκ εἰσάγειν οὖν εἰς δικαστήριον,
ἀλλὰ νοθεύειν καὶ ἐπιπλήξιν ἐφ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰ-
κίους ἄγειν παρακελεύεται.

P. 52. l. 21. Εἰ ἄρα δεῖ] Φησὶν ὅτι, εἰ δέ τίς
τις ἐχθρὸς σοῦ, μὴ ἀδικεῖ δὲ σέ, ἀλλὰ ἄλλον τινά,
μὴ θελήσεις αὐτὸν δοῦναι δίκην, ἀλλὰ καὶ βοή-
θησεις αὐτῷ, εἰ δύνασαι, ἵνα ἔτι πλέον τιμω-
ρηθῇ.

P. 53. l. 14. Οἷον] ἀντὶ τοῦ, θαυμαστὸν ἐνταῦθα.

P. 54. l. 18. Ἐμπληκτος] Γράφεται καὶ, ἐκβλητος.
[Κλεινίσιος· ὁ υἱὸς τοῦ Κλεινίου Ἀλικεβιάδης. Cod.
Meerm.]

[Lin. 25. ὁμολογήσει Καλλικλῆς· οὐδέποτε σπυ-
τῷ συμφωνήσεις, ἀλλ' ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ διαφωνή-
σεις τυφλώτων. Olymp. ap. Ruhnk. ad. Vell
II, 63.]

P. 55. l. 4. Νεκμεύεσθαι] μέγα φρονεῖν, κομπεῖν
[ἐπαίρεσθαι. Meerm.]

L. 22. Φορτικά καὶ δημηγορικά] Φορτικά ἴσθαι,
τὰ βάρως ἐμποιοῦντα· Δημηγορικά, τὰ πρὸς τῶν
τῶν πολλῶν βλέποντα δόξαν. [Idem in cod. Aug.
superscr.]

L. 28. Τὸ Σοφὸν] ἀντὶ τοῦ, σόφισμα. [ut cod
Aug

[P. 56. l. 5. *ἰδιώκαθες. ἰδίωκες.* Schol. cod. Clark. et Olymp.]

[P. 56. l. 10. *προπηλακιζόμενος· ὑβριζόμενος, ἔξουθενούμενος.* Schol. Clark.]

P. 58. l. 3. *Ἐπὶ τὰ μελλῶ*] *Μελλῶ φησὶν ὁ Καλλικλῆς, τὴν κατ' αὐτὸν ῥητορικὴν· ἴσως δὲ καὶ τὴν τυραννίδα, ὡς ὕστερον δηλώσει.*

L. 10. *Τῶν νόμων*] *Ἀπαριθμησὶς ὧν οἴεται ψευδῶς Καλλικλῆς ἀπειρον εἶναι τὸν φιλόσοφον.*

L. 12. *Συμβολαίοις*] *Συμβόλαια παρὰ τοῖς ἄτακτοῖς, αἱ ἀσφάλειαί, καὶ συγγραφαί, καὶ συνθήκαι πόλεων, καθ' ἃς τὸ δίκαιον ἀλλήλαις ἐνεμον.*

L. 15. *Ἡθῶν*] *Ἡθῆ τὰ ἐν ἴθει κείμενά φησι.*

L. 20. *Τὸ τοῦ Εὐριπίδου*] *Τὰ ἱαμβεῖα ταῦτ' ἐστὶν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου, ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα. οὗτοι δὲ Ἀντιόπης υἱοί. [add. Olymp. ad h. l. ap. Valcken. Diatrib. in Eur. Fr. p. 70.]*

L. 27. *Παιδείας*] *Παιδείαν φησὶ τὴν περὶ τὰ μαθήματα ἐν παισὶ τροφήν τε καὶ ἀγωγήν.*

P. 59. l. 9. *Πικρὸν τί μοι δοκεῖ χρῆμα*] *Τὸ διαλέγεσθαι παιδίριον, πικρὸν τί δοκεῖ, ὡς παρὰ φύσιν καὶ βλαῖον ὄν· καταγέλαστον δὲ, ὅταν ψελλίζηται ἀνήρ, καὶ πληγῶν ἄξιον, ὅταν παύσῃ. ἀνανδρα δὲ, ἄμφω, οὐχ ὡς γυναιξίν. ἀλλ' ὡς παιδίοις πρόποντα.*

[P. 60. l. 2. Schol. cod. Aug. ap. Fisch. ad Crit. I, 7. *ἐπιεικῶς· ἱκανῶς· ἐπὶ τὸ (log. ἐπιεικ. ἔχω καὶ) φιλικῶς, παρὰ Πλάτωνι.*

P. 60. l. 6. *Ὅτι ἀμελεῖς*] *Καὶ ταῦτα τὰ ἱαμβεῖα τοῦ Εὐριπίδου ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀντιόπης δράματος ἔληφεν. Σιόπει δὲ, ὅπως δεῖ χρῆσθαι ταῖς μακροτέραις ῥήσεσι τῶν ποιητῶν, μὴ αὐτοὺς διόλου τιθέναι τοὺς στίχους, ἀλλὰ τι καὶ λέξεως πιεζοτέ-*

ρις [των πεζοτέρων Sieb.] εὖ πως αὐτοῖς ἠομιζαί. Ο τῶν στίχων δὲ τοῦς οὗτος· Ὁ Ζηθός ἦσιν οἱ τῶν Ἀμφίωνι, μουσικῶν ὄντι· Πέριον τὴν λυραίν, ἀχρηστο δὲ ὄπλοις. οὕτω καὶ Καλλικλῆς λέγει Σωφροῦται· Ἄφρις φιλοσοφίαν, ἀφρὸν δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ δίκαιζε. [Similia Olymp. p. Valck. Diatr. in Fr. Eur. p. 83.]

L. 8. ὄρας πῶς, Εὐρῶν γυναικῶδει εἰρηκίτος αὐτὸς μευρακῶδει εἶπε. [mp. p. Valck.]

L. 21. Φαύλου, ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς. τὸν γὰρ οὐ σημαίνει τὸ κικουῦ· ἤδη γὰρ εἶπε μοχθηροῦ. Olymp. p. Ruhnk. ad. Tim. p. 269.]

P. 61. L. 1. Ἀγροικότερον] ἀντὶ τοῦ, σκληρότερον.

L. 5. Παῦσαι δὲ ἐλέγχων] Ἐν ἄλλῳ πρόσκειται, παῦσαι μεταλλῶν. [Leg. ματαίῶν vel ματαιαῶν ut cod. Reg. v. Routh. in Corrig. ad p. 436. et Heind.]

L. 4. Καὶ ἄσκει] Γράφεται, καὶ δόκει.

[L. 6. παῦσαι τούτων, ἐξ ὧν ἐν κενοῖς καὶ μεταλλοῖς κατοικήσεις οἴκοις. οὐδὲν γὰρ ἐκ τούτων κερδανῖς. Olymp.]

L. 8. Βλος] ὁ πλοῦτος. Δόξα δὲ, ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐδοκίμησις.

L. 11. Λίθων] Ἰστέον, ὅτι τὴν λίθον δι' ἧς δοιμάζουσι τὸν χρυσόν, οἱ μὲν ἰδίως Βάσανον, οἱ δὲ Ἀνδριαν καλοῦσιν.

[P. 61. 17. Ἐρμαιον, τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, (τῷ Ἐρμῇ addit. Aug.) ἕς οἱ ὁδοιπόροι κατασθίουται. Schol. Clark. et Aug. τοιοῦτω· βασανιστῆ δῆ. Cod. Meerm.]

[P. 61. l. 21. Τρία] Ὅτι τρία ἐστὶν οἷς κρήνηται ψυχῇ, ἐπιστήμη, δόξα ὡς φρονίμου τα καὶ εὐνοῖα, παρρησία. [Schol. Clark.:

σοφίας ἐνδεῖα

ἐπιστήμη

- γύνης παρουσία παρόησια
 ιτη δόξα ὡς φρονίμου καὶ εὐνου.
 id p. 62. l. ult. spectant.]
 22. Πάντα ἔχεις] Προσυπακουστέον, ὡς σύ τε
 αὐτὸς ὁ πολὺς τῶν ἀνοήτων συρφετός.
 2. l. 11. Ἀφιδναῖον] Ἀφίδνα, δῆμος Αἰαντίδος
 , ἐξ οὗ οὗτος.
 12. Χολαργεύς, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐξ
 105.
 13. l. 5. Ποῖόν τινα] Τὸ μὲν Ποῖον τὴν εἰδικὴν
 νει ἀρχὴν, τουτέστι, δίκαιον, ἢ ἄδικον· τὸ δὲ,
 ἐηθεύειν, τὴν ποιητικὴν, ἀντὶ τοῦ, δημαγωγίαν
 καὶ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν· τὸ δὲ, καὶ μέγρο
 ἰον παιδείας χάριν, ἢ περαιτέρω μέχρι τοῦ ἀκρι-
 3. Οὐχ ἐκῶν] Ἰδοῦ, ἀκούσια τὰ ἁμαρτήματα φη-
 ἀκούσιον γὰρ τὸ ψεῦδος. παραλογιζόμεθα δὲ
 5 κατὰ τὴν καθόλου πρότασιν.
 10. Ἰκανῶς] Ἰκανῶς ἐνταῦθα τὸ μετ' ἀποδείξεως
 11.
 14. Βλάκα] Βλάξ, ὁ χαῖνος τῆ προαιρέσει. εἴ-
 δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ βεβλάφθαι τὰς φρένας, ἢ ἀπὸ τοῦ
 οὔ, οἶον μάλαξ τις ὦν· ἐπειδὴ δὲ τὸ μ τῶ λ
 ιλοκον, ἀντὶ τοῦ μλάξ γένοσε βλάξ. [Similiter
 p. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 61.]
 14. l. 1. Ὡς τὸ κρεῖττον] Σημαίνεται, κατ' ἀρε-
 ἄλλον. Βέλτιον δὲ ἄμεινον. κατὰ δὲ τὴν τοῦ
 105 ῥώμην μᾶλλον ἰσχυρότερον κρεῖττον.
 64. l. 19. Ἔστι ταῦτα, ἢ οὐ;] Σκόπει ἐκ
 115 τὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις τοῦ Καλλικλέους
 , τοῦ, ἔστι ταῦτα, ἢ οὐ; καὶ τοῦ, νομί-
 120 , ἢ οὐ; καὶ τοῦ, μὴ φθόνει μοι ἀποκρί-
 125 .
 54. l. 28. Κινδυνεύεις] τουτέστι, φαίνῃ· ὅπερ

ἀμφι...ων ὡς περ εἴρηκε, τὸ βαρὺ τῶν ἐλέγχων παρο-
μυθοσκενος.

P. 65. l. 6. Οὐτοσὶ ἀνήρ] Ὅρα τὴν πρὸς ἑτέροις
τοῦ λόγου ἀποστροφὴν, ὅσην τοῦ Καλλικλέους καὶ κα-
τὰ τὸ σχῆμα θρασυτήτα δείκνυσιν.

L. 12. Συρφετὸς] ἀγ-... ὁδῆς ὄχλος, ὡς τῶν, ἢ
λόγος, ἢ ἐξ ἀνέμου συλλεγεμένη κόπρος, καὶ φου-
ρανώδης.

L. 17. Τοπάζω] ὑπονοῶ, εἰκάζω.

L. 24. Προδίδασκε] Περιττεύει ἢ πρόθεσις, Ἀ-
τικῶς.

L. 25. Εἰρωνεύη] Εἰρωνεία ἐστὶ προσποίησις ἀδυ-
ναμίας, ὣν τις δύναται ποιεῖν· ἐξ ἧς καὶ τὸ Εἰρωνεῖον
ῥῆμα. ταύτη δὲ τὴν Ἀλαζονείαν ἐναντίαν εἶναι. ἰσχυ-
ρὰ γὰρ Ἀλαζονεία προσποίησις δυνάμεως ὣν τις οὐ δύνα-
ται ποιεῖν.

Ibid. Μὰ τὸν Ζῆθον] Ὅμνυσι κατὰ τοῦ Ζήθου,
ὡς τινὸς τῶν ἡρώων ὄντιος, ἢ ὡς χαριζόμενος Καλλι-
κλεῖ, ἐπειδὴ τῆ τούτου ῥήσει πρὸ μικροῦ εἰς τιμωρί-
σιν ἐχρήσατο.

P. 66. l. 8. Δοκεῖς βούλεσθαι λέγειν] Ὡς οὐδὲ φρά-
σαι δυναμένον τοῦ Καλλικλέους, ἅπερ ἐθέλει, ὁ Σω-
κράτης καθάπτειται.

[L. 13. ἔχε δὴ· ἀντὶ τοῦ, μέμνησο τῶν ῥηθέντων.
Schol. cod. Clark. et Reg.]

L. 14. Πολλοὶ ἀθρόοι] ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ. οὐ γὰρ ἄ-
τι πολὺν, τοῦτο καὶ ὁμοῦ. διὰ τοῦτο οὖν πολλοὶ
ἀθρόοι φησίν.

[L. 21. ἐκτέον· ἄξιον ἔχειν. Schol. cod. Meerm.]

P. 67. l. 16. Ἀεὶ ταυτὰ] Οἰκειότερον γὰρ ἐπ-
στήμης, τὸ ἀεὶ τὰ αὐτὸ περὶ τῶν αὐτῶν λέγειν, ἢ τὸ
ἕτερον.

P. 68. l. 17. Τί ἢ τί] Ὁ Καλλικλῆς συνεῖς τοῦ-
των οὐδὲν, ὑπολαβὼν δὲ διαίρειν τινὰ περιέχειν
τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σωκράτους, ἀξιοῖ σαφῶς αὐτὸ

εἰπεῖν· τί ποτέ ἐστιν ἑκάτερον, ὧν ἀντιδιαριεῖν βούλεται. διόπερ φησὶ, τί ἢ τί.

L. 24. Ἡδύς εἰ] Κατ' εἰρωνεῖαν τοῦτο φησὶ Καλλικλῆς.

L. 25. Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν γνῶσθῃ] ἀντὶ τοῦ, οὐδεὶς ἐστίν, ὃς οὐκ ἂν μοι μαρτυρήσειεν, ὅτι λέγων τοὺς σώφρονας οὐ λέγω τοὺς ἡλιθίους, τουτέστιν, οὐδεὶς ἐστίν ἀνθρώπων, ὃς τοὺς σώφρονας ἡλιθίους λέγει. πρὸς ὃν ὁ Καλλικλῆς τοῦναντίον φησὶν, ὅτι πάνυ πολλοὶ οἱ τοὺς σώφρονας λέγοντες ἡλιθίους.

L. 27. Ἐπεὶ πῶς ἂν] Ἐντεῦθεν ὁ περὶ τῆς τελικῆς αἰτίας τῶν ἠθικῶν λόγος. ἔστι δὲ ἀρχὴ κατὰ Σωκράτην τῶναυθά· κατὰ δὲ Καλλικλέα, αἰσχρὰ ἡδονή.

P. 69. l. 27. Ἐπικουρίαν] ἢ τὴν ἐκ πλοῦτου καὶ περιουσίας, ἢ τὴν ἐκ τῆς παρὰ τῷ Καλλικλεῖ καλουμένης φρονήσεώς τε καὶ ἀνδρίας.

P. 70. l. 3. Οὐκ ἀγεννώς] ἀντὶ τοῦ, ἀτενώς καὶ ἀκάμπτους. [Ἰμο θαρβύαλέως. Hds.]

L. 4. Παρθήσιαζόμενος] ἀντὶ τοῦ, μετὰ παρθήσιας ἀπαρκαλίπτως ὁμολογῶν.

L. 11. Οὐκ ἄρα] Ἀπόδειξις δι' ἐπιχειρημάτων ἐξ, τριῶν μὲν ἐνδόξων, τριῶν δὲ πραγματεωδεστέρων· ὡς τῶν ἐνδόξων τὸ πρῶτον ἐκ τῆς τῶν πολλῶν δόξης εἴληπται.

L. 14. Ὡς γε σὺ λέγεις] Ἐκ τῆς τῶν ποιητῶν ἐκ τῶν Πυθαγορείων.

L. 16. Τίς δ' οἶδεν] Τὰ λαμβεῖα ἐκ τοῦ Φριζου τοῦ δράματος Εὐριπίδου.

Τίς δ' οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν,

Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κῆτω νομίζεται.

[v. Fragm. Eurip. Phryx. 15. Polyid. 2.]

L. 18. Τῷ ὄντι ἴσως] Τὸ ἴσως περὶ τοῦ ἀληθῆ εἶναι τὸν ἐν τῷ μύθῳ λόγον, ἢ μή. τὸ δὲ Τῷ ὄντι, ὅτι ὁ γε μῦθος αὐτὸ τοῦτο τῷ ὄντι καὶ διατεταμέ-

SCHOLIA

ρξεται, τὸ θάνατον εἶναι τῆς ψυχῆς τὴν
 σώματος ζωὴν.

Κομφός] Οὐ τὸν πιθανόν, ἀλλὰ τὸν τεχνικόν, ὡς οὐδὲν φησὶ. Σικελικὸς δὲ ἢ Ἰταλικὸς, οἷον ἔστι. Πυθαγόρειος δ' οὗτος ἦν· ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλος· ὁ δὲ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ τοῦ πενηκοντοῦ ἡμενῆ, ἀφ' ἧς οὗτος τε καὶ Ὀλύμπιος, ὁ μετὰ Σικελὸν δὲ ἢ Ἰταλικὸν φησιν, ἐπειδὴ πλησίον Σικελίας ὁ τε Κρότων καὶ τὸ Μεταπόντιον, αἱ πόλεις, οὐ οἱ Πυθαγόρειοι διέτριβον, ἀλλ' τῆς Ἰταλίας εἰσὶ.

L. 26. Ἀμύητους] Ἀμύητοι, ἡμεῖς οἱ τεθνεώτες, οἱ ἐν σώματι ζῶντες.

P. 71. l. 4. Ἰθῶρ] τὸ ῥευστὸν καὶ ἄστατον τῶν ἡδονῶν.

L. 18. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου] Ἐκ τοῦ γυμνασίου φησὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι τὸ μὲν πρὸ αὐτοῦ ἐπιχείρημα ἐν μύθου προῆκται σχήματι· τοῦτο δὲ, ἐν παραδείγματι. ἦν δὲ ἐκεῖνο μὲν τῶν Πυθαγορείων οἰκίον· τοῦτο δὲ Σωκράτους, ὡς σαφέστερόν τε, καὶ πλημμελότερον.

L. 19. Σκόπει γὰρ] Ἐντεῦθεν αἱ πραγματικώτεστεραι, ὧν τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα ἀπὸ τίνος εἰκότος ἄρχεται.

L. 22. Ὁ μὲν, οἴνου] Οἶνον μὲν, ὡς τροφιμώτατον, γάλα δὲ, ὡς πρώτην τροφήν, μέλι δὲ, ὡς τὴν ἐν τῇ τροφῇ γλυκυθυμίαν παρείληφέν.

L. 26. Πληρωσάμενος] οὐκ ἐμπλησθεῖς, ἀλλὰ προδεῆς ὢν [Cod. Aug. ἀλλὰ πληρωθεῖς ὢν.]

P. 72. l. 16. Χαραδριῶ] Χαραδριός, ὄρνις τις, δεῖ ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει, εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἐκτεριῶντες, ῥῆον ἀπαλλάττονται· ὁθεν καὶ ἐγκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προεὶς ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες·

Καὶ μὴν [ita Sieb., μὴν Ruhn.] καλύπτει. μῶν
 χαραδριὸν περιὰς;

ὡς φησιν Ἰππώναξ. [Olymp. Comm. ap. Ruhnk. ad
 Tim. p. 273. ἡ ζῶον λέγει, ὃ ἐσθλεί καὶ εὐθέως ἐκκρο-
 νει, ἢ αὐτὰ τὰ κοῖλα τῶν πετρῶν, ἃ δέχεται τὸ ὕδωρ
 καὶ ἀποβάλλει.]

L. 17. 8. Λέγεις οἶον] Τοῦτο ἐκ τοῦ ἀπεμφαινοντος
 πρόοισιν.

L. 23. Μὴ ἀκαισχυνῆ] ἀντὶ τοῦ, μὴ αἰσχυν-
 θείης.

L. 26. Κνησιῶντα] ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνή-
 σθαι, ὃ ἐστι κνήθεισθαι.

P. 73. l. 2. Ἄνδρεῖος] ἀντὶ τοῦ, ἀναιδέης, κατ'
 εὐρημίαν.

L. 9. Κινάδων] ἀσελγῶν, μαλακῶν. καὶ Κίναϊδα,
 ἣ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὄρνέου, τῆς ὕγ-
 γος, ὃ καὶ Κινάδιον καλεῖται.

L. 19. Ἴνα δὴ μοι] Τοῦτο φησὶν· ἐγὼ μὲν ἕτε-
 ρον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ ἡδέος διαανοῦμαι· ἀλλ'
 ἴνα μὴ ἀσύμφωνος ὦ ἑαυτῷ, ταῦτα εἶναι φημί τὰ
 αὐτά.

L. 22. Τοὺς πρώτους λόγους] τοὺς ἑαυτοῦ δηλονό-
 τι, ἐν οἷς ἐμέμφετο Γοργίαν καὶ Πῶλον, ὡς παρὰ τὰ
 δοκοῦντα αὐτοῖς δι' αἰσχύνην ἀποκριναμένους. αὐτὸς
 δὲ ἐπηγγέλλετο παρῴρησιαζόμενος πᾶσαν εἰπεῖν τῆς
 ἀλήθειαν.

L. 28. Δινηθέντα] τῷ γὰρ τοῦ κινάδων βλου ἐνό-
 μιστε κακὰ πολλὰ συνεσημαίνετο.

P. 74. l. 12. Ὡ σοφώτατε σὺ] Κατ' εἰρωνείαν ὑπὸ
 Καλλικλέους εἰρηται, ὡς φησὶ Πλούταρχος.

L. 15. Ἀχαρνέυς] Ἀχάρναι, δῆμος Οἰνηίδος, ἐξ οὗ
 οὗτος.

L. 17. Σωκράτης] Τοῦτο φησὶ Καλλικλῆς καθ'
 ὁμοιότητα Σωκράτους.

L. 20. [Ἀλωπεκῆθεν] Ἀλωπεκῆ, δῆμος Ἀντιοχίδος, ἐξ οἷος τος.

L. 21. Τους εὐπράττονας] Τὰ ἀγαθὸν καὶ κατὰ εὐπείην βουλευθεὶς, τὰ μετέχοντα λέγει.

[L. 23. τοῦ τρίτου ἐπιχειρήματος, ὅτι ἐπ' εὐθείας ἐκ τοῦ τὰ ἐναντία μῆτε ἅμα συνεῖναι, μῆτε ἅμα ἀπαλλάττεσθαι. Schol. Clar]

P. 76. L. 2. [Ἡδύ] τὸ ἡδόμενον ληπίων. [Male.]

L. 8. Αἰσθάνη οὖν τὰ συμβαῖνον] Εἰ προηγήται μὲν ἐν τῷ διψῆν λύπη, ἐν δὲ τῷ πίπειν ἐπιγίνεται ἡδονή, καὶ συνπαύρχει αὐτῇ, ἅμα μὲν οὐ παραγλύνεται τὰναντία, καθὼς ἐν τῷ Φαίδων τῇ λύπῃ φησὶ τὴν ἡδονήν· ἅμα δὲ οὐνεσι, καθὼς ἐνταῦθα λέγει. καὶ οὐ μάχεται ἑαυτῶ, εἴπερ ἄλλο μὲν τὸ ἅμα παραγλύνεσθαι, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐναντίων εὐρεῖν· ἄλλο δὲ τὸ συνεῖναι, ὃ ἔστιν ἐπ' αὐτῷ ἰσχωροῦν.

L. 19. Ἀκκλῆ] Τὸ Ἀκκλῆσθαι ἐκ γυναικὸς ἐρησθαι φαοῖν, Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰστοῦ Φοιμάτιον κατὰ ελομένην ἡμέτερον ἀμφιέσασθαι, εἰς τε τὸ κίοντρον βλέπουσαν, πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔφασιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην, ὡς ἑτέρα προσλαλαῖν γυναικί. Μέμνηται ταύτης Ἐρωπίκος ἐν Ἀθηναῖς γοναῖς, καὶ Ἀμφίς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ αὐτῆς δράματι. Ἀκκλῆ οὖν φηοῖν ἀντὶ τοῦ, ἀνοηταίνεις [Ἀκκλῆσθαι et ἀνοηταίνειν Sieb.] οἷα γυνῆ, μὴ εἰδέναι προσποιούμενος [προσποιουμένη Sieb.] [ἀκκλῆειν, τὸ προσποιεῖσθαι, τὸ θρούπτεσθαι, τὸ μωραίνειν. Πέπλασται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ Ἀκκοῦς τῶνος μωροτάτης, ἣ τὸν τε ἰστὸν διλοῦσα τοῦς στήμονας, ἐπεὶ ὑφ' ἑτέρας ἐκαλεῖτο, ἰστουργοῦσα προῆλθεν καὶ ἡμιτέλεστον ἄλλον [ἄλλο] ἱμάτιον πεποιήται, μέρος τοῦ ἱματίου γυμνοῦς τοῦς στή

μονας ἀφορίουσα. Schol. Clark. — Olympiodori et all. Gramm. explic. v. ap. Ruhnck. ad Tim. p. 19.]

L. 21. Ἐχων ληρεῖς] ἀντὶ τοῦ, ὑποκρίνη ἄνοσαν.

Ib. Σοφός] ἀνόητος, κατ' εὐφημίαν.

P. 77. l. 2. Τὰ μικρὰ τε καὶ στενὰ] Οὕτως ἀπέσπωπτον οἱ σοφιστικοὶ ῥήτορες τοὺς διαλεκτικούς λόγους· καὶ Ἰππίας γοῦν Περιτμήματα αὐτοὺς ἐκάλεσεν.

L. 4. Τὰ μεγάλα γε μεμύησαι, πρὶν τὰ μικρὰ] δηλονότι μυστήρια. Διττὸ ἦν τὰ μυστήρια παρ' Ἀθηναίους. Καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἐκαλεῖτο, ἅπερ ἐν ἄστει ἐτέλουν· τὰ δὲ Μεγάλα, ἅπερ Ἐλευσίνη ἤγετο. καὶ πρότερον ἴδει τὰ μικρὰ μυηθῆναι, εἴτα τὰ μεγάλα· ἄλλως δὲ τῶν μεγάλων μετασχεῖν οὐκ ἦν θεμιτόν. ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα καὶ Δηοῖ, καὶ Κόρη, ὅτε ταύτην μὲν Ἠλούτων ἀρπάξειε, Δηοῖ δὲ μιγαίη Ζεὺς· ἔχ. οἷς πολλὰ μὲν ἐπράττετο αἰσχρά. ἐλέγετο δὲ πρὸς τῶν μουμένων [τὸν μνούμενον Sieb.] ταῦτα· ἐκ τυμπάνου ἴφαγον, ἐκ κυμβάλου ἔπιον, ἐκεροσφόρησα· Κέρονος δὲ τὸ λίκνον, ἤγουν τὸ πτύον ἔστιν· ὑπὸ τὸν παστὸν ὑπέδυσον, [ὑπερεδύοντο S.] καὶ τὰ ἐξῆς.

P. 79. l. 16. Δις γάρ τοι καὶ τρεῖς] Δις καὶ τρεῖς τὸ καλόν, ὅτι χρῆ πρὸς τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν. Ἐμτεδοκλέους τὸ ἔπος, ἅφ' οὗ καὶ [καὶ deest. S.] ἡ παροιμία. φησὶ γάρ·

Καὶ δις γάρ, ὁ δεῖ, [δὲ S.] καλόν ἔστιν ἐπίσπειν.

[ὃ τι δὲ καλόν ἔστιν, ἔ. Sturz. Fr. Emp. p. 519. et 586.

L. 74. Οὐκοῦν ὁμοίως] Ἐπερθετέον τὴν λέξιν οὕτως· οὐκοῦν ὁ κακὸς ὁμοίως· εἴτα τὰ ἐξῆς.

P. 80. l. 2. Παλαιὰν λόγον] τὸν παροιμιώδη φησὶ. βούλεται δὲ οὗτος τὸ πύση τύχη τῇ προς·

κου αειου, του ευειε, του αγασου των η
λόγος.

L. 8. Ἀρ' οὖν] Ἐρτεῦθεν ὁ περὶ τῆς
τέχνης αὐτοῦ, τάξιν εἰσαγωγῆς καὶ ἰ
ψυχαῖς, ἣ ἔστι δικαιοσύνη, καὶ σωφροσύ
ἀρετή.

L. 14. Παρασκευαῖ] Οὐ τέχνας, οὐκ ἐμ
ἀλλὰ τὸ μέσον τούτων, τὰς παρασκευὰς, ἀ
πρόσθεν τὰς ἐπιτηδεύσεις.

L. 17. Ἐτίθουν τῶν μὲν] τῶν παρι
λαδῆ.

L. 20. Φιλίου] Διὸς ἦν ἐπώνυμον παρ
ὁ Φίλιος, ἐκ τοῦ εἶναι τῶν φιλικῶν καθηκ
ῆγορον.

L. 27. Τοῦ ἀνδρός δῆ] Ὁ Δῆ σύνδεσμ
κὸς εἰρωνείας ἐστὶ.

P. 82. l. 4. Ἴσως οὖν] Ὅρα τὴν παράδ
προβλημάτων τάξεως, ὅτι πρῶτον δεῖ
εἶτα τὴν διαφορὰν τῶν διαιρεθέντων ἐλεῖν
ὅποιον βέλτιον.

L. 14. Ἡ δ' ἱατρικῆ] Τούτῳ προσθεῖ
καὶ τὸ ἰατρικὸν ἔργον ὡς ἐκ τῆς ἰατρικῆς

καὶ πάντα κατ' αὐτοὺς διατέτακται, ὡς ὁ Πυθαγόρειος διδάσκει λόγος.

P. 83. l. 14. Σὺ δὲ δὴ] Ὡς Γοργίου καὶ Πώλου τὰ αὐτὰ ἤδη συγχωρησάντων. [Ἦμο ἡμῖν προέμοι.]

L. 16. Οὐκ ἔγωγε] Ἐμψασιν ἔχει τοῦ μὴ ἀρέσκεσθαι αὐτὸν οἷς ὁμολογεῖν ἀναγκάζεται.

P. 84. l. 4. Κιθαριστικὴ] Ἀθλητικὴν μὲν πᾶσαν ἐκβάλλει τῶν ὀρθῶν πολιτειῶν· κιθαριστικὴν δὲ οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι μόνην. Οἶδε γὰρ ἄλλην, ἣν σῶζειν τὰς πολιτείας νεόμικεν. [v. III de Rep. p. 399. C. Steph.]

L. 15. Ἢ σεμνὴ] Ὡς εὐδοκίμοῦσα μᾶλλον τῶν ἄλλων τῆς μουσικῆς εἰδῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ τραγωδία, κολακεία τις οὖσα, ὑπὸ τὸ σοφιστικὸν ταύτης εἶδος τέτακται, ὅτε δὴ γνώμας ἀποφαινομένη, καὶ περὶ δικαίων, καλῶν τε, καὶ ἀγαθῶν ὑψηλολογουμένη· ἢ καὶ κατὰ τὸ δημηγορικόν, καθόσον καὶ αὐτὴ φησιν, εἴ τις αὐτῆς τὰ μέτρα περιελοι, μηδὲν ἕτερον αὐτὴν φανῆναι, ἢ δημηγορίαν, ἐπειδὴ καὶ παθῶν ἐπερβαλλόντων κινητικαὶ ἀμφότεραι.

P. 85. l. 13. Τί δὲ] Ἐντεῦθεν τῆς δημαγωγικῆς ῥητορικῆς διαβολῆ.

L. 15. Ἐλευθέρων ἀνδρῶν] Τοῦτο φησὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐν τοῖς θεάτροις ὄχλων, διὰ μὲν τῶν ἔλευθέρων τοὺς δούλους περιελῶν, διὰ δὲ τῶν ἀνδρῶν παῖδάς τε καὶ γυναῖκας.

P. 86. l. 13. Τί δὲ Θεμιστοκλέα] Ἢ τάξις τῶν δημαγωγῶν οὐ πρὸς τὸν χρόνον, πρὸς δὲ τὸν τρόπον αὐτῶν. Πρῶτον γὰρ Θεμιστοκλέα φησὶν, ὡς μᾶλλον κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν τὰ τοῦ πολέμου διαθέμενον. Κίμωνα δὲ δεύτερον, ὡς ἐκείνῳ παραπλήσιον. Μιλτιάδην δὲ τρίτον, ὡς τύχη μᾶλλον ἢ γνώμη τῶν πολεμίων κρατήσαντα. Περι-

P. 89. 1. 21. *Αὐτὸς γνώση] ἀπὲ τοῦ, εἰ
ποιεῖ· ἐμοὶ γὰρ οὐ μέλει.*

L. 23. *Κεφαλὴν] Αἰνίγμα τοῦτο τῶν κα
καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, τὸ τέλειον πανταχῆ τ
των· ἐξαιρέτως δὲ ἐν τοῖς περὶ τὸν λογι
ἡμέτερον, ὃν Μῦθον ὀνομάσαντες, ὅτι
λόγον οὕτως ἐκάλουν, Κεφαλὴν αὐτοῦ
αἰνίττονται, οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτου πα
τες, ἢ πάντας ἡμῶν τοὺς λογισμοὺς πρὸ
λος βλέπειν, τὴν κατὰ νοῦν ἐνέργειαν.*

P. 90. 1. 3. *Ἐπιχάρμου] Οὗτος δ' Ἐπίχα
ρονε κωμωδοποιός, καὶ εἰσήγαγέ τινας
δράματι δύο διαλεγομένους πρὸς ἀλλήλι
ὑστερον ἓνα τῶν δύο, πάλιν τὰ τῶν δύο
μενον.*

L. 23. *Ἔως κῦτῶ] Τὸν ὑπὲρ φιλοσοφία
βουληθῆναι ἂν φηοῖν ἀποδοῦναι Καλλιπ
περὶ ὃ Ἀμφίων τῷ Ζήθῳ τὸν ὑπὲρ μουσικῆς,
Εὐριπίδῃ.*

P. 91. 1. 4. *Ἐξ ἀρχῆς] Ἐξ ἀρχῆς, οὐ
λόγου φησὶ, τοῦ δὲ τελικοῦ αἰτίου τῶν*

ἐν Πολιτείᾳ δὲ, δι' ἀναλογίας τινος. Νυνὶ δ' ἐν-
ταῦθα διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ εἶδους, ὃ μόνως
καὶ ἐξ ἀνάγκης παραγίνεται. τοιοῦτον δὲ τινα τρό-
πον καὶ ἐν Φιλήβῳ· διὰ τοῦ γὰρ καὶ τῆς ἀληθοῦς
ἡδονῆς. Ποιητικὴν δὲ φάμεν αἰτίαν τὴν ἐπιστή-
μην τῶν καλῶν, καὶ ἀγαθῶν, καὶ δικαίων· εἰδι-
κὴν δὲ, αὐτὰ ταῦτα· τελικὴν δὲ, τὰγαθόν.

Ιb. Οὐ ταυτὸν] Ἐντεῦθεν ὁ Σωκράτης ἐαυτῷ
ἀποκρίνεται.

L. 10. Ἀλλὰ μὴν] Τοῦτο ὅπερ ἐλέγομεν, ὡς ἄβ-
βητον αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν διὰ τοῦ προπαραγενέσθαι
τὴν ἀρετὴν, δηλωσάτω βούλεται· ἢ καὶ μόνῃ καὶ ἐξ
ἀνάγκης συνέπεται.

L. 15. Ἀλλὰ τάξει] Τῆς ἀρετῆς εἶδος, τὴν Τά-
ξιν καὶ τὴν Ὁρθότητά φησι· τὸ δὲ ποιητικόν,
τὴν τέχνην, ἥτις ἐφ' ἑκάστῳ τέτακται πράγματι.

P. 92. l. 11. Οὔτε διώκειν] Οὔτε διώκειν, τὰ
κακὰ δηλονότι, οὔτε φεύγειν τὰ ἀγαθὰ. Ταῦτα
γὰρ οὐ προσήκει αὐτῷ, εἰ μὴ πρὸς ἀρετὴν καὶ εὐ-
δαιμονίαν φέροι.

L. 26. Ὡς ἔχει ποδῶν] ἀντὶ τοῦ, ὅσον δυνάμε-
θα, ὀφειλομένω φυγεῖν τὰς κακὰς πράξεις· κατ'
ἀναλογίαν οὖν εἶπε Πόδας, ὡς περ πόδας Ἰδῆς τοῦ
ἄρουρος φάμεν. κατὰ ζωὴν οὖν φεύγωμεν τὰ κακὰ, μὴ
ποσὶν, ἐπεὶ καὶ ὁ Πλωτῖνος ἀνάγεσθαι λέγει τὰς ψυ-
χὰς, οὐ ποδὶ, ἀλλὰ ζωῇ.

P. 93. l. 3. Ὁ σκοπὸς] Σκοπὸς καὶ Τέλος τῆ
σχέσει μόνῃ διαφέρουσι. Σκοπὸς μὲν γὰρ ἔστιν
ἡ ἀρχή· Τέλος δὲ, σκοπὸς εἰς ἐνέργειαν ἄχθεῖς.
ἢ Σκοπὸς, τέλος ἀνέκβατον· Τέλος δὲ, σκοπὸς
ἐκβεβηκώς.

L. 12. Οἱ σφοοὶ] Σοφοὺς ἐνταῦθα τοὺς Πυθαγο-
ρείους φησὶ, καὶ διαφερόντως τὸν Ἐμπεδοκλέα,
φάσκοντα, τὴν φιλίαν ἑνοῦν τὸν σφαῖρον, ἑνο-

SCHOLIA

αι. τοῦτο δὲ πρὸς τῇ μιᾷ ἔστι τῶν πάντων

[Ἡ ἰσότης ἢ γεωμετρικῆ] τουτέστιν, ἢ δι-
 αίρειται. Ταύτην δὲ τὴν γεωμετρικὴν ἀναλογία
 ἴσιν ἐν Νόμοις [VI. p. 757. b. Steph.] ἐκλέ-
 σεν, ὡς δὲ αὐτῆς τῶν τῶν κεκοιμένων τε καὶ ἀ-
 ριθμημένων. Ἰστέον δὲ, ἡ ἀριθμητικὴ ἀναλογία
 εἶναι φασιν, ὅταν τριῶν ἀριθμῶν ἄνωθεν ὁ μέ-
 σος ὑπερέχει τε τῷ ἰσῷ καὶ ὑπερέχεται, οἷον, β,
 δ', ε'. γεωμετρικὴν δὲ, ὅταν τριῶν ἀριθμῶν ὁ
 τῶν ἄνωθεν, ὃν ἔχει λόγον ὁ πρῶτος πρὸς τὸν δι-
 τερον, τοῦτον καὶ ὁ δεύτερος πρὸς τὸν τρίτον, οἷ-
 ον, δ', ε', θ'. ἀρμονικὴν δὲ, ὅταν τριῶν ἀριθμῶν
 ἄνωθεν, ὡς ὁ μέγιστος πρὸς τὸν ἐλάχιστον, οἷ-
 ον, ἔχει καὶ ἡ τῶν μειζόνων διαφορὰ πρὸς τὴν τῶν ἐλα-
 τόνων, οἷον β', γ', ε'.

P. 94. l. 15. Ἐπὶ κόφῃς] ἐπὶ κεφαλῆς, ἢ γι-
 θου, ἢ κροτάφου. Κόφῃν γὰρ καὶ Κόρσην, οὗ
 κεφαλὴν οὖν τῷ αὐχένι λέγουσι. τινὲς δὲ καὶ ἑ-
 πισμα φασὶ τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου λαμβάνειν, ἀπο-
 μνον καὶ τοῦ κροτάφου.

L. 21. Τέμνεσθαι] ἀντὶ τοῦ, ζημιοῦσθαι, ἐντι-
 θᾶ [imo, dissecari, lacerari.]

L. 22. Ἐμὲ] τὸν ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος Σωφρο-
 τη, τὸν κατὰ τὴν ψυχὴν μόνον. Οὐ γὰρ ἑ-
 μίτον, φησὶν αὐτὸς, ἄμεινον ὑπὸ χειροσός βλα-
 πτεσθαι.

P. 95. l. 1. Ἀγροικότερον] Τοῦτο φησὶ διὰ τὴ
 μεταφορὰν τῶν σιδηρῶν καὶ ἄδαμαντίνων λόγων.

L. 8. Ἐγὼ μὲν οὖν αὖ] Προσπακουστέον τὸ, τοῦ
 ἀκριβῶς οἶδα.

L. 11. Εἰ οἶόν τε] Ἐπειδὴ μείζον μεγίστου οὐκ ἔστι
 διὰ τοῦτο τὸ, εἰ οἶοντε, πρόσκειται.

L. 14. Ἄρα οὐ ταύτην] τὴν τῆς ψυχῆς δηλαδὲ

δευτέραν δέ, τὴν τοῦ σώματος, καὶ τρίτην, τὴν τῶν ἐκτός.

K. 19. Καὶ τᾶλλα] Περὶ τῶν νομιζομένων ἀγαθῶν τοῦτο λέγει, οἷς καὶ τάξιν τινὰ ἐν Νόμοις ἐπέθηκεν, εἰπὼν ὑγείαν, κάλλος, ἰσχὺν, πλοῦτον.

[P. 98. l. 27. ὑπερήφανον, ἀντὶ τοῦ καλὸν πάνυ. Πλάτων Γοργία. Lex. Ms. Coisl. Montfauc. Bibl. Coisl. p. 484.]

[P. 105. l. 7. τὰ ὅσα κατεαγόντων. ἢ ὅτι ἐν ταῖς καλαιστροῖς ὑπετριβουν τὰ ὅσα, ἢ τοῦτο λέγει πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους ὑπεῖναι τὰ ὅσα καὶ ἀκοῦσαι τῶν λεγομένων. Olymp. ap. Routh.]

P. 108. l. 5. Σκυτοτόμον ἢ σκυτοδεσφόν] Σκυτοτόμον, σκυτεία, ἢ λωροτόμον· Σκυτοδεσφόν δέ, τὸν δερματομαλάκτην, ἢ βυρσοδέψην.

[P. 116. l. 2. ἦν οὖν νόμος·] τὸ ἦν καὶ τὸ ἔστιν χροσικὴν ἐμφαίνει διαφορὰν, ἵνα σημαίνη πρώτας καὶ δευτέρας ὑποστάσεις· ὅτι δὲ ἀχρόνως ταῦτα δεῖ νοεῖν, ἐμφαίνει τὸ, ἀεὶ ἔστιν. Sch. Cl.]

[L. 12. ὃ τε οὖν Πλούτων. ὅτι ὁ συνέχων καὶ τὴν λοιπὴν δυνάδα οὗτός ἐστιν ὁ Ζεὺς, πρὸς ὃν καὶ ὁ Πλούτων ἐπιστρέφεται· καὶ τὸν νοῦν τροσεβληγεν καὶ τοὺς λόγους πάντων πρὸ τῆς δυνάδος. Idem.]

[L. 14. Δία νῦν ἀκουστέον οὐ τὸν πρὸ τῶν τριῶν, ἀλλὰ τὸν ἕνα τῶν τριῶν, πρὸς ὃν ἐπιστρέφεται ὁ Πλούτων καὶ οἱ ἐπιμεληταί· εἰσὶ δὲ δαίμονες κολαστικοὶ καὶ καθαρτικοὶ καὶ τελεσιουργοί. Idem.]

[P. 117. 5. s. γυμνὸς ὁ κριτῆς οὐ μόνον τοῦ ὀστέωδους [vulg. hic et mox ὀστρεώδους] σώματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀερώδους φυράματος καὶ μόνον ἔχων τὸ αἰτσοειδὲς ὄχημα· οἱ δὲ κρινόμενοι γυμνοὶ μὲν τῆς παχύτητος τοῦ ὀστέωδους, περιφέροντες δὲ τὸ αἰερίον φύραμα καὶ δεόμενοι καθάρσεως. Idem.]

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΩΝΑ.

P. 124. l. 9. Ἐφέσου] Ἐφεσός, πόλις Ἰωνίας.

L. 10. Ἐπιδάουρου] Ἐπίδαυρος, πόλις ἐν Πλωρίδα.

L. 11. Μῶν] μὴ αὐτῶν, οὐκ, δη, ἄρα.

Ib. Ραψωδιῶν] Ραψωδοὺς φασὶ τοὺς τὰ Ὀμήρου ἐπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας. ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπεὶ ῥαψῶδους ἔχοντες διαφάνειας ἀπήγγελλον. Ραψωδοῦσιν λέγεται καὶ τὸ φλυαροῦσαι, ἢ τὸ ἀπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἰσχυρῶν τινός.

P. 130. l. 6. Μαγνήτιν] Πτολεμαῖος ὁ μέγας ἐν ζ τῶν γεωγραφικῶν ὑψηλῶν φησὶ, κατὰ τὴν ἑκτὸς Γάγγου ποταμοῦ Ἰνδικὴν μετὰ καὶ ἄλλων νήσους τινὰς σατύρων [Σατυρῶν hic et paulo post Sieb.] εἶναι τρεῖς· ὧν τοὺς ἐνοικοῦντας οἰράς ἔχει ὁποῖας διαγράφουσι τῶν σατύρων. φέρονται δὲ συνεχεῖς καὶ ἄλλαι δέκα νῆσοι, καλούμεναι Μανιόλαι, ἐν αἷς φασὶ τὰ σιδηροῦς ἔχοντα ἤλους πλοῖα κατέχεσθαι, μήποτε τῆς Ἡρακλείας λίθου περὶ αὐτὰς γεννωμένης· καὶ διὰ τοῦτο ἐπιούροις [ἐπὶ δουροῖς S.] ναυπηγεῖσθαι· κατέχειν τε αὐτὰς ἀνθρωποφάγους. Διογενιανὸς δὲ, Μαγνήτιν μὲν πλανῶν, λέγει, τὴν ὄψιν λίθον, ὡς εἴη ἀργύρου ἐμφερής· τὴν δὲ Ἡρακλειῶτιν [Ἡρακλείαν S.] ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον.

P. 137. l. 5. Πραμνείω] Πραμνείος οἶνος, ἦτοι ὁ ἀπὸ τῆς πραμνείας ἀμπέλου, ἢ ὁ πραῦτων τὸ μένος. τινὲς δὲ, ἐπειδὴ ἐν Πραμνῆ πρώτον ἐφρυτεύθη ἀμπελοσ τῇ ἐν Ἰκάρῳ.

Ib. Κνή τυρὸν κνήσται] ἔκοπτε τυρὸν κοπίδα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΗΒΟΝ.

P. 147. l. 1. Πειρασόμεθα] πειρώμεθα.

L. 22. Ὡσπερ μῦθος, ἀπολόμενος] Ὁ μῦθος ἐπώλετο. τούτῳ χρώνται τῷ λόγῳ οἱ λέγοντές τι εἰς τοὺς μὴ προσέχοντας. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Κρατῖνος ἐν Δραπεισί, καὶ Κράτης [ἐν add. Sieb.] Λαμῖα.

P. 150. l. 2. Μὴ κινεῖν] Μὴ κινεῖν κακὸν εἰ κείμενον, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἄγροιας [ἀνοιας S.] ἐράγματα ἐγειρόντων. ταύτης μέμνηται καὶ Ἰερβίης ὁ φῆτωρ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέστονα· καὶ οὐδὲ ἐκ τῆς παροιμίας δύνασαι μανθάνειν, τὸ μὴ κινεῖν κακὸν εἰ κείμενον. Μετῆκται δὲ ἐκ τοῦ ἐν Ροθῷ Κολοσσῷ, ὃς πεισὼν πολλὰς οὐκίας κατέσειε. βασιλέως δὲ βουκομένου αὐτὸν ἀναστήσαι, φοιλούμενοι οἱ Ρόδιοι, μὴ πάλιν καταπέση τὸ προκείμενον ἐπιφθέγγαντο. [Eadem Schol. Aug. ap. Fisch. Sed ruina colossi in multo seniora tempora in- idit.]

P. 166. l. 6. Πέρασ ἔχοντ'] Γράφεται, πέρασ ἔχόντων.

P. 172. l. 25. Γενούστης] Γενούστης, ὁ οἶον γεννήτης, ἢ συγγενῆς, ἢ ἔγγονος· ὧν τὸ τελευταῖον ἐκδέχασθαι ἄμεινον· ἢ ὁ οἶον γεννητικός. Γεννῆται δὲ, οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος ἐροσσηροντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συνενημμένων εἰς τὰς φρατρίας [φατρίας Sieb. et sic in 99.]. οὗτοι δὲ εἰσι, καθάπερ οἱ δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τιπὲ ἔχοντες κοινῶσαν. τὸ δὲ γένος χεῖ ἀνδρας λ'. αἱ δὲ φρατρῖαι ἐκαλοῦντο τριττῆς, ἵτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν, εἰς τρία ἐκάστην διει-

λον μέρη· τὰς μὲν φυλάς δ' κατὰ τὴν ὄρας τοῦ
ἐνιαυτοῦ, τὰς δὲ γρατρίδας καὶ τριττύδας δύο καὶ
δέκα, οἷον μῆνας, τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἐκίστη γρα-
τρίδι. [ἐκάστη φατρία S.] καθάπερ ἡμέρας τξ'. δώδεκα
γὰρ λ', τξ'.

P. 179. l. 28. Δεικνύει] Γράφεται καὶ, μηνύει. [ut
manu legitur.]

P. 184. l. 19. Βούλεσθαι] Γράφεται καὶ, πεί-
θεισθαι.

P. 195. l. 28. Μηδὲν ἄγαν] Ἐνὸς τῶν ἐπιτὰ σοφῶν
ἀπόφθεγμα, ὁμοιον τῷ, Μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.

P. 199. l. 18. Πέλας] τοῦτο καὶ τοπικῶς ἰάσσι-
ται, καὶ χρονικῶς, καὶ ἐπὶ συγγενείας. Θουκυδίδης
γάρ ἐν Κερκυραίων εἶρηκε Πέλας, διὰ τὸ οὐνεγγε-
εῖναι ἀλλήλοισ τὰ ναυτικά.

I. 26. Γνώθι σαυτὸν] Γνώθι σαυτὸν, ἐπὶ τῷ
ἐντὸς δένταμιν κομπαζόντων. λέγουσι δὲ οἱ μὲν
Χλωρος εἶναι τὸ ἀπόφθεγμα· οἱ δὲ, Ἰάβρις
[Ἰάβρις Sieb.] εὐνοῖχου τινὸς νεωκέρου· οἱ δὲ
φασιν, ὅτι Χλωρος ἐφομένον τὸν θεόν, τί ἂν εἴ-
ρησιν, εἶπεν ἡ Πυθία· Γνώθι σαυτὸν.

P. 211. l. 9. Προσαγωγῶν] Προσαγωγίων, τετι-
μησθαι ἔστιν ὄργανον, ὃ [a cod. Aug.] προσάγουσι
εὐνοῖχοι τὰ σιφερὰ ξύλα.

P. 212. l. 4. Τευταζόντων] πραγματευομένων,
καὶ πολλὰ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φρονηζόντων.
ἢ ἐπισημαζόντων [ἐπισημαστικῶς cod. Aug. nr. Tisch-
ἐπισημαστικῶς Sieb.] ἢ πραιμίων, ἢ διεργασίμων,
ἢ οἰοιδαζόντων. ἅπαντα γὰρ δεύεται ἐπὶ τοῦ πε-
πρωτος ἐκδοῦσθαι. σημαῖα δὲ καὶ τὸ ἰσημαζόν-
των, καὶ ἐπὶ τῷ οὐκωφωμένων, ἢ σφραγισομένων.
σημαῖα δὲ ἐπὶ οὐκωφῶς διακειμένων, πρὸς τὸ
καὶ κατὰ γὰρ ἄτιον, ἢ φανεροῦντων· πολιτικῶς
ἐπὶ τῷ λέξει, ἢ λέ.

P. 213. l. 11. Ἀκοήν] Γράφεται καὶ, ὀλκήν.

P. 217. l. 23. Οἱ] Οἱ περισπωμένως ἑαυτῶ, ὡς ἐνταῦθα, ὄξυτόνως δὲ, οἵτινες. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὅπου.

P. 219. l. 5. Δόξαν] Δόξα σημαίνει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινον. τάττεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆς δοκίμησης, τουτέστιν, ἀντὶ τῆς κατ' ἀρετὴν ὑπολήψεως. διαφέρει δὲ Εὐκλείας· ἐπεὶ ἐκείνη ἐστὶ παρὰ τῶν ἀγαθῶν, Δόξα δὲ, ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος.

P. 220. l. 19. Μισογαγγείας [leg. μισογαγκεία], ἡ μίξις, ὅπου ποταμοὶ ἢ ῥύακες συμβαλλουσι.

P. 226. l. 6. Γενεῦς] Γράφεται, γενναίας.

L. 23. Τὸ τρίτον τῶ σωτήρι.] Ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Νηυπλίῳ καταπλέοντι [Fragm. I. p. 429. T. III. Brunk.] ἐκινῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρες τρεῖς· καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Σωτήρος· ὡς ἐνταῦθά τε, καὶ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ Τέλειον, [cod. Aug. δὲ καὶ τέλειον ἔλεγον] ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδα, καὶ Ἀριστοφάνης [ἐν add. S.] Ταγηνισταῖς.

Εἰς τὸν Μενῶνα:

P. 229. l. 12. Θετταλοὶ] Θετταλία χώρα τις ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν ἐπαρχίαν. οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Θετταλοί.

L. 15. Λαρισσίου] Λαρισσοῦ, πόλις Θετταλίας.

L. 17. Ἀλεναδῶν] Ἀλενάδαι, οἱ ἐν Λαρίσση τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλείου βασιλέως τοῦ γένος Ἰχορτες.

[P. 230. l. 17. τούτου τοῦ πράγματος ἀπὸ τοῦ, εἰς τοῦτο τό πρᾶγμα, ἢ ἀπὸ τοῦ, ἐνεκεν τούτου, ἢ ἀπὸ τοῦ, ἀπόρως ἔχων. Sch. Cl.]

P. 243. l. 6. Περὶ τοῦ σχήματος] Ἐλέγεται γὰρ, ὅτι σχημά ἐστιν, ὃ αἰεὶ χρόνῳ ἔπεται. αὐτὴ δὲ ἀγνοῖσθαι ὑπέκειτο.

P. 244. l. 7. Ὡς γόης ἀπαχθείης] ὡς κακοῦργοι παραδοθείης εἰς τὸ δεσμωτήριον.

P. 247. l. 3. Γινώσκεις τετραγώνον] Σημειῶσαι τὸν παρὰ τῶ Μένωνι λόγον, οὗ καὶ ὁ δαιμόνιος Ἀριστοτέλης μνημονεύει ἐν τῇ λογικῇ πραγματείᾳ.

P. 248. l. 5. Μὴ ταύτη μὲν] Οὕτω γὰρ ἑτερόμηκες εἶη.

P. 248. l. ult. Διπλάσιον] τοῦ τετραποδος.

Ἡμισυ] τοῦ ἕξ καὶ δεκάτου.

P. 249. l. 10. Ἡμισυ ταύτης] τῆς δίποδος δηλοῦται. ἔστι δ' ἐν, ὃ σὺν αὐτῇ τῇ δίποδι ληφθῆν, τὴν τρίποδα ποιεῖ, κατὰ τε μήκος καὶ πλάτος.

P. 249. l. 6. Ὡς] λέγων, εἶναι τὴν διπλοσίαν τῆς δίποδος.

P. 259. l. 2. Ἐθρεψε] ὁ πατήρ δηλαδὴ.

P. 260. l. 22. Ἡράκλεις] ἐπιφθεγμα θαυμαστικόν.

P. 264. l. 5. Ἐδιδάξατο] Ἐδιδάξατο καὶ ἐπαιδύσατο δι' ἑτέρου τὸν υἱόν· αὐτὸς μὲντοι Θεμιστοκλῆς δι' ἑαυτοῦ οὐδὲν τούτων.

P. 270. l. 11. Διδεμένα ἤ] Τῶν πάλαι δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα συμμεμνηκότας ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ οὐ διεστηκότους τοὺς πόδας, ἀλλ' ἔστιν αὐτὰ σύμποδα, Δαίδαλος, Ἄριστος ἀγαλματοποιός, ἐπιγεγονώς, πρῶτος ἀναπετάσσον τε τὰ τούτων βλέφαρα, ὡς δόξαι βλέπειν αὐτὰ, καὶ τοὺς πόδας, ὡς νομίσαι βαδίζειν, διττοῦται.

καὶ διὰ τοῦτο δεδέσθαι, ἵνα μὴ φύγοιεν, ὡς δῆ-
 θεν ἐμψύχων ἤδη γεγονότων αὐτῶν. τοῖς δεδε-
 μένοις οὖν τὰς ἀληθεῖς εἰκέναι δόξας φησί· τοῖς
 λελυμένοις δὲ τούτων, τὰς ψευδεῖς. [Id Plato
 non dixit.]

P. 273. l. 25. *Οἶος πέπνυται*] Ἐν τῇ κ' τῆς Ὀδυσ-
 σεας (495) φησὶν Ὅμηρος περὶ Τειρεσίου·

*Μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι,
 Τῷ καὶ τεθνεῖσσι νόον πόρε Περσεφόνηια,
 Οἶον πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀίσσοισι.*

ADNOTATIONES.

IN GORGIAM.

P. 1. **I**nscr. Dialogus a vett. plerisque simpliciter Gorgiae nomine laudatur, et verba ἡ περὶ ᾗ serius adiecta esse monet Schleierm. T. II. P. 1. p. 5. neque enim ad solam dicendi artem spectare hunc dialogum. Scriptum eum esse post Socratis mortem, vivente etiamnum Gorgia, conicit Routh. — L. 1. Socratem cum Chaerephonte Calliclis aedes petentem, ut Gorgiam ibi disputantem audiat, Callicles non longe ab aedibus suis ita appellat. Pauca inter se locuti deinde domum ingrediuntur, ubi colloquium cum Gorgia instituitur. Hdf. Negat tamen Schleierm. in aedibus Calliclis Gorgiam fuisse, sed publico quodam loco colloquium habitum esse ait. — L. 7. Male Pierson. ad Moer. p. 70. sollicitavit ἐν ἀγορᾷ διατρέψαι et in ἀγορᾷσαι mutari voluit. οὐδὲν πρᾶγμα est, nihil refert, nihil damni inde eveniet.

P. 2. l. 1. Vulg. ἐσιῶθις. E Bass. edd. cum Hdf. dedi ἐσιᾶθ. ut alibi ap. Plat. L. 4. Vulg. βούλεσθε. Emendationem et codd. plurimi et leges gramm. suppeditarunt iam Heindorfio. Hemst. ap.

Ruhk. ad Tim. p. 281. maluit: Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε, et recepit Find. L. 5. Vulg. ἡμῖν. ὑμῖν Find. et Hdf. ex Aug. dederunt. — L. 11. Cornarius formula οὐδὲν οἶον non intellecta male pro οἶον reponi iussit hic et p. 481. B. St. δεινόν. L. 12. Codd. nonn. αὐτῶ. L. 14. Posita (cum Ald.) post ἀποκρ. interr. nota censuerunt Bipp. ante καὶ πρὸς excidisse Socratis nomen, ante ἢ Calliclis, et ante καλῶς Socratis nomen esse ponendum. L. 16. Pro vulg. ἴσιν e codd. ἔστι ab Hdf. datum. L. 18. Male Find. e coniectura dedit ἀποκρίνοιο ἄν, quod sit, responderet. Idem mox ἐπαγγέλλει, ἀποκρίνει, aliasque huius generis formas Atticas, codd. etiam non addicentibus, reposuit. L. 21. Bas. 2. ἀποκρινεῖσθαι. L. 25. Ol. post ὦ Γοργ. punctum. Male edd. vet. antea ἄρα.

P. 3. l. 7. Non scribendum ὄνπερ, sed genus esse mutatum recte docuit Hdf. Tamen Buttm. maluit antea τί ἄν scribi. Aglaophontis filii Aristophon et Polygnotus nobiles fuerunt pictores. L. 9. Bas. 2. non male αὐτῶν ante ἐλέγ. repetit. L. 11. Cum Find. e cod. Bodl. δῆλον ἅτι pro vulg. δηλονότι, ut alibi, scr. L. 12. Ol. τινὸς τέχνη. Emendavit Hdf. L. 21. περὶ λόγους Bas. 2. L. 23. δὴ in quatuor codd. omissum, ut spurium, uncinis inclusi. L. 27. σὲ (pro vulg. σὺ) cum Find. et Hdf. e tribus codd. et Fic. dedi. Subint. ἐρωτησῶν, te lubentius interrogarem, quam Polum.

P. 4. l. 5. Articulum ante καλλίστη cum Hdf. e tribus codd. addidi v. Routh. Add. L. 6. τοῦτ' ante ἐρωτᾷ addit Bas. 2. probantibus editi. nonn. L. 23. Tres codd. ante ἀλλ' ὅπερ ὑπισχνῆ addunt καί, quod (probatum etiam Buttm.) praefixo Gorgiae nomine recepi. Nam primum omnino affirmat se voluntati Socratis satisfacturum, deinde de brevi-

et ἡ γὰρ ad ὡςπερ ἡ ὑφ. κ. τ. λ. per
οὕτω cum codd. pro vulg. οὕτως.
ιατρικὴν — e codd. mutavi, probant
λέγομεν non mutavi in ἐλέγομεν, et
πύλαι etc. etiam praesentibus iungantur

P. 6. l. 6. τέχνας, vulg. omissum,
Hdf. e codd. addidi. L. 15. Vulg. ἵ
Emendavit iam Hdf. Statim antea φημ
adfirmo, sed arbitror. γ. Tima
Schleierm. coniecit: περὶ ἃ οὐ οὐ φή
Articuli ante λογ. γεωμ. περτ. in nonn.
Non tantum ante haec vocabb. sed et
deleri iubet Heind. ad. Soph. p. 442.

P. 7. l. 1. Vulg. σχεδόν γε. E tribus
datum. L. 7. οὐχ ὅτι τῶν φημ. est: qua
(verbis) ita dixisti. L. 9. Vulg. ἔστιν
duobus codd. correctum. L. 10. δυσζ
legi iubet Hdf. quia δυσχεραίνειν a
quarto casu struitur. L. 14. ἴθι τυν (dit
Find. L. 25. duo codd. τυγχάνος.
codd. αὐτή. L. 28. E tribus codd. :

explicant antecedentia εἴ τις τ. ἀστρ. ἀνέρ. L. 16. Vulgo, impedito sensu: λέγει δὴ, τῶν περὶ τί ἐστι τοῦτο etc. Correxit bene Hdf. Nam Find. dederat Fic. praecunte: λέγει δὴ τῶν πέρι; τί ἐστὶ τ. τ. ὄ. Heusd. τῶν ante περὶ τί deleri et περὶ ante τὰ μέγιστα addi voluit, coll. loco p. 9, 5. L. 19. Codd. nonn. οἰμαι quod, ut Atticum, F. pro οἰομαι recepit. In marg. nonn. codd. est τὸ σκόλιον, προτιμροξενό-
ως. L. 26. duo codd. πρὸς τί τοῦτο λέγεις; de-
terius.

P. 9. l. 1. Articulum ὁ praefigi voc. πατρὸς vult Hdf., recte ob collocationem part. τε adversante Butt. L. 8. Alterutrum ἐγείσια aut ἐγείσιας superfluum censet Hdf. L. 11. εἴ post θανυμ. deleri iubet Hdf. quod pro τε accipit nequeat, sed in τοι non (ut in μέγιστοι) diphthongus elidi solet. Male Find. ἔχοι reposuit. Ponitur post Optativum in altero membro cum εἰ Indicativus. L. 17. Μετὰ δὲ (pro δὴ) ex uno cod. recte dedit Hdf. L. 71. ἦ ante σὺ, quod vulgo deest, et facile ob anteced. δὴ excidere potuit, addidi e 4. codd. L. 24. εἶναι in quatuor codd. omissum, unciais inclusi, tanquam spurium.

P. 10. l. 7. Quia in Bodl. est τῶν ἄλλων ἄρχ., Hdf. coniecit τοῦ τῶν ἄλλ. α. L. 12. non παρὶ in πάντα aut πάντας mutandum, sed aliquid subintelligendum. ἐύλλογος (pro vulg. συλλ.) etiam codd. dant. L. 26. ss. Temere haec sollicitavit Find. et tum form. ὡς ἐμ. π. tum anacoluthon ἐμὲ εἶναι (pro ὅτι εἰμὲ ἐγώ) tutius est Hdf. ἄλλος male in nonn. codd. deest.

P. 11. l. 1. Steph. marg. „γραφ.“ (scil. in Bas. 2.) ἀξιῶ δ' ἔγωγε καὶ σε. Mox pro ἐγὼ Bas. 2. ἐγώ. L. 10. Post λέγω vulg. comma. Distinctionem ed. Ald. restituit Hdf. iubente etiam Heusd. et

intell. οὐ πείθει. L. 26. Pro δ' εἰ tres
ut et Fic. legisse videtur, et hic praeterea
P. 12. l. 7. Pro ἐλέγομεν Bas. 2. εἶπομεν
Bas. 2. περὶ ὅτου. L. 15. εἶναι tres
tunt. Antea ἢ pro vulg. ἦ e duobus codd
et Hdf. dedi. L. 17. Post ἐπειδὴ tres
inserunt. Mox cod. Bodl. ταύτης δὴ τ
τοῖς ante δικ. tres Codd. omittunt ut p
cadem form. deest. L. 21. ante λέγει
dit καί. L. 23. καὶ ante ὄλιγον quatuor
Ald. Bas. 1. abest; hinc uncinis inclusi.
θωμάζοις. In Bas. 2. ὄλ. ὕστ. τοιοῦτε
ρον ἄ. L. 25. Post ἐπανερωτῶ ol. pi
comma posuit. Scil. quae sequuntur
opodosiu (neque ante ἵνα μὴ θ. subie
γὰρ abesse potuerat. Codd. duo. hoc
λόγον περιένεσθαι. L. 27. ὑπονοοῦν
πύζειν τὰ λεγόμενα dicuntur, qui ex s
coniectura arripiunt et interpretantur al
eius explicationem non exspectantes. C
mox τὰ λεγόμενα ἀλλήλων.

πειστικός. Idem in Not. „non dubito quin scribendum sit *πειστικός*, sicut dixit *δημιουργός πειθοῦς*, idens tamen *πιστευτικῆς*.“ Sextus Empir. adv. grammat. II. p. 288. *πειστικός* legisse videtur, et ræfert Hdf. consentiente Buttm. H. I. nulla librorum varietas notatur.

P. 14. l. 3. „*For. λέγωμεν.*“ Steph. marg. Ei **aruit** Find. adversante Hdf. hic et ad H. mai. §. 46. l. 4. *τοι nonn.* Codd. deest. L. 13. Tres codd. **πρατηγολ.** L. 18. *τὸ σὸν σπεύδειν* est, tuo commodo consulere. L. 20. *ὦν pro ὡς* maluit Find. **egi.** L. 22. Bas. 2. *νόμισον δὴ* —

P. 15. l. 3. Codd. nonn. *τὰ Ἀθην.* In Bas. 2. **αίχη** *τὰ τῶν Ἀθ.* L. 4. Male Find. putat **Ficente** *ἐκ τῆς Θεμ.* legisse *τὰ μὲν.* L. 5. Leg. *ἐκ τῆς Θεμ.* cum Buttm. et Hdf.) qui et *ἐκ τῆς τῶν δ.* conecerat.) L. 8. Ol. *διαμέσου.* E Sch. et al. Gramm. correctum a Fic. et Hdf. L. 9. Probabiliter Hdf. **soniecit:** *ὦν νῦν δὴ σ.* e Fic. In Bas. 2. *ὦν νῦν κὺ σ.* L. 13. *ἔστι* Bodl. et Meerm. om. L. 15. Codd. nonn. *εἰδοῦς.* Subint. *δαιμονία σοι καταχαίροντο*, nisi *εἰ* cum Fic. utinam reddatur. L. 17. **ἔχοι** temere ed. Find. L. 18. Frater est **Herolicus.** L. 21. *παρασχεῖν* scil. *ἐαυτόν.* L. 22. **τις** post *ἄλλη* e tribus codd. addidi. Mox ante *ξυλόγω* in iisdem *τις* deest. L. 23. **ἔποι β.** mavult Hdf. L. 26. *οὐδαμοῦ φανῆναι* nullo loco habitum iri.

P. 16. l. 1. pro *γε* tres codd. **δέ.** L. 7. **καί** ante *ἄλλη* ex uno Cod. addidi. L. 8. s. verba **τούτου** **ἔνεκα** h. l. eici voluit Find. tanquam male e seqq. huc relata. L. 10. **τις** in Ald. et Bas. 1. om. Addi iussit Corn. et libri addicunt. L. 11. Ol. *ὄχλοις.* Correxerunt Find. et Hdf. e codd., ut iam Corn. ex ingenio emendaverat. L. 12. Codd. nonn. et Bas.

2. οὐδὲ τούτου ἔ. L. 20. Codd. tres ἐπὶ
perperam. L. 24. Pro οὐτε αἰτία cod.
ταῖα.

P. 17. l. 5. Ad τοῦτο ποιῆσαι intell. e
τὸ ἰασθαι, et quod hoc facere possunt, e
edrum. Hdf. maluit δύναιτο (scil. ora
δύναιται potius scribi debebat. Find. conie
di particulam excidisse (οὐ δύναιτο et το
σαι scil. quod orator). L. 9. Vulg. δικαίω
bus codd. a Find. et Hdf. mutatum. Po
καίω monente Find. legi. L. 15. Ad
repetendum ex antecedd. φῆ. L. 20.
putabat τὸν ante εἶναι, aut eiciendum a
mutandum aut τὸν ἐαυτῶν φθ. scribendu
nilil vidit esse corrigendum. Duo codd
κοῦντας — ζητοῦντας, ut Find. edidit. A
tivi pendent ab οἴονται λέγειν nempe τ
L. 27. Notam interr. post λέγω ταῦτα sustu

P. 18. l. 1. διελέγχων coniecit Find. l. 3
γ. scil. ἔνεκα. L. 7. Ficin. videtur legis
probante Find., male. L. 10. κακοῦ του (
cum nonn. edd. dedit Find., adversantil
L. 14. καὶ ante δοκεῖ in edd. Bass. deest,
Hdf. L. 16. Vulg. τὸν λόγον. Quod de
cerat iam Corn. et e codd. receperant Find.
L. 18. tres codd. χρῆ, contra Atticismi
33. θόρυβος h. l. in bonam partem, d
laude. v. Tho. M.

P. 19. l. 4. Vulg. ἐθέλοιτε. Coniuncti
Find. et Hdf. e Codd. reposuerunt. L.
ἐθέλοι. E quatuor codd. mutavi. L. 19. F
videtur: ἐν δὲ ὁ. et l. seq. δῆ πω.

P. 20. l. 5. edd. Bass. αὐτοῖν, num volu
τόν? αὐτήν tamen codd. Sed αὐτὸν
sequentia μᾶλλον εἰδέναι. Find. verba ὁ ε

cleri voluit, ut ῥητορικὴ ponatur pro ὁ ῥητορικός.
 . 12. διὰ τὸ οὐτ. ἔχειν est, διὰ τὸ μίαν ταύτην τέχ-
 ην μαθεῖν. Vnde male coniecit Find. καὶ διὰ τὴ οὐ-
 ως ἔχει. L. 13. πρότεροι e duabus edd. praefert
 male Rou. At vulg. tuentur Codd.

P. 21. l. 6. Tres codd. et Ald. Bas. 1. μαθήσεται.
 Cum non ἐγὼ μὲν οἶμαι praecedere potuit. L. 14.
 iustuli post λόγον cum Hdf. comma. Iungi recte
 essunt τὰ ἄλλα ἕκαστα. L. 20. In tribus codd.
 ούλεισθαι deest. Ante πρῶττειν Quint. II, 15. 27.
 μι πρῶσσειν, inserit καί. L. 23. Steph. marg.
 In vet. Οὐκ ἀνάγκη ἐκ τοῦ σοῦ λόγου δικ., ut sit
 interrogat. Ita Bas. 2. et ἐκ τοῦ σοῦ λ. aut ἐκ τούτου
 οῦ λ. scribi iusserunt Bipp. At ὁ λόγος saepe argu-
 mentatio quae cum maxime tractatur. v. Hdf.

P. 22. L. 1. Vulg. χρῆται τε καὶ ἀδ. Steph. marg.
 „Γραβ· χρῆται γε καὶ ἀδίκως χρῆται καὶ ἀδ.“
 nescimus ubi.) Cum 3. codd., praeeunte Hdf. τε
 xpunxi. καὶ habet vim explicandi. L. 5. Pro ἐξ-
 ῆθη utroque loco nonn. codd. ἐξέθη. Vtraque
 orma Platoni usitata. v. Routh. L. 7. Steph. marg.
 „Γραβ· ἢ οὐ σοι φαίνεται; L. 10. Codd. nonn. τοῦ
 κρινοῦ — τοῦ ἀδίκου. L. 11. Quatuor codd. ἢ
 νάρ; quod exquisitius videtur, etsi ἢ οὐ recte po-
 nit repeti. L. 13. ὃ γ' ἀεὶ — Steph. marg. „Γραβ·
 ἢ γ' ἀεὶ π.“ Bipp. coniiciunt: ἢ γ' ἀεὶ — sed neu-
 tro opus esse ipsi censent. L. 15. ὁ ante ῥήτωρ male
 in Steph. exciderat. L. 18. ἄν quod ante εἶη de-
 siderari potest, et alibi omittitur. L. 20. ἐτι σκο-
 κουμένων coniecit Find. Mox Steph. marg. „Γραβ·
 ὅτι πάλιν αὐ ὁμολ. E Bas. 2. Hdf. edidit ὁ. αὐ πα-
 λιν ὁμ. ut aliis locis. Idem mavult ὁμολόγηται.
 L. 27. Male ante ἡσχύνθη Corn. inseri iussit οὐκ.
 μὴ προσομολ. est negare, unde ex Graeca ratione
 recte sequitur μὴ οὐχί.

ADNOTATIONES

P. 23. l. 2. Codd. nonn. ἔπειτα ad seqq. transt.
 ut et Fic., et Find. recte improbante Hdf. L. 1
 Vulgo post αὐτὸς comma. Cum Hdf. mutavi. Fz.
 τοῦτο δὴ legisse videtur. Vulg. ἄγων. Steph. marg.
 γράβ. ἀγαγὼν ἐπὶ τ. Ita Bas. 2, et tres Codd.,
 quod recepi: postquam perduxit ad tales quaesti-
 ones, amat (solet) ita facere. Postea praesens ἄγω
 erat necessarium. L. 11. Vulg. ἐπανορθοῦται. E
 Bas. 2. ob anteced. κτώμεθα, emendavit Hdf. Find.
 coniecit ἐπανορθοῦσθε et mox ἐπανορθοῦ. L. 12.
 Vulg. εἴτε ἐγὼ - E codd. et Fic. emendatum a Find.
 et Hdf. L. 14. σοι, ante ἐθέλω sine auctoritate
 Steph. additum recte deleuit Hdf. L. 15. Ad ἀ-
 θεῖσθαι subiunt. σὲ, lubens te iubeo aut sino permu-
 tare etc. Ita non post ἐθέλω excidisse δοῦναι exi-
 stimandum. L. 16. 5. Find. ex ingenio dedit φυ-
 λάττη (vites). Sed docuit Hdf. et φυλάττειν pro
 pro φυλάττεσθαι. L. 18. Pro καθέξῃς nonn. Cod
 καθείρξει aut καθείρξεις. L. 19. Vulg. ἐξεί-
 Steph. marg. γράβ. ἐξίσταται. Ita e Fic. et 4. co
 cum F. et H. dedi. L. 24. Male τὸ in noun. co
 deest. L. 25. ἂν cum Hdf. ex uno cod. ad
 Find. ex alio cod. αὐ in ἂν mutarat. L. 27. (
 Find. κήδει ob seq. βούλει dedi.
 P. 24. l. 5. Edd. nonn. σὲ αὐτὸν, al. et
 σαντὸν. L. 18. Vulg. ἄρα in ἄρα mutarunt
 auctoritate Fi. et Hd. L. 21. Verba ἢ ὅτι
 glossem. enata puto. Quaerit omnino, num
 sit, posse χαρῆσθαι hominibus. Adscri-
 sunt ad seqq. οὐ καλή. L. 23. codd. ἢ δ
 σαί.
 P. 25. l. 1. Vulg. εἴ τις. E quatuor co
 et Hdf. datum est, quod sequens Poli 1
 postulat. L. 4. δὴ ante χάριτος in tribus c

L. 5. Bas. 2. ταυτὸν ἄρ'. Ita, aut ταυτὸν δὴ mavult Hdf. legi. L. 8. Hdf. et Buttm. malunt: μὴ ἄγρ. — εἰπεῖν· ὀκνῶ γὰρ T. ἔν. L. 10. ἔγωγε mavult Find. L. 15. Vulg. τ. ὦ Σώκρατες, εἰπέ· μηδὲν ἐ. υἱοχυνθῆς. Steph. marg. „For. τίνος, ὦ Σώκρατες; εἰπέ, μ. ἐ. υἱοχυνθείς (e Bas. 2. aut Fic. vers.). Ita cum duobus codd. dederunt F. et H. L. 22. Vulg. ὀψοποιητικῆ. Steph. marg. „Al. ὀψοπόικῆ. Sic et in seqq. „Ita Bas. 2. et cod. Par., interdum etiam Bodl., atque Tho. M. p. 668. s. ed. Bern. auctoritate hic et p. 27, 25. p. 28, 12. 21. 24. 29, 3. recepi cum Find. etsi vulgatum analogia tueretur. L. ult. sq. Vulg. ὁποῖον φ. ἐ. τῆς κολακείας μορ. εἶναι τὴν ῥητορικὴν. E duobus codd. (cum etiam τῆς aliis absit) mutavi. Antea τέτταρα πράγματα ad res singulas pertinet, in quibus quaeque versatur.

P. 26. l. 2. Vulg. οὕτως ἀποκ. Steph. marg. „In vet. οὕπω ἀποκρ. quam lect. sequitur Fic.“ Perperam ig. Faehsius Syll. p. 370. οὕτως ex errore typ. exstitisse putat. Sensu iubente e cod. Par. Bas. 2. Aristid. et Fic. emendarunt Ro. et Hdf. L. 7. Duo codd. τὴν ῥητορικὴν φημὶ εἶναι. L. 14. ἐγὼ ante λέγω in nonn. codd. et ap. Aristid. omitt. L. 15. Male olim post Σώκρ. colon, pertinent verba μ. τ. Δ. ad sqq. et ἀλλὰ ita asseverandi vim habet. L. 20. Vulg. ἀλλὰ τοῦτ' ἐγὼ — delevi τοῦτ' auctoritate 4. codd., Arist. et Fic. L. 25. Arist. τί δαί; L. 26. Tres codd. μὴ οὔσα δέ. Mox τι post τοιόνδε e cod. Par. inserui.

P. 27. l. 2. Male vulg. ὅτι ποιεῖ, emendavit iam Find. L. 4. Male Waldgrav. ap. Routh. ἔχειν legi iussit; ἔχει δὲ οὐ μ. est: habent (corpus et animus) se tamen nihilominus bene. L. 6. Nonn. codd. τοῦν ante πραγματίων inserunt. Atticam formam δεῖν

hic et alibi cum Find. dedi. L. 8. οὕτως sic statim, nondum accuratius re examinata. v. Hdf. L. 11. Vulg. ἀπὲ μὲν τῆς γυμναστικῆς quod e 5. codd. et Aristid. praeunte Hdf. mutavi. L. 13. δικαιοσύνην. Steph. marg. „Al. δικαστικὴν [Bas. 2.] Fic. autem ita reddit, quasi legerit τὴν δικαστικὴν δικαιοσύνην. Sic etiam paulo post δικαστικὴν legitur pro δικαιοσύνην [p. 28, l. 25.]“ Ita et Sopater in Prolegg. ad Arist. At vulgatum (quod Schleierm. impugnat) tuentur Quintil. 3, 16, 25. et Schol. Vtramque lectionem videtur exprimere voluisse Fic. L. 19. Vulg. ἀλοθανομένη. Ex Arist. et cod. Bodl. correxit Hdf. L. 23. Pro ἄνοιαν Coru. et Canter. δῖανοίαν, Heusd. εὐνοίαν, Find. ἄγνοιαν legi inserunt. Recte ἄνοιαν (h. e. ἀνοήτους) ex Apul. de dogm. I. p. 17. tuitus est Hdf.. L. 24. Vulg. δοκῆν. E 4. codd. emendavit Hdf. Alioquin ἀξίαν scribi debuerat. L. 25. Etiam hic Find. ὀψοποιεῖν cum libb. nonn.

P. 28. l. 1. Scripsi ἐπατοῖ ob anteced. εἰ δέοι διαγ. Nonn. codd. καὶ πονηρῶν. L. 4. Vulg. καὶ αἰσχρόν φημι εἶναι τὸ τοιοῦτον, ὃ Πῶλε, quae cum 3. codd. mutavi. L. 6. Steph. marg. „γραβ [in Bas. 2.] αὐτὸ οὐ φημι εἶναι“ probante Hdf. L. 7. Vulg. φ προσφέρει ἢ προσφέρει, sine commodo sensu, et codd. admodum variantibus. Cornarii coniecturam, confirmatam Fic. versione et codd. vestigiis cum Hdf. recepi. L. 14. οὔσα vulg. abest. Steph. marg. γραβ· κακοῦργός τε οὔσα κ. ἄ. Ita e 4. codd. et Bas. 2. dedit Hdf. L. 16. Arist. ἐσθῆτι, quo ducunt tres codd. αἰσθῆτι, probante Schl. Potest tamen et generalius αἰσθήσει (de omni sensu) defendi. Canter. maluit ἐσθήσει. L. 20. ἀκολουθήσαις e 2. codd. et Arist. dedit Hdf. L. 25. Steph. marg. „γραβ· [Bas. 2.] δικαστικὴν· ὅπερ μέτοι

λέγω, διέστηκεν μὲν οὕτω φ. Sed Fabius δικαιοσύνην agnoscit.“ Vbi μὲν invenerit Steph., incertum est. ὅπερ etc. Locum non integrum sed mutilum censet Hdf., integritatem tuetur Schl, sed σοφισταὶ καὶ ῥήτορες pro glossem. habet, Buttm. cum Bas. 2. legit διέστηκεν (nempe illae artes; et ad ὅπ. μ. λέγω supplet cogitando, τοῦτό ἐστιν. Find. servata lect. διέστηκεν, mavult scribi ἄπερ μ. λ. Pertinent autem haec ad νομοθετικὴν et δικαιοσύνην. L. ult. non est necesse, ut χρῆσονται reponatur.

P. 29. l. 3. Vulg. ἀνεκρίνετο. Steph. marg. „γραβ. [Bas. 2.] διεκρίνετο“ quod e 4. codd. dedi, cum Find. L. 7. Tres codd. ὁμοῦ γὰρ π. unde Hdf. mavult: ὁμοῦ γὰρ ἄν π. L. 8. τ̄ post ἀκρίτων vulg. male insertum codd. auctoritate et Tho. M. delevi cum Hdf. L. 9. Vulg. ὀψοποιητικῶν. Quod reposui, est in 4. Codd., Bas. 2. et Tho. M. L. 11. Sine caussa non nemo ἄτοπόν τι leg. iussit. v. Hdf. L. 12. Vulg. μακρὸν λόγον. Steph. marg. „γραβ. συχρὸν λόγον [Bas. 2.] quod e 4. codd. recepi. Non necesse erat, ut idem voc. repeteretur. L. 16. οἶός τ̄ cum 4. codd. Find. et Hdf. L. 23. τάχα suspectum videtur Hdf. L. 25. Perperam Routh. et Corn. φαῦλοι cum κόλακας iungunt. Struenda verba: δοκ. οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες φαῦλοι νομίζεσθαι ἐν τ. π. ὡς κόλακας. L. ult. νομίζεσθαι est, ullo loco haberi Ita non cum Find. pro οὐδὲ scribendum οὐδέν. δοκοῦσι pro vulg. δοκοῦσιν e codd. Hdf.

P. 30. l. 1. τῶν deest in tribus codd. et Bas. 2. At tuentur articulum hic verba l. 4. s. L. 3. Vulg. ἀλλὰ μὴν δὲ λ. γε. Steph. marg. „For. ἀλλὰ μὴν λέγω γε, absque partic. δέ. Quum δὴ pro δὲ in 4. codd. sit, male Find. μὴν δὴ, recte Hdf. μὲν δὴ dedit. L. 6. Vulg. ἀποκτιννύουσι. Atticam formam

e Th. M. Bas. 2. et codd. hic et l. 14. reposuerunt F. et H. L. 8. Post *Κύρα* colon, quod vulg. deest, recte posuit Hdf. Nam sequentia ob *μέντοι* separanda sunt. L. 11. Tres codd. *ἀποφαίνεις*. L. 12. Recte interr. notam post *ἔρωτες* posuit Steph., codxl. etiam nonn. addicentibus. L. 16. Ante Steph. male *δοκοῖ* vel *δοκεῖ*. L. 17. Pro *ἔγωγε* tres codd. *ἔλεγον*. L. 22. Stobaeus: *ὄν ἔν βούλωνται*, quod recepit Find. L. 23. Verba *Οὐκοῦν τ.* — tribui Gorgiae mavult Find. L. 26. Steph. marg. „For. *μὰ τὸν κύρα* [ut Stob.], quod Socratis iusiurandum exstat etiam paulo ante et post. At Fic. ita vertit ac si leg. *μὰ τὸν Δία*. [Ita Bass. edd. exhibent et Corp. coniecit] Sed potest etiam esse ellipsis substantivi, ut ap. Aristoph.“ [v. Intpp. Greg. Cor. p. 150. s. Schaeff. et Routh.]

P. 31. l. 2. Post *καλεῖς* Stob. addit *σὺ* cum vi quadam. L. 4. Post *κολακείαν* addi *οὔσαν* malit Hdf. L. 5. codd. aliquot *ἐλέγξας*. L. 7. Vulg. *κεκτήσονται. ἧ δὲ δυν.* Partim e Fic. partim e Stob. correxit Hdf. L. 13. Post *οὔτος ἀνὴρ* cum Hdf. posui interrupti sermonis notam. *ἐξελέγχεσθαι* ante est, redarguendo edoceri. L. 15. s. Verba *τούτου πρόσθεν* suspecta sunt Hdf. L. 18. *δὲ* post *Ποιοῦντες* vulg. additum delevi trium codd. et Stob. Trincav. auctoritate. Ita verba cum praeced. Poli interrogatione cohaerent, nec *ποιούσι* cum Stob. Gesn. nec *ποιούντας* cum Find. legendum. L. 19. *γε* post *Σχέλιου* e Stob. cum F. et H. recepi. L. 20. *κατὰ σέ* est tuo more (te appellem). L. 21. Male vulg. *ὄ, τι*. E Stob. et codd. a F. et H. correctum.

P. 32. l. 2. Vulg. *δηλοῦντι*. Cum codd. et Find. emendavi. L. 7. Vulg. h. l. *οὐ εἶνεκα*. Sed non putavi in eodem loco semel hoc, saepius *ἔνεκα* scripsisse Platonem. Itaque hoc e duobus codd., Stob.

edd. Bas. reposni. L. 8. Cod. Stob. *τούτου* (pro *πλούτου*), quod recepissem, si plures codd. firmarent. L. 9. Vulg. post *πάντων* (Stob. *ἀπάντων*) interr. signum, comma posuit Hdf. Nam *περὶ πάντων* est, quod ad omnes attinet. L. 14. *οὐδὲν, πολλή ἄν.* mavult Hdf., sed recte ellipticam locutionem tuetur Buttm. L. 15. Stob. *ἀγαθὰ μὲν* quod recepit Find. — duo codd. *ἀγαθὸν μὲν εἶναι.* Alterutrum praefendum videtur. L. 25. Hdf. mavult *πράττουσιν, οἳ ἄν πράττωσιν.*

P. 33. L. 3. *καὶ* ante *ἀποκτείνουμεν* quod vulg. deest, e 3. codd. addidi. L. 5. Vulg. *ἢ μὴ* ut subint. *ποιεῖν.* E 3. codd. dedi *ἢ οὐ*, ut tota sententia repetenda sit cogitando. L. 12. *ἀπλῶς* est simpliciter et per se, utilitatis non habita ratione. L. 16. Schleierm. ita¹ distinxit: *ἢ γὰρ; ἀληθῆ.* — improbante Hdf., at probante Buttm. ob seq. *ἢ οὐ*; Recte. Ita igitur interpunxi. Post *ἢ οὐ* notam adposui, quae doceat, non statim responsum esse. L. 18. Stob. et unus cod. pro *ἦν* habet *εἰ* atque tum *ἀποκτείνει, ἐκβάλλει, ἀφαιρεῖται, τυγχάνει.* L. 21. Duo codd. et Stob. *ἄμεινον εἶναι αὐτῶ.* Malim *αὐτῶ.* L. 26. *ταύτη* abesse mavult Buttm. (cum Find.) certe non de Athenis intell. sed urbe ea, in qua talia facere licet. Hdf. aliquando malebat *ἐν τῇ πόλει, ταύτη, ἤπερ-* (hactenus, quatenus). Antea *ἔστι μὲν οὖν* pro vulg. *ἔστιν οὖν* e 3. codd. dedi.

P. 34. l. 6. Vulg. *ἀφελόντα.* E 3. codd. Stob. et Bas. 2. a. F. et. H. correctum. Post *δήσαντα* ante Hdf. male interr. nota posita erat. *ὡς δὲ* — est, quasi vero. L. 7. *ὅπότερα* pro *ὅποτέρως.* L. 11. *τὸ δαί* e Stob. Trinc. reposuit Find. L. 12. Artic. *τῶν* ante *ἀνθρώπων* vulg. additum cum 3. codd. delevi. L. 15. Stob. Ald. Bas. 1. *οὐδὲν μέντοι* — probante Find. Antea post *δοκεῖ* in nonn. libb. additur *εἶναι*

L. 17. e 2. codd. et Stob. Trinc. ἀποκτείνοντα dedit Find. Tum vulg. ἐλειψὼν δὲ, quod cum Routh. et Hdf. e Bas. 2. et Stob. correxi. L. 19. Vulg. post ἔστιν interrog. signum. Locam ita exhibent tres codd. (qui tamen unius testis auctoritatem habent): ἤπου ὄγε — ἄθλιός ἐστιν ἤτιον ἢ ὁ ἀποκτινύς; Σ. πάνυ μὲν οἶν, ὧ Πῶλε, καὶ ἤτιον ἢ ὁ δια. ἀπ. quod probat Schl., rectius improbat Hdf. L. 21. πῶς δὴ Bas. 2. et Stob. L. 23. Find. mavult ἢ γὰρ — ut Fic. legisse videtur. L. 26. μὲν in uno cod. deest, probante Hdf. L. ult. Vulg. Σὺ ἄρα οἶα ἂν δέξ. τυρ. Mutavi ordinem verborum trium codd. auctoritate, numero suadente.

P. 35. l. 2. τὸ ἐξεῖναι mavult Hdf. L. 3. τοῦτο in 3. Codd. omitt. L. 6. Hdf. e coniectura Corn. et Budaei edidit τῶν λόγων, sed codd. tuentur vulgatum, quod Routh. ita explicat, ut τῷ λ. iungat cum ἐπιλ. tuo sermone me dicentem corripue (redargue.) L. 7. Pro ἐγχειρ. in tribus codd. ἐφίδιον e gloss., ut antea voc. μάλης in Meerm. superscr. ἀγκάλης. L. 11. τεθνήξει auctoritate cod. Par. (et Schol.) atque Tho. M. pro vulg. τεθνήξεσαι recepi, patet enim ita hic antiquitus lectum esse. Ad ὄν — δόξῃ intell. τεθνήσκει δεῖν. L. 12. κατεαγένας e Tho. M. Καταγῆνας recepit Find., sed codd. non addunt. L. 22. ἢ pro ἡ cum Hdf. dedi.

P. 36. l. 1. ἀγαθὸν τι (sine codd.) dedit Hdf. recte adversante Schl. (nempe mutata est ab auctore dein orationis structura, unde τε non videtur habere quo referatur). Idem Hdf. comma post κακὸν deleuit, vertitque: malum est etiam exigua potentia. Sed recte tuetur vulg. interpretationem (malum est, et parum valere) Buttm. At Schl. καὶ ante συμ. delet et ponit ante κακόν. L. 9. Nonn. libri πότερον aut πότερ' (i. e. πότερα.) L. 11. Aut ταυτὸ deleri aut

αὐτός scribi maluit Hdf. L. 15. Ironice haec a Polo dicuntur. Interrog. notam post *λέγεις* iam Steph. sustulit. Pro *κἄν* Hdf. *ἄν* mavult repugnante Buttm. L. 21. *γε* in nonn. codd. deest. *ὄ* *ἴδεις* conii-
ciunt F. et H., quia *οὐδέν γε ἴδει* Stob.

P. 37. l. 1. Nonn. codd. *τί δέ;* L. 2. *αὐτόθεν* est, per te ipse s. ex te ipse. v. Hdf. L. 16. s. Cod. Bodl. *ἔδούλευεν*, probante Ro. At Alcetas dudum mortuus erat. Servae fuit Simichae nomen (Ael. V. H. 12, 43.) L. 20. *αὐτοῦ*. post *δευπότην* addidi, quum in tribus codd. *αὐτοῦ* adiectum esset. L. 23. *καί* ante *σχεδόν* vulgo additum cum Hdf. delevi, auctoritate 4. Codd. et Ald.

P. 38. l. 1. Magis Atticum fuerit *ἐπτέτη*. V. Piers. ad Moer. p. 123. L. 2. Steph. marg. „Ficinus quoque ita vertit [ut Serran.], quasi legeretur *εὐδαίμονα γενέσθαι*.“ Vanum iudicium. L. 9. *ἀπό σοῦ ἀρχ.* est, initio a te factio, h. e. tuque primus, v. Hdf. L. 10. Post *Ἀρχέλ.* Hd. posuit interr. notam, male. Ironice dicitur. L. 12. *δοκοῖς* scribi maluit Hdf. L. 13. Male Find. *καί νυν* — *νῦν* oppon. *κατ' ἀρχάς*. L. 14. Tres codd. *ἄλλο τι ἢ οὐτ.* non male, et 15. post *ἐξελέγξ.* Bodl. addit *γε*. L. 17. Post *εἶναι* recte interr. notam (puncti loco) posuit Hdf. Ita et recte seqq. interpunctionem mutavit. Vulg. post *ἐξελεηλ.* non post *λόγω* comma. L. 22. Tres codd. *ἐλέγχειν δοκοῦσιν*.

P. 39. l. 1. *ταυτὰ* pro *ταῦτα* cum Heusd., probante Buttm., dedi. Find. malebat *ταῦθ' οἱ Αθ.* Pro *ξυμφήσ.* tres Codd. *ξυμφωνήσουσι* e gloss. L. 2. *καί* ante *ἔάν* vulgo additum delevi auctoritate 4. codd., ed. Bas. 2. et vers. Fic. In 3. codd. et Bas. 2. mox *παρασχέσθαι*. L. 6. *Διονυσίῳ* pro vulg. *Διονυσείῳ* e 4. codd. et edd. vett. ante St. cum Hdf. reposui. L. 7. Tres codd., Ald. Bas. 1. *ἐν Πυθοῖ*

Hdf. coniecit ἐν Πυθίῳ, probabiliter. Cf. Routh. L. 9. Quatuor codd. ἐνθάδε, sed exquisitius ita ἐνθὲνδε ponitur. L. 12. Pro ἐκβάλλειν Pierson. ad Moer, p. 145. rarius ἐξέλλειν legi vult, recte vulg. tuentibus Hdf. et Routh., qui etiam illustrat ambiguum οὐσίας. L. 15. μοι ante πεπεράνθαι addidi et v. seq. vulg. σὺ in σοὶ mutavi cum Hdf. e codd. et sensu iubente. L. 20. Duo codd. παραλαβόντις. L. 21. καὶ ante τυγχάνει e 2. codd. addidi cum Hdf. L. 23. In nonn. σχεδόν τοι.

P. 40. l. 1. Etiam hic tres Codd. ἄλλο τι ἢ ὅς οὐ. Idem cum Bas. 2. διανοούμεθα, recte vulg. tuentibus H. et R. L. 4. Routh. maluit: εὐδ. ἴσται ἄρ' (cum Bodl.), ἄν — Imo post ἄρ' cogitando repetendum εὐδαίμων ἴσται. L. 10. Vulg. ἀπάντων Steph. in not. ἀπάντως si hoc dici possit, vel πάντως scribit. Id cum Hd. recepi. Find. e Stob. πάντως γε ἄθλ. dedit. Heusd. maluit ἅπας πάντως. μ. ἄ. recte adversante Buttm. Tum vulg. ἀθλιῶν μὲν τοίνυν, quod e Stob. emendatum. L. 11. ἔδικων (iniuriarum Fic.) temere dedit Find. L. 13. τε post θεῶν in 3. codd. om. L. 22. γε ante οἶε e 3. codd. et Bas. 2. cum F. et H. addidi.

P. 41. l. 2. ἀδίκως legendum coniecit Find. ob lin. 15. L. 7. καταποντωθῆ coniecit Corn. sed καταπιττ. defendunt Ro. et Hd. L. 8. Steph. marg., Pr. edit. εὐδαίμων. Sed εὐδαιμονέστερος (ut in vet.) seq. comprobant. Verum malim, sic legendo, ἢ εἰάν reddere quam si. Nempe in Bas. 2. est Compar. in Ald. et cod. Reg. positivus, in 3. aliis codd. εὐδαιμονέστατος, et vulg. post ἴσται signum intert. L. 13. μορμολύττει Find., ut ubique Atticam formam restituit. L. 14. Tres codd. ἐξελέγγις. L. 15. Interpuxi cum Buttm. (vulg. post σμ. comma) ne cum Schlicerm. legendum sit εἰ, εἰάν —

Haec *ἐάν ἂδ.* ἐπ. τυρ. sunt verba, quae antea dixerat (*εἶπε*). Find. maluerat *ἐπιβουλεύοντα*. L. 19. Ad *εἶη* subint. *οὐδέτερος*. L. 20. s. Distinxisset Hd. *τί τοῦτο, ὦ Πῶλε; γελῶς; nisi γελῶν* cum Accus. occurreret. L. 21. Bodl. cod. *ἄλλο οὖν εἶδος ἐλ. τοῦτο ἐστ.* Alii aut ita transponunt aut omittunt *τοῦτο*. L. 23. Post *μὴ* interr. notam Ro. et Hd. posuerunt pro puncto, ut al. L. 24. Find. coniecit: *ὅτι τὰ τοιαῦτα λέγεις*. L. 27. Post *φυλῆ* temere e Meerm. (et Fic.) addidit Find. *ἢ ἐμῆ*. Dicebatur Antiochis.

P. 42. l. 2. *ὄπερ νῦν δὴ* — Haec ad p. 39. l. 18. spectant, et cum proxime sqq. iungenda sunt, neque tamen *ὄπερ* cum Find. legendum, nec cum Heusd. *ὄνπερ*. Heusd. mox coniecit: *παράδος καὶ πειρᾶσαι*, recte refragante Buttm. L. 3. Tres codd. *πειράσομαι*. L. 8. *ἐθελήσεις* pro vulg. *ἐθελήσαις* e 3. codd. et Bas. 2. dedi. L. 14. *δέξαι ἂν* e cod. Par. et edd. ante Steph., qui *δέξαιο ἂν* dedit, reposui. L. 16. *καὶ* ante *δεῖ* addunt duo codd. Sed *καὶ* in hac form. aequae additur quam omittitur. L. 22. Male in ed. Hd. ante *αἰσχροῦ* nota interr. Hic et mox pro *δαὶ* nonn. Codd. *δέ*. L. 26. *καὶ* ante *κακὸν* e 3. codd. et Bas. 2. addidit Hdf.

P. 43. l. 4. *πρὸς τοῦτο*. Non *βλέπων* (quamquam id interdum additur, v. Find.), sed *καλὸν εἶναι* subintell. L. 14. Male artic. *τὴ* ante *καλὰ* deleri maluit Find. Est subiectum: *τὰ καλὰ τὰ κατὰ τ. κ. κ. τ. ἐπιτ.* Ante *ὠφέλιμα* recte Hdf. e. 3. codd. et Bas. 2. addidit *ἦ*. L. 17. *ὡσαύτως* scil. *ἔχει*. Mox cod. Par. *ὀρῶει*, pro *ὀρῶη*, quod recepi. L. 19. *καὶ* vulg. additum ante *τὸ αἰσχροῦ* quatuor codd. et vers. Fic. auctoritate delevi. *τῷ ἐναντ.* scil. *ὀριζόμενος καλῶς ὀρῶμαι*. *δυσὶν* ubique dedit

ψωμ. punicium, quou no. et nu. eius
14. τῷ ante κακῶ e Bodl. addidi. L. 11.
ἀλλ' ὅτι — L. 17. Tres codd. πρόσθει
Pro χρόνῳ Find. et Hd. maluerunt λόγ
men posse illud Hd. monet, si ξμπρ.
πρόσθει, ut in Phaed. p. 117. d. L. 11.
δέξαιο ἄν οὖν. L. 23. Post παρέχων d
suspiciatur Steph., sed facile id subint. v.

P. 45. l. 3. ξοικεν Find. interpretatu
rectius Hd. subint. εἶναι, etsi adversatur
malit οὐδενὶ ξοικε. L. 10. Vulg. ἢ μὴ
quod hic nullam vim habet, auctoritate
Stob. recte omisit. Hdf. διδόναι in 2.
L. 11. Post ᾤμην alii plene interpungit
Stob. σκόπει δῆ — L. 23. Vulg. οὕτω κ
Ordinem mutavi auctoritate 3. codd.
Formam Att. κάει, κάεσθαι etc. hic iam
codd. reposuerunt. L. 28. οὕτω καὶ κ
Buttm. mavult Hd. Contra antea male
καὶ ἀλγ. et p. 46, 1. ὡς ἄν καὶ τὸ κῆρον κ

P. 46. l. 2. Vulg. τέμνει τε. ut et co

οὐν, recte adversante Buttm. Continent enim haec legitimam conclusionem.

P. 47. l. 1. Tres codd. ὀρθῶς. L. 2. vulg. interpungitur *τί δ' ἐν σώμ. κατασκευῇ*; Emendavit Hdf. qui *τί δέ*; scripsit. L. 9. Tres codd. εἰρηκα. L. 12. Tres codd. πάνυ γε. L. 13. Tres codd. εἰ δὲ — quod recepit Find. At δὲ ita in continuato sermone est usitatius. L. 18. Cod. Bodl. καὶ ἡ ψυχῆς σύμπ. π. L. 19. Post ἡμῶν punctum loco signi inter. posui. Cod. Par. ἡ ἀνισαρ., Meerm. ἡ cum gloss. καθό, et ἡ (quatenus), ut iungantur arcte ἡ ἀν. ε. κ. ἀνισα ὄπ., et βλάβη etc. ad ὑπερβάλλον pertineat; Hdf. putat (e Fic.) scribi posse: οὐκοῦν ἡ, ἡ (quia) ἀν. ἐστι, καὶ etc., sed ob p. 44, 2. nihil mutandum esse — L. 20. Steph. marg. „γραμ. ὑπερβάλλον, τούτων ἀσχιστόν ἐστιν.“ Codd. Par. et Bodl. τούτων (ut Fic.) duo alii codd. τῶν. Sed τούτο recte tuetur Hdf. L. 21. Post βλάβη in 3. codd. male additum ἡ λύπη. L. ult. Bas. 2. ὡς γε ὁ σ. λ. probantibus F. et H.

P. 48. l. 5. post ἐστι vulgo et l. 18. post ἀδικίας ap. Hdf. signum interr. Posui punctum, quum ἔρα conclusionem indicet. L. 19. Verba ὦν λέγεις, a Fic. non expressa, iure suspecta habet Hdf., orta e seqq. Find. maluit: ὦν λέγω. Uncinis inclusi. L. 24. ἐστι pro vulg. ἐστιν cum codd. et Bas. 2. F. et H. L. 7. ἀπαλλάττ. scil. ὁ ἰατρονόμενος. Male post ἀπαλλ. olim punctum.

P. 49. l. 1. ὑγιᾶ ex Att. pro ὑγιῇ iam reposuit Hd. Idem οὗτος e cod. Meerm. recepit. At οὕτως est, secundum ea, quae disputata sunt. L. 3. Artic. τῆν, qui vulgo ante ἀρχὴν deest, e 2. codd. addidi, quamquam et sine articulo valet omnino. L. 8. Nonn. codd. ὁ ante ἀπαλλάττ. male repetunt.

P. 50. l. 4. Vulg. ὡςπερ ἂν εἰ — Steph. marg.

24. post τοῦ κακοῦ int
et post κακοῦ etiam S
Meerm. μέγιστόν τι. —

P. 51. l. 3. Tres co
tres codd. προσήκει δια
ἄ. ἄ. L. 14. ἀδικήσει e
iussit Find. et dedit Hdf.
cura partt. ὅπως μὴ cu
etsi codd. ἀδικήσῃ — πο
peram λέγωμεν edidit F
μεν frequenter occurrit,
notam posuit Hd. et εἶπε
adversantibus Schl. et B
codd. om. L. 27. Pos
runt F. et Hd. Nam si
quentia interpretationem

P. 52. l. 1. duo cod
quod oratio sit suspens
3. codd. et Bas. 2. cum
πρῶτ. κατήγ. ὄντα — M
toritate. Mox aut ἄλλ
iussit Fic. L. 13. Bas.
probum. L. 18. σοι re
pterea delendum est. I
interpungitur. L. 22.
Mutavi collocationem e
τὸς vis inest. Verba τα
existimavit R. Imo ex r
crates. L. 26. Vulg. διδ
correxerunt, correxit Hdf.

ribus codd. Optativum restituit Hdf. Contra l. Find. $\delta\acute{\omega}\eta$ in $\delta\acute{\omega}$ mutavit. Idem malit δ $\epsilon\chi\theta\rho\acute{o}\varsigma$ ri, ut glossema.

53. l. 3. $\alpha\tilde{\upsilon}$, e duobus codd. et Bas. 2. cum additum et $\acute{\alpha}\rho\omicron\theta\alpha\nu\epsilon\tilde{\iota}\tau\alpha\iota$ pro vulg. — $\eta\tau\alpha\iota$ codd. cum F. et H. datum. L. 9. $\acute{\omega}\varsigma$ redupputat Fic. sed est, siquidem nam, v. Hdf.

14. Pro $\omicron\iota\omicron\nu$ sine causa Corn. $\delta\epsilon\iota\nu\acute{\omicron}\nu$ coniecit

L. 17. Post $\sigma\pi\omicron\upsilon\delta. \tau\epsilon$ in 3. codd. additur $\nu\tilde{\upsilon}\nu$ aecedd. male petitem. L. 18. Iungenda $\eta\mu\tilde{\omega}\nu \tilde{\omega}\nu \acute{\alpha}\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\omega\nu$. In 3. codd. δ $\beta\lambda\omicron\varsigma$ $\eta\mu\tilde{\omega}\nu$ —

19. Steph. marg. „Malim $\pi\rho\acute{\alpha}\tau\tau\omicron\iota\mu\epsilon\nu$, ut ercat cum praecedd.“ At $\acute{\omega}\varsigma$ $\xi\omicron\iota\kappa\epsilon\nu$ additur.

21. Post $\tau\acute{\omicron}$ $\alpha\delta\tau\acute{\omicron}$ Hdf. additum malit $\delta\nu$. L. 28.

ub. probante Valck. scribi maluit: $\tau\omicron\tilde{\upsilon}$ $\tau\omicron\tilde{\upsilon}$ $\Pi\upsilon\rho$. e monuit Hdf. articulum ad nomen propr. non necessarium. Lusus verborum est; nam Defuit Pyrilampis filius. v. Routh.

54. l. 1. $\delta\tau\iota$ — $\delta\upsilon\nu\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$ enallage pro $\delta\acute{\upsilon}\nu\eta$.

Hdf. Pendent Genitivi ab $\alpha\iota\sigma\theta\acute{\alpha}\nu\omicron\mu\alpha\iota$. Dico l. $\delta\pi\epsilon\rho$ $\acute{\alpha}\nu$ $\phi\eta$ et mox pro $\delta\pi\omega\varsigma$ l. 2. unus cod.

L. 4. δ ante $\acute{\Lambda}\theta\eta\nu$. e 4. codd. inseruit Hdf.

Vulg. $\beta\omicron\upsilon\lambda\acute{\eta}\mu\alpha\sigma\iota$. Steph. marg. „Al. [Bas. 2.] $\acute{\epsilon}\tilde{\iota}\mu\alpha\sigma\iota$, quod malo.“ Ita cum F. et Hd. e. 3.

l. dedi. Ficinus in toto loco inde a l. 24. aliam tur habuisse cod. scripturam. L. 11. $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\epsilon$

codd. cum Hd. pro vulg. $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\eta$. $\pi\acute{\alpha}\nu\sigma\epsilon\iota\epsilon$ de-

F. Nonnemo $\tau\alpha\nu\tau\acute{\alpha}$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega\nu$ maluit. L. 14.

et Bas. 2. dedit: $\delta\tau\iota$ $\acute{\epsilon}\gamma\acute{\omega}$ $\sigma\omicron\iota$ $\tau.$ $\lambda.$ quod in marg. h. erat. L. 17. $\acute{\alpha}\epsilon\iota$ e duobus codd. cum Hdf.

L. 23. s. $\kappa\alpha\kappa\tilde{\omega}\nu$ ex omnibus codd. et edd. pro

h. $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\nu$ restituit Hdf. L. 28. Haec non recte

abent. Nam aut postulatur $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\rho\mu\omicron\sigma\tau\acute{\omicron}\nu$ $\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\tilde{\iota}$ aut $\acute{\epsilon}\tilde{\iota}\nu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\rho\mu\omicron\sigma\tau\acute{\omicron}\tilde{\iota}\nu$ $\tau\epsilon$, quod dedit Hdf. et

„Hic aliter quam in loco proxime praeced. lego ὡς περαινέ. Alioqui verbum deesse vidcri posset.“ Illud recepi cum Hdf. Maluit Find. ὡςπερ ἂν εἴη π. L. 5. Find. ex uno cod. dedit ἢ οὐ — L. 9. Tres codd. ταιοῦτόν τι. L. 23. Post δίκην δίδονα et 24. post τοῦ κακοῦ interrogandi signa posuit Hdf. et post κακοῦ etiam Steph. habet. L. 27. Cod. Meerm. μέγιστόν τι. —

P. 51. l. 3. Tres codd. μηδεμίαν. L. 5. Idem tres codd. προσήκει διαφερόντως ἀθλίω εἶν. καὶ π. ἄ. ἄ. L. 14. ἀδικήσαι et l. 20. ποιήσαι reponi iam iussit Find. et dedit Hdf. Nam legitima est ea structura partit. ὅπως μὴ cum Fut. Ind. Itaque recepi, etsi codd. ἀδικήση — ποιήση servant. L. 20. Perperam λέγωμεν edidit Find. Nam etiam πῶς λέγωμεν frequenter occurrit, v. Hdf. Post Πῶλε interr. notam posuit Hd. et εἶπερ etc. ad seqq. traxit, recta adversantibus Schl. et Buttman. L. 26. οὐδὲν nonn. codd. om. L. 27. Post τοῦναντίον comma posuerunt F. et Hd. Nam subint. χρήσιμον εἶναι et sequentia interpretationem horum continent.

P. 52. l. 1. duo codd. τυγχάνοι, probante Hd quod oratio sit suspensa. L. 4. τε pro vulg. δὲ 3. codd. et Bas. 2. cum Hdf. dedi. L. 11. Vulg. πρώτ. κατήγ. ὄντα — Mutavi ordinem 3. codd. auctoritate. Mox aut ἄλλων aut οἰκίωσιν male del. iussit Fic. L. 13. Bas. 2. ἐπὶ τοῦτο, sed et v. probum. L. 18. σοι redundat, neque tamen interea delendum est. L. 20. Vulg. post Ναὶ interpungitur. L. 22. Vulg. ἀδικῆται αὐτὸ Mutavi collocationem e duobus codd. et qui: τὸς vis inest. Verba τοῦτο μ. γ. εὐλ. ironice existimavit R. Imo ex rhetoris persona loquitur crates. L. 26. Vulg. διδῶ e cod. Bodl. et qui: sequitur, correxit Hdf. L. 27. Vulg. δι

E tribus codd. Optativum restituit Hdf. Contra codd. Find. *δῶη* in *δῶ* mutavit. Idem malit *δ' ἐχθρὸς* deleri, ut glossema.

P. 53. l. 3. *αὐ*, e duobus codd. et Bas. 2. cum Hdf. additum et *ἀποθανεῖται* pro vulg. — *ἦται* e 4. codd. cum F. et H. datum. L. 9. *ὡς* redundare putat Fic. sed est, siquidem nam, v. Hdf.

L. 14. ; Pro *οἶον* sine causa Corn. *δεινὸν* coniecit leg. L. 17. Post *σπουδ. τε* in 3. codd. additur *εὖν* e praeced. male petium. L. 18. Iungenda *ἡμῶν* — *τῶν ἀνθρώπων*. In 3. codd. *ὁ βλος ἡμῶν* —

L. 19. Steph. marg. „Malim *πράττοιμεν*, ut cohaereat cum praeced.“ At *ὡς* *λοικεν* additur. L. 21. Post *τὸ αὐτὸ* Hdf. additum malit *ὄν*. L. 28. Casaub. probante Valck. scribi maluit: *τοῦ τοῦ Πυρ.* Recte monuit Hdf. articulum ad nomen propr. non esse necessarium. Lusus verborum est; nam Demus fuit Pyrilampis filius. v. Routh.

P. 54. l. 1. *ὅτι* — *δυναμένου* enallage pro *δύνη*. v. Hdf. Pendent Genitivi ab *αἰσθάνομαι*. Duo codd. *ὅπερ ἂν φῆ* et mox pro *ὅπως* l. 2. unus cod. *ὅπερ*. L. 4. *ὁ* ante *Ἀθην.* e 4. codd. inseruit Hdf. L. 8. Vulg. *βουλήμασι*. Steph. marg. „Al. [Bas. 2.] *βουλευμάσι*, quod malo.“ Ita cum F. et Hd. e. 3. codd. dedi. Ficinus in toto loco inde a l. 24. aliam videtur habuisse cod. scripturam. L. 11. *παύσει* e 3. codd. cum Hd. pro vulg. *παύση. παύσεις* dedit F. Nonnemo *παντὰ λέγων* maluit. L. 14. Hdf. et Bas. 2. dedit: *ὅτι ἐγώ σοι τ. λ.* quod in marg. Steph. erat. L. 17. *αἰ* e duobus codd. cum Hdf. dedi. L. 23. s. *κακῶν* ex omnibus codd. et edd. pro Steph. *κακὸν* restituit Hdf. L. 28. Haec non recte se habent. Nam aut. postulatur *ἀναρμοστόν τε εἶναι* aut *εἶναι ἀναρμοστῆν τε*, quod dedit Hdf. et

ἐκφ. aut deleri cum 2. codd. aut post ἀνθρώπ. poni voluit Fi. L. 17. πλέον ἔχωσι. Sine causa τι excidisse conicit Fi. L. 24. In cod. Meerm. male οἰμαι post φύσις ponitur. v. Hdf. Steph. marg. „γραβ. ἀποφαίνοι ἂν αὐτὸ, ὅτι — in Bas. 2. ἀποφ. ἂ. αὐτῷ ὅτι. Cod. Reg. ἀποφαίνει αὐτὸ, ὅτι — unde probabiliter αὐτὸ inserendum.

P. 57. l. 4. Articulum τοὺς in 3. codd. omissum uncinis inclusi. Steph. marg. „For. ἢ ἄλλα μυρία, ἂ ἂν τις. [quod refutarunt Ro. et Hdf.] At Fic. ita vertit, quasi leg. ἢ ἄλλοι μυριοὶ οὗς ἂν τ. Fortasse etiam post ἢ sequebatur tertium exemplum: alioqui magis convenisset καὶ ante ἄλλα.“ L. 8. τιθεμ. πλαττ. pro τιθέμενοι πλαττομεν. L. 10. Heusd. post λέοντας addi voluit δέοντες, quia in Fic. vera vincientes, quae interpretatio est λαμβ. valet dum sumimus v. Buttm. L. 15. Vulg. ὑμέτερα. E. 3. codd. correxit Hdf. L. 18. Steph. ὑμέτερος dedit. Ante eum in edd. ut et codd. ἡμέτ. quod Ro. et Hdf. restituerunt. ὁ δούλος est ille ad servilem conditionem depressus. ἂν φανεῖη et ἐκλάμψει legi maluit Fi. L. 20. de Pindari loco v. Fragm. in ed. Heyn. T. III, P. I. p. 76. a.

L. 22. Boeckh. ap. Schol. legit: οὗτος δὲ δὴ φύσει ἀγε — L. 23. Steph. marg. γραβ. βλαιον. Sed videtur consulto orationem Pindari mutasse Callicles. v. Ro. L. 24. ἀπριάτας scil. Γερύδου βοῦς ἡλάσατο. Sunt et haec Pindari verba illo loco. L. ult. Codd. tres: εἶναι τοῦ βελτ. πάντα καὶ κρείττ.

P. 58. l. 10. Male pro εὐδόκ. tres codd. εὐδαμονα. L. 12. Verborum ordo: οἷς χρώμενον ἐν τ. ξυμβ. δεῖ ὁμιλεῖν et χρώμ. ὁμιλεῖν pro ὁμιλοῦντα χρῆσθαι v. Find. L. 20. Steph. marg. „Non stat versus ita legendo et in tertio videtur scribendum τυγχάνει, ut ἵνα sit pro ubi.“ At auctor versus

memoriter laudavit suaeque accommodata
unde etiam βέλτ. pro κράτιστος dedi
autem pro — νη cum Hdf. dedi. De lo
v. Fragin. Eur. T. II. Lips. Antiop. n. 34
τούτω contra usum v. λοιδορεῖν. (u
Bas. 2. correxit Hdf. L. 27. παιδιῶς (u
Callicles) scribi voluit Heusd. Sed v

15. s. refutat hanc coniecturam Buttin.
P. 59. l. 2. Vulg. male φιλοσοφεῖ.

em. Hdf. L. 4. Pro ὥστ. legi ὅπερ i

Fi. e 2. codd. dedit ὅ ἐτι πρ. Hdf. φ

ζειν legi mavult. L. 17. εἶναι in e

et post ἀνελευθ. Bas. 2. addit τινε

Homor. II. IX. 441. L. 27. τὸν r

in τοῦ (sc. ἐνεκα) mutavit.

P. 60. l. 1. καὶ ante ἱκανὸν dele

πον pro Nomin. habuit. Pro ἱκα

leg. νεανικόν. Heusd. mavult: i

φθ. L. 2. καὶ ante φιλ. non r

L. 8. Vtrum pro διαπρέπεις sit δι

πρέπεις legendum, dubitat Hdf.

n. 35. De seqq. etiam verbis c

in fr. Eurip. P. 84. s. ubi ea in

laudantur Olympiodori verba,

eum legisse verba Platonis. ad

Pro προθεῖο Corn. coniecit

Tres codd. εἰκὸς ἂν καὶ πιθ.

λου. L. 15. Bas. 2. νυνὶ γὰρ

των, vulgo omitta, addita iam

et Bas. 2. adiecit Hdf. L. 1

quod recepit Fi., vulg. tuet

finn. περισυλάσθαι — ζῆν

tur, quasi ab ἔθηκε pendean

cum δίδοναι iung.

P. 61. l. 10. Duo codd.

Duo codd. οὐδὲν μοι δεῖ εἶναι. L. 18. Fic. legisse videtur: ὅτι, ἢ ἂν μοι — probante Hdf. L. 21. ἱκανῶς. Tres codd. ἀληθῶς. Iidem mox τρία ἔχειν δεῖ ἄρα. Codd. vet. δεῖν, probante Fi. L. 23. εὐνοϊαν. Steph. marg. γράβ· εὐδοκίαν. Quatuor codd. δόξαν, ut Bas. 2. quod e Schol. ortum indicant Ro. et Hdf. L. 24. ἐμὲ post εἰσὶν ponunt duo codd.

P. 62. l. 13. Tres codd. male ἐπήκουσα. ἴπακούειν est auscultare, ἐπακούειν audientem se praebere. Hdf. Find. dedit μέχρι ὅποι, sed ap. Nost. saepe μέχρις ante voc. et ἄχρις poni docuit Hdf. L. 17. Tres codd. λήσητε. L. 18. Vulg. ταῦτα. E Fic. emend. Hdf. L. 23. Vulg. interpunctum: οὕτως· δηλ. Mutavit iam Hdf. L. 25. Duo codd. ἔσται ἱκανῶς ἤδη. L. ult. Steph. marg. „In pr. ed. [etiam codd.] παρουσίᾳ, sed rectius leg. περιουσίᾳ [Bas. 2.], quod opponitur praecedenti ἐνδείᾳ.“

P. 63. l. 5. Steph. marg. „γράβ· [Bas. 2.] ποῖον τινα ποτὲ χρή — quod Hdf., in vitis codd., recepit. L. 8. τοῦτο enim ἐξαμαρτάνω iungendum docet Hdf. L. 12. Steph. marg. „γράβ· κτησαίμην,“ ut quatuor codd. exhibent, quod, tanquam interpretamentum v. ἐργασαίμην repudiant F. R. Hdf. L. 14. βλάκα scripsit Hdf. L. 17. 18. Vulg. post Πινδ. comma, et τὸ κ. φ. cum seqq. iungitur. Hdf. deleto post Πινδ. commate, post φύσιν posuit, maluit tamen hic plene interpungi, et post φανλοτέρου commate. Certe τὸ κατὰ φύσιν ad δίκαιον pertinet. L. 19. πλέον pro vulg. πλείον scripsi. L. 27. καὶ τῷδε s. τοῖςδε coniicit Fi.

P. 64. l. 2. Vulg. ταντὸ — e duobus codd. emend. Hdf. L. 10. ἐπὶ τῷ ἐνὶ in usum unius, ut unus ille legibus obsequatur. L. 13. Post οὐκοῦν excidisse καὶ, ob Fic. vers. putat Find. Idem mavult: οἱ

γὰρ βελτίους κρείττους πολὺ. L. 19. ὁλώσ
psit Fi. L. 23. ὦ καλλ. mavult Hdf. L. 24
duo βεβαιώσομαι contra Tho. M. praecepta
Non passive hoc accipiendum monet Hdf.
δικαιον scil. νόμῳ μόνον.

P. 65. l. 8. Edd. vet. ἐμάρτοι. ἐμάρτη ut
etiam codd. Bodl. et Reg. L. 13. s. τῷ cut
iungendum: eo quod corpore firmo valent
a iant, scil. ea esse legitima. Hdf. maluit:
ἄτα, ταῦτα ε. v. probante Schl. Olim coniecit
ἄν οὐτοι φῶσιν, α. τ. probante Butt. Heusd.
τούτους εἶναι τοὺς κρείττους, καὶ ἂ ἄν οὐτο
κ. τ. λ. (e Fic.) L. 17. Codd. nonn. τοιοῦτό τι
Codd. nonn. et edd. vet. ἐξαρχῆς. Pro vul
τίστοις, quod codd. et edd. tuentur, cum
Hdf. dedi, quod Corn. suasit, βελτίους.
etiam τίνας ποτε λ. sine causa idonea scrib
L. 27. Hdf. tacite edidit πρὸς ἐμέ. Mox etia
codd. βελτίστοις.

P. 66. l. 9. ῥήματι ed. Ald. et codd. no
9. Non suo loco legi verba εἰ δ' εἰς τ.
censuit Butt. nisi post λόγον colon p
post ἀρχομ. comma (imo colon) ut haec
το — θηρ. per parenthesin interposita sint
stitui illam antiquam interpunctionem. L. 2
Tres codd. ἐκέλευ. At νέμειν h. l. non tri
re, sed, pro arbitrio distribuere,
ἀρχ. est διὰ τὸ ἀρχεῖν. L. 25. Tres codd.
non praeferendum cam Fi. L. 28. σὺ male
Reg. omittitur. Tres codd. τί δὲ οὐτα σ. λ
correctionem sapere videtur.

P. 67. l. 1. Tres codd. λατρείας. Idem l.
ἔγωγε habent val. L. 4. δεῖ e 2. codd. (non
et Fic. dedit Hdf. At melius intell. λέγεις.
Bas. 2. ποίων δὲ ἱματίων, improbante Hdf.

δύλον ὅτι ed. Find. L. 9. φρονημώτατον e Bas. 2. dedit Hdf. ob seq. Superl. Et sane antea et post in his saepe variatur. Recte tamen Ro. monuit, non opus esse mutatione. L. 19. ἀτέχνως (sine arte) legi iubet Schl. L. 22. τε post κρείττ. in nonn. codd. dcest. περὶ τίνων (pro περὶ τῶν) quia ad ἐρεῖς s. λέγων respicitur

P. 68. l. 2. ἀποκίμνωσι (pro vulg. ἀποκίμωσι) cum 2. codd. et Hdf. quia respondet praec. ὥσι) In aliquot codd. τῆς ante ψυχῆς omitt. L. 4. Post σοῦ interr. notam posuit Hdf. L. 5. σοὶ mavult Find. ut ad μέμφομαι non ad κατηγορῶ referatur. L. 7. τοτὲ (pro vulg. ποτὲ) ob consensum 4. codd. et Bas. 2. dedi. L. 13. Steph. marg. „Al. [duo codd. et edd. vett. praeter Bas. 2.] φρονημωτέρους· sequi autem deberet et ἀνδρειοτέρους.“ L. 14. Edd. vett. et cod. Reg. τούτους, quod vel exquisitius videri potest. L. 17. Vulg. Σω., τί δὲ αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε, ἢ τί ἄρχοντας, ἢ ἀρχομένους; Kal. πῶς λ. Steph. in marg. „Sic et Fic. αὐτῶν iungit cum seq. Potius tamen cum his, τί δὲ αὐτῶν videtur subaud. ex praeced. πλέον ἔχειν προσήκει [probante Schl.]“ Sed praeterea edd. ante Steph. omnes et cod. Aug. et Reg. τί ἢ τί (quo et ducit τί ἢ ἢ τί in Meerm. et Bodl.) Tum verba haec in Schol. et codd. Bodl. Callicli tribuuntur. Hinc Fi. dedit: τί δέ; αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε, ἢτοι ἄρχοντας ἢ ἀρχομ.; Kal. πῶς λ. Hdf. edidit: τί δέ; αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε; et seqq. ita maluit legi: αὐτῶν, ὦ ἑταῖρε, ἄρχοντας ἢ ἀρχομένων; K. τί ἢ τί; πῶς λ. Quod reposui, propius ad vet. lect. et Schol. accedere videbatur. αὐτῶν scil. ἀρχοντας λέγεις, quod e seqq. patet - τί prius, quid quo sensu, num ἀρχοντας an ἀρχομ.), secundum, quia ratione (κατὰ τῆς). L. 19. Codd. nonn. τοῦτον, unde Find. τοῦτον dedit, sed δεῖ etiam cum

ADNOTATIONES

Accus. occurrit. L. 22. ποιηλον est, quod varie accipi potest ideoque fallax et ambiguum est. L. 24. Socratis definitio σωφροτων a Callicle ridetur. L. 25. Vulg. πῶς γὰρ οὐ; et haec verba in edd. vet. ad Calliclis orationem male referuntur. Malui eunte Fic., et iubente Ro., delere. L. 26. Steph. marg. „γραί. πάνυ γε τοῦτο, ὃ Σώκρατες, ἀγάρα. ἐπὶ π.“ In Bas. 2. πάνυ γε τοῦτο, ὃ Σ. τοίνυν (quod in τὸ νῦν s. τῆ νῦν mutari vult Fi.) ἀγάρα. Hdf. mavult: πάνυ γε τοῦτο ἀγάρα, ὃ Σ. P. 69. l. 5. Ex edd. vet. et Reg. ἑνδρασαν (pro —εσαν Steph. et all.) L. 10. Codd. noun. πρόσθεν. Post ἔλεγον vulg. colon. Malui cum Hdf. δουλομενοι cum antecedd. iungi, quum desit particula nectendi illud partic. cum seqq. L. 14. Steph. marg. „γραί. ἐπὶ ὅσοις ἐξ ἀρχῆς.“ Hdf. mavult, ἐπὶ οἷς γε. Cod. Reg. ἐπὶ θεοῖς ἐξ ἀρχ. et in marg. ἐπὶ τοῖς θεοῖς ε. α. L. 19. Ante μηδ. ἐμπ. (nonn. edd. vet. ἐκποθῶν) ὄντ. Bas. 2. addit καὶ δικαιοσύνης καὶ, quae verba potius post σωφροσ. l. 18 ponenda sunt. L. 20. Codd. noun. ἐπάγουτο. L. 22. ὑπό του κ. maluit Fi. P. 70. l. 1. Artic. τὰ ante καλλωπ. abesse mavult. L. 6. ἀφεῖναι in Meerm. superscr. L. 10. ἔτοιμ. intell. δεῖν. L. 15. Cod. Reg. οὐ γὰρ τι θ. ἵ bante Ro. L. 16. λέγοι sine codd. edidit Fi., sine e quamquam Opt. praecessit. L. 18. ἕως in e nonn. et Stob. omitt. Vulg. hic et mox ed. τε μεν. Hdf. τεθνάμεν. ὅπερ deest in Reg. et Fi. Bas. 2. et Stob. ἤδη γὰρ 'του quod in Steph. tur. Intell. Heraclitus. L. 20. ἡμῶν (pro ν μῶν) e 2. codd. et Stob. atque Fic. cum Hdf. 22. καὶ ante κάτω in nonn. codd. om. Po cominste interpunxit Hdf. L. 25. Codd. u

Bas. Σικελικός quam formam h. l. ex seq. Ἰταλικός ortam recte iudicat Buttm. κομιστός h. l. bouo sensu, de philosopho. παράγειν propr. de nominum flexione et mutatione. L. 25. Codd. nonn. et Stob. πιστικόν. L. 26. Steph. marg. „γραβ. ἀνοήτων. Ita Bas. 2. duo codd. et Stob., et Fi. ἀμυήτων (quod Reg. habet) spurium existimavit et uncinis inclusit. αἰ ante ἐπιθ. cum Hdf. e 3. codd. et Stob. adfidi. Tum Hdf. coniecit: διὰ τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ (scil. τοῦ ἐπιθυμητικοῦ etc. ut ante ὡς τετρ. intelligatur ἔλεγε.

P. 71. l. 3. Pro ἂν εἶεν Bas. 2. et Iambl. εἰσί. L. 5. Tres codd. ἄρα κρη ὁ πρὸς ἐμὲ λέγων. — Respici ad Danaidum dolium perforatum facile patet. L. 7. Post στέγειν intell. τι aut οὐδέν. L. 8. s. Codd. tres: ταῦτ' ἐπεικῶς ἐστὶν ἄτοπα ὑπὸ τι. Steph. marg. „Haec verba, ὑπὸ τι ἄτοπα, suspecta sunt, nec ὑπάτοπα pro illis satis convenire videtur, quum praecedat ἐπεικῶς“ Hdf. ἐπεικῶς interpretatur a dimodum, satis, ὑπὸ τι aliqua tenus, quodammodo. L. 10. Vulg. ἐνδείξασθαι. E 4. codd. recepi Participium (pro ἐνδείξαι. σοι βούλομαι.) Pro μὴν tres codd. δέ. L. 14. μεταθέσθαι Bas. 2. μετατίθεσθαι codd. duo ap. R. L. 23. codd. duo ἄλλοι ἄλλων πολλῶν.

P. 72. l. 1. εἴη post πορβς. e Iambl. addidit Hdf. et καὶ ante νύκτα e 3. codd. L. 11. Steph. marg. „γραβ. πληρώση [Bas. 2. et cod. Reg.] L. 20. ἀπίστας deest 3. codd. L. 21. πληροῦν Steph. et cum eo Hdf. etsi omnes libri πληροῦντα habent, unde Hdf. coniecit olim fuisse: δυν. πληροῦν, πληροῦντα καὶ χαιρ. L. 25. Tres codd. κνήσθαι, dorica forma. v. omnino Buttm. h. l.

P. 73. l. 6. Codd. duo κνησιεῖ (quod) e vulgari κνησιεῖ exstitisse monet Hdf. qui κνησιεῖ vel po-

tius *κρησιώη* scribi vult. Tum vulg. *ἔτι τὲ, σὲ ἔγ.* Steph. marg. „Vel cum interr. post *κρησιῶι* et post *ἔρωτῶ* et scribendo *τί*, hoc sensu: an te rogem, qua praeterea parte? At Fic. alteram lectionem sequitur.“ Rectius interpunxit Hdf. *τί* per euphem. *τὴ αἰδοῖα* dicit. L. 8. Hdf. monente Buttin. scripsit *καὶ, τὸ τοῦτ. τοῖ. ὄντων κεφαλ., ὁ -* L. 10. Tres codd. male *ὁ δεινός* - L. 15. Vulg. *ἀναίδην*. Cum Hdf. e Reg. et edd. vett. dedi *ἀνείδην* (ohne Zurückhaltung), quod lenius est. Illud tamen Fic. expressit et nonn. codd. habent, sed ubique mutandum esse *ἀναίδην* docet Buttin. L. 20. *ἀνομολογούμενος* est, non secum consentiens. Duplicem verbi significatum, ex diversa origine ortum, illustravit Buttin. L. 23. Edd. vett. *ἐξετάξης*. L. 25. s. Tres codd. *αὐτοῦτο ποιῶ*.

P. 74. l. 2. Codd. duo: *σὺ δὲ, ὃ K., τῷ ὄντι* sed pro signo interr. in fine punctum posui. L. 8. Perperam Ro. coniecit: *ἔλ. τι εἶναι*. L. 9. Codd. nonn. *ἀλλ' ὅτι οὖν ἢ ὡς αἴτιον τὴν ἀνδρ.* Post *ἕτερον* subint. *ὄν*, nisi excidit. auctore Hdf. L. 12. Haec vulg. ita distincta: *τί δὲ; ἕδονήν δὲ κ. ἐπ. ταυτῶν* etc. L. 14. Codd. tres *μεινησώμεθα* (partim e correct.) L. 17. *Σωκρ.* etc. Haec cum Schol. Callicli tribuit Schl. et *οὐχ ὄμ.* etc. Socrati, improbante Hdf. L. 25. Artic. ante *ἀνθρωπος* non delendus, qui modo additur, modo omittitur. L. 27. Post *νόσου* interr. notam posuit Hdf. *Μοχ ὄλε* legisse videtur Fic. sed *περὶ ὄτου* est, de quacumque corporis parte.

P. 75. l. 2. *γς* male nonn. codd. deest. L. Hdf. ex uno Meerm. cod. recepit *ἀπολλύεσ.* N. Ficin. (vertens, amittit) etiam vulg. expressisse deri potest, quod magis respondet verbo *ἀπαλ-*

τειν. L. 12. ἢ pro vulg. ἢ cum Hdf. 3 codd. L. 17. Vulg. δηλονότι, quod e 3. codd. cum Fi. et Hdf. correxi. L. 19. Cod. Bodl. ὑπερφυῶς ὡς ὄμ. probante Ro. L. 23. Verba τὸ μάντοι — ἠδὲ Callicli, ἔγωγε μανθ. etc. Socrati tribuit Schl. L. 24. Steph. marg. „γραὺ καὶ ἐγὼ μανθάνω [ita cod. Reg.]“ In Ald. μανθάνω, μανθάνω. Alii codd. pro ἔγωγε μ. habent ἐγὼ μανθ.

P. 76. l. 2. Duo codd. φῆς ἠδὲ, Bodl. ἄλλο τε φῆς ἢ ἠδὲ — L. 3. τούτου scil. τοῦ διψῶντα πίνειν, cuius partes sunt τὸ διψῶντα et πίνειν v. Hdf. L. 7. Vulg. (ex Steph.) διψῶντά γε φῆς λ. Steph. marg. „γραὺ“ [nescimus ubi] τὸν διψῶντα καὶ λυπούμενον; ut subaud. ex praeced. λέγεις. At in superior. ed. Διψῶντά γε, φημὶ λυπούμενον;“ δὲ e codd. cum Fi. et Hdf. dedi. Et φημὶ est in 4. codd. et edd. ante Steph. omnibus, sed utrumque φῆς et φημὶ ex interpretamento ortum, unde delevi. Nam ne ita quidem dici potuit: διψῶντά γε φημὶ λυπούμενον. Debat esse φημέν. L. 13. ἔστιν (pro ἔστι) cum Fi. e codd. L. 20. s. Verba ὅτι ληρεῖς ἔχων alieno loco posita et fortassis Callicli in proximis tribuenda censet Hdf.: οὐκ οἶδα, ὃ τι ἔχων ληρεῖς, tuetur Buttm. ita, ut per parenthesis inserta velit. Steph. marg. „Fic. quoque legit [ut Serr.] ἐκὼν ληρεῖς. Est alioqui participii ἔχων elegans in huiusmodi locis pleonasmus: frequentius tamen praefixi verbo ut supra p. 490. φλυαρεῖς ἔχων. „προσιέναι εἰς τὸ ἔμπροσθεν longius progredi. ὅς pro ὡς legi maluit Fi. L. 24. Male καὶ ante ἡμῶν in 3. codd. omitt. ἀλλ’ (pro ἀλλὰ) ἀπ. cum codd. et edd. vett. dedi. L. 26. σμικρὰ pro μικρ. cum 2. codd. Hdf. L. 28. Cod. Meerm. ἢ τιμὴ αὐτη. — τιμὴν partes disputantis Routh. interpretatur, Hdf. mulctam s.

damnum; nihil damni inde in te redundabit. (es
kömmt nicht auf deine Rechnung, Schl.)

P. 77. l. 1. Unus cod. Reg. Σωκράτες, quod re-
cepit Hdf. Equidem post ὑπόσχ. comma posui. L.
4. γε ante μεμ. in nonu. codd. om. L. 6. Tres
codd. ἀπελιπες, sed et Imperf. ita adhibetur. v.
Hdf. Noun. codd. ἀπόκριται et ἦ vel ἡ οὐχ. — L. 8.
s. Vulgo καὶ ἡδονῶν deest. Steph. marg. „Post
ἐπιθυμιῶν in vet. [Bas. 2.] est etiam καὶ ἡδονῶν
quam lect. agnoscit Fic.“ Addidi cum Hdf. etsi tan-
tum in Reg. a manu sec. addita. Nam ex ἡδονῶν
non commode cum Ro. subintelliguntur. L. 11. τῶν
ante κακῶν e 3. codd. cum Hdf. addidi. Iidem
καὶ ante τ. ἄγ. adficiunt. L. 15. τί οὖν δὴ scil.
tibi vis, hoc dicis? Hdf. διαφέρει τοῦτο intell. L.
17. Duo codd. κακῶς. L. 22. Non necesse ut τοῦ
ante ἄφρονας addatur. L. 25. ἦδη in 3. codd. om.
L. 27. ἀλλὰ πὶ τ. non ἐρωτᾷς sed διαφέρει inte
Hdf.

P. 78. l. 8. ἀφοτ. — μάλλ. ostendit, ipsum i-
bitare, utri magis laetentur. v. Routh. Vulnus tar
subesse pntat Schl. L. 11. Tres codd. μὲν pro
νον (e scrib. compendio). L. 24. verba οἱ ἄγο
quamquam in omnibus libris lecta, spuria es
contextui adversari viderunt Ro. et Hdf., und
delevit, ego uncinis inclusi.

P. 79. l. 9. Vulg. οἱ μὲν — οἱ δ' — οἱ δὲ (v
ροντες ἢ λυπούμενοι subiunt.) Cum Hdf. οἱ
l. 17. Post τὰ καλὰ in 2. codd. additur κα
ται. L. 25. Post τῷ ἀγαθῷ vulg. interr. no
rexit Hdf. Ad seqq. Steph. marg. „γραμ.
ἀγαθοῦ.

P. 80. l. 1. πάλαι τοι (pro τι) e 3. coi
iubente Hdf. ad Phacd. p. 29. L. 5. Μάλ
χείρους interr. nota. L. 7. Noun. codd. 7

τὰ αὐτὰ, et in Reg. αὐ pro ταῦτα, ~~■~~ Fic. nec ταῦτα nec ταυτὰ habuit. L. 9. Nonn. libri: κατ-
αρχύς. L. 13. σὺ ante νῦν cum 3. codd. addidi.
L. 14. τινες spurium censuit Ro., defendit Hdf. L.
21. ποιοῦσιν pro vulg. ποιοῦσαι cum Hdf. e 2. codd.
dedi, ut ἔρα suam vim retineat (neque enim inter-
rogative ponitur) et apodosis ab αὐται μὲν — inci-
piat. Malit tamen Hdf. e Fic. (pro εἰ ἔρα) legere:
ἔρα τ. Ita et Schl. Verba ἐν τῷ σώματι a 2. codd.
absunt. L. 28. Stob. δῆλον γὰρ δῆ. Tum Stob.
ἔνεκα γ. δῆ που et ei. cod. ap. R. ε. γ. δῆ δῆπου.

P. 81. I. 1. Stob. πρακτέα. L. 5. Tres codd.
σύμφ. καὶ σὺ ἡμῶν εἰ. L. 16. Steph. marg. „Al-
ἐκ τούτων. For. autem expungenda praep. ἐκ, ut
τούτων iungatur cum σύμψηφος.“ Sed form. ἐκ
τρίτων tuentur omnes codd. et usus loquendi. L. 10.
Stob. ποῖα κακία. L. 12. Pro αὐ in Stob. et edd.
vett. et cod. Bodl. ἄν. L. 13. Steph. marg. γρά-
ρα αὐ [in Bas. 2.] L. 14. μέχρη (pro μέχρησι) e 2.
codd. et Stob. cum Fi. dedi. L. 18. Verba κατὰ
τὸ σῶμα, quae in 3. codd. et Stob. desunt, uncinis
inclusi, ex interpretamento enata. Aliud glossema
in 3. illis codd. est ὑποποιητικὴν inter μαγ. et
ἐμπ. insertum. L. 21. s. Tres codd. τύχη vel τύχη
unde τύχης leg. coniecit Hdf. In nullo libro μήτ
pro μηδ' est. L. 22. Contra fidem omnium codd.
et edd. vett. Steph. edidit αὐτὰ π. Veterem lect.
R. F. et Hdf. restituerunt. L. 24. Duo Codd. εἰ-
σὶν ἡμῶν—

P. 82. I. 6. E 3. codd. cum Hdf. addidi artic. τῷ.

L. 13. Fimd. legi voluit: τῆ μ. — θήρα, τῆ δὲ — L.
15. Vulg. ἢ μὴ συμφῆς; Emendavit Hdf sed συμ-
φῆς reliquit. L. 17. ἐγὼ ante ἔδοξα duo codd. addunt.
Iidem ἢ ὑποποιηκῆ. L. 22. Verba ἢ ἱατρικῆ male
coniecit Fimd. non esse a Plat. profecta. Perspicui-

μη legi iussit, sed non commode *ἐμπ. σωζομ.*
μη dici potuit. A nonn. codd. aut *μνήμη*
μη σωζομ. absunt.

P. 83. l. 3. καὶ ante *προμήθ.* nonn. codd.
L. 6. Hdf. edidit *αὐτη*. In 2. codd. *αὐτι*
ψυχῆ referatur, probantibus Fiud. et Hdf.
Codd. nonn. *μηδὲ σκ.*

P. 84. l. 2. ἡ ante *ἐν* nonn. codd. deest. I
ed. *τί δὲ ἡ τ. χ.* — *ποίησις*; cum edd. vet
cod. Bodl. et Fic. L. 5. Malus erat Cinesis
dithyramb., et arte et moribus. v. R. et.
8. Steph. marg. „Vel *τί δὲ*; ὁ πατήρ αὐτοῖ
ἡ πρ. τ. β. Sic in seq. post *τί δὲ*, non po
σις, poni potest interrog. nota.“ Id non fa
esse, multa exempla Plat. ap. Hdf. docent.
δῆ, quod vulg. deest, cum Hdf. e 2. codd.
L. 16. Interr. notam post *ποίησις* sustulit l
21. ὅν post *ὠφέλιμον* non necessario addend
docet Hdf. contra Phryn. L. 27. *νῦν* c
codd. om.

P. 85. l. 2. E. lect. Bodl. *νῦν* con

Vulg. ταῦτ', quod e 2. codd. et Arist. mutavit Hdf. L. 24. ὃ ante ἐρωτᾶς omitt. Arist. probante Hdf. Duo codd. pro ἔτι habent ἔστι, quod et Fic. legisse videtur. L. 25. μὲν in 3. codd. deest.

P. 86. l. 2. καὶ ante αἰὲ omitt. et l. 3. λέγοντας exhibet Reg. L. 6. Tres codd. et Arist. τί οὐ — τί οὐχί etc. recte Hdf. reddit: quin tu eum mihi appellas? L. 10. Steph. marg. γρά· [nescimus tibi] ἀφ' ὧν δὴ ἐκείνος ἦρξ. L. 12. Etiam hic μὲν in 3. codd. omitt. L. 13. ἀκούεις in talibus semper ap. Nostrum pro ἀκήκοας ponitur. L. 17. Codd. tres ἀληθῆ ἀρετήν, τὸ — L. 19. Pro λόγῳ duo codd. χρόνῳ. L. 20. ss. Infinitivi absolute hic ponuntur, unde non εἶναι l. 21. in εἴη mutandum aut ἐφάνη, ὁμολόγηται vel tale quid cum Hdf. excidisse putandum, nec τέχνη τις cum Fi. in τεχνίας vel τεχνικοῦς mutandum. L. 21. Steph. marg. γρά· τοῦτω. Cod. Reg. cum Bas. 2. τοῦτω. L. 25. οὐτωςὶν e 2. codd. dedi cum Hdf. Vn. cod. ἰστέμας. L. 27. Etiam hic tres codd. βέλτιον.

P. 87. l. 3. προσφέρει post ἐκλεγ. quod vulgo abest, e 2. codd. et Tho. M. cum Hdf. addidi. Pro αὐτοῦ codd. nonn. αὐτῶν. L. 4. αὐτῷ ante σχῆ in 2. codd. om. L. 5. εἰ βούλει etc. Apodosis latet in verbis ὥς εἰς τύξιν. L. 9. Codd. duo ἀρμόττον. L. 14. Bodl. cod. συνταττουσι. L. 22. Duo codd. πρόσθεν. L. 24. s. Vulgo verba ὕγ. — λεγ. Socrati adhuc tribuuntur, et voc. ἔγωγε praefigitur ΚΑΑ. Mutavit Hdf., Ficinum et Coru. sequutus. L. 25. Vulgo post αὐ interrr. nota, post κόσμου nulla distinctio. Mutarunt So. Fi. et Hdf. L. 27. Vulg. ἐκείνο. Fi. ἐκείνου legi voluit e Fic. Dedi cum Hdf. ἐκείνω ob l. 23.

P. 88. l. 2. σὺ δὲ (pro δ' Steph.) cum cdd. vet. et codd. Ro. et Hdf. L. 3. Bas. ἐμοὶ γὰρ. — L. 4.

τὸ ὑγεινὸν mavult Hdf. L. 7. τε post τάξιαι e 2. codd. cum Hdf. adieci. L. 12. αὐτὸ ante βλάτω recte e 4. codd. addidit Hdf. L. 12. λέγει recte dedit Steph. quum in edd. vett. esset λέγοι, quod praefererat Fi. L. 21. Codd. tres et Iambl. ἢ οὐκ. L. 23. Vulg. ὀνήση, quod Fiud. et Hdf. e 3. codd. et Corn. emendarunt — Vulg. ἴσθ' ὄτι. Steph. marg. „For. ἴσθ' ὄτε“ quod cum Fi. et Hdf. e Bodl. recepi, etsi Ro. vulgatum tuetur. L. 24. Hdf. dedit e Corn. coniecit. πλ. ἢ τοῦτ., ἢ κατὰ γε τ. δ. λόγον καὶ. Sed Schl. maluit (sine ἢ) κατὰ δὲ τ. L. 25. Verba ἢ οὐ Hdf. e 3. codd. et Fic. addidit. L. 27. Vulg. ζῆν καὶ. — Ordinem e 2. codd. et Iambl. restituit H. Tum vulg. ἢ οὐχ οὐ. L. 28. καὶ ante τ. ἐπιθ. auctoribus Corn. et Hdf. ex Ang. cod. addidi.

P. 89. l. 8. Tres codd. et Reg. a secunda manu δεῖν, ut pendeat a τρόπος. L. 17. Tres codd. αὐτὸς οὗτος. Male post αὐτὸς ante Hdf. commate distinctum. L. 20. Tres codd. ποιήσωμεν, sed vulg. sanum est. L. 21. καταλύσομεν solus Steph. dedit, et in marg. „Γραβ. [in Bas. 2.] καταλειπόντες.“ Ald. et Bas. et cum Reg. καταλύομεν. Tres alii codd. καταλείψομεν, unde e Corn. coniectura dedi καταλείψομεν. Hdf. cum Buttm. dedit καταλίψομεν. L. 23. περιτῆ scil. ὁ μῦθος. L. 23. Bas. 2. ἐθέλοι. Duo codd. ἐθέλει, et μὴ γὰρ τε. Tum Bodl. καταλίψομεν.

P. 90. l. 3. Vulg. ἵνα μὴ et post γένωμαι par cum. Tres codd. in his Reg. μοι, unde recepi et i terpunctionem mutavi, etiam Buttm. auctore. V. sus Epicharmi [Athen. VII. T. III. p. 128.) fuit:

τί πρό τοῦ δὲ ἄνδρες ἔλεγον, εἰς ἡ ἀποχμέω.

Reg. cod. πρό τοῦ. L. 5. Duo codd. τοῦτο, uterque superscr. οὕτως, ad quod intell. ποιεῖν

malit *άν ε. τοῦτο εἰ μ. οὔτω κ.* L. 7. Duo codd. *πάντα*, τὸ ante *ἀλ.* in Bodl. deest. L. 9. Duo codd. *ἄπασιν ἀγαθόν* - L. 10. *τὸν λόγον* legi mavult Hdf. L. 11. Duo codd. *μὴ δοκῶ τὰ ὄντα*. L. 15. Post *εἰδώς* Bas. 2. addit *πάνυ τοι*. Bodl. *ζητῶν*, ut Fic. Tum vulg. *ὁ λέγων ἀμφισβητῶν*, transposito articulo (cum 3. codd.) emendarunt Fi. Heusd. et Hdf. Hic e Bas. *ἔγωγε* recepit. L. 25. Duo codd. *διελιγ. ἔτι*. L. 27. *ἐξελέγξης* (pro vulg. *ἐξελέγγης*) e 2. codd. et Fic. dedi.

P. 91. l. 2. Vulg. *αὐτό*. Emendarunt Heusd. (qui *αὐτός* ita pro *οὐ* poni docet) et Hdf. cum 3. codd. et Fic. L. 4. Tres codd. *ταυτό εἰ*. Sermoni qui sequitur, Ald. et Bass. Calliclis et Socratis nomina interposuerunt, quae Steph. recte cum Fic. deleuit. L. 14. s. *οὔτως* in *ὄντως* mutari voluit Find. et *κἀλλ.* Ro. in *μάλιστα*, uterque sine causa. L. 17. *δὴ* in 2. codd. omitt.

P. 92. l. 1. et 2. Art. *ἦ* ante *τοῦν*. et ante *ἀκόλ.* in Bodl. deest. L. 3. Vulg. ante *πάνυ γε* legitur *ΚΑΛ.* (tum et in seqq. nomina addenda erant.) At sunt haec Socratis sibi respondentis, unde cum R. et Hd., praecunte Fic., deleui. L. 4. s. *πρώτη* et *σωφρονῆ* errores sunt noun. codd. L. 12. Vulg. *ἀλλά δεῦ.* Correxerunt Hdf. L. 18. *πρώτη* (pro vulg. *πρώτοι*) e 4. codd. et Iambl. recepi; definite enim dicitur: quaecumque faciat. L. 27. Post *παρασκευαστέον* e Stob. addidi *ἐαυτόν*, nam ita *παρασκευάζειν* active dicitur.

P. 93. l. 1. Steph. marg. „Al. [Bas. 2.] *πολλῆς*, sed perperam. Invenitur autem et alibi vox *πόλις*, apposita illi *ιδιώτης*, ubi plures uni opponuntur.“ Perperam *πολιτικός* legi iussit Find. L. 2. Duo codd. *μέλλη* Bodl. *μέλλοι*. L. 4. *εἰς τοῦτο* iungendum cum *ὅπως κ. τ. λ.* L. 8. *ἀνηγ. κ.* pro *ὅπερ ἔστιν*

ἀνην. κακόν. L. 15. Verba καὶ τὸ ὄλ. — ἐπιφρ. parentheses notis inclusi, ut pateat, quo pertinet sqq. οὐκ. ἀκ. οὐ. ἀκολ. (pro quo Arist. ἀταξία). L. 25. ἄθλιοι vulg. semel tantum legitur. Emendavit Hdf. L. 24. Vulg. τίνα τ. ξ. Correxerit e 4. codd. probante R., Hdf. L. 27. Vulg. αὐτοῦ.

P. 94. l. 1. Duo codd. ἐπὶ τούτῳ. L. 5. Steph. e correct. sua dedit δέιν, pro quo e Reg. cum Hdf. ἴδει (quod v. ἦν respondet) dedi. Duo alii cum Quintil. et edd. vett. δέι. In Aug. dēerat hoc verbum. L. 7. Steph. edidit τίνα, sed edd. vett. et codd. τί, quod Fi. et Hd. restituerunt. L. 10. Vulg. οὐδὲ τῶν οἰκ. quod Fi. et H. emendarunt. L. 12. Comma post ἄτιμοι recte delevit Hdf., subint. εἰσὶ, sunt in cuiusvis potestate. L. 13. Vulg. τοῦτο τοῦ σ. λ. Steph. marg. „Al. [Bas. 2.] τοῦτο τὸ τοῦ σ. λ. [quod cum Hd. recepi]. Perinde est autem ac si dixisset ὡς οὐ νεανεινόμενος ἔλεγες, supra videlicet, p. 486.“ L. 19. Duo codd. εἴρηται ἦδη. L. 20. Vulg. αἰσχιστόν τ' εἶναι. Steph. marg. „For. αἰσχιστόν τι εἶναι.“ Cum Hdf. τ' auctoritate 5. codd. delevi. L. 21. Nonn. codd. βαλάντιον. L. 25. αἰσχ. κ. κακ. scil. τῷ ἀδικοῦντι, negligentius praemittuntur. v. Hd. L. 26. Tres codd. καὶ αἰσχίον καὶ κάκιον, ut antea. L. 27. Pro ἄνω ἐκεί Find. coniecit ἀνωτέρω. Hic quoque πρόσθεν in 2. codd.

P. 95. l. 1. καὶ εἰ pro εἰ καὶ— L. 3. οὐτωςὶν (pro vulg. οὐτωσὶ) iam Fi. et Hd. dederunt. L. 11. Tres codd. cum Bas. 2. τὸν ἀδικοῦντα, quod recepit Find. At τὸ refertur ad μείζον, idque melius. L. 14. Recte nonn. libb. ἄρα. L. 15. Nonn. codd. πολὺν et ἔχειν pro εἶναι. L. 16. Vulg. post βοήθ. comma Find. post αἰσχιστήν posuit, recte sustulit Hdf. Breviter dictum pro, ἀνάγκη αἰσχιστόν εἶναι μὴ

δύν. ταύτ. τ. βοηθ. v. Routh. L. 19. οὕτως pro vulg. οὕτω Find. et Hdf. dederunt. L. 21. αἰσχύνην legi mavult Hdf. L. 22. Tres codd. οὕτως ἢ ἄλλως probante Hd. L. 24. τὲ e 2. codd. recte pro γε vulg. (quod tuetur Find.) recepit Hd. L. 28 Tres codd. τὴν ἀπὸ omittunt.

P. 96. l. 5. Inter τοῦ et ἀδικεῖν excidisse μὴ putabat Find. Formam loquendi ill. Hdf. L. 7. Duo codd. ἐπὶ τοῦτου sed cum corr. L. 8. Find. coniecit: ὥστε ἂν — ἀδικήσειν. Recte vulg. tuentur Hdf. et Bu. et hic ὡς interpretatur, ita ut. L. 9. Find. coniecit τί οὖν αὐτῷ et ἀπεκρίνω posterius, ut Platoni frequentatum, cum Hdf. pro ἀπεκρίνου recepi, cum eodem γέ μοι (pro vulg. γε ἔμοι) L. 11. Steph. marg., γράτ. [in Bas. 2. codd. Aug. et Mcerm. et marg. cod. Reg.] ὁμολογεῖν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν λόγοις ἐγὼ τε x. Haec verba vulgo omissa cum Hd. (praeceunte Fic.) addidi. L. 14. duo codd. ἴσως pro οὕτως. L. 17. Vulg. ἀδικήσωμεν Steph. marg., Scrib. puto ἀδικηθῶμεν, quae lectio cum proxime seq. convenit. Retinet tamen alteram et Fic. Vulg. tuentur R. et Fi., sed e grammaticis rationibus cum Hdf. dedi ἀδικήσομεν. L. 21. Vulg. ἦθε Mutavi, monente etiam Buttm. Vulg. δεῖ. E 3. codd. emendavit Hdf. Idem καὶ τυραννεῖν e 2. codd. dedit. Sed ἄρχειν et τυραννεῖν differunt, et codd. illi habent ἦ καὶ τυρ. et ἦ καὶ τῆς ὑπ. L. 26. ὄνπερ scil. λόγον aut τρόπον.

P. 97. l. 2. τοῦτω scil. τῷ τυράννω et ad δύναιτο intell. ὁ βελτίων. L. 5. Bas. 2. οὐδαμοῦ οὕτος. Vulg. sanum. Int. φίλος τῷ τυράννω δύν. γεν. L. 12. Steph. marg. γράτ. [Bas. 2.]· ἀρ' οὖν εἶτις ἐνν. L. 14. Vulg. ἀδικοῖ, ἢ αὐτῇ — Correxit Hdf. E 2. codd. dedi ὁδὸς αὐτῷ pro vulg. αὐτῷ ὁδὸς ἐ. L. 17. Codd. ante Steph. ὅτι μάλιστα.

L. 24. Vulg. οὐτως. Emendarunt F. et H. L. 2. Cod. Meerm. τῶ οἶόν τε εἶν.

P. 98. l. 1. ὅπη pro vulg. ὅποι cum 2. codd. scripsi. v. Herm. ad Vig. p. 769. Edd. vet. σφραγίς. Duo codd. τοὺς λόγους ἐκάστοτε. L. 3. ἔμμοῦμ. scil. τὸν δεσπότην. L. 6. γ' post μαρ. deest 2. codd. L. 10. τὶ ἄγαν. legi maluit Find. L. 11. Steph. marg. „γραῖ [in Bas. 2., marg. cod. Reg., etiam Fic. adsentiente] ὡς ὁ σὸς λόγος α." Sed legitimam esse form. ὡς ὁ λόγος σημαίνει, docet Hdf. L. 12. Duo codd. πλεῖστον ζῆν χρ. L. 16. Duo codd. βουλεύων, unde ξυμβουλεύων Schl. et Hdf. legi iusserunt. At ξυμβουλεύω respondeo anteced. κελύεις et modestius dictum est pro κελύω, quod in cod. Reg. superscriptum. L. 20. Duo codd. τοὺς ἀνθρ. ἐκ θανάτου. L. 28. Cod. Meerm. ἀ τ. διαπραξιμένη, quod praefert Hdf. προσεταλμένη est, ad moderationem composita, εὐχηματισμένη, studiose ornata.

P. 99. l. 2. Find. maluit κἂν παμπ. Ad τὰν δὲ intell. σώση, ad τὰν π. autem προίτηται, et σώσασα etc. respondent verbis τὰν δὲ σώση et explicationem verborum ταύτ. τ. μεγ. εὐεργ. continent. Ita Butt. bene locum expedit. ἐπράξατο est: exigere solet pro mercede. Verba τὰν πᾶμπ. — εὐεργισ. Fic. non vertit; in cod. Reg. punctis notata et parenthesi inclusa, ac sec. manu τύχη σώσασα scriptum. Tuentur illa R. et Hdf. L. 4. Steph. marg. „Ante καὶ γυναῖκας Fic. quoque ponit καὶ χρηματα.“ Imo καὶ γυναῖκας posuit ante haec v. Routh, et Hdf. qui vulg. ordinem alio loco defendit. L. 15. Non abundare οὐκ ante ἀπέθ., contra Find. docuit Hdf. Pertinet et ad hanc et ad sequ. periodum, unde interr. notam post σώζειν recte Routh. et Hdf. viderunt, praesente Corn.: tollendam, quae et

in Ald. non est. L. 18. Pro δὲ βιωτ. Find. διαβιω-
 τέον (sc. εἴη) legi et ἐστὶ in ἔτι mutari voluit. L. 19.
 αἶρ post ὀνήσειεν (Bass. νοήσειεν) non necessario
 addendum esse, vidit iam Hdf. L. 27. Vulg. post
 εἶραι punctum. Steph. marg. „For. δοκῆ. Alioqui
 interrogative legenda haec sunt.“ Ita legunt R. et Hdf.
 (cum cod. Reg., Fic. et Corn.) Sensus: non tibi vi-
 detur caudico equiparandus (non pluris faciendus)?
 Non post μὴ part. copulandi aut concludendi deest.

P. 100. l. 2. Duo codd. ἐπὶ τῷ δ. γ. τοὺς μηχ.
 L. 3. Aut ὄντα aut εἶραι exspectaverat Hdf. L. 4.
 Ed. Steph. καταφρονοῖς. Emendarunt ex edd. vet.
 et cod. Meerm. Find. et Hdf. L. 13. Comma, quod
 vulg. fui, post τὰ λαυροῦ recte sustulerunt Fi. et
 Hdf. sed sine necessitate ἔτυχε Find. mutavit in ἔτυ-
 χε. ὄντα iung. cum αὐτὸς et τὰ λαυροῦ adiectum
 velut in parenth. L. 17. Duo codd. ἢ τὸ σώζειν.
 Edd. vet. ante Steph. ὁπόσον δὴ γρ. L. 19. Edd.
 vet. et cod. Reg. ἐατέον, verum εὐκτέον, quod Fic.
 vertit, Corn. coniecit; Steph. recepit, tuetur Hdf.
 sed Schl. et Buttm. quem offendit coniunctio part.
 μὴ et οὐ in eadem periodo, ἐατέον legi et ille ἐστὶ
 in ἢ, ut μὴ pendeat ab ὄρα, hic μὴ γὰρ in καὶ
 γὰρ mutari vult. Neutrum probamus. Recte μὴ —
 εὐκτ. quia hoc in cogitatione versatur, οὐ φιλοψ.
 quia in facto. L. 23. Cod. Reg. μέλλοι, probante
 Hdf. ob seq. βιώη. L. 24. ἄρα ἔσομ. pendent a
 σκεπτέον, unde post οἰκῆ recte interr. notam in co-
 lon mutavit Hdf. L. 25. ἄρα pro vulg. ἄρα scripsi;
 pendent haec quoque a σκεπτ. sed interr. notam vulg.
 post πόλει cum R. et Hdf. mutavi. Codd. tres: δὲ
 ἂν ἄρα — L. 28. εἰ σοὶ (pro vulg. εἰ σοὶ) cum Hdf.
 ob seq. ἐμοὶ dedi (non antea δεῖ σέ —).

P. 101. l. 1. Vulg. πεισώμεθα. Emendavit Hd.
 ex lege, de qua Matthiae Gr. gr. p. 738. L. 2. Vulg.

Θιτυλικίας. E 2. codd. et Bas. 2. emendarum Fi, et Hdf. Sagae istae Thessalicae in suum damnatum (cum oculorum et pedum iactura) lunam deducebant. Colon post *Θειτ.* posui; recte enim Routh. vidit seqq. seiungenda esse. *ὄν τ. φιλι.* est: cum damno eorum, quae carissima sunt. Hdf. *ὄν* maluerit. L. 7. *βουλεύει* Bass., quod, ut semper, dedit Find. L. 11. *Πυριλ.* scil. *δήμω.* L. 13. *πολιτικὸς* cod. Meerm. decst, probante Hdf. L. 14. Edd. vett. et nonn. codd. *αὐτῶν.* At recte vulg. se habet: quisque laetatur iis, quae suis moribus convenienter dicta sunt. L. 16. *λέγομέν* maluit Hdf., quo non opus. L. 18. Perperam Find. sine codd. *δοκοῖς* dedit. L. 20. Duo codd. verba *ὃ Καλλ.* post *ἔρω*s ponunt. L. 21. *ἴσως* aut ad *ἀλλὰ* aut ad *πεισθήσῃ* (— *σε* Find.) pertinet. L. 22. Male in ed. Hdf. *ταῦτα ταῦτα* — L. 24. *ἐκάστου* Steph. Antiquam lect., codd. confirmatam, R. et Hdl. restituerunt P. 102. l. 2. Vulg. *εἰ βούλει σὺ, οὐ.* Ex Ald. et cod. Reg. et usu loquendi Plat. emendavit Hdf. In Bas. 2. est: *ἴστω σοι ταῦτα, εἰ βούλει, οὕτως.* L. 3. *ἑτέρα* scil. curat (*θεραπεύει*). L. 6. Steph., haud dubie ex ingenio edidit: *τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας &*. Veterem omnium edd., codd. et Arist. lectionem restituerunt Ro. Fi. et Hdf. Duo codd. *τῇ τε πόλει.* Ante *θεραπ.* intell. *ὥστε.* L. 15. Repetitionem loci similis in Lachete [p. 186. f. Steph.] animadvertit Schl. L. 14. Duo codd. *πράξοντας*, Reg. *πράξαντες.* Ad Cenitt. sqq. intell. *τι.* L. 16. Duo codd. *πότερα.* L. 17. Find. coniicit Plat. pro *ἡμ.* *αὐτ.* scripsisse *ἑαυτοὺς* quia hoc pro *αὐτοὺς* in 2. codd. legitur. Bis *ἠπιστάμεθα* pro *ἑιστ.* Hdf. ob *ἴδει* scribi debuisse monet, sed et *ἴστω* sequi. L. 20. *ἔν* pro *αὐ* mavult Find. L. 26. Edd. Bass. et Steph. *ἰδίᾳ ἡμ.* quod ex Ald. et cod. Reg.

correxerunt R. et H. L. 28. *νουνεχόντως* (c vcrs. Fic. et Serr.) legendum coniecit Find. Ad *διακ.* intoll. *ἡμῶν*.

P. 103. l. 2. *καὶ* ante *μηδ.* *ἄ.* in Meerm. cod. omitt. L. 7. *ἐπιχειρήσοντες* edidit Hdf. quia p. 101, 14. *πράξοντες* fuit. L. 8. Steph. ed. *ἐπισκεψόμεθα*, et in marg.: „Pro *ἐπισκεψόμεθα*, quod est in praec. edit. [Ald. et Bas. 1.] legi etiam posset *ἐπισκεπτόμεθα* vel *ἐπισκεψοίμεθα*.“ Find. recepit *ἐπισκεπτόμεθα*, quia Imp. praecedit et sequitur: equidem malui cum R. et Hdf. sequi duo codd. et ed. Bas. 2., praesertim quum Plat. usus addicat. L. 9. Vulg. *ἔγωγε σὲ* — E 2. codd. correxit Hdf. L. 10. Duo codd. *πρ. ὕγ. τ. σ.* L. 11. Offendit Hdf. interrogatio directa in obliquam statim mutata, unde legi mavult: *ἢ ἤδη τις ἄλλ.* L. 13. *εὐρίσκοιμεν* legendum aut *ἄν* excidisse putat Hdf. L. 17. *ἀνθρώπους* deleri iubet Hd., tuetur Buttm. L. 21. *καρμύλαν* cod. Reg. ut Schol. ad Lach. p. 187. b. St. Proverbium dicitur in eos, qui elementis artis cuiuscunque neglectis ad maiora statim provehi volunt. L. 23. Vulg. *δοκῆ*. E Reg. cod. emendavit Hd. *δοκοίη* malebat Find. L. 25. Duo codd. *ἄρχη ἄρτι*. L. 27. Vulg. post *ἀλλήλ.* interr. nota et tum *τίνα* legitur. Correxerunt, cod. Reg. favente, Hd. Cod. Meerm. *πεποίηκε τῶν πολιτῶν βελτίω*;

P. 104. l. 4. Steph. marg. *γραὶ* [nescio ubi]· *ἐξελέγχῃ*. L. 6. *τοιούτου* Reg. deest, sed margini adscriptum. L. 11. Post *ἡμῖν* vulg. colou. Plene interpunxit Hd. Cum eodem *ἢ* pro *ἢ* scripsi. Schl., commate antea posito, maluit *εἰ* legi. L. 12. Edd. ante Steph. et Hd. h. l. divisim *ὅτι βέλτ.* — *ἢ* ante *ὅπως* in 2. Codd. omitt. L. 22. Pro *δηλονότι* cum Find. dedi *δηλον ὅτι*. L. 24. Pro *ἔπολες* duo codd.

et Bas. 2. *ναι*. L. 27. Vulg. *δει*. E 2. codd. emendavit Hd. L. 28. *τι οὐν δι* scil. *τοῦτο διαφέρει*.

P. 105. l. 1. *μοι* in 2. codd. deest. L. 6. Duo codd. *μισθοφορίαν*. Non de militari tantum, sed quovis stipendio publico, iudiciali mercede in primis, interpretatur Routh. L. 7. Intell. Spartani, qui cum gymnasticis exercitationibus admodum essent deliti, aures contusas ut athletae habuerunt. L. 12. Vulg. *γεγόνεισαν*. Atticam formam *γεγόνεισαν* e Meerm. recepit Hd., in Aug. *γεγόνεισαν*. L. 18. *αὐτοὺς* post *λακίς*, e cod. Reg. addidit Hd. Antea super *αὐ* in Meerm. scriptum *τίς*. L. 20. *ἦ* pro vulg. *ἦ* e cod. Meerm. Hd. L. 22. Duo codd. *ἀποδείξου*.

P. 106. l. 4. Non diserte Homerus dixit, sed Od. 6, 175. 8, 133. huc referri possunt. L. 6. *ὃ* dedit Steph., *ὄν* quod in edd. et codd. est, (pro *εἰς ὄν*) revocavit Hd. L. 12. Vulg. *ὠμολόγεις*. Cum Hd. e cod. Meerm. et Fic. dedi Praesens. In Reg. utrumque est. L. 18. Duo codd. et Reg. a manu rec. *διὰ αὐτὸν τ. πο*. Intell. epistata prythanum. v. Routh. Post *ἐνετ. αὐ* loco puncti cum Hd. posui interr. notam. L. 20. *Οὐκοῦν* pro *Οὐκοῦν* reposuit iam Find. L. 21. Edd. vett. *καταρχάς*. L. 25. Vulg. *ἦ δ*. E 2. codd. emendavit Hd. L. 27. Cod. Meerm. *ὅς οὐδένα* —

P. 107. l. 1. Vulg. *ἐξίσου*, quod Hd. mutavit L. 4. *ἐκπίπτειν* non est, gratia populi excidere, sed, e civitate eiici. L. 7. Bas. 2. *ἐργάζηται*. Observandum *ὅς βούλει* plane ut Lat. quivis dictum. L. 11. Ante *μεταβιβ.* male *τὸ* excidisse aut subintelligi censuit Find. Pendet a *δοκοῦσι*. L. 22. Duo codd. et Bas. 2. *ἔγωγε οὐν*. Cod. Reg. a manu sec. *ἔγω γάρ* — L. 26. *εἶναι* non redundat, sed mutatur orationis forma. L. 27. *ὄιγα* (Bass. *ὄιγα*) At-

lice pro *φίλοῦ*, *φίλοῦ*, v. Butt. h. l. et in Mus. Antiq. stud. latine scripto vol. I. fasc. I. p. 235 ss. L. 28. *τάλλα* edidit Hdf., Fic. versionem sequutus.

P. 108. l. 1. Vulg. *ἔξεπ. δέ σοι*. Ad δὲ in 3. codd. et Bas. 2. omissum delevit cum Ro. Hdf. L. 6. *ἔστιν* in 2. codd. deest. Steph. dedit *δόξαι τε* — at *τε* in ceteris libris omnibus deest, unde deleverunt F. R. et H. L. 9. Vulg. *ἢ δὴ* — quod Hdf. correxit. L. 10. Duo codd. *τούτων ἄρχειν προσήκει*. L. 14. Vulg. *διὸ δεῖ* — e 2. codd. mutavit Hdf. Sermo redditur obliquus. L. 18. *τανιὰ* etc. Pendunt ab *ὅτι λέγω* (ubi male Find. correxit *ὅ τι λέγω*, e codd. 2.) L. 27. *ὅτι* post *σπουδάζων* e 2. codd. addidi. Steph. *ἀρτοποιός*, ut Bas. 2. et cod. Reg, haud dubie etiam Aug. et Meerm. et in marg. Steph. „In praec. edit. [Ald. et Bas. 1.] *ἀρτοκόπος*, sed alteram illam lect. confirmat quod sequitur *ἄρτους παρασκευάζων*.“ *ἀρτοκόπος* idoneis de causis restituerunt R. et Hdf., quos sequutus sum. Find. e Tho. M. maluit *ἀρτοπόπος*.

P. 109. l. 1. *θαυμαστοὶ* mavult Hdf. L. 2. Cod. Meerm. *ἄρτ. παρασκ. θαυμαστούς*. L. 7. Duo codd. *περὶ ἑαυτῶν*. Male antea Bas. 2. *παρασκ. τοὺς ἀνθρώπους*. L. 8. Comma post *τύχῳσιν* sustulit Find. Idem l. 9. s. edidit: *ἐπιαν. ὑπ' αὐτ. πρὸς* (insuper), *ἀπολλ.* — Duo codd. *πρὸς αὐτῶν* sed in uno *ὑπ'* superscr. L. 11. Vulg. *οἱ δ' οὖν*. E 3. codd. et Bas. 2. emendavit Hdf. *οἱ δ' οὖν* scripsit Ro. L. 14. Hdf. posito post *ξυμβ. τι* commate, edidit *ἔταν δὴ* — et haec omnia iunxit, minus commode. δὲ habet h. l. explanandi vim. L. 20. Duo codd. *τούτοις. ἐργάζεσθαι* h. l. pro *ποιεῖν*. L. 21. Pro *τοιούτους* Fic. legit *τούτους*, probantibus R. et H. L. 28. *αὐτῆ* est haec, quam antea dixi.

P. 110. l. 2. Cod. Meerm. *ἐγκομιάζουσι* ut et

p. 109. 19. L. 12. Quum haec subita interrogatio cum responsione offendat, mavult Hdf. legi: — τῆν πόλιν πεποιηκότες ἄρα (ita cod. Meerm. et recepit Find.), ἄδικ. — ἀπολλ., ὡς ὁ τ. λ.; τὸ δὲ ὁ. ψ. ἐστι. L. 14. Scriptum a Plat. putat Hdf. ὑπὸ ταύτης τ. π. L. 20. ss. Aristippum peti, qui primus e discipulis Socr. mercedem petierit, existimat Schl. L. 22. Hdf., sine codd. auctoritate, dedit κατὰ τοῦτου τ. λ. L. 24. ἐξαιρ. ἄδικ. iniustitia liberatos. L. 25. Edd. ante Steph. σχόντες, 2. codd. ἔχοντας, Steph. lectionem firmat cod. Reg. ἀποκρίνεσθαι Reg.

P. 111. l. 2. Hdf. punctum loco signi interr. post ἀποκρ. posuit, ut haec ironice dicta sint, probante Buttm., quos sequutus sum. Duo codd. νῦν γὰρ — Reg. νῦν γ' οὖν. L. 4. Hic quoque 2. Codd. ἀποκρίνεσθαι. L. 7. ἔπειτα pro ὁμῶς. L. 9. Duo codd. ἀνθρώπους παιδεύειν. L. 10. s. in Protagoram et Prodicum haec a Callicle dici censet Hdf. L. 11. Hdf. coniicit: τί δ' αὖ — λέγεις (quod postremum in cod. Meerm. sed cum correct.) L. 15. Vulg. μακάρι' ἐστὶν σ. E cod. Meerm. emendavit Hdf. L. 23. Cod. Aug. ᾧ αὐτοῖ et in Meerm. superscr. lectioni οἱ ἅ., ex Attica ratione, sed Plato saepius mavult structuram vulgarem sequi. L. 24. ἦ — κατηγορεῖν scil. δεῖν.

P. 112. Vulg. ἀφαιροῦ. E. 3. codd. emendavit Hdf. L. 9. Vulg. ἀλλ' ἢ μόνῳ, ubi duriter intell. οὐτός ἐστι. E 2. codd. emendarunt Find. et Hdf. Cod. Reg. ἀλλ' ὁ et ἀλλὰ ὁ superscr. Pro ἀσφ. ταύτ. in Meerm. ἀσφαλειστάτην. L. 12. Ante ἄρα Reg. addit ἐστίν. L. 17. Atticam form. διοικοῖη pro vulg. διοικῶ (Reg. διοικεῖ) e Meerm. restituit Hdf. Antea edd. vett. et Reg. αὐτοῦ. L. 18. μὴ φάναι scil. τινα. L. 23. Cum Hdf. artic. ὁ, vulg.

omissum, addidi et ἀνταυπεισεται (prob. Schl.) pro vulg. ἀντ' εὐ πείσ. scripsi. Prius linguae ratio, posterius oppositum ἀνταυποιεῖν postulat. Sed qua ratione Schl. εἰ ante ὁ εὐ π. deleri voluerit, nescio.

P. 115. l. 1. Interr. notam loco puncti post ὁμιλ. posui. L. 4. Ante κολακεύσ. excidisse ὧς, suspicatur Hdf. L. 6. Steph. in marg. „Mendosus est hic locus et fortassis voces aliquot desunt; Cornar. emendavit ita: εἰ μὴ σοι Μουσῶν (ita cod. Corn.) ἡδίων γίγνεσθαι λείαν, ὃ Σ., melius, probantibus etiam Routh. et Hdf., Casaub.: εἰ μὴ σοι Μουσῶν γε ἡδίων εἶναι λείαν — Ita huc pertinebit Timaei Lex. p. 174. Recipi Cas. emendationem iussit Buttm. Codd. tamen non favent. Sānum esse locum existimarunt Find. et Heusd. nisi quod hic μὴ post εἰ inseri recte posse censuit. Schl. maluit: ἡ σοι Μουσῶν γε ἡδίων καλεῖσθαι; Neque enim opus esse ut λεία ad proverbialem locutionem (de qua Suid. vid.) addatur. Post ποιήσεις (ubi vulg. interr. nota) interruptionem esse Calliclis sermonem (sequi debebat: gravissima pericula tibi imminebunt) viderunt R. Heusd. et Hdf. Cum hoc posui lineolam. γε in Meerm. deest, probante Hdf. Ad ὧς Find. iussit καλέσουσι e καλεῖν repeti, sed maluit ὧς scribi. l. 10. Hic καὶ in tribus codd. deest, unde uncinis inclusi. L. 14. Steph. marg. „Quidam vet. [nescimus, qui] καὶ κακῶς.“ Fic. καὶ αἰσχροῦς legisse videtur. L. 15. Steph. ed. πιστεύειν. Edd. vett. locutionem restituit Hdf. post Find. Cod. Reg. ὃ. μ. δοκεῖ, ὃ Σ., πιστεύειν. Mox Corn. coniecit εἰσαχθείης, quod recte a R. et H. repudiatur. Pro οὐκ ὄν duo Codd. οὐκ ὄν. L. 20. ἄν ante τύχοι cum Hdf. addidi, quod usus Plat. postulat. L. 21. Steph. κινδύων ut codd. Aug. et Meerm. κινδυνεύων ex edd. vett. et Reg. et restituerunt R. et H. Pro ὄ de-

dit Hdf. *ὄν*, ut ad *τούτων* non *τινος* referatur, recte, sed codd. abdicunt. L. 22. Duo codd. *πονηρός μῆστιαι*. L. 23. Reg. *εἰσαγάγοι* prob. R. L. 24. Meerm. *εἶπω σοι*.

P. 114. l. 2. *νῦν* Reg. om. L. 8. Duo codd. *τοῖς τοιούτοις* *ληφθ*. L. 10. Vulg. post *ἀνῆρ* colon. recte deleuit Hd. et *καὶ αὐτ*. ad antecedd. traxit. L. 11. Steph. cum edd. vet. *ληγαίνων* et in marg. „Rectius *λοχηαίνων*: licet aliqua illius etiam scripturae exempla afferantur.“ Hoc e 3. codd. et Bas. 2. restituerunt F. R. et Hd. L. 12. post *πικρότατα* additum *τε* malit Hdf. Male Meerm. *πέμματα*. L. 15. Non *ἐνώχων* reponendum esse, vulg. illustrans docet Hdf. Bas. 2. *τί οὖν οἶε*, unde *τί οὖν ἂν οἶε* conici potest. L. 16. Vulg. *ἢ εἶποι* Steph. marg. „For. *ἢ εἰ εἶποι*, ut ante *δπόσον* [ubi vulg. punctum] ponatur tantum hypostigme.“ Receperunt Fi. et Hdf. In 2. codd. erat *εἰ* pro *ἢ* atque ita R. legi iussit. L. 20. Duo codd. *δ τι χρῆ ποιεῖν*. L. 27. Non *κακηγορεῖν* legendum esse Hdf. docet.

P. 115. l. 1. Meerm. *ταῦτα πόντια*. L. 2. In Steph. post *πράττω* comma, ut verba *τὸ ὄμ. δ. τ.* absolute ponantur, sed comma quod in edd. vet. deest, nec Fi. habuit, recte deleuit Hdf. L. 7. Vulg. *ὑπάρχει*. Optat. reposuit iam Fic. et e Reg. Hdf. Idem *ἐν* deleri mavult. L. 9. Duo codd. *περὶ* ante *θεοὺς* om. L. 12. Duo codd. *ἐξελέγχει*. L. 15. Meerm. *ἀποθνήσκων*. L. 17. Duo codd. *ἂν με ἴδοις*. L. 19. Vulg. *ἄλογος*. Steph. marg. „*γραμῆ ἀλόγιστός τε*. Hoc e 3. codd. et Bas. 2. cum Hdf. recepi. L. 20. Debebat proprie esse: *τὰ δὲ ἀδικοῦντα ἀποθνήσκειν*. L. 25. Plat. et Stob. *γρῆσὲ*, male, v. Hdf. L. 26. Plut. *μῦθον* post *οἶμμι* melius ponit. Eusch. et Stob. *ἐγώμμι* usu

Plat. Homori locus est II. XV, 187. ss. γὰρ in Meerm. om.

P. 116. l. 3. Plut. καὶ ἐπὶ Κρ. prob. Hdf. ἐν in 2. Codd. deest. L. 5. Reg. ἐπειδ' ἂν et saepe. L. 7. Vulg. τίσσεώς τε καὶ δίκης. Ordinem, Plut. praeeunte, recte invertit Hdf. Pro τίσσεως Theod. κρτίσεως. L. 9. Plut. οἱ δίκ. et in cod. quodam Plut. καὶ ante ἐπὶ Κρ. additur. L. 10. Post νεωστὲ vulg. comma, quod recte deleuit Hdf. Sensus enim est: recenti adhuc Iovis imperio. L. 11. τῆ ante ἡμ. cum Hdf. e Plut. addidi. L. 12. Male ol. ὄτε — Antea in Plut.: ἔπειτα αἱ δίκαι πῶς οὐ καλῶς ἐκρίν. L. 13. οἱ ante ἐκ μακ. e Plut. addidit Hdf. Malui ἐκ μ. π. λ. enim ἔλ. iungi. L. 14. t. σφίσι. L. 15. Duo codd. ποῦτο παύσω. L. 18. Plenius Plut. πολλοὶ μὲν οὖν ἴσως — L. 24. αὐτῶν Plut. Ex eo τε post ὀφθαλμ. cum Hdf. inserui. L. 25. Steph. marg. „γραὶ [in Bas. 2.] ὄτα καὶ ὀδόντας καὶ ὄλον τὸ σ.“ In Reg. καὶ ὀδόντας superscr. Male. L. 26. Plut. ἐπιπρόσθεις, quod reponi voluit Corn. (ἐπιπρόσθεις scrib. Tourp. docuit). Vulg. recte tuetur Hdf. L. 27. Vulg. αὐτῶν, quod iam Hdf. (praeeunte Meerm.) mutavit. L. 28. μὲν 2. Codd. om.

P. 117. l. 2. αὐτῶν quod in 2. Codd. et Plut. deest, uncinis inclusi. Non enim recte additur. In Reg. αὐτὸ om. L. 7. Plut. ἕρ. ἀπάντων — καὶ ante καταλ. vulg. omisit e 3. codd. Bas. 2. et Fic. etiam Eus. reposuit Hdf. In κατάλ. generis mutatio non infrequens est facta. ἐπὶ γῆς Euseb. utrumque usitatum. L. 8. Eus. ἵνα δὴ δίκ. L. 10. Ἀσίας. Inde enim materaui genus ducebant. L. 14. Duo codd. εἰς τὸν τύρτ. L. 17. Vulg. ἐὰν ἢ ἀπόρρητον (Ruhnk. ἀπορον maluit) τι τῷ ἑτέρῳ. In Plut. ἐὰν ἀπόρρη. τι ἢ τ. εἰ. Finds e Meerm. recepit: ἐὰν ἀπορρητον τῷ ἑτέρῳ. Hdf. praeterea τ. e vulg. addidit, quem

sequutus cum. Vitium admodum antiquum est. L. 18. Meerm. ἢ ἢ κλοῖσις. L. 21. τε post τοιοῦδε e 2. codd. addidit Hdf. Ante ὁ θάν. Plut. adūcit ὅτι. L. 26. s. Post τό τε σώμα Heusd. deesse aliquid ratus addi voluit καὶ ἡ ψυχὴ — sed Hdf. indicat, ea contineri verbis p. 118, 12.

P. 118. l. 2. ἀποθανοι duo codd. L. 3. Vulg. οὔτως. Correxit e Bas. 2. Hdf. L. 5. Euseb. ἡ μωστιγίας et mox ἡ κατειγόντα. L. 6. οὐλὰς de glossemate suspectum est Hdf. L. 8. Vulg. μέρη. Steph. marg. „γραί· μέλη.“ Hoc e 3. codd. et Eus. reposuit Hdf. L. 9. Steph. marg. „γραί· ταυτὰ Ἰνδηλα.“ Expressit hoc Fic. Sed et mox est ταῦτα πάντα. L. 11. Vulg. ἦν, sed Imperfecto hic non est locus; dedi cum Hdf. ἦ π. L. 25. Duo codd. ἐξομόρξατο. Post σχολιά tres codd. καὶ habent ante ὑπό. L. 26. Male post εὐθὺ vulg. colou. Verba διὰ τ. α. α. τετρο. non ad sequentia, sed ad antecedentia pertinent. Viderunt R. et Hdf. L. 28. Tres codd. ἀροστίας.

P. 119. l. 6. Ante ὄνταςθαι ap. Suid. additur τῶ ὄντι — Steph. marg. „γραί· [Bas. 2.] παραδείγματα. Ap. alios auctt. haec laudantes παραδείγματα sine τί. Forsteri et Heusd. coniectura, παραδείγματι non opus est. L. 8. Vulg. πάσχοι E. 4. codd. et all. libr. emendavit Hdf. L. 9. Find. praecunte Fic. dedit ὠφελούμ. τί. L. 11. Duo codd. ἁμαρτήσεων. L. 12. Eus. et Theod. οὐδὲ γὰρ — L. 14. τί ante τοιαῦτα e 2. codd. et Bas. 2. addidit Hdf. In Suid. ἀνίστατοι πάμπαν γίνονται. L. 18. τοιαῦτα ante ἁμαρτ. addit Suid. et τὰ μεγ. καὶ om. τὰς μεγίστας Eus. et Theod. L. 22. ἴνα om. Euseb. sed et additur et omittitur in talibus. L. 26. Βετ. τοὺς τῶν παραδ. Duo codd. τοῦτων τοὺς τ. s. Verba τῶν πυρ. suspecta habet Hdf.

P. 120. l. 3. Hom. Odys. XI, 581. sq. L. 5. οὐδείς scil. nec Homerus nec alius quis. L. 10. γε post σφ. e. 2. codd., Arist. et Eus., addidit Hdf. γιγνομ. pro ol. vulg. γινου. etiam Bodl. L. 16. Theod. ἦν τοι δικαίως διαχειρίζονται. Tum codd. ἔπιτρέπει, un. — ποι. L. 17. s. Vulg. γέγονεν εἰς — Quod cum R. et H. dedi, est in 3. codd. Bas. 2. et Arist. atque Eus. Stephanus etiam in marg. notaverat. L. 28. ψυχὴν, quod vulg. deerrat, ex Euseb. addidit Hdf. Non commode vocabulum, ut putabat R., subintelligi potuit.

P. 121. l. 5. δὲ abest Reg. et Euseb. Sed totum locum, qui sequitur, alienum et antiquitus interpolatum censet Hdf. L. 4. Tres codd. ρηβδούχον ἔχων. L. 6. Hom. Od. XI, 568. L. 7. Edd. Hom. νεκύσσιιν. Tres codd. Plat. νέκυσσιιν. Ita et Euseb. L. 11. τὰς ante τῶν in Bodl., Eus. et Theod. deest. L. 12. Eus. et Theod. ἀσκῶν, quod vulg. σκοπ. praefert R. non assentiente Hdf. Etiam antea in Reg. cod. et σκοπῶ et ἀσκῶ legitur. L. 15. καὶ σὲ pro vulg. καὶ σε dedit Hdf. καὶ in nouu. libris deest Reg. ἄρτι παρακαλῶ male. L. 16. Vulg. τούτων, quod e codd. et edd. vett. emendarunt F. R. et H. L. 18. In his quae sequuntur Socrates respondet iis, quae Callicles p. 486. B. Steph. dixerat. L. 20. Post δικαστήν Eus. et Theod. addunt ἐκείνον. Idem l. 22. καὶ σὺ ἐκεῖ. L. 23. ἐπὶ κόφρης de glossemate suspectum habet Hdf., tnetur Buttm. L. 24. Eus. et Theod. ταυτέ. In codd. ταῦτά σοι δοκ. μῦθ. λέγ. L. 25. Steph. marg. „γραί [Bas. 2.] ὡσπερ ὑπὸ γραός“ ut etiam Eus. et Theod. L. 27. Theod. εἰ ἐπιζητούντες.

P. 122. l. 4. Post ξυμφέρων commate distinxit Hdf. L. 10. τὸ δεύτερον legi iubet Hdf. L. 15. Duo codd

9
loco puncti posui ob sqq. Vulg. *πάρα*
Heusd. ita defendit, ut reddat: sine te ve
scil. Medii, quod refutavit Buttm. Step
„Scribo *παράξαι*, ut subaud. *λασον*, e
Intelligit autem *παράξαι ἐπὶ κόρη*,
Idem voluerat et Corn. et dedit e 3. codd.
autem Corn. pro *σύγε θ.* legi iussit *ἐπὶ*
L. 22. *ἦς* e 3. codd., Bas. 2., iubente e
F. R. et H. dederunt. L. 23. *ἡμῶν* post
Bas. 2. adiecit Hdf. L. 24. Hic *ἡμῶν* e
Fic. cum Hdf. addidi.

P. 123. l. 4. *καὶ* ante *τὴν δικ.* addu
Bas. 2.

IN IONEM.

P. 124. Ex consilio dialogi non satis ap
mento, ordine, tractandi res modo et o
quibus omnibus Platonis ratio et ars saepe
tur, concludit Schleierm. (T. I. P. II. F
discipulum quemdam Platonis auctorem es

For. L. 13. Steph. marg. „For. post πῶς male
a est interr. nota in praeced. edit. sicut et post

Posse etiam καὶ πρὸς τι ἡγ. legi suspicantur
Equidem τι hic abesse malim. L. 16. Steph.
„For. νικήσωμεν, et subaud. aliquod verbum
ἢ πῶς.“ Illud male e Ven. recepit Müll. L. 17.

125. l. 7. Ante ῥαψωδός Ven. ἀγαθός ex interpre-
nto inseruit. L. 17. Temere Sydenh. legi ma-
λαῦκος, ut Rheginus intell. L. 21. γε post ἄξιον
. Ven. addidi cum Müll. L. 27. δευτὸς εἶ. sc. λέ-
quod ex antecedd. repetend. L. 27. γὰρ Ven. om.

126. l. 16. ἦ pro vulg. ἧ scripsi. L. 17. s. Vulg.
λλὰ δ. L. 23. Vulg. καὶ θεῶν κ. ἦ. E cod.
mutavi, ne nimis frequenter καὶ redeat.

127. l. 2. ὦ φ. κεφ. Ἴ. Male haec ex Homer.
ρε φ. κ. expressa, rectius in Phaed. Φαῖδρε
quia metro convenientius, censet Schl. L. 9.

Ven. hic λέγει. L. 11. s. Edd. vet. ἦ αὐτός.
5. Male et contra omnium edd. consensum γε-
κεις ἂν ed. Müll. Mox malim ζοικα.

128. l. 14. Post ὄλον vulg. colon. Malui totum
n interr. accipi. L. 16. Cod. Ven. ἴσται. At
etiam εἶται σκέψιν legitur. L. 21. Vulg. οὐ
ριταί. Delevi artic. auctoritate cod. Ven. Nam
i sunt ῥαψωδοὶ et ὑποκριταί. L. 27. γὰρ post
εὐχὴ Ven. om.

129. l. 7. ἂν ante ξυμβάληται e Ven. non ad-
quia mox ante εἴπη deest. L. ult. Cod. Ven.
at non h. l. ipse aliis rhapsodis opponitur.

130. l. 2. Ven. ἄρχομαί γε non improbb. Bipp
insolentius est ἔρχομαι ἂπ. ut et Schl. vidit.
nec ἄρχομαι ἂπ. commodius dicitur. L. 3. Pro
Ven. δέ. L. 6. s. Vid. de lapide hoc Chr.
; Schwarzii Comm. Theophr. septima de

scil. Medii, quod
„Scribo παραξαι,
Intelligit autem π
Idem voluerat et Co
autem Corn. pro
L. 22. ἡς e 3. cod
F. R. et H. dederu
Bas. 2. adiecit Hd
Fic. cum Hdf. addi
P. 123. l. 4. π
Bas. 2.

P. 124. Ex consi
mento, orillus, et
quibus omnibus p
tur, concludit S
discipulam quae ex
tamem dialogu ex
non ut ante

Lapide Heraclio et octava de Magnetide lapide Theophr. a recentiorum magnete plane diverso, Georh. 1807. et 8. 4. ubi tamen huius loci mentio non est facta, et Buttmann. in Comm. de nonnullis lapid. (Museum der Alterthumswiss. II, 1, 3. ss.) ubi p. 8. s. hic locus tractatur. Locus Eurip. est in Fragm. Oenei n. 5. L. 11. Ven. ὡστ' αὖ ἐνλοτε - L. 15. Steph. marg. „Pro ἄλλων Fic. videtur legisse ἀλλους, ut ἐνθουο. active sumatur. Alioqui intell. ἄλλων ἐνθουοισιζόντων διὰ τῶν ἐνθέων τ.“ L. 21. Ven. οὕτω μὲν καὶ οἱ μ. L. 23. καὶ ante κατεχ. uncinis inclusit Müll. aut totum καὶ κατεχ. deleri voluit, tamquam e superioribus male repetitum, probb. Bipp. At Schl. observat voluisse auctorem scribere καὶ κατέχ. ἕδουσι. Hoc verbum propter longiorem qui sequitur locum omisit.

P. 151. l. 1. δρεπόμ. τὸ μέλι male coniecit Sydenh. L. 7. πᾶν (pro ὀτιοῦν) offendit Schl. L. 9. Ven. πολλὰ λέγοντες - L. 18. τῶν ante νοῦν cum Müll. e cod. Ven. addidi. L. 27. s. In edd. vett. εὐρήματα, quod et Fic. expressit. Recte divisit Steph.

P. 152. l. 6. Male Bas. 2. omisit διὰ. L. 7. ἢ pro vulg. ἦ scripsi, usu constanti. L. 9. μου πως Ven. L. 17. Ad Odyss. XXII. init. et in seqq. ad Π. XXII, 311. ss. respicitur. L. 25. Ven. οὔσα (quis ἐνθουοισιζούσα praecesserat.)

P. 153. l. 1. Müll. e Ven. dedit ὅταν δὲ — probb. Bipp. sed restitui, quod in vett. edd. est. L. 3. τότε εἶναι Ven. L. 5. τ' post κλαίη postulat in seqq. καὶ φοβῆται (ubi edd. vett. φοβῆται). L. 7. Ven. φίλοις. L. 8. Vulg. ἦ ἀδικ. e Ven. mutavi. L. 9. Male edd. ante Steph. τ' ἀληθής. L. 16. Rectius fuisset καθίους aut etiam κατιδών, quo ducit καθίδω in Ven. Edd. Bass. καθίζω.

P. 154. l. 7. Bas. 2. κατέχει, Attica forma ideoque male a Bipp. repudiata. L. 8. Steph. marg. „Vel deest Accus. vel subaud. μέλος ex sequentibus.“ L. 9. et 11. Edd. vett. male λέγεις. L. 15. Edd. ante Steph. κατέχονται. Malim a verbis ὡςπερ οἱ, addita copulandi part., novam inchoari periodum, cuius apodosis sit οὕτω κ. τ. λ. L. 23. Ven. Εὐ μὲν λέγεις - L. 24. Ven. et Bas. 2. οὕτως εἰ - L. 26. Post λέγοντος Ven. inserit τε, quod tamen recipere non sum ausus.

P. 135. l. 1. Ven. Ὅμ. εὐ λέγει. Tum vulg. λέγεις. Recepi Corn. coniecturam λέγεις hoc sensu: de quonam eorum, quae Homerus canit, bene dicis. Neque enim, quid Homerus recte dixerit, sed quid rhapsodus, quaerebatur. Habet et marg. Ficiu., improbant Steph. et Sydenh., probant Mü. et Bipp. expressit Schl. L. 3. Ven. et edd. vett. περὶ οὐδενός ὅτου οὐ - ubi Steph. recte οὐδενός deleuit. L. 7. Ven. πολλαχού Ὅμηρος. L. 11. περὶ ante τῆς καμπῆς om. Ven. L. 13. Iliad. XXIII. 335. s. (cf. Heyn.) ubi primus versus ita legitur: Ἀὐτός δὲ κληθῆναι εὐπλέκτω εἰ. δ. et εὐπλέκτω etiam hic Ven. sed supra scr. ἐξέστω. L. 17. Steph. marg. „Apud Hom. II. Ψ. (unde sunt hi versus) legitur: ὡς ἂν τοι πλ.“ Et sic restitui voluit Corn., sed v. Heyn. ad Hom. loc. L. 22. Vulg. sine commodo sensu: ταῦτα ἔχει. Recepi e. Ven. ταύτην, quia hanc artem tenet. L. 24. Pro οἶα. etc. Ven. ὃ ἔστι εἶναι γιγνώσκειν. οὐ γὰρ δήπου - unde δήπου praeferendum videtur. L. 28. Ven. καὶ τὰ πασῶν. Bas. 2. κ. περὶ π.

P. 136. l. 10. Vulg. ἐπ' ἄμφ. Steph. marg. „Lege ἀπ' ἄμφ. quam lect. sequitur Fic.“ Recepi cum Mü. e Ven. Mox Ven. ἔγωγε γιγν. L. 21. ἔχει Ven. male.

P. 137. l. 3. s. Ven. πολλάκη ἦν (ut antea ἦ esse debuerit) κυκῶνα πειῖν etc. L. 4. Hom. II. XI.

659. s. L. 6. Steph. marg. „Apud Hom. post *χαίρειν* legitur: *ἐπὶ δ' ἄλκινα λευκὰ πάλυνε.*“ Nimirum alterum hemistichium, quod ap. Plat., est Hom. II. XI, 629. In Ven. *ἐπὶ* pro *παρὰ*, ut in Hom. Edd. vett. *κρόμμνον*. L. 11. Hom. II. XXIV, 80. ss. L. 13. Steph. marg. „Rectius *ὤμησησαν ἐπ' ἰχθύσι* ut apud Hom. ubi et *κῆροι φέρουσα* [ut et Ven. h. l.] Item *ὄρουσιν* in fine primi versus et *ἐμβιβασίᾳ* in fine secundi.“ L. 14. Vulg. *καὶ εἴτε κ.* Cum Ven. delevi *καὶ*. Nam non duae enunciationes hae esse potuerunt. L. 16. Hanc conversionem dialogi, ex qua Socrates ipse colloquii partēs suscipit, reprehendit Schl. tamquam ineptam. L. 24. *πρὸς* ante *μνηστ.* deest Ven. L. 25. Odys. XX, 551—57. ubi pro *δαίμ.* est *ἃ δειλοὶ*—et v. 554. noster omisit. L. 28. Ald. *Εἰδώλων τε*—

P. 138. l. 3. *καὶ* alterutro loco in Ven. deest. Antea *ἐπὶ* deleri malunt Bipp. Hom. II. XII, 200. ss. (qui liber ab enarrata murorum Πιῖ expugnatione *τειχομαχία* dictus.) L. 4. Ven. *ἐγκάμβαλ'* ut in Hom. codd. et edd. vett. nonn. *ἐνὶ κάμβαλ'*. L. 12. Ven. *πέτετο* ex Hom. L. ult. Edd. vett. *ἦνιοχῆς*.

P. 139. l. 2. *ἔτέρῃ γνώσ.* Bas. 2. L. 12. Pro *οἷς* *ἀλλὰ* Ven. *οὐ κάλλιον*, aberratione ad antecedd. L. 14. Vulg. *κάμνοντι* sine sensu, quod e cod. Ven. emendavi. L. 21. *πρέπειν* edd. vett. L. 23. *Πρὸς* Ven. et Bas. 2. *νῆ* habet. L. 25. Vulg. *ἄφ.* Dehebat certe *ἄφ' esse*, sed recepi Sydenh. coniecturam *ἄν.* Tum Ven. *ἔγωγε*.

P. 140. l. 3. Ven. *ἀπεκρίνω*. L. 9. Ven. *ἐμοὶ δ'*. L. 11. *τὴν* ante *στρατηγ.* cum Müll. e Ven. addidit. L. 20. s. Vulg. *στρατηγικός*, ὡς *I.* Mutavi et reliqua loci oratione et cod. Ven. iubentibus. L. 25. Male in Ven. post *στρατηγός* additur *ῶν*.

- l. 141. l. 1. ὑπὸ Ven. om. L. 7. Ven. Φανουθέ-
L. 9. Vulg. ἦδη. Dedi e Ven. ἦδε, ob ἄγει. L.
Ven. γὰρ οὐ —
l. 142. l. 3. Ven. εἶναι ἀνὴρ. L. 4. Post ᾧ Σώκρ.
l. addit θεῖος ex interpretamento.

IN PHILEBVM.

- l. 143. Dialogus in gravissimis et difficillimis
etur. Oeconomiam eius copiose persequuntur est
leierm. T. II. P. III. p. 128. ss. Commentariis
clus et Marinus illustrarunt. Verba ἡ περὶ ἡδ.
e Diog. L. III, 58. accesserunt. Veteres sim-
iter Φίληβον laudant. L. 8. πρὸς τίνα τὸν
(τῶν) emendat Schl. Nam unum tantum erat
retum, quod Socrates opposuerat Philebo, ut non
λόγων dici potuerit.
l. 144. l. 5. Steph. marg. „γραὶ· περὶ τούτων
αὐτῶν.“ In nulla vett. edd. hoc est. L. 8. s.
legit: ἡμῶν ἐκάτερος, probante Sydenh. quod,
ἄτων retineatur, longe ex antecedd. repetendum
λόγων. L. 15. Male edd. ante Steph. ἡδονή μ.
Bas. 2. φαίνεται. L. 28. Pro vulg. ἡμεν Atti-
εἶμεν iubente Heind. ad Theaet. p. 298. re-
ui.
l. 145. l. 3. Steph. coniecit, Ficinum legisse post
ᾧ additum ἄρξαμένοις. At ille sensum potius
ressit. L. 9. Vulg. ταύτην. Recepi Steph. con-
uram, quum ταύτη ad ὄπη referatur. L. 15.
ex Attica ratione scribi iussit Fisch. L. 16. ἀν-
οποι ap. Galen., qui h. l. laudat, deest. L. 21.
g. φαίνεται ἐνδ. E Gal. emendavit Fi. L. 25.
vin. coniecit male κατὰ τοῦτο αὐτ., ut paulo
t legitur. L. 26. Heind. Spec. Coni. in Plat. post
ματι colon posuit. Subintell. ὁμοιότατον ᾧ εἶη
LAT. OP. TOM. III. A a

Rectius post δαιμόνιε distinguitur. L. 27. τοῦτο αἰδὲν pro vulg. τοῦτ' οὐδὲν e Gal.

P. 146. l. 11. Steph. marg. „Abundare videtur γήσομεν, quod tamen agnoscit Fic. qui verit: Alio (sic dicamus) nomine vocas.“ Recte docuit Fi., interponi ita verbum φημί. Sydenh. haec interrogative accipit. Alii pro ἐτέρω legi ὁμοίω aut ἐν τῷ τῷ voluerunt. Sine causa. v. Heind. ad Lys. p. 45. et Baumg. Cr. p. 22. qui προσαγορεύσει coniecit. L. 26. Vulg. ἡδονή. Accus. cum Fi. ex utraque Bas. recepi, probante etiam Schl. L. 28. Sydenh. coniecit δῆτα νῦν λ. (Ald. δεῖ τὰ ν.)

P. 147. l. 9. Sydenh. coni. εἰς τὰς ὁμοιότητας vel potius εἰς τὰ ὅμοια probb. Bipp. Tuetur vulg. B. C. p. 24. ita ut ad ἡμ. intelligat λαβύς. L. 24. Verba τὸ γε μὴν — διάφορον Protarcho tribui mavult Schütz. non adsentiente Schl., probantibus Hsm. et B. C. L. 26. Edd. ante Steph. γιγνέσθον.

P. 148. l. 2. Steph. marg. „Locus hic depravatus est, ac fortasse quaedam desunt. Videtur tamen et Fic. ita legisse et qualemcunque potuit sensum ex his conatus esse eruere.“ Fisch. coniecit Fic. legisse: τλωμεν, ἂν τινες ἐλεγχομένοι μηνύσωσιν, Cornar. maluit, prob. Steph. in Annot., τλωμεν ἐλεγχομένοι, ἂν τινες μηνύσωσι. Vtrumque repudiat Schl. et proponit: τολμωμεν, ἂν πη ἐλεγχομένη (sc. ἡ διαφορότης) μηνύση. Post τολμ. certe comma posui. Sequentia codd. opem expectant. Baumg. Cr. p. 25. τολμωμεν ἐλεγχομένοι, ἂν πη μηνύσωσιν scil. αἱ διαφορότητες. L. 5. Vulg. τοῦτο ὃ φημί. delevi ὃ sensu et Heind. Kleuk. Schl. iubentibus. L. 9. βεβαιωσόμεθα leg. L. 15. Ald. Bas. 1. ὁπότεροῦν. Bas. 2. ὁπότερον οὔν. L. 19. Vulg. πημεμένους, quod, sensu postulante, praeceuntibus Heusd., Schl. et Hdf. (ad Soph. p. 397.) correxi.

Alia intacta reliqui, nisi quod post εἶναι (loco colī vulg.), ἀλλήλοις et σμικρὸν commata posui. Nam Heusd. voluit: καὶ πάλιν τούτους ἐμὲ — sed Hdf. πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ — B. C. omnino vulg. ita accipit: τοὺς, ἐμὲ κ. ἐν. ἀλλήλοις, τὸν αὐτὸν, τιθεμένους nempe μέγ. κ. σμ. etc. L. 24. Schütz. maluit: καὶ οὐ σφόδρα, adversante B. C. p. 27. s. prob. Hsm. L. 28. Vulg. διομολογησάμενος, ἕλ. Steph. marg. „In quodam vet. [nescimus quo] διομολογησάμενῳ, ut referatur ad λόγῳ. Legitur et [Bas. 1. 2.] διομολογησάμενον, quam lectionem sequitur Fic.“ Probb. Fi. et Schl. recepi.

P. 148. l. 5. Expectabam τούτον τὸν λόγον. L. 12. καὶ ante μ. διαίρ. inserit Schl. L. 13. Edd. ante Steph. male γίγνεται. L. 17. B. C. p. 31. βεβαιότατα coniecit leg. L. 19. Steph. marg. „Al. [Bas. 1. 2.] διεσπασμένην“ quod et Fic. expressit. Sed vulg. recte Steph. in Ann. tuetur duobus locis sect. 12. Contra διεσπασμ. praefert. B. C. L. 20. Edd. vet. αὐτῆς. L. 21. s. Schl. docet, sententiam et usum Plat. postulare, ut scribatur: ταυτὸν καὶ ἐν ἅμῃ εἶναι καὶ ἐν πολλοῖς γίγνεσθαι. L. 23. Expunctis verbis ἐν καὶ πολλὰ, e gloss. natis, Schl. scribi inbet: ταῦτ' ἴσθι τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' οὐκ ἐκ. Male vulg. post πολλὰ punctum. L. 25. Subint. εὐπορίας αἴτια, καλῶς ὁμολογηθέντα.

P. 150. l. 5. Vulg. φασὲν ποι, quod mutandum duxi. L. 13. Duplicem form. κινεῖν λόγον interpretationem proposuit B. C. p. 34. Est, omnem disputationem excitare. Debat deinde sequi τοτὲ δὲ ἐπὶ θάτερα, sed mutavit noster orationem. L. 21. Codd. ante Steph. male ἐπὶ βαρβ.

P. 151. l. 15. Ex Ald. Bas. 1. cum Fi. reposui φανος. pro vulg. φανωτάτω, nam prima vocab. syllaba longa est. ἐμοὶ, quod antea sollicitavit Schütz.

et in *εἰ μὴ* mutari voluit, tuetur recte B. C. p. 59. L. 17. τὴν ante φήμην addidi ex ingenio. L. 18. ὄντων deleri, punctum post ἔχόντων tolli et δᾶ scribi vult Schütz. L. 19. s. Steph. marg. „Fic. quoque ita vertit, quasi legeretur, δεῖ ἡμᾶς, posita tantum hypostigme post ἔχόντων.“ Nou male. L. 20. Scripsi hic quoque αἰί, ut antea, pro vulg. αἰέ. L. 22. Edd. ante Steph. μεταλάβωμεν. Steph. καταλ. e Fic. versione (comprehendamus) haurisse videtur. L. 24. Fic. legisse videtur: τῶν ἐν ὄντων ἐκ. Schl. maluit: τῶν ἐνότων ἐκείνων. Schütz. τὸ ἐν ἐκ. — Locum explicat B. C. p. 42.

P. 152. l. 6. Aut τὰ πολλὰ (plerumque) aut cum Schütz. πολλῶ legendum monet Schl., ne quis ἐν καὶ πολλὰ iungat. Explicando locum iuvat B. C. p. 43. Schl. etiam βραχύτερον ut Schü. legit. L. 9. ἔμπαλιν legi iubet Heusd. L. 14. Steph. marg. „In praec. edit. [Ald. et Bas. 1.] πράγμασι.“ Correxerant iam Corn. et Bas. 2. et in marg. quoque Bas. 1. legitur γράμμ. L. 18. Steph. marg. „For. οὐδ' ἐτέρω γε τ. Nam et Fic. vertit: Neutro horum docti efficimur. Intell. autem: horum quae sequuntur.“ Recte adversantur Fisch. et Bipp. L. 25. Schl. cum Heind. maluit: — τέχνην ἐστὶ καὶ ἐστὶ μία ἐν αὐτῇ.

P. 153. l. 13. τε post ταῦτα positum, ac si sequatur: καὶ ὅταν —

P. 154. l. 4. πλῆθος ἐκάστων cum Heind. legit Schl. L. 11. Ald. μὲν ὄν, inde in Bas. 1. marg. ὄντα, quod Gesn. in marg. Stob. inter μὲν et οὐ inseruit. Locum non esse sanum pronunciat B. C. p. 47. et legi φωνῆς μὲν, οὐ φθόγγου, aut φθόγγου δ' οἰ. iubet. L. 14. Bas. 1. marg. Stob. male διήρηται. L. 15. μέχρι pro vulg. μέχρις e Stob. L. 21. Stob. πάντα ταῦτα. L. 24. καὶ ante πρὸς ἄλλ. inserui,

quod τε postulat. Plenius Schl. mavult legi: *αὐτά τε καθ' αὐτά καὶ προ.*

P. 155. l. 24. τοῦ ἐναντιοῦ Scil. quod ἐναντιοῦ est τῷ ἐνὶ, igitur ἄπειρον. v. Schl. L. 28. δευτ. ὁ πλοῦς. Haec bene contra Hüls. exposuit B. C. p. 48.

P. 156. l. 10. Verba τὸ προσρηθ. ὀρθ. recte se habere et cum ἀγαθοὶ esse iungenda docet B. C. p. 48. Nam Schütz. expungi voluit haec et verba κτᾶσθαι δεῖ ἄ. οὐ. ἐκεῖνα. L. 13. Vulg. δεῖ. In-
finit. postulabat antec. φῆς. Poterat et, commate post ξυγγ. posito, ἄ κτ. δεῖ scribi. Colo post τέχνην posito δεῖ retinet B. C. L. 14. Vulg. ἀμφισβητήσεων qui Plur. e seqq. exstitit. Iubente etiam Schf. mutavi. L. 24. Male edd. Bass. οἰόμεθα.

P. 157. l. 4. Steph. marg. „Artic. τὸν nullum hic usum nec locum habet, et alius fortasse vocis sedem occupat.“ Schütz. τὸ κατ' ἐμὲ aut τὸ γ' ἐμοὶ maluit. Vim articuli post Heind. et Matthiaeum bene explicuit B. C. p. 49. L. 5. s. Schütz. coni. φόβον τοῦ οἴον ἔ' εἶναι πέρι. Sana sunt vulg. L. 17. In Ald. et Bas. 1. verba ὁ λόγος desunt, unde Corn. legi iussit: προῖών δ' ὁ λόγος ἐτι σαφ. δ. In Bas. 2. est, quod editur. Steph. se ex vet. libris adiecissee ea verba, aptius autem ante ἐτι positum iri, ait, hand dubie Corn. sequutus. L. 24. Edd. ante Steph. διαφέρει, quod et Fic. expressit et praefert Fisch. ut ἀνάγκη repetatur, sed id remotius est. L. 25. Anacoluthon ὡς οἶμαι — εἶναι post Heind. illustrat B. C.

P. 158. l. 6. Vulg. πρότερον. Corn. et Steph. coni. πότερον, quod recepit Fi. probante etiam Heind. ad Charm. p. 104. et B. C. Dedi ὀπότερον, ut paullo post. L. 15. Edd. ante Steph. ἔχεις. L. 17. Verba μῶν μ. ὄρᾶν τι, varie tentata, bene exponit B. C.

p. 51. si quid mutandum sit, scripturus δοξάζειν.
L. 22. Edd. vett. ἀληθῆ ad antecessd. trahant. Tuetur vulg. distinctionem B. C.

P. 159. l. 5. Ex edd. vett. cum Fisch. reposui ὀστροείων, pro quo St. dedit ὀστροίων, quod est Subst., non Adiect. quod quidem hic postulatur. L. 6. Ald. et Bas. 1. πρὸ ταῦτα, quod revocavit Fi. At recte Bas. 2. et St. παρὰ τ. contra haec. L. 11. μεταβαλόντες legi iussit Bast., non improbante B. C. p. 52. L. 23. Steph. κείνων. Fisch. κείνων. Malui plene scribere. L. 24. Steph. marg. „Post haec verba οὐχ ὃ μὲν, ὃ δ' οὐ aliquid subaudiendum relinquitur, nisi quid deesse dicendum sit. Fic. veritit: Neque unus optabit quidem, alius minime: sed idem omnes pariter expetent.“ Scil. ἀρῆσεται repetendum. Locum exposuit Schl. L. 25. Cum Bass. et Fisch. ὃ τι pro vulg. ὅτι dedi.

P. 160. l. 11. Malim ταυτὰ τ. ἐ. Baumg. C. p. 53. ταυτὰ ταῦτα τ. ἐ. Schütz. ταῦτα ταῦτά. L. 19. Vitiose Steph. τῷ μ. ἀγαθῷ. L. 21. Edd. vett. πότερον αὐτ., quod Steph. mutavit. L. 25. ὃ τι (pro ὅτι St.) cum F. ex edd. vett. restitui. L. 27. ἡδονῆ contra Bast. qui ἡδονῆ postulari dixit, tuetur B. C. p. 53.

P. 161. l. 8. Edd. ante Steph. αὐτῆς. L. 15. F. τῶν λόγων. L. 17. Deleto post λοιποῦ colo, (Steph. comma habet) Fisch. legi iubet ῥαδίου, aut hoc probat Schl. aut τὸ νῦν scribit; nihil mutandum ostendit B. C. p. 53. Nam saepe haec scripta sunt, ut in familiari sermone dicuntur. In Ald. et Bas. 1. οὐδὲ ante ῥαδ. deest. L. 19. delevi comma post πορευόμ. Iungenda δεῖν ἔχειν οἷον βέλῃ ἄλλης μηχανῆς — L. 25. Ἀναλάβωμεν Schl. cum Hdf. legit. L. 28. πέρας ἔχον legi iubet Schl. ut paulo post, p. 24.

P. 162. l. 8. Edd. ante Steph. *πέμπτον*, quod hic praceunte Fic. correxit. Ad *δυναμένου* aut suppl. aut subint. *ποιῆσθαι*. L. 11. *βλον* uncinis inclusi, quum nullo modo ferri possit, quidquid etiam Hsm. dicat. Deleri iussit Schü., Schl. *πέμπτον τι ὄν* scribi: certe *πέμπτον τι* postulatur. L. 13. Steph. coniecit *εἰς πολλὰ*, sed saepe ita *πολλὰ simpl.* L. 23. Plato docet τῷ ἀπέλω multas subesse species. *θερμότερον*, *ψυχρ.* etc. hos comparativos non valere, calidius etc. sed calorem infinite crescentem, infinitatem frigoris *μᾶλλον*, *ἥττον*, id quod infinitum augetur vel minuitur, Schü. observat, et B. C. explicat, quod non habet definitam caloris, frigoris, mensuram etc. L. 28. *αὐτῷ* scil. τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον.

P. 163. l. 1. Vulg. *εἴτε*. Correxī cum Schl. Sane expectabatur postea *ἐνείκαι*. L. 4. *τοῦτω* ad τὸ *θερμ. κ. ψυχρ.* pertinet. L. 10. s. τὸ σφοδρότ. et *ἡσυχαιτ.* ea indicant, quorum interna etiam mensura, i. e. vis ac vehementia capere potest incrementa. v. B. C. p. 59. L. 13. Comma cum Schü. non post *ἐλέχθη*, sed post *νῦν δὲ* posui. B. C. maluit *νῦν δὲ* cum seqq. iungi.

P. 164. l. 8. Fisch. e Fic. legi mavult *φύσιν· ἢ μέμνησαι* — adversantibus Bipp. et Schü. Platoni usitatius esse *ἢ οὐ μέμν.* monet B. C. sed F. ipse in Add. vulgatum defendit. L. 26. Socratis nomen, quod in vulg. deerat, ex Bass. et Fic. recte addidit Fisch.

P. 165. l. 4. Malim: *αὐτοῦ τοῦ πέρ. γ.* L. 8. Atticam formam *δράσει* ex edd. vett. pro *δράση* ap. Steph. reposuit Fisch. Fortassis metuit Steph. ne quis *δράσει* pro tertia pers. Fut. Act. haberet. Buttman. ap. Schl., hoc consentiente, coniecit: *δράσεις, εἰ-* Tum Steph. marg. „For. *τούτων γὰρ ἀμφ. vel τού-*

των δὲ ἀμφ. (e Fic.)“ L. 9. Vulg. ποῦ. Scripsi Schl. iubente ποῖαν, cui respondet seq. τὴν τοῦ ἴσου etc. L. 10. s. Recte hic se habere ἐγγιγνόμενα monet Schl. sed quia l. 23. ἐγγενομένη sequitur (scil. κατωνία) existimat, periodorum ordinem esse mutatum et hanc ἐν δὲ ὄξει etc. positam demum post hanc Οὐκοῦν ἐκ τούτων etc. L. 27. Vulg. post ξυμμιχθ. punctum. Steph. marg. „Interrogative etiam legi haec possunt.“ Ita feci.

P. 166. l. 2. Ante ὕβριν γὰρ excidisse aliquot periodos, quibus Socrates, quae dixerat, ad voluptatem, moderatam scil. et legitimam, transtulerit, tum l. 4. pro οὔτε ἡδονῶν legi iussit Sch. οὔτε κενώσιον. Adversatur locumque explicat Bauing. Crusius p. 62. s. qui per αὐτὴ ἢ θεός intelligit Ἀρμονία, non ut Schü. Ἠδονή. L. 6. Steph. marg. „γραῖ· [nescimus ubi]· ἀποκναλεῖν“ [quod ap. Tim. occurrit.] Est autem i. q. διαφθελεῖν. L. 14. Verba τῆς γενέσεως e glossem. existitisse censet Schütz. quod Plato τρίτον interdum γένεσιν dicat. Imo varii sunt modi quibus tertium illud existat, variae eius γενέσεις. v. B. C. L. 18. ὡς ante πολλὰ inseri iussit Schü. Tum scribi debuerat: οὔτε, ὡς πολλὰ εἶχεν, ἔδυσκ., οὔτε, ὡς οὐκ - ut bene observat B. C. p. 64. L. 20. Vulg. φασί. Steph. marg. „γραῖ· οἶσθί με λέγειν“ [fortassis e Serr. vers. nosti]. Corn. coniecit ἴστω s. ἴσθε, haud dubie e Fic. vers. Plures viderunt γάθει scrib. v. B. C. et Faehs. Syll. p. 371. eoque etiam alludit cod. Vind. ap. Bast. ad Plat. Symp. p. 154.

P. 167. l. 20. Steph. dedit: λέγω. ἄρα μ. πλημμελομένη. Sed Bas. 1. λέγων, ἄρα - (ut Fic.) et omnes edd. vett. πλημμελομένη (Att. forma). Vtramque cum Fisch. recepi. L. 25. Bas. 2. οὖν ὡς νῦν, ut ὡς redundet Attice, prob. Fisch.

P. 168. l. 6. Artic. ὁ ante δυοῖν offendit Schl. nude ὁ — μικτὸν ἐκείνο et ὁ ξυμπ. legi vult, sed opem potius a codd. expectandam esse. Schü. corrigi: οὐ γὰρ δυοῖν τίνων ἐ. μικτὸν ἐκείνο, ἀλλὰ ξυμ. L. 13. Vulg. verba λέγε μόνον Protarcho tribuuntur. Philebi nomen ex Ald. Bas. 1. Fic. reposuerunt Fisch. et Bipp. L. 14. Vulg. ἐστίν. E Bas. 2. et Fic. recte Fisch. emendavit. L. 15. Τῶν etiam hic addidit e Bas. 2. Fisch. L. 18. Male Schü. inserta negandi part. legi iubet: ὡςτ' οὐκ ἄλλο τι. Idem l. 19. ὁ παρέχεται coni. Sed iam Steph. marg. „Pro ὡς Fic. quoque legisse ὁ videtur.“ L. 20. Quod vulgata non habeant, unde pendeant, Schü. legit: καὶ τούτων δὴ σ. τ. ἄ. γένους ὁ σὸς βλος ἔστω. Fic. sane legisse videtur: ἐκ τούτων δὴ ἄπ. οὗτος ὁ σὸς βλος ἔ. L. 26. σεαυτοῦ (pro σαντοῦ vulg.) scripsi, ut mox.

P. 169. l. 6. In vers. Fic. et Bas. 2. verba πειστίον — ἐπιτάττ. Philebo, quae sequuntur ἀλλ' etc. Socrati tribuuntur. L. 12. ὄντως ap. Euseb. (quo et ὄντας in Bas. 2. ducit) σεμνύν. praefert Schl., at ortum illud e l. 2. L. 21. Bas. 2. καὶ τὸ ὄπη ἔτ. prob. Fisch.

P. 170. l. 3. Edd. ante Steph. ξυμφήσομεν. Ἄντα δμολογούμενοι legi iussit Schl. L. 28. Verba ἄπ. ἴσχει ταῦτα Fic. in vers. non expressit.

P. 171. s. Vulg. ταῦτά γ' ἂν ἐρ. Euseb. ταῦτά γὰρ ἐρ. prob. Schl. ταῦτά certe recepi. L. 12. Steph. marg. „For. ὀρθότατα.“ Ita certe usus Atticus et Platon. postulat. L. 26. Schl. coniecit: ἐνὸν, ἐν μὲν τ. π. ἢ. εἶναι ὄν τοῦτο μὲν ψυχ. — L. 27. Vulg. post παρέχον comma, non post σῶμα. Monente Fisch. mutavi interpunctionem. Ita non videntur plura mutanda esse. Steph. marg. „Legendum puto σωμαστικῶν una voce. Fic. tamen alteram lectionem

sequitur. "σωμασκιαν nuce praefert Schl. Cornarius pro σκιῶν malebat legi ὄγκιαν. Schütz. corrigit: ψ. τ. παρ. καὶ σῶμα, καὶ σωμασκιαν ἐμποιοῦν. Quod sane praefendum videtur.

P. 172. l. 1. Edd. ante Steph. συντεθέν. Sed sensus Activum reponere Steph. iussit. L. 25. Voc. γενούστης corruptum putat Schl. (vitium tamen antiquum esse debuerit, quum Grammatici, ut Etym. Hesych. Suid. illud habeant) inde ortum, quod quis aut τούτου τοῦ γένους aut τῆς πάντων αἰτίας cogitaverit. In Francof. ed. γένος τε.

P. 173. l. 1. Post Νῦν δήπου excidisse νοῦς (quod tamen ex antecedd. commode repetitur), aut scribere: Νοῦν δήπου - censet Schl., nisi cum Schütz. voluit Νοῦς δήπου - nam νῦν redundat. Sed similiter infra p. 175, 16. s. ἐνὸς τε et ἔστιν ὅτε iuncta. L. 12. Vulg. post ἡμῶς nulla interpunctio, sed plena post ἡδονῆν. Steph. marg. „For. καὶ ὡςπερ τὸ γένος, vel ὡςπερ τε τὸ γένος.“ Cornar. coniecit: καὶ ὡςπερ τὴν ἡδονῆν, ὡςπερ τὸ γένος αὐτῆς, πρ. ἐβασ. Fisch. verba πρῶτον τὴν ἡδ. pro glossem. habet, et dein (c. Fic.) scribit: καὶ ὡςπ. τ. γέν. τῆς ἡδονῆς πρ. Emendata interpunctio nulla opus est mutatione. L. 15. Edd. ante Steph. δυνάμειθα. L. 16. s. Nomina Protarchi et Socratis ante ἀλλ' et εἶθ' in Ald. et Steph. ommissa cum Fi. e Bass. et Fic. restitui. Faehs. ignoravit, id iam a Fi. factum. L. 25. Verba ὁ μὲν - vulg. Socrati et l. 27. καίλωσ' εἶπ. Protarcho tribuuntur. Mutavi cum Fisch. auctoritate Bass. et Fic. probante Schl.

P. 174. l. 4. Edd. ante Steph. ἀνίης. L. 10. Vulg. interr. nota post λύπη. Cum Fisch. punctum posui. L. 11. Male Schl. corrigit: ἐδωδῆ δὲ πλ. (per cibum). L. 13. Verba καὶ λύσις perperam e superioribus repetita censet Schl., recte. L. 16.

Heusd. emend. δ' ἢ πάλιν - probabiliter. L. 19. E Stob. legi Schl. iubet πάλιν δ' εἰς τὴν αὐτῶν (St. αὐτῆν) φύσιν ἄπ. At Stob. lectio interpretamentum continet. L. 21. Aut ἐκ τοῦ ἀπειροῦς aut ἐκ τῆς ἀπειροῦς legit Schl. et l. 22. κατὰ φύσιν ἐμψύχων, quod dure dictum sit ἐμψυχον εἶδος.

P. 175. l. 10. Comina post ἀμικτοῖς sustuli, recte iubente Schl. L. 18. Steph. marg. „Quidam vet. [Bas. 2.] διαπορευθῆναι. Ac Fic. ita legit. Proxime autem sequentia sic vertit, ac si legeretur τὸν τοιαῦτα μεταδιώκοντα.“ (Fic. vertit: oportere sic incedere, qui talia perscrutatur.) L. 22. s. Vulg. περὶ τίνα - Steph. marg. „Praepos. περὶ nullum hic locum habere videtur.“ In not. legit St. ἐννοήσω- μέν πη τίνα. Fisch. ex edd. vett. περί scripsit et interpretatur σφόδρα, πάνυ. Equidem περί ad διαφθ. et ἄτασ. pro περί, retuli.

P. 176. l. 12. Steph. marg. „γραβ. οὗτος ἂν ἐκ.“ (In Bas. 2. antea οὗτος ἐξό., auctore Fisch.) οὗτος praefert Schl. ut ad τοῦτον τὸν βίον referatur. L. 14. Vulg. Οὐκοῦν εἰκός - Ex Fisch. sententia dedi Οὐκουν (non igitur) quod Socratis responsio postulat. L. 25. Steph. marg. „Recte legitur αἰσθησιν, repetendo ἀναληπτέον et iungendo πρότερον cum μνήμης.“

P. 177. l. 16. s. Quia antea non λήθην dixit, non nemo ap. Schl. coniecit: ἵνα μὴ λήθην καλῆς, quod ipse Schl. audacius esse iudicat. L. 18. Vulg. Τῷ Corn. emendavit, quem sequutus est Fi. non recte tamen τὸ ad γιγνόμ. referens, quod ad κινεῖσθαι pertinet. Ante τὴν ψυχὴν inseri περὶ aut κατὰ voluit Steph. in Annot., sed ea praepos. adiecta sensum perverti docuit Schü.

P. 178. l. 9. Vulg. ἵνα μὴ - quod veritati repugnat. πη reponendum monuerunt Schü. Heusd. Heind. ad

Theaet. p. 411. Heusd. praeterea καὶ ante σώματος inseri vult, ut χωρὶς absolute ponatur.

P. 179. l. 5. Edd. ante Steph. κενούται. L. 18. Edd. ante Steph. πῆ. L. 22. Vulg. Δηλονότι. L. 28. Schol. habet δεικνύει, sed alteram lect. μηνίω memorat.

P. 180. l. 11. Vulg. βουλευέσθαι δηλοῦν. Emen- darunt, praecunte Fic., Heusd. et Heind. ad Crat. p. 67. L. 15. Non putat eius, quae sequitur, periodi lectionem sanam esse Schl. quia responsio ἴσθι ταῦτα interrogationem expectari iubet, et pro καὶ τίς potius εἴπερ τις. L. 20. Steph. marg. „For, καὶ παύεται μὲν τῆς ἄλγ. Et paulo post malim ita legi: τί τότε; φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν etc.“ (Posterius, unice verum, dedi pro vulg. τί τότε φῶμεν, ἢ- L. 24. Heusd. putat Ficinum legisse: Μὴ χαίροντα, μὰ Δί', ἀλλὰ- Explicuit potius vulg. quod optime se habet. μὰ Δί' ἀλλὰ est imo, et negationem proxime antecedentis includit.

P. 181. l. 12. τόδε pro εἰς τόδε. L. 18. Steph. marg. „Non vacat part. ἄν, sed fertur ad εἶεν, quod ex praecedd. subauditur, ut paulo post, cum οὐκ ἄν repetendum συγχωροῦν.“ L. 28. Vulg. αἰεὶ-

P. 182. l. 2. Steph. marg. „Fic. ita vertit, quasi legerit αἰ μὲν ψευδ., talis tamen et alibi harum vocularum est omissio.“

P. 183. l. 5. Vulg. ποῦ ἅττα. Steph. marg. „Pro ποιῶ ἅττα, non pro ποῖα; ideoque fortasse rectius scrib. ποῖ² [imo ποῖ¹] ἅττα. Paulo ante autem magis novum ὁποῖα τις (in praec. editt. ὁποῖα τις) pro ποῖα τις.“ L. 8. Vulg. καὶ σφόδρα ἐκότεραι γρη- sine sensu. Corn. in Ecl. iam, (praecunte Fic.) legi iussit, quod dedimus. Idem in vers. expressit Schl. et ex quodam vet. libro (fort. Cornar.) se annotatum

reperisse dicit Steph. in Ann. L. 18. Post *δοξάζουσα* male vulg. interr. nota.

P. 184. l. 5. Vulg. *ἀνοίας*. Quod dedimus, legendum esse Corn., Steph. in Ann. Schl. docuerunt, legit Fic. L. 9. Vulg. *πῆ δὲ δῆ* — emendarunt Heusd. Heind. Schl. ut edidi et Fic. hoc expressit, male vulg. tuetur Hsm. L. 10. Post *ἀληθῆς* vulg. interr. nota. L. 14. Steph. marg. *γραμ.* [Bas. 2.] *τὸ δοξάζειν*. Iungenda *τὸ ἐγγωρεῖν διαδοξ.* L. 24. *τοιαῦτ' ἄττα* ex edd. vett. pro Steph. *τοιαῦτα ἄ. dedi.*

P. 185. l. 4. Scripsi *αὐτὸν* pro *αὐτὸν*, monente etiam Faehs. Syll. p. 372. L. 9. *αὐτῶ* pro *αὐτῷ* scripsi. L. 14. *ταῦτα τὰ παθήμ.* iungo cum Schl. non *ἐκείνα τὰ παθ.* Intelliguntur autem, quae alia eo pertinent, ut aliquid percipiamus. L. 22. *οὕτως* pro *οὕτω* ob seq. *ἀποδέχου dedi.* L. 25. Schl. iungit *γραμματα. τῶν λεγ. et εἰκόνας τούτων*. Imo *οὗτοι* sunt hi, in quorum animis imagines procreantur.

P. 186. l. 11. 12. Vulg. *αὐτῆς* deest. Steph. marg. „*γραμ. ψυχῆς αὐτῆς ἡδ.*“ Ita Bas. 2. et Fic. Recepti.

P. 187. l. 2 et 4. Interr. notas vulg. post *γέμει* et *ὀνομάζ.* sustuli, ob *μῆν.* L. 8. Etiam hic *αὐτὸν* scripsi, nam *αὐτὸν* ad *χρυσὸν* referetur. L. 10. Vulg. *ὡςτοπολὺ* iunctim. L. 16. Vulg. *ταπολλα.* L. 10. Schl. pro *οὕτως* legit *ὄντως*. Mox vulg. *ἐποῦσι* — *ἐπιγεγονόσι* — *ἐπισομ.* Steph. marg. „Scribendum puto *ἐπ' οὔσι* itidemque *ἐπὶ γεγονόσι* et *ἐπ' ἐσομένοις.*“ Ita edidi. L. 25. Edd. ante Steph. *ἐπεργαζόμενα.*

P. 188. l. 10. Verba *ἀληθεῖς καὶ* vulg. desunt. Corn. et eo non nominato Steph. *ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς* scribi iusserunt. Sed Fic. legit, uti dedi, ut chiasmus existat. Schl. maluit verba *καὶ χρηστας*

deleri. Ita *ψευδείς* sufficit, ob ea, quae seq. L. 28. Edd. ante Steph. *ἔπωμεν*.

P. 189. l. 2. Vulg. *ὄτι* deest. Steph. marg. *ὄτι ἄρα τότε*. Alioqui scrib. vid. *διειληφθαι*.⁴ dedi quum facile excidere illa part. potuerit. 17. Vulg. *ὡς* — *κρίνεσθαι*. Scripsi *τίς* — *κρίν* etiam cum Schl. L. 18. Vulg. *πῆ δὴ* — recepi ap. Schl. coniecturam. L. 19. Steph. marg. legisse videtur et Fic. qui vertit: Nonne pro in hoc iudicio nobis est etc.“ Non assentitur L. 22. *μᾶλλον* inter plura adiectiva offendit Schl.

P. 190. l. 1. s. In Ald. et Steph. *ὦ Σω* *ἐναντ. δὴ* — *Σω. τὸ ποῖον λ. Πρω. τότε μὲν* — etiam ante *ἀληθέστ*. Protarchi nomen. E. Fic. verum ordinem, probatum etiam Steph. in restituit Fisch. L. 15. Vulg. *ἐκίτερον*. Schl. praeeunte. L. 16. Scripsi *οὔτ'* pro *οὐδ'*

P. 191. l. 15. Steph. *ξυμβαίνει*. Lectioni vet. reposuit Fisch. In fin. pendet ab *ἀρα* 28. Vulg. *δὴ μου* Steph. marg. „Scribendum *δὴ που* aut *δὴπου*, coniuncte.“ Hoc cum recepi.

P. 192. l. 8. Vulg. *ἢ κείνως*. L. 20. *τὸν τε* Antisthenem intelligi censet Schl.

P. 195. l. 5. Pro *οἴονται* Schütz. ob seqq. legi vult *λέγουσι*. At ex iis ipsis, quae seq. manifestum est, *οἴονται* esse retinendum. Nam quia Prot. *ἡσὸν* non *οἴονται* responderat, repud. Socrates. L. 10. Pro *γούν* Bas. 2. *γε ἦν*. L. Steph., num recte *γούν* post *καὶ μὲν* non potest. L. 15. Pro *ἔρωτ*. Corn. legi iussit *αἰρώμεθα* l. 10. praecessit, probante Fisch. qui praeter *ἄφ'* scribi maluit. Steph. aut utroque loco *ἔρωτα* aut *αἰρώμεθα*. Non est mutationis iusta

L. 23. Ald. et Bas. 1. *πεισεσθαι*. L. ult. s. Edd. ante Steph. *ἡδονή*.

P. 194. l. 3. Steph. dedit *ἄν γ. μ. δοκῶσι*. Cum Fisch. et Schl. revocavi, quod est in edd. vet. et Fic. expressit. L. 6. Edd. ante Steph. *μεταδιώκομεν*. L. 9. Vulg. *εἰ βούλη, θείημεν*. Vidit Heusd. haec coniungenda esse, sed expressit iam lat. versio: si unius cuiusque naturam cognoscere velimus (volumerimus); eodemque modo Schl. Ita et l. 17.

P. 195. l. 1. *προγγίνωνται* legi iubet Schl. Alia tamen ratio est c. 23. L. 2. *Ἄρ' οὖν ὅτι*— Ita Bas. 2. prob. Schl. et inde pendent omnia usque ad *Ξυγγίνν*. Ald. et Bas. 1. *Ἄλλ' οὐχ ὅτι*. Ilinc Steph. *Ἄρ' οὖν οὐχί*— L. 6. Vulg. *ἦ τ*. Steph. marg. „Ante verbum *ῥηθὲν* puto deesse verb. *ῥηθῶς* sicut sequitur *ῥηθῶς φαινομεθα λέγοντες*.“ At illud inest in *πάνν*. L. 15. Steph. marg. „Scribendum puto *δεῖν*. Alioqui ante et post *γαμὲν* est interpungendum [quod ol. non factum], pro quo et Fic. legit *ἔφαμεν*. Item paulo post *ἀποκρίνου* pro *ἀποκρινῆ* ab eo quoque legitur.“ Posui cum Fi. ante et post *γαμὲν* incisa. Pro *τίνα* Schl. legi iubet *τι*. L. 18. Vulg. *δειξεις*. Heind. et Schl. coniecturam recepi. Intell. *ὁ λόγος*. Schl. praeterea offendit *οὐχ ἦττον*. Idem coniecit *ἀπόκριναι*. Futurum tuetur Fisch. ex urbanitate eius usum repetens. L. 19. Post *ἡδονάς*, post *λέγω* (loco puncti vulg.) et post *ὑπέρεχ*. commata posui, post *βίω* interr. notam loco puncti.

P. 196. l. 1. Steph. marg. „*γαῖα* [Bas. 2.]· *ἀλλ' οὐκ ἐν ἀρετῇ*. L. 13. Steph. marg. „*γαῖα* [Bas. 2.]· *Σύμμικτον*“ prob. Fisch. L. 22. s. Vulg. *τὸς δ' αὐτῆς ψ*. Mutavi, etiam Schl. iubente, quocum et colon vulg. post *μιχθίλους* in comma mutavi. L. 26. Steph. marg. „In praeced. edit. *διαφορῶ*, sed Fic. quoque lectionem illam [*διαφορῶ*] agnoscit,

ADNOTATIONES

hanc. Verūt enim: in restitutione vel
 rruptione." Bas. 2. iam διαφθορῆ habet.
 P. 197. l. 3. pro ξύστασιν Schü. mavult legi σύν-
 σιν ob. l. 22. L. 11. Vulg. αἰνήσει. Reposui, in-
 ente Heusd. et Schl. κνήσει, quod ne intellexisse
 eidem Hsm. videtur. Tam vulg. τὸ δ' ἐπιτ. ubi
 cum Schü. scripsi τὰ δ' - nam etsi a τῆς recte transi-
 tur ad Plur. φέροντες, tamen non bene verbis τὸ δ'
 ε. respondet αὐτῶν. L. 15. Vulg. ἡδοναῖς συγ-
 Emendavi praeunte Schü. et Schl. L. 19. Artic. τὸ
 ante τοιαῦτα e Bas. 2. addidit Fi. L. 21. Vulg. αὐ-
 τῆς. Emendavit Schl. L. 24. Vulg. ἀπεργαζόμενα.
 Correxit Buttm. Ita respondet praec. ἐκκεχυμένον.
 Pro hoc Bas. 2. habet ἐγκεχυμένον, ut Fic. infusa,
 probante Fi. L. 26. Vulg. καὶ λέγειν τε. Steph.
 marg. „ἦρα· καὶ περὶ ἄλλου, ὡς—“ In Bas. 2. est:
 P. 198. l. 9. Haec sana sermo esse negat Fi.
 sola voluptate corporis. Hinc cum Schl., cum de
 de coniuncta animi et corporis. Hinc cum Buttm.
 legit: περὶ τε τῶν ἐν ψυχῇ καὶ σώματι, ὅταν ψυχῇ
 σώματι. τ. ξ. L. 20. Vulg. ποῖα φ. Steph. marg.
 „For. ποῖαν φῆς.“ Quod dedi. Nam incommodum
 est, etiamsi interpungatur ποῖα, φ. L. 21. Steph.
 marg. „ἦρα· [Bas. 2.] σύγκρισιν.“ Voc. σύγκρι-
 σιν non ferri posse monet Schl., et cum Buttm. l.
 [Bas. 2.] πῶς οὖν δὴ τοῦτ' ἄ. λ. quod probō.
 27. Steph. marg. „Platonem scripsisse puto: ἵ-
 μιν ἠκούσθαι τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς
 ὡς τ' ἐφέηκε πολυφρ. π. χ. Ὅς τε πολὺ etc.
 autem haec, ὡς τ' ἐφέηκε, est ap. Hom. καὶ
 versus initium. Iliad. 6.“ Cornar. legi iussit: ἵ-
 ὑπομ. τὸ, καὶ χόλας ὡς τ' ἐφ. πολ. π.

Ὅς τε
 ἕγ- ε
 τiciet
 lipp.
 ut sa
 cons
 quo
 into
 Me

"Ὅς τε π. — λειβ. et sane verba τοῖς θυμοῖς καὶ τ. ὄργ. e gloss. euata atque etiam art. τὸ ante πολύφρ. euiciendum cum Fi. iudico, unde uncinis inclusi. Bipp. ea censent interpretationis causa a scriptore, ut saepe fit, interposita. At grammatica iis ratio non constat. Non opus autem est, ut καὶ χόλος addatur, quod facile e notissimo versu (Hom. II. 18. 108.) subintelligitur, ut v. postremus loci (110) non additus est. Meliorum codd. opem expectari iubet Schl.

P. 199. l. 2. καὶ τὰς etc. pendent ab anteced. ὑπομνήσκεισθαι — ἐν ante λύπαις abesse malim. L. 6. Vulg. post μέμνησαι interr. nota. L. 19. Edd. vett. ἄνοια, et in marg. Bas. 1. ἄνοια ἢ ἄγνοια, quod postremum reponi iussit Corn. et dedit Steph. improbaute Fisch., quum ἄνοια comprehendat ἄγνοϊαν et ἄβελτ. ἕξις addatur. At hanc ipsam ob causam ἄγνοϊαν praefendum est. L. 21. ἰδὲ ex Att. ratione scribi iussit Fi. L. 25. Verba λεγόμενον ὑπὸ τοῦ γρ. et fortassis etiam δηλονότι spuria existimo. Debuerat certe esse τῷ λεγομένῳ — Schl. coniecit: — γινώσκειν οὐ τὸν λεγόμενον ὑπ. —

P. 200. l. 4. Vulg. λέγω deest. Steph. marg. γραβ [Bas. 2.]· λέγω, καὶ δέομαί γε πρ. Ita et Stob. Recepi. L. 8. Steph. marg. „For. πλουσιωτέρους. At sing. pertinet ad ἕκαστον.“ L. 12. Vulg. αὐτῆς. Steph. coni. αὐτοῖς, quod e Stob., probante Schl. Jedi. Ante ἐν τ. ψυχ. I. 14. idem deesse putabat τό. τούτων suspectum ei fuit, et ἀρετῇ legi voluit, ut est ap. Stob. sed Schl. totum locum constituit ita: πολὺ δὲ πλ. γ. οἴμ. περὶ τὸ τρ. εἶδος τούτων (aut, τὸ τῶν) ἐν τ. ψ. διημαρτήκασιν, ἀρετὴν δοξ. β. ἐ. etc. L. 16. Edd. vett. ἄρ' — Cornar. ἄρα καὶ σοφίας — Melius Steph. τῶν δ' ἀρετῶν πέρι (ut Fic., quantum ad virtutes attinet) ἄρ' οὐ σοφίας τ. π. ἀντ. Nam ἀντέχεισθαι non cum περὶ construitur, unde hanc praep. uncinis inclusi. L. 19. πᾶσιν pro

P. 201. l. 5. Pro *ισχυρούς* Schütz. et iussit *αλοχρούς*, sequuto enim Schl., et l. 7. pro *αλοχρά* substitui *ισχυρά* magis verius. L. 6. Steph. marg. „In praeced. *ἄνοια* itidemque aliquando post *ἄνοια* *γνοια*. Supra autem [p. 199. 19.] in *ἰκακὸν μὲν ἄντα* [imo, auctore Fisch. 1. *ἄνια*. Bas. 2. *ἄνοια*] ubi *ἄγνοια* primitivum mutatum, deinde in *ἄντα* fuit depravatum et Fic. ubique lectionem, quae hic est L. 7. Suadente Heusd. *αὐτῆ τε* pro *αἰ* Verba *βλαβερά* — *εἰσὶν* parenthesesos non St. L. 20. Bas. 2. *Σω. τὴν οὖν τῶν φ. δ* Fic. expressit. L. 23. Vulg. *ὅποσα μὴ ἔχῃ* „Legit et Fic. *ὅποσα ἢ ἔχῃ*“ prob. Fuit quod Schl. reponendum vidit.

P. 202. l. 14. Steph. marg. „*γρῶν* [B. „At *πάντη* (h. e. *πάντως*) accommodatius *λοικεῖοι* monet Fi. L. 21. Steph. marg. *θάνομεν* vel *μανθάνωμεν*. Praecedere

λου; περί legendum videri posset.“ Fisch. monet nihil esse mutandum, esse genitivum partitivum, qui pendeat a subint. ἐκείνο. L. 9. Vulg. αἰεί. L. 10. κινήσεων pro vulg. κινήσεων e coni. Heusd. probata et Schl. dedi. L. 11. Transponi ita maluit Schl.: καὶ χρώματα δῆπου τοῦτον τὸν τύπον καλὰ καὶ ἔχοντα ἡδονάς. L. 19. Steph. marg. γράει [Bas. 2.] ἦττον μὲν τούτων θεῖον. L. 22. ἐκείναις (quod ad μισθ. ἡδονάς referatur) maluit Schl. L. 23. Schütz. λέγομεν ἡδ., Hdf. prob. Schl. λέγομεν τῶν ἡδ., malunt.

P. 205. l. 1. Vg. πληρωθεισῶν nullo modo ferri potuit. Nescio enim quid hic sibi cum suis Genitt. absolutis voluerit Hsm. Proxime accedebat Schütz. et Schl. πληρωθειῖσιν, quod recepi, deleto commate post πληρ. Fachs. aut πληρωθεις, ὧν ἔαν ὕστ. (ita ὧν ἔαν incommodum est), aut quod iam Heusd. suaserat πληρωθεις τις, ἔαν — L. 4. Pro μαθηματος dedi παθ., e Fic. versione probata Fi. et Schl. L. 6. καὶ post αὐτὰ suspectum est Schl. L. 17. s. Ficinum legisse putat Schütz.: καὶ τὰς τὸ σφοδρὸν αὐ καὶ ἡρέμι, καὶ τὸ μέγα καὶ μικρὸν καὶ τὸ πολλάκις καὶ ὀλιγάκις δεχομένας τοιαύτας τοῦ ἀπειρου — Schl. maluit: καὶ τὰς τὸ μικρὸν καὶ ἡρέμι δεχομένας καὶ τὸ σφοδρὸν αὐ καὶ πολλάκις etc. Hdf. et Buttm. καὶ τὰς τὸ μικρὸν καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν αὐ καὶ τὸ ἡρέμι δεχομένας καὶ πολλάκις etc. Nituntur haec omnia versione Fic., qui sane locum auctiorem habuisse videtur. L. 18. Steph. marg. „Artic. τῆς nullum hic locum habere videtur.“ Vncinis inclusi. L. 23. Vulg. διαθετέον. Recepi Heusd. emendationem unice veram. L. 26. Hdf. probabiliter coniecit: καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ λίαν, ἱκανὸν (ita ut ἱκανὸν ad πρὸς ἀληθ. εἶναι referatur) Schütz. eodem consilio καὶ τὸ ante ἱκανὸν deleri iubet (utrum igitur dicamus ad

ab ἄκρατος h. e. ἀμιγής. L. 16. **Ὑ**
 κόν et λευκοῦ comminata. **At μμιγμ.**
 Genitivi absoluti, sed a λευκότερον
 Steph. versionem reprehendens docuit
 Ante μεγάλης excidisse μμιγμένης
 putant. scil. structura est: ἡδονή σμι
 καθ. λύπης (hinc post πολλῆς distinc
 γ. ἄν μεγάλης καὶ πολλῆς, nempe
 Schl. etiam hanc periodum totam inter
 pit. L. 27. Etiam hic vulg. αἰεί.

P. 207. l. 7. Vulg. λέγε τι σ. Steph.
 λέγ' ἔτι. Ita dedi, sensu iubente;
 debebat: σαφ. τι. L. 9. post αὐτῶν s
 posuit Sch. Obest που. L. 12. Pro ἐτ
 voluit σωτήρι, ut alludatur ad proverb
 Plat. lectum: τὸ τρίτον τῷ σωτήρι,
 mutandum esse docet Schl. Iocatur e
 ut seq. verbum ἐρεσχελεῖν h. e. διαπε
 L. 25. Steph. marg. „Haec quoque a S
 tur apud Fic. (qui νῦν πυνθάνη a p
 seiunxit et vertit: au percipiés?) Idem

post legitur.“ *καταγελᾷ*. Fut. Atticum, tuetur Fisch.

P. 209. l. 12. Male Steph. putavit, scribere Platonem debuisse: *πολλήν τινα ἄλογον* ξ. γ.

P. 210. l. 8. s. Iungenda esse τὸ μὲν αὐτῶν recte monuit Schl., sed idem male *ἐν* in *ἔστι* mutandum duxit. Cohaerent enim *ἐν ἐν ταῖς χειρῶν*. L. 12. Steph. marg. „F. *ἐνάστην*“ probante Fi. Vulgatum retinuit Schl., dum vertit: also haben wir wohl diejenigen, welche ihnen zur Regel dienen, erst von den einzelnen abzusondern; L. 21. Aut *ἀπειρογασμέταις* (scil. *δυνάμει*) aut *ἀπειρογασμέναις*, quod Fic. habuisse videtur, Iegi mavult Schl. L. 25. Quum *αὐλητικὴ* hic sensu careat, Heusd. aut legi iussit *ξύμπ. αὐτῆς αὐ λυρικὴ* aut ξ. α. *αὐ πληκτικὴ* quod posterius (die Kunst die Instrumente zu schlagen) etiam praetulit Schl.

P. 211. l. 4. Pro τὰ ante *πολλ.* Schütz. maluit scribi *ταῦτα* (scil. instrumenta). L. 8. Fic. legisse videtur *ξυλουργικῆς κανόνι οἰμα-* L. 9. *ΟΙ. προαγωγῶ*. E Schol. et Grammat. vett. iam Fi. *προαγωγῶ* reposuit. Hü. non recte vertit Hebebaum Schl. universe expressit (Werkzeug). *διαβήτην* h. l. esse non circinum, sed libellae eam partem, quae gnomon vocatur, ostendit Fi. *σταθμὴ* est perpendiculum, *κανὼν* regula, *τόρνος* vernac. Rundhobel. L. 23. Steph. marg. „For. *τὴν μὲν ἄλλην*. Talis autem videtur esse omissio cum alibi, tum supra p. 56. (cap. 21.) ut in marg. ann.“ Nilhil mutandum v. Fi. Fic. legisse videtur *ἄλλην καὶ ἄλλην*.

P. 212. l. 5. Signum interr. post *τί δὲ* posui. L. 6. Vulg. *μετρικὴ* quod emendandum esse monuit Schl. L. 7. Steph. marg. „Hi certe Genitivi poscere videntur verbum *διαφέρει*, quod fortasse reliquit subaudiendum ex praeced. nomine *διαφορὰν*.“ L. 16. Steph. marg. „For. *ζήτησιν ἀντίστοροφον*, ut v-

delicet ἀντιστρ. τ. ἡδον. vocet ἀντιστροφοῦν τῇ περὶ τῶν ἡδονῶν ζητήσει. Heusd. maluit aut ζητῆσαι, aut μὲν προβεβληκέναι (ita enim vulg.) σκοπεῖν-legi. Equidem recepi Schl. coniecturam προβεβληκέναι [huc progressum esse] pro vulg. προβεβληκ. Mox perperam Schl. legit: σκοπῶν ἄρα [ita edd. ante St.] ἔστι, τίς ἔστ. — L. 21. Vulg. ἀνευρόσκα. Postulari imperfectum vidit Schü. idemque expressit Schl. Subint. ὁ λόγος.

P. 213. l. 3. σαφήνεια clara et certa intelligentia dicitur, et εἰς ante σ. est quod attinet ad. L. 5. Male ante καὶ εἰρ. in Ald. et St. est Σω. et. l. 9. ante ἴστω ib. Πρ. Emendavit Fi. L. 11. Steph. marg. „Legitur et ἀποκρινόμεθα.“ Edd. ante St. ἀποκρινόμεθα. Tum Steph. marg. „γραῖ [Bas. 2. et Schol.] ἀκοήν.“ Quod praefert Schl. L. 12. Post ἀριθμητικαὶ inserendum καὶ δύο μετρητικαὶ censet Heusd., adversante Hü. L. 25. Steph. marg. „Quidam vet. τοῦτο non πάντως, ante ἔγωγε. Nimirum in Bas. 2. est περ. τοῦτο.“

P. 214. l. 7. Ante βουληθεῖς interpunxi, quia haec βουλ. εἰπ. interiecta sunt. L. 12. Steph. marg.: „Aut deesse aut subaudiendus relinqui videtur Infin. εἶναι cum his Nominativis. In praec. edit. [Ald. Bass.] μεγαλοῦ καὶ ἀριστοῦ in Dativo.“ L. 14. s. Vg. κῆν εἰ σμ. καὶ μὴ σμ. ὁ. Recepi Corn. coniecturam (etiam a Fic. expressam.) Nam μὴ sensui adversatur et εἰ est in πᾶν. Tum Ald. et Bas. 1. ὄνισσασα, quod Steph. correxit. Bas. 2. ὄνήσασα.

P. 225. l. 5. Commatibus οἶμαι, tamquam interiectum, erat a reliquis separatum. L. 6. Schl. coniecit: περὶ τὰ ἐνταῦθα. L. 8. Vulg. εἶτε καὶ — Mutavi sensu et Schl. iubentibus. Antea Heusd. ξυτεταμένως omni studio et intentione legi iussit. L. 29. Vulg. Οὐκοῦν. L. 25. Hüls. τὸν διαμαρτ. legit. At seq. τὸ πᾶν postulat τὸδε.

P. 216. l. 1. Steph. marg. „Aut δέύτερον scrib. aut aliquid cum δέύτερος deesse dicendum est. Et nisi ὅτι iungatur cum μάλιστα (in qua signif. cohaerere etiam potest cum μάλιστα) scribendum ὅ, τι.“ Ita et Fi. legi iussit: δέύτερον — ὅ, τι. Recte Schl. monuit, δέύτερος breviter pro δείτερος πλοῦς proverb. dici et ad ἐκείνων suppl. περὶ ita: ἢ δέύτερος, περὶ ὅ τι μαλ. ἐκ. ἐ. ξ. Itaque post δέυτ. comma posui et ὅ τι scripsi. L. 15. Vulg. δὴ δημ. Steph. marg. „For. δεῖ δημ.“ Ita iam Corn. coniecerat, et, probante Fi., dedi. L. 21. De proverb. locutione, ad quam alluditur, v. Suid. Δὶς ἐπτά, et Fi.

P. 217. l. 1. Vulg. sine commodo sensu: τοῦτο ὄρθ. τεθὲν ἔχειν. Recepi Heind. coniecturam, probatam Schl. τούτω refertur ad δύο ὀνόματα. L. 2. Vulg. τότε τὸ ἀγ. Sed τότε non habet, quo refertur. Scripsi igitur: τό τε ἀγ. Heusd. totum locum ita scribit: Σωκρ. δ. πρ. μὲν ἐν οὐ φ. (at τοῦτο εἶναι est, hoc verum esse, scil. esse unum idemque bonum et iucundum) — καὶ τό τε ἀγαθόν — L. 10. Etiam hic, ut p. 215, 13. vulg. αἰεί. L. 11. Edd. vett. διατέλους. L. 20. Fic. legisse videtur παρανήχθη μὲν τις τότε — at vulgatum tuetur Heusd. L. 23. Steph. marg. „Pro οἱ (id est, sibi) in ed. Ald. scriptum οἷ perperam. In Germ. [Bass. 1. 2.] autem mutatum fuit in ἦ. Paulo post Fic. legisse videtur εἰ μήτε δοξ.“ Fic. h. l. legisse monet Fisch. (qui et de οἱ consulendus est) ἦ οἱ ἢ ἄλλω. Scribendum οἱ s. οἷ iam vidit Corn. L. 25. Vulg. ἦ μήτε ἀλ. δοξ. quod praeceuntibus Fic. et Corn. mutavi (εἰ est siquidem).

P. 218. l. 17. Edd. vett. καταρχάς. L. 25. s. Vulg. καὶ μὴν, καθ. ἦ. οἱ τ. παρεστῶσι κρῆναι, μέλιτος — Emendavi cum Fisch. ex Athen. X. p. 23. παρεστῶσι est adstant, adsunt, et antecessit.

ita capienda: ἡμῶν καθ. οὖν τ. tum ad μέλιτος — ἴδατος intell. κρήνη.

P. 219. l. 2. πρότερον in πότερον mutari voluit Corn. recte improbane Fisch. L. 5. τοῦ καλῶς scil. ξυμμειγνύσαι. L. 7. Vulg. ἀληθῶς. Mutavi cum Schl. Iungenda μᾶλλον ἀληθῆς. L. ult. Verba κανόσι καὶ τοῖς κύκλοις spuria censet Schü. At τοῖς ἄλλοις tuetur voc. κανόσι, etsi de his antea non erat dictum.

P. 220. l. 5. Pro ποιῆ Schü. legi iubet ἐκίση scil. τέχνη de qua ante dictum. L. 19. In voc. μισογαγκ. respicitur ad Hom. II. IV, 452. ubi v. Intpp. et Fi. h. l. Propr. de valle, in quam confluant torrentes, de colluvie ipsa, dicitur.

P. 221. l. 16. Bass. edd. δεξασθε. Voluptates et sapientiam tamquam personas inducit Socrates et cum iis colloquitur. L. 24. Vulg. αὐτὴν ἡμῶν — Recepi Schl. emendationem (jede von uns selbst) et comma post ἡμῶν delevi. Cohaerent αὐτὴν ἐκίστην, et τελ. εἰς δύν. cum γίγν. iungendum. Heusd. scribi maluit: καὶ αὐτὴν αὐτὴν ἡμῶν τελέως εἰς δύναμιν (cognoscere et alia omnia et se ipsam quod eius fieri potest, unamquamque nostrum). Seqq. ita constituit Heusd.: ἐκίστην· καὶ καλῶς γε εἶρ. τ. φήσομεν. Πρω. Ὀρθῶς. Σω. Πάλιν — L. ult. Edd. ante Steph. προσδεῖσθαι, quod ille praceunte Corn. correxit.

P. 222. l. 1. καὶ ante αὐτὴν iubentibus Corn., Steph. in marg. et Fi. addidi. L. 2. Vulg. φαῖμεν. Prae-euntibus Heind. et Schl., sensu iubente, correxi. Heusd. plura mutavit, nam primum post ξυγκρ. legi iussit: εἰ φαῖμεν αὐτὴν, τὸν νοῦν τε κ. τ. φρ. ἄν., ποίων, φαῖεν ἄν ἴσως, ἡδονῶν; deinde maluit: φήσομεν αὐτὴν, τὸν νοῦν τ. κ. τ. φρ. ἄν., ποίων φαῖεν ἄν ἴσως, ἡδονῶν; certe verba ποίων ἡδονῶν a Mente et Sapientia dici, quae in seqq. etiam

snam a voluptatibus aversionem produunt. L. 3. *ἔσται* legi iussit Steph. L. 12. Vulg. *ἄλλας τε ἤδ.* Iam Fic. legit δὲ, probb. Fi. Heusd. Schl. L. 14. Vulg. *πρὸς ταύτας.* Steph. marg. „For. *ταύταις*, [quod, etiam Fi. probatum, recepi.] At haec verba (l. 17.) *ταύτας μινύοντας* abundare videntur: retineri tamen possit *ταύτας*, aliam vocem ei subiungendo pro *μινύοντας* (siquidem *μεμιγμέναις* scribi posse videtur) deinde legendo *τὰς δ' αἰεὶ* etc. „[quae quidem e Fic. et Corn. verss. latt. petita esse ostendit Fi.] Vulg. post *σωφρονεῖν* comma, post *ἀρετῆς* colon. Mutavi interpunctionem: Heusd. iam praecunte. Sensus: et quotquot universae virtutis, veluti deae, comites ipsam sequuntur. L. 16. s. Vulg. *πάντη ταύτας μινύοντας δ' αἰεὶ μ.* — Fisch. scribendum censuit: *πάντη. ταύτας δὲ μινύοντας τὰς αἰεὶ μ.* Recepi faciliorem emendationem Heusd. probatam etiam Schl. L. 23. Steph. marg. „Suspisor Platonem scripsisse *νονεχόντως*, aptissime utentem hoc adverbio ex nomine *νοῦς* composito, quum *περὶ τοῦ νοῦ* loquatur. Sed *ἑαυτὸν* abundare videtur. Conatus est tamen et Fic. ex altera lectione aliquem sensum eruere, quasi *ἐχόντως* dici posset.“ *ἐχόντως ἑαυτὸν* (quod Fic. vertit: et tanquam sui comitem) tuentur Fi. et Heusd. Posterior *μνήμης* inepte cum *δόξης ὀρθῆς* iungi ratus, pro illo substituit *ἐπιστήμης*. Nescio tamen an vulgaram defendi possit.

P. 223. l. 1. s. Mar. St. *χαῖ* [Bas. 2.] *οὐδ' ἂν ἔν γενόμ.* L. 15. Vulg. *προσφύες τε καὶ οἰκ.* Recepi emendationem Heusd., probatam etiam Schl., ut p. 67. A. L. 17. Edd. ante Steph. *τοῦτο γὰρ ἔστιν ε. τ. κ. ἢ. ἔστι ξ.* Steph. prius *ἔστιν* delevit. Pro altero legi maluit Corn. *ἔσται*.

P. 225. l. 7. Corn. legi iussit *ῶσαύτως* adsentiente Steph. Sed vulg. eodem sensu acceptum,

ἄρ' οὖν
sensu recipi inssit.
videtur Fic. legisse.
P. 226. l. 2. Vulg. εἰρησθα loco
habet. Heind. probante Schl. εἰρη
εἰρησθα; malui, quod propius
quod et Schl. in mentem venit.
gisse Fic. putat Fisch. L. 17.
Fr. 15. p. 473. ed. Herm. Plut.
θυμόν. L. 26. Edd. vet. Τοτρίτε
P. 227. l. 3. Ald. et Bas. 1. ;
Bas. 1. γε δ ποῦς. Bas. 2. γε ν
τι τούτοις — nam et mox indefir
του — L. 9. s. Vulgatis sensu
Corn. coniecit legendum: καὶ
των ἰκανώτατον κατιδῶν τῶν
τερον ἰκανὸν ἐφάνη. Vidit S
κατιδῶν ἐφάνη. Ipse corrigi
νώτατον τῶν γαθόν (scil. εἶπο
nulla mutatione est opus. I
colon. Steph. marg. „Post δ
videtur.“ Ita feci. Schl.
πρώτον δέ γε c

P. 230. l. 13. Vulg. τοσοῦτον. Scripsi τοσοῦτου, legitima structura v. δέω. Monuit Bu. L. 20. ἢ pro vulg. ἢ scr. L. 21. Vind. γινώσκει, quod pro vulg. γινώσκη iam reponendum vidit Hdf. L. 23. Post τῶν. τούτων posui interr. notam cum Bu. Perperam a Ged. locum sollicitatum esse, monuit Heind. ad Charm. 33. p. 94. L. 27. malim ἄλλω τῷ.

P. 231. l. 5. μὴ ante βούλει deest Vind. L. 18. Vind. αὐτῆς τῆν οἰκίαν (F. αὐτῆς.) L. 23. Steph. εἶσι.

P. 232. l. 1. Gedik. coniecit παρὰ σοῦ κινουμένων s. κεινημένων (a te excitatae) e Plut. de amic. mult. T. II. p. 93. B.) sed recte adversatus est Heusd. p. 110. s. add. Wyttenb. ad Plut. T. VI. p. 640. — Bipp. maluerunt κείμενον ut referatur ad σμῆνος, a Schleierm. recte repudiatum. L. 19. Ed. Steph. ἢ οὐ μ.

P. 233. l. 1. καὶ ante ἀνδρός delendum esse recte vidit Buttm. p. 67. τε proprie post ἀνδρός poni debuerat. L. 5. Steph. edidit. εἶναι, ἢ ἰσχύς, — et in marg. haec: „In praec. edit. ἢ ἰσχύς, sed rectius ἢ ἰσχύς, ut hic, i. e. quatenus robur. Fic. quoque ita videtur legisse, qui vertit: quae robur. Malim etiam, οὐδὲν διαφέρειν.“ Tacite Biest. pristinam lect. restituit, sed recte nam non dici idoneo sensu potuit πρὸς τὸ εἶναι, ἢ ἰσχ. add. seqq. l. 7. L. 6. Etiam h. l. Steph. ἢ δοκεῖ —

P. 234. l. 6. Quae Dat. οἶώ τε non habeat, quo referatur, Wolf. legi maluit οἶώ τε, Buttm. οἶώ τε aut potius οἶου τε ut ad solum servum referatur. Ged. quem ἄρχειν τοῦ δεσπότου offendit, scribi ἀντὶ δεσπότου iussit. L. 10. Steph. marg. „Interpungi potest ante μὴ, sive iungatur cum προσθήσομεν sive cum οἶόν τ' εἶναι. Sive hoc sensu: non (vel nonne) addemus illuc (i. e. ad illud, quod dixisti)“

P. 235. l. 3. ~~προβιβάζει~~
In Steph. post ~~σχῆμά τε~~ inter
~~προσαν. σε~~ Vind. ~~προσαν~~
H. ~~άν~~ in ed. Biest. punctu
Steph. marg.: „Cum ~~μή~~ ve
relinquitur aliquod verbum
quod repetatur et ante illa
Alioquin pendet oratio. Sic
auditur verbum post ~~μή~~,
~~σὺ, ὁ Σώκρατες.~~“ L. 25.
terrog. voluit Ged. Cum
posui, loco commatis, quo
interr. notam, loco coli.
~~δέν~~ inseri ὁ (καθ' ὃ) voluit
vim habere docet Bu.

P. 236. l. 16. Vind. β
21. Male ~~δὴ~~ in Biest. exci
~~μα~~ deleri iussit Schleiern
Ged. coniecit ~~σώματι~~, refut
que rectius Corn. ~~χοῶμα~~ pr
I. ~~εἶν~~ Socrati nou

ut et sit **interr.** et iungatur cum praeced. Ibidem interpung. post οἰοι, sed τί τοιόνδε pro τοιόνδε τί (quod magis usitatum est) videtur dictum. Sic autem statim post, καλεῖς τε enclit. For. et λέγων magis conveniret, continuando interrogationem.“ L. 16. Pro τὸ τοιούτον legi ταυτόν τε iussit Ged. recte adversante Bu. πικρὸν de subdolo, eo, quod fallit, deludit, dicitur. L. 25. Pro πράγματα Ged. coniecit παραντία, adversantibus recte Bipp. et Bu. qui πράγματα de molestia accipit.

P. 238. l. 1. Steph. marg. „Al. κατακεκαλυμμένως, sed alteram illam lect. sequitur Fic.“ L. 18. E carmine Pind. in laudes Hieronis. v. Fragm. Pind. Heyn. p. 13. Empedoclea de colore et visu explicuit Sturz. in Empedocle II. 349. s. 416. ss. L. 22. Steph. marg. „Al. ὅ, τε. Sed ὅτι magis convenire videtur.“ L. 27. Posui post πέθω minorem interpunctionem, iubente etiam Bu. Ita ad ἀλλ' οὐκ ἔστιν e seqq. trahetur βελτίων. L. ult. δόξειν olim coni. Ged.

P. 239. l. 2. In μνηθείης alluditur eo, quod Meno Thessalus pridie Socrati dixerat, sibi abeundum esse ex Attica ante mysteriorum celebrationem. L. 11. Atticam formam ὑγιᾶ reposuit Biest. v. Moer. p. 365. L. 14. Lyricum poetam quemdam laudari putat Schl. Steph. marg. „Nisi cum δύνασθαι subaudiatur praecedens verbum χαίρειν (ut intelligatur δύνασθαι χαίρειν καλοῖσι is cui ea suppetunt,) videri poterit esse pro eo, quod dicitur statim δυνατὸν εἶναι πορξεσθαι. Sed et sequendo priorem illam subaudit., dici fortasse possit, δύνασθαι χαίρειν esse, τὸ δύνασθαι πορξεσθαι οἷς χαίρει. Duriuscule tamen dictum hoc fuerit.“ Recte monet Schl. δύνασθαι ab ipso auctore explicari per δυνατὸν εἶναι πορξεσθαι. L. 20. Steph. marg. „Menonis responsio affirmativa interiecitur

inter ἀγαθῶν et οὐ πάντες ap. Fic.⁴ L. ult. αὐτῶν vulg. αὐτῶ cum B. dedi.

P. 240. l. 1. Ad ἡγοῦμ. ex antecedd. suppl. ἐπιθυμῆ κακῶν. L. 11. Retineri hic scripturam λονότι potuit, neque in δήλον ὄτι mutari dicitur v. Butt. Ind. ad h. dial. L. 25. Vind. εἰπιβοίληται. L. 24. Vind. ἄθλιος εἶν. ἢ ἐπι κακῶν. Posterius ferri possit, nisi antea semper κακὰ dicta fuerint.

P. 241. l. 1. Adieci, Schl. iubente, articulum vulgo omissum, qui abesse recte nequit: nam sunt hi Genitivi consequentiae. L. 17. Vind. Menonis maiores tum quum Thessali Xerxem in contra Graecos suscepto adiuvarent, regis Perseos hospites facti esse, quod irridendi eius causa hinc moratur. L. 18. Steph. marg. „Si vocula τὸν vocat, (ut certe durus videtur hic fore illius plurimus) sensus erit: utrum addis aliquid huic errandi rationi? (videlicet) iuste etc. Perperam in praeced. edit. τοῦτο pro τούτω (sic ap. Fic. legit) post τὶ scriptum est. Sic et paulo post legitur τούτω τῶ πόρω. Alioquin suspicarer scripturam Plat. τὶ τοιοῦτο.“ Recte iam Bu. vidit, τὸν ὅσ. explicationis causa adiectum esse. αὐτῶ legi maluit Schneid. L. ult. Steph. ed.

P. 242. l. 9. Bist. tacite edidit πρὸς ἐμέ. loco puncti cum B. interr. notam. L. 17. πρᾶττοις. Cum B. mutavi. L. 27. Vulg. ἀρετή. ἢ μ. μ. Steph. marg. „Pro ἢ Fic. etiam legit εἰ absque interrogatione.“ Reperi εἰ, pro etiam Bu., interr. notam servavi. L. 19. Ve οὖν — λέγω Heusd. Spec. p. 87. non Menonem Socrati tribuit, qui ita sibi et quaestionem proponere et respondere etiam alibi solet. Schl. admonuit, fieri hoc tantum, ubi applicatio propria cuiusdam sit facienda, quae nihil ad rem

videatur. Coniicit igitur legendum: *τί οὖν δὴ, εἰ ταῦτα λέγω;*

P. 243. l. 14. Perperam post *ἔρωτήσ.* punctum, post *λέγεις* interr. nota posita, et deinde ἢ scriptum in St. Non scribendum esse *οὔσης ἀρετῆς* docuit Bu. L. 25. Intell. Raia torpedo, qui piscis in mari mediterr. frequens est.

P. 244. l. 1. Vind. *ἀποκρίνομαι.* Vulg. post *σοι* punctum. L. 7. Ged. *ποιοῖς* Schneid. *ἐποίεις* maluit. Neutro opus. L. 26. Biest. ed. *ὅτι τοῦτο* — L. ult. pro *κατῴγεις* Bu. in Add. *παράγεις* maluit legi.

P. 245. l. 2. Vulg. *γε ὃ οἶδα.* Recepti *ὃ γε* e Stob. L. 4. Exciderat in St. et Bip. Menonis nomen. Tum pro vulg. *Οὔκουν* scripsi cum B. *Οὐκ οὖν* et post *ὃ Σώκρ.* posui interr. notam. L. 19. ss. Petita haec ex Threnis Pind. quomodo metricae sint constituta, vid. in ed. Heyn. Tom. III. P. I. p. 36. s. *οἶσι* pro *παρ' ὧν.* Cum Herm. l. 20. dedi *ἐς* pro vulg. *εἰς*, quia *ἐς* l. 23. sequitur. Schneid. e Stob. *δέξεται* recepit. L. 21. Herm. *ἔτει.* Mox Vind. cod. *ἂν διδοῖ ψ.* L. 22. Steph. marg. „In superior. edit. leg. *ἐκτᾶν* coniuncte, adnexum praecedentibus. Fic. autem ita vertit, quasi legerit: *ἐς τ' ἂν* et *αὐξωνται.* Est autem *ἀντιδοῖ* pro *ἀνατιδοῖ.*“ *αὐξονται* scribi voluit Schneid. Negat Schleierm. hoc fragmentum certo tribui posse Pindaro, neque ea, quae insunt, omnia esse pythagorea censet; caeterum haec et in praeced. locum quemdam cum Phaedro Nostri convenire.

P. 246. l. 1. Malim *οἶαν τε* — sed et vulg. defendi potest. L. 7. Vulg. *Οὔκουν.* L. 10. *ὅδε* nempe *ὁ ἔμος.* Mox in *ὅ πιστεύω* duplex verbi constructio est coniuncta. L. 13. Stob. *ἀλλὰ πῶς λ.* non improbante Ged. *ἀπλῶς* est simpliciter, sine exceptione. L. 24. Vind. *προσκάλεσαι.* Et Activo et Medio hic

ADNOTATIONES

est; hoc tamen exquisitius. L. 26. Xenon advocasse servum, διῦρο φησὶ ἐπιφ. marg. „Ante οἰκογενῆς videtur Filium legendum censuisse part. καί.“

P. 247. l. 3. Socrates, dum cum Melitibus loquebatur, figuras in arena delineavit. Tell. lineae ab uno latere ad oppositum quadratum ductae, unde maius et minus existunt. L. 11. Vulg. εἰ ἐν ταύτῃ. F. coniecturam, prob. Schl. L. 12. Post didi ἢ quod vulg. οὐκ, e Vind. in quod ἢ ἀπᾶς ἂν, ἢ δ. π. L. 19. Steph. μάθησιν οὐρόνδε scribatur, talis omnino erit scribis et in τοιόνδε.“ L. 25. Schl. maluit τοῦ recte adversante Bu.

P. 248. l. 4. ed. Biest. ἡῆς. L. 10. Corn. coniecit. Vulg. recte tuitus est Bu. L. 26. πῶν. L. 26. Vulg. τέταρτον. Cum Corn. Schl. et Bu. dedi τετράπων, quo opus est Bu. ἡμίσεος pro vulg. ἡμίσεως dedi. L. 27. Corn. ita mutavit, non recte, Corn. ita scribens τάπων εἰ τοῦδε μὲν διπλ. εἰσι τοῦτο οὐκ ἀπὸ μὲν μετ᾽. ε. ἢ τ. γρ., ἀπ᾽ ἑλαιοσῆδ; ἢ —

P. 249. l. 6. s. Etiam hic Corn. legens ξάποδος χ. γρ. μ. μ. ε. τ. τῆς τρίποδος. L. 14. Vulg. post primum τριῶν et post τριῶν nata. Mutavi interpunctionem, praecuravit Corn. Temere autem Corn. l. 15. legens τριῶν, 16. τριῶν δὲ δις et εἰς pro ἐντέα scribens. L. 22. In toto episodio non obstetriciae artes Socrates exhibere voluit (ministravit enim τῶν) sed ostendere, notionem, quas tam perspicuat, non nunc demum menti invocari. L. 25. Vind. ἢ τοῦ ὑκτώποδ

sse videtur τῷ ἀναμνησθῆναι, sed τοῦ pendet ad , pro quo tamen malim οἶ, quo.

P. 250. L. 11. ἄν in Vind. deest. L. 17. Schl. divisim legi maluit: ὅ τι καὶ ἀνευρ. L. 20. Vind. τὰς τούτων δόξας. L. 26. Pro τόδε maluit Ged. τῆδε. Sed Bu. monuit τόδε poni pro adv. hic. Vulg. Ἄλλ' ὁτιοῦν. Correxī cum Bu. nam Corn. coniecerat ἄλλε τι οὖν ἢ γένοιτ' — sed solet interdum ἢ omitti.

P. 251. l. 4. τινὰ ferri non potest, sed incertum est, utrum cum Corn. scribatur τέλνουσα (quod tamen ob adiectum τέμνουσα non placeat) au cum Wolf. γραμμῆ ἢ ἐκ. γ. ε. γ. τέλει. Sed potest etiam τινὰ e correctione additum videri et suppleri γεγραμμένη aut tale quid. Uncinis igitur inclusi. L. 11. τῆ λικαῦτα nempe trigona. L. 13. Ne abruptus nimis sit sermo, putat Schl. aliquid excidisse post διπλάσια nempe: Σ. τόδε οὖν ποσαπλάσιον γίνεταί τούτου; Π. διπλάσιον. Σ. τοῦτο δὲ τὸ τετράπουν χωρίον ἦν. τόδε οὖν ποσάπουν γίνν. L. 14. Vind. ὀκτώπουν. L. 17. Hodie diagonalis linea appellatur. L. 27. Ne tautologia existat, ante περὶ τούτων inseri Ged. voluit ὡσπερ τούτω (servo). Nihil esse mutandum docuit Hdf.

P. 252. l. 3. πολλαχῆ legi iussit Wolf., quia hic non de modis, sed de locis dicitur. L. 15. Pro πάντα Ged. maluit ταῦτα scribi. L. 21. οὐκ, quod vulgate ἦδες additum est, quum sensui adversetur, iuncte Bu. delevi. L. 24. Vulg. ὅταν ἢ χρ. Correxī cum Corn. quem cum B. sequutus sum: ἢ ante καὶ leri iussit Hdf. L. 26. Vulg. sine sensu: αἱ ἐρωταίς ἐπεγεροθεῖσαι. Corn. coniecit: αἱ ἐρωτήσε-ἐπεγ. probb. Ged. et Schl. Sed propius ad vulg. If.: αἱ ἐρωτήσεῖ ἐπ. quae, sciscitanda (ut Ficlit) excitatae. Id cum B. recepi. L. 27. ἄρ' οὖν nonne igitur, nec οὐ inserendum.

253. l. 7. Cum B. post Μένων punctam pro

commatt. vulg. posui. Tum Steph. marg. „In superiorib. edit. κατὰ μὲν γε ἄλλα, iungendo haec praecedentibus, sed rectius yet. καὶ τὰ etc. Post ἐμοὶ autem subaudio εὖ δοκῶ λέγειν ex praecedentibus (quia secunda pers. δοκεῖς hic non itidem conveniret.) Sicut enim dixerat Meno: Recte dicere mihi videris, Socr., ita Socr. respondet: Et ipse quidem mihi (recte dicere videor.) Paulo post autem pro εἰ οἰόμεθα legendum videtur, εἰ οἰοίμεθα.“ [quo non opus]. L. 21. Vulg. τινὲ, quod cum B. correxi.

P. 254. l. 2. Ged. in prima ed. coniecit: εἰ δὲ μὴ, τί οὖν; sed in altera ed. reiecit. Hensd. maluit: εἰ μὴ τί οὖν ἄλλο, σμ. etc. At ἄλλο subint. L. 7. ss. Locus hic varie tentatus est. Ged. in prima ed. coniecit: χωρὶον τετράγωνον (pro τρίγ.), l. 12. παρατέμνοντα (pro παρατείν.), l. 13. περιλειμμένον (pro παρατεταμ.) In sec. ed. παρατεταμένον retinuit. Schl. tantum παρά l. 11. in περὶ mutari et post παρατείν. addi τὸν κύκλον vult. Vertit probabiliter: si hoc trigonum tale est, ut, si quis circum lineam eius datam, quae basin efficit, circulum ducit (extendit), talis remaneat circulus, qualis est circumductus, tum, opinor, aliud quid eveniat et aliud, si hoc fieri nequit. De aliis conatibus locum emendandi et explicandi vidd. Schl. p. 517. ss. et Exc. 1. add. tertiae ed. Biest. p. 70. s. L. 21. Schl. plenius legi iubet: εἰ ὅποιόν τι ἐστίν ἢ οὐκ ἐστὶ τῶν — L. ult. s. Vulg. δηλονότι.

P. 255. l. 8. Vulg. post ἀρετὴν interr. nota, post αὐτὸ εἶναι punctum. L. 16. post ὠφέλιμον et post ὠφέλ. ἐστὶ vulgo puncta. L. 26. Steph. marg. „In praeced. edit. βλέπτῃ et ὅταν τί utrobique enclit., sed scrib. est βλέπτε, ut ὠφέλει, et τί interrog. Perinde est enim, ac si ita loqueretur: τί ἐστὶν ὅταν ὅταν ἐκάστου τούτων ἡγήται, ταῦτα ὠφελεῖ ἡμᾶς καὶ τί ἐστὶν ὅπερ, ὅτ. ἔ. τ. ἡγ. ταῦτα βλέπει

Sic autem et alibi vocula *τί* utitur.“ Hinc post *βλάπτει* interr. notam posui.

P. 256. l. 1. Steph. marg. „Sic et Fic. vertit: Aliquid vocas? legens *τί*, non *τί*, ut in praec. edit.“ [Et Steph. videtur *τί* dare voluisse, sed legitur ap. eum et Bipp. *τί*.] L. 5. Vulg. post *ἐπιστήμης* punctum (aut ut B., comma) et *ἢ, οὐχι π.* legitur. Eimendavi Hdf. praeunte, qui tamen non recte interr. signum (pouens ab *ἄττα δοκεῖ*) tolli iussit. Mox Fic. legisse videtur: *οἶον ἀνδρῶν εἰ μὴ ἐστὶ φρόνησις; ἢ (aut ἢ) ἀνδρῶν ἄλλοῖον ἢ θάδδρος τι*, recte improb. Ged.

P. 257. l. 20. Male Ged. *διαφθεῖροι* legi iussit. *διεφθειρεν* refertur ad *ἐφυλάττομεν*, ut *γίγνονται* ad *ἀφίκοιντο*. L. ult. Aor. *ὠμολογήσαμεν* tuetur Bu., quamquam *μὴ* in sensu cavendi, timendi, fore cum solo Perf. Ind. iungitur (ut *ὠμολογήκαμεν* legendum videri possit). Sed praesens etiam ita part. *μὴ* additur.

P. 258. l. 12. *εἰεν* pro *εἴεν* ἄν accipit Bu. L. 25. Schl. et Bückh. ad Plat. Min. p. 46. intelligunt Ismeniam Thebanum, qui fuit e numero illorum sex Graecorum, inter quos Tithraustes L. talenta argenti distribuit, ut bellum in Graecia Spartanis concitarent (Xen. Hell. 3, 5, 1.) Ol. 96, 1. vel 2., ita ut Plato etiam hic existimetur anachronismum commisisse et Socratem dicere iussisse, quae post eius mortem evenerint, Polycratis autem opes omnino de magnis dictae sint. Bu. autem hoc repudiat, quod *Πολυκράτους χρήματα* sexta pars 50. talentorum vix dici potuerit, et ad aliud nobis ignotum factum respici putat. Offendere potest *νῦν νεωστὶ* et alteram e gloss. exstitisse videtur.

P. 259. l. 1. s. Vind. *ἔπειτα τοῦτον ἔθρεψεν ὁ πατεῖρ δηλαδὴ* (quae verba e Schl. profecta) κ. *ἐπαίδ.* l. 25. Pro *τὰ αὐτὰ ταῦτα* Vind. *τὸ τοιαῦτα*.

P. 260. l. 1. ζητοῦντα referendum ad πέμπειν σε αὐτόν, ita ut verba ἄλλ. δ. τ. πρ. παρέχειν in parenthesis accipiantur. L. 3. τοῦ ante μαθήμ. addidi. L. 5. Pro ἀμαθία legi Corn. iussit μανία, quod ἀμαθία non plus sit quam ἀλογία. At recte Bu. monet ἀλογίαν esse hominis, qui rationem non adhibet, ἀμαθίαν eius, qui expertus est omnis liberalioris eruditionis, barbari et stupidi. L. 8. male in St. post Μένωνος interr. nota. L. 12. s. Verba καὶ πολλίτας — ἐπιστάνται suspecta sunt Schleiermachero, quod ita gravioribus postponantur. B. comma post ἐπιστ. sustulit, at verba ἄξ. ἀνδρ. ἄγ. ad praeced. omnia refero. L. 14. Steph. marg. „For. διὰ ταύτην etc.“ At est accusativus absolutus: quod ad hanc virtutem attinet. L. 26. Steph. marg. „Vel οὗτοι λώβη ἐστὶ pro οὗτοί εἰσὶ λώβη [hoc verum] vel hoc ipsum εἰσὶ reponendum est.“

P. 261. l. 7. Hdf. legit: Φειδ. τε ut referatur ad καὶ ἄλλους. Equidem cum vi quadam γε poni puto. L. 11. Vind. cod. ἐξασκούμενοι.

P. 262. l. 2. Ged. olim maluit ἐπιτρέποντες τοῖς προσήκοντας, sed recte postea vidit in appositione addi οἱ πρ. et ad ἐπιτρ. intelligi τοὺς νέους. L. 10. Verba καὶ εἶην γε sunt nostra: und mag ich es auch immer seyn: concessive, non optative. Hdf., prob. Bu. coniecit: καὶ αἰεὶ εἶην γε. L. 14. Edd. vet. εἶσιν. Sed ante coniecit Wolf. οἷοι εἶσιν prob. Bu. At mox etiam dicitur τοὺς τίνες εἶσιν. Debet igitur potius οἵτινες legi. L. 27. Non αὐτὸς legendum esse, sed αὐτῶν recte se habere, docet Bu.

P. 263. l. 1. ἄν ante ἐντύχη deest in ed. B. et is Add. p. 210. hoc assertur in exemplis, unde patet ἄν ita omitti. L. 7. Vind. ἂ αὐτοὶ οὐκ ἐξέμυθον. L. 8. Bu. legi πρότερον et comma post καὶ μὲν τὸν vult, ut iungantur τῶν πρότερον cessarium est. L. 9. Corn. πο. καλοὶ τε putavit, adsentientibus

στ πολὺς praemittitur adiectivis ut sit: et qui-
em. L. 12. Ged. legi iussit: οὐχ ἥτιον ἢ ἔτι εἶναι.
αὐτὸν est insuper, praeterea.

P. 264. l. 4. Ex Ged. Lecapeni Gramm. ap.
Matth. lect. Mosq. p. 60. dedit Bu. ἀκούεις. Verum
et ἀκούεις (de Praeter.) et ἀκήκους ap. Att. usur-
patur et fortassis non e cod. illa lectio ap. Lecap.
fluxit. L. 6. Vulg. ἐπέμονε. Steph. marg. „Rep.
ἐπέμενε, ut seq. imperf. ἠκόντιζεν, item ἐργάζε-
το.“ Cum B. e Bas. 2. et Vind. restitui ἐπέμενα.
v. Fisch. ad Aesch. Socr. L. 4. L. 9. ὅσα διδ. εἴ-
χετο est: quae a magistris pendebant, h. e. tradi
poterant. L. 17. Vind. τὸν αὐτοῦ υἱόν. L. 22.
Etiam hic τῶν πρότερον legit Bu. L. 23. Λυσιμά-
χου sc. πατέρα. Lysimachus hic et Melesias Thucy-
didis filius in Lachete Plat. fatentur ipsi, se parenti-
bus esse deteriores. L. 25. s. Vind. τὸν αὐτοῦ υἱόν
Λυσίμαχον. L. ult. Vind. καὶ σὺ γέγονας.

P. 265. l. 9. Ged. olim coniecit: ἔνα δὲ μὴ τοὺς
μὴ ὀλίγους (optimates, qualis Thucydides fuit) καὶ
τοὺς φιλοδήμους (qualis Pericles) ἄθ. ἄδυν. probb.
Bipp., improb. Schl. Explicavit vulg. bene in Ind.
Bu. φανλοτατοι sunt ignobiles. L. 14. Vulg. Ἐνο-
δώρω. Quod dedi cum B. est in Vind. L. 17. Vind.
τοὺς αὐτοῦ. Vulg. οὐ μὲν et l. 19. οὐ δὲ — Ex
Aesch. Socr. I, 6. emendavit B. οἱ est i. q. εἰς ἃ s.
εἰς ὅ. οὐ tamen retinuit, hunc locum tractans, Hdf.
ad Gorg. 144. p. 225. L. 20. Vulg. ταῦτα δὲ — Ex
eodem loco Aesch. correctum est, iubente Ged. L.
22. πιστοὶ φίλοι coni. Ged., non assentiente Bu. Post
συμμάχων cum B. interr. notam posui loco puncti.
L. 25. Ap. Aesch. ἐξεύρεν ἄν.

P. 266. l. 5. Vulg. ῥάδιον. Emendavi suadentibus
Bu. et Hdf. ad Phaed. 41. p. 66. L. 12. Vulg. ἡ-
μῖν quod sensus in ἡμῖν mutari iussit. L. 15. Vulg.
ἢ διδ. ἄρ. Recepti Wolf. emendationem. L. 21.

Vulg. οἱ σοφ. σοὶ (tui) οὗτοι — Correxī cum B. Vind. οἱ σοφισταὶ σοῦ.

P. 267. l. 4. Vulg. ὅτι ταῦτα. Steph. marg. γράφ [Bas. 2. cum Fic.] ὅτι ταντὰ ταῦτα, quod cum B. recepi. L. 6. Locus Theogn. est 33. ss. (T. I. Poet. Gr. min. Gaisf.) L. 7. Theogn. Gaisf. καὶ μετὰ τοῖσιν π. κ. ε. καὶ μετὰ τ. Ed. Brunk. et Bekk. posteriori loco παρὰ τοῖσιν habent. τοῖσιν π. (pro vulg. τοῖσι πῖνε) cum B. recepi. L. 8. Vulg. Ἰξ. L. 9. Vulg. ἄπ'. Ed. Bekk. κικοῖσιν. L. 10. Vulg. Συμμιγῆς. Quod dedi, Bekk. e cod. Mut. Theogn. recepit. All. edd. συμμιχθῆς. Butt. συμμιγῆς comiecit. L. 14. V. 435. Gaisf. et Bekk. undē τε post ποιητὸν, quod vulg. deerrat, addidi. L. 16. Est v. 434. L. 18. V. 436 — 38 Οὐ ποῖ² et οὐ ποτε dederunt Gaisf. et Bekk. — Steph. marg. „In praeced. edit. ἐγένετο, sed ap. Theog. ἔγεντο, ut poscīt versus Metrum. Hic autem proxime sequitur illum: εἰ δ' ἦν ποιητὸν καὶ ἐνθεον ἄνδρὸς νόημα, sive ποιητὸν τε, ut apud illum legitur. Male autem in quibusdam Plat. edit. ἐνθεον pro ἐνθεον.“ L. 24. Steph. marg. „For. περὶ ἄλλου etc.“ ἄλλου etc. est partitivus genit. Mox οὐχ ὅπως non modo non, unde non recte Fic. vertit ac si οὐχ ὅμως legisset.

P. 268. l. 15. Vind. ἐσκέμεθα. L. 22. Vulg. γε τῷ. Steph. marg. „Malim τῷ enclitice pro τινί. At Fic. vertit: Hoc uno modo.“ Recepi cum B. τῷ L. ult. Steph. marg. „For. διαφεύγειν.“ Ged. mavult διαφεύγοι. At Inf. διαφεύγειν pendere, mutata structura, ab ἔλαθεν monuit Bu. Quod cum postea durius esse animadvertisset et deesse ἄν, praetulit διαφεύγοι ἄν, aut servata anacoluthia κἄν διαφεύγειν. Verbi εἰ μὴ τοῦτο δούημεν male parenthesesos notis olim inclusa.

P. 269. l. 8. φρονιμος scil. ὁ ἠγούμενος. L. 10.

Corn. emendavit: πῶς μὴ ὀρθ. λέγ., Ged. οὐκ post δὴ excidisse putat. B. putat ad prius (ὀρθῶς ἡγεῖσθαι) referri vulg. posse. Imo sensus est: quo sensu illud recte dicis? L. 12. Vulg. ὅτοι βούλει. E Vind. recepi Optativum. L. 14. εἴη αὐτῷ δοξ. quod vulg. deest, e Vind. addidi. L. 24. Corrupta putat Bu. Itaque corrigi vult: τὸ δὲ ἄρα (cum tamen) καὶ δόξα (scil. ἡγεῖται), ἦν ἀληθής. Simplicius puto in vulg. ad τὸ δὲ intelligi ἡγούμενον. Hdf. vulg. interpretatur: cum tamen exstaret etiam opinio vera, sc. cuius ope illud fieri potest.

P. 270. l. 2. Vind. οὐκ αἰεὶ τυγχάνει, ἕως περὶ ὀρθῶς δοξάζου. L. 5. Vulg. διότι. Correxit B. L. 7. Vind. θαυμάζουσι. L. 11. Pro verbis εἰν μὲν μὲν δεδ. — παραμ. in Vind. tantum: εἰν ἢ δεδεμένα, παραμένει. L. 14. ἐστι post ἄξιον in Biest. excidit. E. 19. Stob. ἀπεργάζονται. L. 26. τιμιωτέρα Stob.

P. 271. l. 3. τοῦτο ἐκάζων Vind. L. 14. Corn. pro ἐπειδὴ legi iussit ἐπειτα. At Socrates abruptit orationem auditorus, an Meno scientiam aut veram opinionem pro natarac donis habeat. Vnde post ἐπικητα lineolam posui, abruptionis signum. L. 18. s. Verba οὐτ' ἐπικητα spuria censet Corn., et ad marg. adscriptum olim fuisse ἀλλ' ἐπικητα, id autem cum in texta reciperetur, mutatum esse in οὐτ' ἐπ. Ged. maluit legi: ἀλλ' ἐπικητα, Steph. marg. „Suspecta vox haec esse non debet, quoniam ad duo praecedentia referatur perinde ac si dixisset: οὐτε δύο ταῦτα ἐπικητά ἐστι.“ Schl. refert ad virtutem rectamque, qua illa utitur, opinionem, ita ut Socr. in ἐπικητα sermonem interpretari existimetur. L. 19. Vulg. ἢ δοκ. Correxī cum B.

P. 272. l. 10. Steph. marg. „Pro ᾧ Fic. quoque videtur legisse οἷς hoc quidem certe, non illud, interpretatur. Ferri tamen fortasse potest ᾧ, habitacione sequent. nominum δόξα et ἐπιτήμη sigilla.

tim, non illorum *δυο ταῦτα* veluti si ita veritas id per quod homo est dux ad rectum, est opinio si mulque scientia." Nimirum absolute ponitur *ψ*. I 15. Vulg. *ἐπιστήμη δὴ ἐπιγίγνεται ἢ ἀρ.* Est Sch coniectura, probata Bu., quam recepi; nam legis ita videtur Fic. (virtus — nequaquam scientia es nec quaesto fuit, utrum per scientiam virtus adhi ratur; sed utrum scientia sit. L. 23. Vulg. *ἐπιστήμη*. Steph marg. „Malim *ἐπιστήμη* in dandi casu et *εὐδοξία* in recto. Nam *ἐπιστήμη* est quod dial *δὲ ἐπιστήμην* quod autem sequitur, perinde es ac si diceret *εὐδοξία δὴ λείπεται*." *ἐπιστήμη* sensu postulante, suadentibus Schl. et Bu. recepi, sed *εὐδοξία* iisdem recte positum monent, etsi proprie No min. esse debuerat, quia refertur ad *ἡ χρώμενοι*.

P. 273. l. 3. Bu. coniecit: *κατορθοῦσι δὲ ὦν* — at vulg. valet: multa et magna eorum quae faciunt et dicunt, recte constituunt. L. 4. *οὖν* ante *καλοῦμαι* e coni. Bu. addidi, iuvante Fic. vers. Traicctiones part. *τε* exemplis firmavit Bu. L. 13. Casaub. a Athen. 8, 16. p. 631. Laconicum *σεῖος ἀνήρ* (c Aristot. Eth. Nicom. 7, 1.) reponi voluit, probant Fisch. ad Aesch. I, 13. etsi ibi forma *θεῖος* servat est. Et suadet hoc additum *φασίν*, unde recepi. L. 25. Hom. Od. X, 495. ubi legitur: *Ὀλω πεπνύσθαι τοῖ δέ, σκ. ἄ.* L. 27. Perperam vulg. post *σκιά* comma: nam iungenda *ὥσπερ παρὰ σκιάς ἀληθὲς πρᾶγμα*, sed *ἄν* ad utrumque membrum pertinet.

P. 274. Non absoluta est omnis quaestio. *Χερόφοντεus* autem Socrates ad virtutem tria requirit ingenium (*φύσιν*), disciplinam (*μάθησιν*) exercitiationem (*ἄσκησιν*).

Stanford University Libraries

3 6105 018 742 697

STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
STANFORD AUXILIARY LIBRARY
STANFORD, CALIFORNIA 94305-6004
(650) 723-9201
salcirc@sulmail.stanford.edu
All books are subject to recall.
DATE DUE

